

Джули Тарууд

*Земцло с
варварина*

ДЖУЛИ ГАРУУД ВЕНЧИЛО С ВАРВАРИНА

Превод: Fantastique

chitanka.info

1119 година. На път от Англия за Шотландия, за да се омъжи за шотландец, лейди Брена се е примирила с уредената женитба. Но когато банда свирепи боядисани войни я пленяват по пътя, тя без страх се покорява на искането им да се омъжи за техния водач — избухливият леърд Конър МакАлистър. Тя няма как да знае, че пленяването ѝ е само първата стъпка в отмъщението срещу заклетия враг на Конър — нейният годеник.

Брена не храни никакви илюзии, че съпругът ѝ е влюбен в нея. След набързо състоялата се сватба в гората, МакАлистър я уверява, че ще я пусне да си отиде вкъщи, след като му роди син. Но Брена не може да забрави, че вече неведнъж, а цели три пъти е предлагала брак на МакАлистър — преди десет години — когато тя бе само дете, а той гостът в замъка на баща ѝ, който я бе покорил с ослепителната си неочаквана усмивка. Сега, когато е решена да спечели варварина, когото вече обожават, тя е хваната в капана на жестока война между клановете, породена от отмъщение и само вярата ѝ в нейния храбър герой може да я спаси...

ПРОЛОГ

Високите планини, Шотландия, 1103

Доналд МакАлистър не умря лесно. Възрастният мъж се бореше да остане жив с цялата сила и упорство, които притежаваше. Би трябвало да приветства смъртта като край на ужасната болка и страдание, които изпитваше, но той още не се предаваше, защото му оставаше една последна и твърде важна мисия, преди да затвори очите си и да почива в мир.

Неговата последна воля бе свързана с отмъщението. Леърдът изгаряше от омраза към своя враг. Искаше да види как в сина му се поражда огъня на отмъщението и докато не накараше момчето да разбере колко е важно да поправи ужасната неправда, той щеше да продължава да се бори със смъртта.

Затова той събра сили и хвана ръката на сина си, толкова малка и крехка в голямата му, силна и жилава десница. Черните му очи се възряха в единствения му жив наследник, когато започна да му говори за неговия священ дълг.

— Отмъсти за мен, Конър МакАлистър. Приеми омразата ми в сърцето си, пази я, подхранвай я и когато станеш голям и силен, използвай мечата ми, за да покосиш враговете ми. Не мога да умра в мир, докато не ми дадеш думата си, че ще отмъстиш за злото, сторено на мен и моите хора. Обещай ми, момче.

— Да, татко — отговори тихо Конър. — Ще отмъстя за теб.

— Гори ли в теб огънят на отмъщението?

— Да.

Доналд кимна удовлетворено. Най-накрая бе постигнал мир със себе си. Щеше да е добре, ако успее да посочи правилният път за бъдещето на сина си, но дори следващият дъх да му беше последен, нямаше да има голямо значение, защото знаеше, че сина му ще намери начин да направи това, което трябва. Конър вече беше доказал, че е достатъчно интелигентен и той му имаше пълно доверие.

Тъжно бе, че Доналд МакАлистър нямаше да е наоколо, за да види как пораства сина му, но със счупен крак и огромна дупка отстрани в корема, той знаеше колко е глупаво да си пожелава невъзможни неща.

Въпреки това, Господ бе милостив към него. Болката значително бе намаляла през последните няколко минути, и той почувства блажено изтръпване, което се стелеше от стъпалата към коленете му.

— Татко, кажи ми имената на мъжете, които ти сториха това.

— Тези, които ни нападнаха бяха от клана Кеърнс. Спуснаха се далеч от север да завладеят земята ни. Родственици са на МакНеър и аз не се съмнявам, че техният леърд е замесен в това зло. МакНеър винаги са били алчни и са ламтели за още и още. Най-добре ще е да го убиеш, преди да ти е създал неприятности, или преди неговото желание за повече земя да го доведе на прага ти. Не действай прибързано — предупреди той сина си. — Нито Кеърнс, нито МакНеър са толкова хитри, за да планират всичко това. Сигурен съм, че някой ги е подучил как да действат. Не знам кой е предателя, но ти ще го откриеш. Подозирам, че врагът е някой от приближените ни.

— Някой от нашите те е предал? — Конър бе потресен от вероятността това да е истина.

— От нападението миналата вечер, обмислям тази възможност. Кеърнс дойдоха по пътищата, за които знаят само най-близките ми подчинени. Без правилна насока никога не биха ни открили. Има предател, разбери кой е, и отговорността да го разобличиш ще е твоя. Той е един от нас, Конър, в това съм сигурен. И ако даде Бог, в момента той поема последната си глътка въздух на моето бойно поле. Ти ще изчакаш да настъпи твоят час, когато имаш всички имена. Тогава ще въздадеш справедливост над тези, които са все още живи. Помисли си добре, трябва да убиеш и техните синове, момче.

— Ще бъде сторено, татко. Ще унищожа всеки един от тях.

Доналд стисна ръката на сина си, по-силно.

— Ето и последният ми урок към теб. Гледай ме как умирам, и се научи да живееш като воин. Когато ме оставиш, отиди при пътеката в гората. Ангъс те чака там, за да ти даде напътствия за близкото ти бъдеще.

Леърдът изчака докато синът му кимна в съгласие с нарежданията му, тогава проговори отново.

— Огледай се и ми кажи какво виждаш. Всичко ли е разрушено?

Конър се загледа в разрухата около себе си и мълчаливо заплака от мъка. Миризмата на изгоряло дърво и прясна кръв накараха стомаха му да се преобърне.

— Всичко е разрушено до основи, но аз ще го построя отново.

— Да, ще го направиш. Твоята крепост трябва да е непревземаема. Учи се от моите грешки, Конър.

— Ще направя моята крепост много здрава.

— А какво стана с най-лоялните ми хора?

— Повечето са мъртви.

Усетил отчаянието в гласа на момчето, старият леърд веднага се опита да го успокои.

— Синовете им ще се върнат. Те ще носят цветовете ти и ще крещят високо името ти. Ще те следват така, както техните бащи следваха мен. Вече е време да тръгваш. Увий шала няколко пъти стегнато около раната, за да спреш кръвта, преди да станеш, или ще губиш кръв при всяка стъпка. Направи го сега, докато си почивам.

Конър побърза да изпълни заповедите на баща си, въпреки, че раната му не беше толкова дълбока, че да има нужда от предпазни мерки. Голяма част от кръвта по тялото му, беше от раната на баща му, а не от неговата.

— Ще имаш белег, който да ти напомня за този черен ден — предрече Доналд.

— Нямам нужда от него, за да ми напомня. Никога няма да забравя.

— Не, няма да забравиш. Боли ли те?

— Не.

Доналд кимна одобрително. Момчето никога не се оплакваше, това беше едно от нещата, които толкова харесваше в сина си. Той притежаваше всички качества, и един ден щеше да стане велик воин.

— На колко години си, момче?

— На девет или десет — отговори Конър.

— Може да си по-голям, а може и да си по-малък. На външен вид си още момче, но погледът ти е на голям мъж. Виждам в очите ти истинска ярост и това ме кара да се гордея с теб.

— Мога да те взема с мен.

— Няма да влачиш мъртвец след себе си.

— Болят ли те раните, татко?

— Истината е, че вече не чувствам нищо. Сякаш съм вцепенен. Благословия е да умреш по този начин. Някои мъже нямат този късмет.

— Ще остана с теб, ако...

— Ще тръгнеш, когато ти заповядам да го направиш — нареди баща му. — Трябва да спасиш живота си, за да удържиш обещанието, което ми даде. Врагът си отиде, но не се заблуждавай, те ще се върнат, за да довършат пъкленото си дело.

— Имаме време, татко. Слънцето е още високо, а враговете ни взеха всичкото вино със себе си. Ще бъдат прекалено пияни, за да се върнат преди сутринта.

— Тогава можеш да останеш още малко при мен — съгласи се баща му.

— Ангъс ще ме изпрати ли при Еухемия, за да й кажа какво се случи?

— Не. Няма да казваш нищо на тази жена.

— Но тя е твоя съпруга.

— Моята втора съпруга — поправи го той. — Никога не се доверявай на жена, Конър. Би било много дръзко и глупаво, ако го сториш. Еухемия ще разбере какво се е случило, когато се завърне със сина си Раян. Дотогава искам да си много далеч от тук. Няма да позволя да бъдеш обучаван от нейните роднини. Всички те са пиявици.

Конър кимна, за да покаже на баща си, че го разбира, а след това попита:

— А вярваше ли на майка ми?

Доналд усети притеснението в гласа на сина си, и реши, че вероятно е негов дълг да му остави някакъв спомен за майка му. Все пак, момчето се нуждаеше да чуе истината. Отговорът му не беше много мил, но думите извираха от сърцето му.

— Вярвах й и това ми донесе само мъка. Обичах майка ти. Тя беше моята сладка, красива Изабел, и как ми се отплати тя, за щедростта ми? Умря в ръцете ми, като разби сърцето ми и остави на негово място празнота. Поучи се от моята глупост и си спести мъките. Никога не трябваше да се женя повторно, сега осъзнавам това, но въпреки всичко аз съм мъж и знаех, че ми трябва наследници, които да ме подкрепят, в случай, че нещо се случи с теб. И все пак, това беше грешка. Еухемия вече имаше син от предишния си брак и явно не бе

способна да се погрижи за друго дете. Дори не опита да поеме отговорност.

Доналд спря, за да събере мислите си, преди да продължи.

— Не можех да обичам Еухемия, или някоя друга жена. И как бих могъл след това, което моята сладка Изабел ми причини? Въпреки това, не биваше да пренебрегвам доведената ти майка. Не беше нейна вината, че не се интересувах от нея. Трябва да се постарая да не правиш моите грешки. Опитай се да я уважаваш и се примири с глезотиите на сина ѝ. Но запомни, че на първо място винаги трябва да си лоялен към самия себе си.

— Ще запомня. Къде ще ме отведе Ангъс? Време е да ми кажеш — настоя той, като умишлено се бавеше, за да може да прекара още няколко минути с баща си. — Може да са убили Ангъс, преди да е успял да стигне до гората.

— Това няма значение. Да не мислиш, че бих оставил толкова важна информация в ръцете само на един мъж? Не съм толкова глупав. Казал съм и на други, какво трябва да се направи.

— Нека чуя заповедите лично от своя леърд.

Доналд отстъпи.

— Има само един мъж, на който имам доверие и ти трябва да отидеш при него. Кажи му какво се случи днес.

— Да му кажа ли всичко, което ми каза?

— Да.

— Да му се доверя ли?

— Да — повтори той. — Той знае какво трябва да се направи. Първо трябва да поискаш закрилата му, а после му нареди да те обучи. Отстоявай правата си, момче. Заяви, че ще бъдеш негов брат, до деня на смъртта ти. Той няма да те предаде. Сега тръгвай. Върви при Алек Кинкейд.

Конър остана смаян от заповедта.

— Той е най-омразният ти враг, татко. Не може наистина да искаш да отида при него.

— Точно това искам — каза баща му с твърд, неподлежащ на възражения глас. — Алек Кинкейд се превърна в най-могъщата сила в Шотландия. Но, освен това, е добър и честен мъж, а ти се нуждаеш от неговата сила.

Конър още не можеше да приеме заповедите, които му налагаше баща му. Затова не се въздържа и възрази отново.

— Но ти се би срещу него.

Доналд изненада сина си, като се усмихна.

— Така беше, наистина. Мисля, че сърцето ми не участва в тази битка. И Кинкейд знаеше това. Доста го попритиснах и съм горд да кажа, че за известно време бях трън в петата му. Земите ни граничат на изток, и, естествено, аз се опитах да заграбя част от неговите. Той не ми позволи, разбира се. Въпреки това ме разбра. Ако не беше той, досега всички да сме мъртви.

— Наистина ли е толкова могъщ?

— Да, много могъщ. Гледай да му покажеш моя меч. Остави кръвта по острието, за да може Кинкейд да я види.

— Татко, никой МакАлистър няма да ме последва ако отида при врага им.

— Ще направиш това, което ти заповядвам — каза баща му. — Твърде си млад, за да разбереш, затова трябва да се довериш на преценката ми. Искам да ми обещаеш, че още сега ще отидеш при Кинкейд.

— Да, татко.

Доналд кимна.

— Време е да се сбогуваме. Говорихме достатъчно, и аз отложих смъртта колкото можах. Дори сега усещам, как пипалата на вечния съм ме обгръщат.

Конър опита, но не можа да се насили да пусне ръката на баща си.

— Ще ми липсваш — прошепна той.

— Ти също.

— Обичам те, татко.

— Воинът не говори за подобни чувства. Аз също те обичам, синко, въпреки че не бива да ти го казвам.

Той силно стисна ръката на Конър и затвори очи. Вече бе готов да се остави смъртта да го отведе. Видял бе огънят в очите на Конър и знаеше, че за него ще бъде отмъстено. Какво повече можеше да иска един баща?

Доналд МакАлистър умря няколко минути по-късно, все още стискайки ръката на сина си. Умря така, както бе живял — с чест,

достойнство и по своите правила.

Конър се забави при баща си толкова дълго, колкото можа, преди да чуе, някой да шепти зад него. Обърна се и видя млад воин, който се опитваше да седне. Конър не можа да си спомни името му, а от разстоянието, което ги делеше, не можеше да прецени колко са сериозни раните му. Той му направи знак да остане където е, след което се обърна към баща си. Вдигна меча, лежащ на гърдите му и сведе глава, за да се помоли за душата на баща си, след което се отдалечи притиснал меча до сърцето си. Догарящите въглени опърлиха ръцете му, а окървавените трупове на приятелите му напълниха очите му със сълзи докато си проправяше път.

Най-накрая стигна до мъжа, който го бе повикал, и откри, че воинът, не е някой възрастен мъж. Беше две, или може би три години по-голям от Конър. За щастие си спомни името му, преди да стигне до него.

— Криспин, мислех, че си мъртъв. Завърти се по гръб, за да мога да превържа раните ти, или със сигурност ще умреш.

— Няма време. Те дойдоха тук, за да убият баща ти и теб, Конър. Да, това беше целта им. Чух едно от тези копелета да го казва. Тръгвай, преди да се върнат и да осъзнаят, че са се провалили.

— Враговете ни сега почиват. Няма да се върнат докато виното, което пият, не свърши. Направи това, което ти заповядах.

Криспин се завъртя бавно, видимо потръпвайки от болката, която движението му причиняваше.

— Баща ти мъртъв ли е?

— Да — отговори Конър. — Живя достатъчно дълго, за да ми каже какво трябва да направя. Умря в мир.

Криспин зариде.

— Моят леърд е мъртъв.

— Не, Криспин. Твоят леърд е коленичил до теб.

Конър не му позволи да спори с него или да му се присмива, а просто му обясни какъв е дългът му докато го превързваше. Каза му, как ще отмъстят на врага си за сторената жестокост, а когато най-после свърши с раната, му даде нещо много по-могъщо от мъката, което да изпълни ума и сърцето му. Даде му надежда.

Въпреки че заради ръста му беше трудно, в крайна сметка Конър успя да завлече Криспин на сигурно място. Заведе го навътре в гората,

добре защитен от дебелите клони и се върна при руините, за да довлече още двама воители. Единият бе Ангъс, лоялният воин, на който баща му бе поверил какво да предаде на сина му. Другият бе момче на годините на Конър, на име Куинлан, който тъкмо преди седмица бе пристигнал в крепостта, за да започне своето обучение. Раните му бяха тежки, и той изпитваше толкова силни болки, че се молеше само да бъде оставен сам. Конър остана глух за молбите му.

— Аз решавам, кога ще умреш Куинлан, не ти.

Момчето спря да се съпротивлява и дори се опита да помогне.

Конър продължи да се връща отново и отново в търсене на оцелели, но врага бе решил да се върне, преди да падне нощта и дори сега можеше да види сенките на приближаващите коне в низината. Знаеше, че има голяма вероятност да бъдат открити, ако не успееше навреме да прикрие следите, които бе оставил докато влачеше ранените воители. Затова бързо се зае с тази задача и щом се увери, че скритите воители няма да бъдат намерени, той им обеща, че ще изпрати помощ и им заповяда да останат живи.

Вече бе готов да изпълни волята на баща си. Качи се на своя верен кон и тръгна към земите на Кинкейд, но на половината път, се наложи да остави коня си и да изкачи един склон, за да се добере до пътя.

Щом стигна равното си плу на петите като младо козле и се втурна напред. След време изтощен от лудия бяг забави ход и започна да се подтира на меча на баща си и на ножницата, за да събере отново сили. Все още не беше много издръжлив, но притежаваше решителност за десетина възрастни мъже. Нямаше да предаде доверието на баща си.

Конър не чувстваше вече нищо — нито студа, нито болката от ужасната загуба. Умът му бе фокусиран върху една-единствена мисъл. Длъжен бе да стигне до Алек Кинкейд. За да изпълни повелята на баща си, той трябваше да обещае своята лоялност на леърда и Конър нямаше да позволи на никой и нищо да му попречи да го стори.

Постепенно загуби представа за времето. Последните лъчи на слънцето все още проблясваха зад хълмовете, но съвсем скоро и те щяха да се скрият. С всяка следваща стъпка отчаянието го завладяваше все повече. Трябваше да стигне до замъка Кинкейд, преди да падне нощта. Много добре знаеше, че в тъмното ще се изгуби. Рискуваше да

се върти в кръг или още по-лошо — да се върне назад по пътя, по който бе дошъл.

Не можеше да се провали. Започна отново да тича. Мислеше, че е близо до границата между земите на баща си и тази на Кинкейд, но все пак не можеше да е напълно сигурен. И тогава чу виковете на група воители, които тичаха към него. В объркването си, той помисли, че това са воители на врага, които са го проследили и искат да го убият, преди да може да изпълни дълга към баща си. Не можа да направи нито една крачка повече.

Мили Боже, беше се провалил. Още не бе започнал и вече се бе провалил. Бъдещето му зависеше от това да намери Кинкейд, но Конър не бе достатъчно силен да стигне до него.

— Можеш ли да говориш, момче? Можеш ли да ни кажеш какво се е случило? Целият си покрит с кръв.

Всички воители, които го обграждаха носеха цветовете на Кинкейд. Щом мозъкът на Конър осъзна този факт, краката му отказаха и той се срина на колене. Искаше да затвори очи, поне за миг, но не посмя. Не още. Не можеше да заспи, преди да говори с Кинкейд. Имаше нужда да му разкаже какво се бе случило. На него можеше да се довери... Трябваше да може...

Той поклати глава, в опит да проясни мислите си, пое дълбоко дъх, вирна глава и извика.

— Заведете ми при брат ми.

— Кой е брат ти, момче? — попита един от мъжете в средата.

— По заповед на баща ми, от днес нататък, Алек Кинкейд е мой брат. Той няма да се отрече от мен.

Вече можеше да затвори очи. Беше изпълнил първата от заповедите на баща си. Останалото щеше да бъде направено, след като говори с Кинкейд. Щеше да му каже къде е скрил ранените воители, да заповяда някой да отиде и да ги спаси... и щеше да каже на своя брат още толкова много неща...

Последната мисъл на Конър, преди да изгуби съзнание бе, че за баща му ще бъде отмъстено.

И така започна всичко.

ГЛАВА ПЪРВА

Англия, 1108

Беше любов от пръв поглед.

Лейди Брена не искаше да бъде представена на гостите. Имаше много по-важни неща, с които да запълни денят си. Бавачката ѝ, сурова жена със силен страх от Бога и криви, изпъкнали предни зъби, отказваше да изслуша аргументите ѝ. Тя приклещи Брена в задната част на конюшната и се втурна в атака. Тъй като не бе човек, който пропускаше каквато и да било възможност, тя не престана с наставленията по целия път нагоре по хълма и през калния двор.

— Престанете да пицтите, Брена. По-силна съм от вас и нямам намерение да отстъпвам. Изгубила сте си обувките отново, нали? И не смейте да ме лъжете. Оттук виждам чорапите ви. Защо влачите тази юзда след себе си?

Брена нехайно вдига рамене.

— Забравих да ги обуя.

— Престанете веднага. Винаги забравяте, и знаете ли защо?

— Защото не внимавам какво правя, нали все това ми казваш, Елспет.

— Никога не внимавате. Казвам ви го, защото е истина. Вие създавате толкова неприятности, колкото всички останали взети заедно. По-големите ви братя и сестри нито за миг не са ми създавали проблеми. Дори вашата мъничка сестричка знае как трябва да се държи, а тя все още си смуче пръстите и подмокря пелените си. Предупреждавам ви, Брена, ако не промените държанието си и не дадете на родителите си поне малко спокойствие, Господ ще спре важната си работа и ще слезе долу, за да си поговори с вас. Как бихте се почувствали тогава? Харесва ли ви да седите в краката на баща си и да говорите с него за безобразното си поведение?

— Не, Елспет. Определено не ми харесва. Опитвам се да бъда послушна. Наистина.

Тя погледна нагоре, за да провери дали е успяла да убеди бавачката си, че е разкаяна. Не беше, разбира се, защото тя не вярваше наистина, че е извършила нещо нередно, но Елспет нямаше да я разбере.

— Не ме гледайте с тези големи сини очи, госпожичке. Не вярвам дори и за миг, че сте искрена. Боже, но вие се усмихвате. Какво сте намислила пак?

Брена наведе глава и замълча. Само преди час бе играла на гоненица с прасенцата, докато майка им не се бе върнала обратно в кочината, но специфичната ѝ воня бе твърде малка цена за забавлението, което бе изживяла.

Изтезанията ѝ тепърва започваха. Въпреки, че се бе къпала преди два дни, сега я изкъпаха отново, и то по средата на деня. Бе почистена от главата до петите и то толкова добре, че чак се разплака. Елспет обаче не се интересуваеше особено от воплите ѝ, и накрая Брена се умори да плаче. Едва издържа докато Елспет ѝ обличаше синята рокля и ужасно тесните пантофки. Бузите ѝ бяха силно нащипани, за да добият цвят, светлорусата ѝ коса бе навита на къдрици, а после бе завлечена обратно долу в залата. Там трябваше да изтърпи щателната проверка на майка си, преди да я оставят на мира.

По-голямата ѝ сестра, Матилда, вече седеше до масата заедно с майка им. Готвачката също бе там и обсъждаше менюто с господарката си.

— Не искам да се запознавам с гостите, мамо. Прекалено е скучно за мен.

Елспет мина зад нея и я сръчка по рамото.

— Мълчете. Не бива да се оплаквате. Господ не обича оплакванията на жените.

— Татко се оплаква през повечето време и Господ изглежда го харесва — отбеляза Брена. — Така е защото татко е много голям. Само Господ е по-голям от него.

— Къде сте чула подобна глупост.

— Той ми го каза. Сега искам да изляза навън. Няма да тичам отново с прасенцата. Обещавам.

— Ще останете точно тук, където мога да ви наглеждам. И ще се държите прилично днес. Ако ли не, знаете какво ще ви се случи, нали?

Брена посочи към земята.

— Ще трябва да отида там долу. — Тя покорно повтори заплахата, която бе слушала толкова много пъти.

Малкото момиченце нямаше представа какво има там долу, знаеше само, че е ужасно и, че не иска да ходи там. Според Елспет, ако Брена не променеше държанието си, никога нямаше да отиде в рая, а почти всички, включително и семейството ѝ, искаха да отидат там.

Тя знаеше къде се намира рая, защото татко ѝ, ѝ беше показал вярната посока. Намираше се точно на другия край на небето.

Мислеше си, че би ѝ харесало там, но всъщност не се интересуваше много от това. Само едно нещо бе важно за нея в момента. Нямаше да позволи да я изоставят отново. Все още имаше кошмари поне веднъж седмично след случки, които майка ѝ наричаше „злополучни инциденти“. Ужасяващите спомени обитаваха тайно кътче в съзнанието ѝ, където всички малки момичета криеха тревогите си, и само чакаха подходяща възможност, за да изскочат в тъмното и да я уплашат. А писъците ѝ събуждаха сестра ѝ.

Докато Елспет бе заета да приспива бебето Фейт, Брена завличаше одеялцето си в стаята на родителите си. Когато татко ѝ бе далеч от дома, и вършеше някоя важна работа за краля — която можеше да се свърши само от някой, на когото можеше да се вярва, че е лоялен колкото баща ѝ, тя се промъкваше в голямото легло и се сгушваше до майка си. Но ако татко ѝ си бе у дома, тя спеше на студения под, близо до Кураж, красивата рапира със златна дръжка, за която майка ѝ се кълнеше, че баща ѝ обича почти толкова, колкото и децата си. Тя се чувстваше в безопасност, когато татко ѝ бе там, защото шумното му хъркане винаги я приспиваше много бързо. Щом бе близо до родителите си демоните не се опитваха да минават през прозорците, и кошмарите, които я преследваха не я навестяваха. Не смееха.

— Моля те, мамо, кажи на Брена да си държи устата затворена, щом гостите пристигнат — помоли Матилда. — Тя не говори, а крещи. И го прави нарочно. Кога ще престане с това?

— Скоро, миличка, скоро — Разсеяно отвърна майка ѝ.

Брена се отдалечи от сестра си. Матилда по природа бе деспотична, но сега, след като братята им бяха далеч, за да се учат как да бъдат полезни за краля, като татко им, държанието ѝ се бе влошило. Ставаше досадна като Елспет.

Брена приведе раменете си.

— Мамо, уморих се, през цялото време всеки да ми казва какво да правя. Никой ли не ме харесва?

Майка ѝ не беше в настроение да успокоява дъщеря си.

— Брена, не искам да чувам нито една дума от теб, без някой да ти е позволил да говориш.

Елспет се приближи, за да изкаже мнението си.

— Опасявам се, че никога няма да намерите съпруг за „точно това“ от децата ви, милейди.

Брена сложи ръце на ушите си и започна да тича из стаята. Мразеше, когато бавачката ѝ я наричаше „точно това“. Тя не бе едно от прасенцата, все пак.

— Сама ще си хвана съпруг — провикна се Брена.

Джоан влезе в залата точно в същия момент, за да чуе последните думи на сестра си.

— Какво си направила този път, Брена?

— Нищо.

— Кажи ми какво си направила. Обещавам, че няма да ти се карам.

— Ядосах мама. Джоан, татко ли ти хвана твоя съпруг?

— Да е хванал съпруга ми ли? — Тя не се засмя, за да не нарани нежните чувства на Брена, но не се сдържа и се усмихна.

— Да, предполагам, че го направи — съгласи се Джоан.

— А ти помогна ли му?

— Не. Срегнах съпруга си в деня, в който се омъжих за него.

— Не се ли страхуваше, че може да е грозен?

— Нямаше никакво значение как изглежда. Татко ме убеди, че това е един много силен съюз.

— И това е хубаво?

— О, да. Нашият крал даде позволенията си.

— Рейчъл казва, че трябва да обичаш съпруга си с цялото си сърце.

— Това е само една глупава мечта.

— Елспет казва, че татко никога няма да ми намери съпруг. Тя разправя, че татко е прекалено зает, за да ми хареса някой, затова аз трябва сама да си хвана съпруг. Ще ми помогнеш ли?

Джоан се усмихна.

— Виждам, че това те притеснява. Много ще се радвам да ти помогна.

— Как да си взема един? — прошепна Брена.

Джоан се направи, че обмисля въпроса една дълга минута, преди да отговори.

— Смятам, че трябва да избереш мъжа, когото искаш и после да го попиташ ще се ожени ли за теб. Ако живее далеч, трябва да му изпратиш съобщение. Да, точно така трябва да направиш. Защо шепнем?

— Мама ми каза да не говоря.

Джоан избухна в смях. Звукът стресна Елспет и тя веднага дойде при тях.

— Моля ви, не я окуражавайте, лейди Джоан. Брена, беше ви казано да пазите тишина. Тази ваша уста никога ли не си почива?

— Съжалявам, Елспет.

Бавачката изсумтя недоверчиво.

— Не съжалявате. — Тя се приближи и размаха пръст пред лицето на Брена. — Някой ден Бог ще слезе тук и ще вземе гласът ви, млада госпожице. Помнете ми думите. Тогава ще съжалявате. Господ не обича малките дръзки момиченца.

Елспет най-накрая я остави сама. Брена заспа, докато чакаше гостите да пристигнат. Сестра ѝ Рейчъл я събуди и я дръпна да застане до останалите. Брена стоеше зад Рейчъл, докато не извикаха името ѝ и някой не я издърпа напред, за да се покаже. Внезапно се почувства прекалено срамежлива, за да погледне към гостите, и веднага щом баща ѝ завърши с хвалебствията по неин адрес, тя отново се скри зад сестра си.

Никой от непознатите не ѝ обърна внимание, затова тя реши да се измъкне от залата при първа възможност. Тя се обърна, направи една крачка към изхода и веднага спря.

Трима гиганта стояха в края на залата. Беше прекалено зашеметена, за да се помръдне затова стоеше втренчена в тях. Този в средата, бе по-висок от останалите двама, и задържа интереса ѝ най-дълго. Огледа го внимателно, и когато родителите ѝ пресякоха залата, за да посрещнат новодошлите, тя осъзна, че той е по-огромен дори от собствения ѝ баща.

Тя хвана ръката на Рейчъл и я задърпа. На сестра ѝ ѝ отне доста време преди да погледне надолу.

— Какво има? — попита тя тихо.

— Той не е Господ, нали? — попита Брена, сочейки тъмнокосият им гост.

Рейчъл отегчено завъртя очи.

— Не, той определено не е Господ.

— Нима татко ме е лъгал? Рейчъл, той ми каза, че само Господ е по-голям от него.

— Не татко не те е излъгал. Той просто се е пошегувал, това е всичко. Няма защо да се страхуваш.

Брена си отдъхна успокоена. Татко ѝ все пак не я бе излъгал и Господ не се беше отегчил и не бе слязъл, за да я накаже. Все още имаше време да промени, какво казваше Елспет, своя греховен живот.

Гръмкият смях на баща ѝ привлече вниманието ѝ. Тя се усмихна, защото той се забавляваше толкова много, а след това отново погледна гиганта в средата. Често ѝ бяха казвали, че е грубо да се втренчва така в хората, но все пак тя не нарушаваше заповедта на майка си. Гигантът направо я бе зашеметил и тя искаше да запомни всичко, което може.

Сигурно бе усетил втренченият ѝ взор, защото изведнъж се обърна и погледна право в нея.

Брена реши да накара татко си да се гордее с нея и с поведението ѝ на възпитана млада дама. Хвана края на полата си, вдигна го до коленете си и се наведе, за да направи реверанс. За нещастие загуби равновесие и тъкмо преди да падне по очи на пода, успя да се извърти и тупна по дупе на земята.

Бързо стана, спомни си, че трябва да пусне полата си и се огледа към високия непознат, за да види какво си е помислил за новооткритите ѝ умения.

Гигантът ѝ се усмихваше.

И веднага щом той погледна на другата страна, тя побърза да се скрие отново зад гърба на Рейчъл.

— Ще се омъжа за него — каза тя тихичко.

Рейчъл се усмихна.

— Много хубаво.

Брена тържествено кимна. Да, беше много хубаво.

Сега оставаше само да го попита.

След няколко минути, баща ѝ, позволи на нея и сестрите ѝ да напуснат залата. Брена изчака, докато всички останали се качиха горе, и изтича навън. Беше решена днес да си хване едно от прасенцата и най-накрая да си има свой собствен домашен любимец. Би предпочела кученце, но баща ѝ бе дал по едно на по-големите ѝ братя и сестри и за нея не бе останало нито едно, а тя бе решена да поправи ужасната несправедливост, като си вземе едно от прасенцата.

Късметът бе на нейна страна. Майката на прасенцата отново бе излязла от кочината и сега спеше в калната локва в далечния край на конюшната. Брена се постара да не вдига много шум, но се подхлъзна в калта и шумно цопна на земята. Малките прасенца явно бяха изгонили някак майка си от кочината. Тя нито вдигна глава, нито отвори очите си. Брена чу, някой да говори на висок глас пред вратите, които щяха всеки момент да се отворят. Но тъй като никой не я бе повикал, тя бе сигурна, че не са я видели да влиза в кочината.

Прасенцата улесниха задачата ѝ, защото се бяха свили на топка и спяха едно върху друго. Брена хвана едно от тях, сложи го в полата си, завърза я здраво и го притисна до гърдите си. Мислеше, да изтича до кухнята и да скрие малкото си съкровище там. И бе сигурна, че планът ѝ щеше да успее, ако новият ѝ домашен любимец не бе вдигнал врява до небесата.

Брена не осъзнаваше, че е изпаднала в беда, докато не излезе от кочината и не чу, ужасният звук, на тичащото към нея животно. Прасетата не би трябвало да летят, но ядосаната майка на прасенцата сякаш правеше точно това. Тя наведе глава, щом стигна до двора, където стоеше Брена и се понесе към нея.

Брена започна да пици. В следващия момент, прекалено изплашена, за да мисли разумно, тя се затича в кръг около кочината, като притискаше прасенцето в обятията си и ревеше с пълно гърло баща ѝ да дойде и да я спаси.

Но не баща ѝ я спаси, направи го великанът, който ѝ се бе усмихнал. И то точно в последния момент. Муцуната на свинята я бе спънала и тъкмо преди да падне на земята, усети, че някой я хваща във въздуха. Все още бе в ръцете му, но вече от другата страна на оградата и далеч от кочината. Как въобще бе успял да прескочи оградата?

Изведнъж около нея настана хаос. Всички се затичаха към тях. Последен до оградата стигна баща ѝ.

Тя дори не искаше да си мисли, какво ще е наказанието ѝ, ако разберяха какво крие в полата си. Искрено се надяваше никой да не разбере.

Знаеше, че спасителят ѝ, може да почувства, как новият ѝ домашен любимец мърда помежду им. След доста колебания събра кураж да го погледне в лицето, за да разбере как смята да постъпи.

Той изглеждаше изненадан, но щом прасенцето изквича, гигантът се усмихна.

Тя бе толкова щастлива, че не ѝ е сърди, че се усмихна в отговор, преди да се сети, че трябва да изглежда срамежлива.

Един от приятелите му, спря близо до оградата.

— Конър, всичко наред ли е?

Той се обърна да отговори, но Брена го спря, като хвана лицето му с две ръце и отново го завъртя към себе си.

Тя му зашепна нещо. Но явно той не я бе чул, защото се наведе по-близо до нея и лицата им едва не се докоснаха.

— Не казвай на никого.

Внезапно гигантът се поизправи, отметна глава и се засмя гръмогласно. Тя му каза да мълчи, но това го накара да се разсмее още по-силно.

Той не ѝ каза нищо, и веднага щом я остави да стъпи на земята, тя изтича покрай баща си, преди той да успее да я спре.

— Върни се, Брена.

Тя се престори, че не го е чула и продължи да тича.

Не спря, докато не се озова под кухненската маса с новото си бебе, спящо в скута ѝ, а след това се сети, че не бе попитала мъжа дали ще се ожени за нея. Това я натъжи. Но реши, че ще го попита утре, и ако той ѝ откаже, ще измисли нов план. По един или друг начин, тя щеше да го хване за свой съпруг и щеше да спести грижите на баща ѝ да ѝ търси мъж.

ГЛАВА ВТОРА

Шотландия, 1119

Беше с цветовете на войната по време на сватбата си.

Настроението на Конър МакАлистър бе също толкова мрачно, колкото тъмносинята боя, с която бе намазано лицето и оръжието му. Леърдът не бе щастлив от дълга, който му бе наложен, но той бе почтен мъж и би направил каквото е нужно, за да раздаде справедливост.

Умът и сърцето на Конър бяха преизпълнени с жажда за отмъщение, макар че според него, това не бе нещо необичайно. Всеки шотландец носещ меч, бе отмъстителен. Просто така стояха нещата.

Петима воители яздеха със своя леърд. Те също се приготвяха за битка, но бяха в много по-добро настроение от главатаря си, все пак никой от тях не се заробваше до живот с английска булка.

Куинлан, най-лоялният му последовател, яздеше близо до своя леърд. Воинът бе висок почти колкото Конър, но не бе толкова мускулист в раменете, и горната част на ръцете и бедрата, заради което нямаше силата на Конър. И все пак не това бе причината Куинлан да остане в клана МакАлистър. Голямата интелигентност на Конър, жаждата му за справедливост и неговата непоколебимост бяха причините воините да се бият на негова страна. Като негов лоялен последовател, Куинлан би дал животът си, за да опази своя леърд. Конър вече го бе спасявал веднъж, и Куинлан знаеше, че той би го сторил отново, без значение колко голяма е опасността. Останалите мъже се чувстваха по същия начин както Куинлан, защото Конър третираше всички свои воители, като ценни членове на семейството си.

Куинлан бе не само лоялен воин, а и много близък приятел на Конър.

Също като останалите МакАлистър и той години наред подхранваше своя гняв, и го поддържаше жив. Грижеше се за него като за любовница, и щеше да го прави, докато не откриеше начин да поправи злината, сторена на него или семейството му.

— Не е твърде късно да промениш решението си — отбеляза Куинлан — Има и други начини да отмъстиш на МакНеър за злините, сторени ти от баща му.

— Не. Вече пратих вест на мащехата си, че ще си взимам съпруга, и нищо, което кажеш, няма да ме накара да променя мнението си.

— Тогава мислиш ли, че Еухемия най-после ще се върне?

— Вероятно не — отговори Конър — Прекалено трудно ѝ е да се върне, след като изгуби татко. И до днес скърби за смъртта му.

— Ами Алек? Брат ти ти нареди да прекратиш тази вражда, и ти му обеща да го сториш.

— Да, и това ще бъде последният ми удар. Със сигурност МакНеър ще го боли доста дълго време. Трябва да се задоволя с това. Знаеш колко ламти свинята за този съюз с Англия. Ще използваме алчността му в наша полза. Не забравяй, приятелю, че той посрами и унижи семействата ни.

— И ние воювахме с него, за да го накажем за предателството му.

— Не беше достатъчно — каза Конър — Когато свърша, баща му никога вече няма да може да върви с изправена глава. Ще бъде опозорен.

Куинлан се засмя.

— Смятам, че тук е намесена божията воля, Конър. До тази сутрин не знаехме името на дъщерята, за която ще се ожениш. Помниш ли я?

— Не е лесно да я забравиш. Освен това, сега имам добро оправдание пред Алек. Това е много по-важно за мен.

— Въпреки това брат ти ще побеснее.

— Не, ще се радва да разбере, че англичанката, се е сгодила за мен преди много години.

— И какво ще му кажеш?

— Истината. Тя ме попита, дали ще се оженя за нея. Не си забравил, нали? Цяла седмица ми се подиграваше.

Куинлан кимна.

— Попита те три пъти, но трябва да ти напомня, че това беше преди много години. Сигурно вече е забравила.

Конър се усмихна.

— Има ли някакво значение?

Лейди Брена, имаше странното усещане, че някой или нещо я наблюдава. Бе коленичила до плиткия поток и попиваше с кърпичка мокрото си лице, когато усети нечие присъствие зад себе си.

Тя застина неподвижно, и се постара да не прави никакви резки движения. Знаеше, че това е по-добре, отколкото да скочи и да хукне към лагера. Ако някакъв див глиган се скиташе наоколо, или още по-зле, ако беше близо до нея, резките движения само щяха да привлекат вниманието му.

Тя извади камата си и бавно се обърна, като се изправи внимателно и се подготви за това, което вероятно се криеше в тъмния храсталак. Но там нямаше нищо. Изчака няколко минути, но нищо не помръдна. Единственият звук, който чуваше, беше силният ритъм на сърцето си.

Беше глупаво от нейна страна да се отдалечи толкова много от лагера, който хората на баща ѝ, бяха направили за през нощта. Ако се случеше нещо, можеше да обвинява единствено себе си и ако не се чувстваше толкова отчаяна преди няколко минути, щеше първо да помисли за последствията. Пак щеше да се отдалечи, за да остане поне за малко сама, но щеше да вземе със себе си лъка и стрелите си, с които да се защити при нужда.

Нима беше оставила инстинктите си в къщи? Помисли си, че сигурно е така, защото все още усещаше, че някой я наблюдава, а в това нямаше никакъв смисъл. Брена реши, че просто изглупява. Ако там се криеше някой или нещо, щеше да го чуе, много преди това.

Баща ѝ много често бе казвал, че има много развит слух и неведнъж се бе хвалил пред приятели, че дъщеря му може да чуе как падат първите есенни листа на бойното поле. Разбира се, това бе леко преувеличено. Въпреки това, имаше нещо вярно в думите ми. Тя наистина чуваше и най-малкия шум.

Но сега не чуваше нищо. Брена реши, че просто е прекалено уморена. Пътуването бе трудно за нея и тя бе изтощена. Да, това трябваше да е. Умората бе причината да си представя несъществуващи неща.

Леърд МакНеър. Всяка свободна минута, мислите ѝ кръжаха около бъдещия ѝ съпруг. И в такива случаи случай обикновено

повръщаше. Помисли си, че не е яла днес, защото ако беше, сега щеше да повръща. Разбира се, до сега никога не го бе срещала и можеше да греши за него. Вероятно бе мил човек. А всички тези ужасни истории за него сигурно бяха силно преувеличени. Искрено се надяваше да е така. Не искаше да бъде омъжена за жесток мъж, дори не можеше да си го представи и толкова пламенно се бе опитала да разубеди баща си, да не я принуждава на този брак. Но той сякаш бе глух за всичките ѝ доводи.

В деня, в който ѝ съобщи за решението си, се бе държал изключително студено с нея. Бе я събудил посред нощ, уведомявайки я за избора си, а после ѝ бе наредил да стане и да помогне на майка си и на прислужницата да приготвят багажа ѝ. При изгрев-слънце трябваше да напусне дома си и да замине за Шотландия. Обяснението, което ѝ даде, когато я изпращаше също не бе много задоволително. Бракът ѝ щял да утвърди позициите на баща ѝ в Шотландия и след като кралят бил решил да омъжи Рейчъл за един от приближените му барони, Брена трябвало да се омъжи за МакНеър. Това, което премълча, беше много по-трудно за понасяне. Баща ѝ я обичаше, наистина, но много повече обичаше властта и влиянието си.

Обичаше също и подаръците. МакНеър направи предложението си много по-примамливо, като изпрати, значително богатство заедно с писмото, в което предлагаше да се омъжи за нея. Разбира се, кралят не знаеше за годежа и със сигурност щеше да се разяри щом разбере, но баща ѝ не се интересуваеше особено от това.

Едва след като спря да плаче, майка ѝ я придърпа настрани, за да ѝ даде няколко съвета. Тя каза на Брена да спре да се тревожи. Всичко щяло да се оправи, трябвало да се стегне и да бъде примерна дъщеря, а също и най-после да се откаже от детските си мечти.

Обзе я носталгия, щом се сети за родителите си. Не можеше да разбере защо, като се има предвид, че я бяха принудили да встъпи в този брак. Все още искаше да се върне в къщи. Липсваха ѝ всички, дори и нейната стара и кисела бавачка, която още вгорчаваше живота на всички.

Но стига с това самосъжаление. Знаеше, че ще се разреве като бебе, ако не престане веднага. Бъдещето ѝ беше предначертано и само Господ можеше да промени съдбата ѝ.

Воините на баща ѝ сигурно се притесняваха за нея. Помисли си, че вече може да са в земите на МакНеър, но въпреки това имаше още няколко дни езда, докато стигнат до крепостта.

Брена набързо се опита да пооправи, сплетената си на плитка коса, която се бе разпаднала докато си миеше лицето в потока. Зачуди се, дали да не я сплете отново, но после се отказа. Какво я интересуваше как ще изглежда, когато срещне леърда? Развърза панделката и прокара няколко пъти пръсти през косата си, и докато го правеше изпусна камата и панделката. Тъкмо вдигаше камата си, когато чу, че Харолд, воинът, който отговаряше за ескорта ѝ, я вика.

Тя повдигна полата си, и се затича по обратния път към лагера, за да разбере какво се е случило. Прислужницата ѝ Беатрис, я пресрещна. Пълната жена, се появи изневиделица на тясната пътека, и дишайки тежко се вкопчи в ръката на Брена и я задърпа. Щом видя ужаса в очите на Беатрис, Брена усети как тръпки полазват по гърба ѝ.

— Бягайте, милейди — изкрещя тя — Нападнаха ни демони. Скрийте се, преди да е станало прекалено късно. Диваците се канят да убият воините, но вие сте тази, която искат. Не бива да им позволявате да ви намерят. Побързайте.

— Кои са те? — прошепна уплашено Брена.

— Мисля, че са разбойници, толкова са много, че дори не успях да ги преброя и всичките са със сини лица и демонски очи. Има и един голям колкото самия Сатана. Някой от тях каза, че първо ще убият Харолд, ако не им каже къде се криете.

— Харолд няма да им каже.

— Напротив, ще им каже — заплака тя и заклати главата си нагоре-надолу. — Той хвърли мечът си и започна да им казва къде сте, малко преди да успее да избягам. Воините на баща ви скоро ще са мъртви. Езичниците чакат единствено своя главатар да се присъедини към тях, за да започне клането. Те ще изпият кръвта им и ще изядат телата им.

Беатрис почна да се задъхва от истерията. В усилието си да накара господарката си да се раздвижи, тя я хвана за ръката и я задърпа толкова силно, че ноктите ѝ се забиха дълбоко в ръката на момичето, оставяйки кървави резки.

Брена опита да се откъсне от жената.

— Воините бяха ли още живи, когато тръгна? — попита я тя.

— Да, но е само въпрос на време да ги убият. В името на всичко свято, бягайте.

— Не мога да оставя воините. Ти бягай, спаси себе си.

— Да не сте луда?

— Ако искат мен, ще се вслушат в молбата ми и ще пуснат воините на татко да си тръгнат. Едва ли биха се съгласили да разменят един живот за дванадесет, знам, че е глупаво да се надявам, но трябва да опитам.

— Глупостта ви, ще ви убие — измърмори тя като избута Брена от пътя си и хукна през гората.

Обзета от паника, на Брена ѝ се искаше да последва прислужницата, но не можеше. Трябваше да събере целият си кураж, за да не се подаде на изкушението, защото ако прислужницата казваше истината, Брена знаеше, че след няколко минути можеше да е мъртва. Беше дяволски изплашена. Смъртта изискваше смелост — благородно качество, което тя се боеше, че е забравила у дома, но въпреки това, не можеше да остави Харолд и останалите да загинат заради нейното малодушие. Макар че имаше възможност и да не успее да убеди демоните да пуснат воините, трябваше да опита да ги спаси, без значение колко уплашена беше.

Тя забърза към лагера и отправи една последна молитва към господ. Реши да не губи ценно времето, за да иска прошка за всяко свое прегрешение. Щеше да ѝ отнеме цял месец да си ги припомни и подреди, затова вместо да се изповядва помоли кратко всичко да ѝ бъде простено. Последното, за което помоли бе, Господ да ѝ даде достатъчно кураж и хитрост, за да остане жива.

И започна да си мърмори:

— О, Господи. О, Господи. О, Господи.

Когато стигна до кривата пътека, близо до лагера, вече трепереше толкова силно, че едва успяваше да остане права. Спомни си за кинжала, който все още стискаше в дясната си ръка, и го скри зад гърба си под подгъва на полата си, а после се насили да поеме дълбоко дъх, няколко пъти.

Щеше да е невероятно трудно да накара диваците да се вслушат в думите ѝ, това, че бе жена, усложняваше нещата. Ако трепери или изглежда изплашена, щеше да загуби и малкият шанс, който имаше. Каза си, че трябва да изглежда твърда. Безстрашна.

Най-после бе готова. Отново се помоли тихо на Господ да ѝ помогне да се спаси, а ако не е в настроение и не иска да изпълни молбата ѝ, то поне да бъде милостив и да я дари с бърза смърт. С всяка изминала секунда трепереше все по-силно, и монотонно си нашепваше:

— О, Господи. О, Господи. О, Господи.

В сърцето си знаеше, че Господ разбира за какво го моли.

Те я чакаха. Искаше ѝ се да припадне, щом ги видя. Един от езичниците издаде няколко високи възкличания, а всички изглеждаха зашеметени, щом съзряха лицето ѝ. Такава реакция бе много необичайна. Очевидно я бяха чакали да се върне, защото всички се взираха в нея, докато вървеше към тях.

Не бяха много на брой. Беатрис доста бе преувеличила числеността им. Бяха само петима диваци, които образуваха полукръг зад воините на баща ѝ. Въпреки това, те бяха достатъчни да накарат коленете ѝ да се разтреперят, а стомаха ѝ да се преобърне.

Почти не погледна разбойниците, главната ѝ грижа бяха воините на баща ѝ. Харолд и останалите воители, стояха на колене в центъра на полукръга. Главите им бяха наведени, а ръцете завързани зад гърбовете им, но въпреки това, никой от тях не изглеждаше зле. Огледа ги поотблизо, за да види колко сериозни са раните им и с учудване отбеляза, че не бяха наранени.

Трябваше да се насили, за да вдигне поглед към разбойниците. Господи, те бяха толкова страшни, че не би се учудила, ако оцелееше да се явяват в кошмарите ѝ. Въпреки това, не бяха демони. Не, те бяха просто мъже, а и според нея малко луди. При това доста високи. Беатрис ги бе нарекла диваци и Брена бе напълно съгласна с определението ѝ.

Това явно бе единственото вярно нещо, което ѝ бе казала, подивялата от страх жена. Да, истински диваци. Описанието им пасваше много добре, особено с тази синя боя, размазана по лицата им. Странната им украса, сигурно бе част от някакъв ритуал. Зачуди се, дали човешкото жертвоприношение присъстваше в странните ритуали, които извършваха, но веднага прогони ужасната мисъл от съзнанието си.

Дрехите им също бяха примитивни, но поне ѝ бяха познати. Вълнените им наметки бяха в кафяво, жълто и зелено. Коленете им

бяха голи, а краката обути в ботуши от еленова кожа и привързани с дълги кожени ленти.

Носеха поли. Може би бяха врагове на леърд МакНеър и сигурно сега преминаваха през земите му. Дали щяха да я убият, за да отмъстят за нещо на бъдещия ѝ съпруг?

Не ѝ харесваше идеята да умре заради мъж, когото дори не беше виждала, не и допадаше мисълта да умира въобще. Но нима причината имаше някакво значение?

Защо не говореха с нея? Имаше чувството, че разбойниците са се вторачили в нея от цял час, а едва ли бяха минали минута-две.

Безстрашна, напомни си тя. Аз съм безстрашна.

О, Господи. О, Господи. О, Господи...

— Аз съм лейди Брена.

Зачака някой да я нападне. Но никой дори не помръдна. Точно когато реши да им заповяда да ѝ кажат какво искат и то веднага, шотландците я изненадаха, като застанаха срещу нея. Всеки един от тях коленичи пред нея, сложи ръка на сърцето си и сведе глава. Зашеметена, тя осъзна, че по този начин ѝ отдават чест. Не, не ми оказват чест, помисли си тя. Възможно ли е да ми се подиграват? Брена нямаше представа, кое от двете бе истина.

Тя изчака, докато всички се изправиха отново на крака, преди да ги огледа, за да се опита да разпознае главатаря им. Никой не ѝ изглеждаше като лидер. Синята боя по лицата им я объркваше. Лицата им бяха като маски с мрачни изражения.

Тя пристъпи към най-едрият воин, с тъмната коса и сиви очи. Вгледа се направо в него предизвиквайки го да я заговори, но той не обели и дума.

О, Господи. О, Господи...

— Защо не искате да говорите с мен?

Този, в когото се беше втренчила неочаквано се усмихна.

— Чакаме, милейди — обясни той с дълбок, твърд глас.

Тя се намръщи на половинчатия му отговор. След като ѝ отговори на келтски, тя реши да говори на същия език. Тя и сестрите ѝ го бяха учили по настояване на баща им, и сега бе благодарна за това. Този определен диалект бе по-различен от онзи, който беше учила, но все пак знаеше достатъчно, за да разбира какво ѝ говорят.

— Какво чакате? — попита тя на келтски.

Шотландецът бързо опита да прикрие изненадата си, но без успех. Брена я усети.

— Чакаме ви, да свършите с молитвата си.

— Молитвата ми? — попита тя объркано.

— Изглежда сте заседнали в началото на молитвата, господарке. Не си ли спомняте останалата част от нея? — попита друг шотландец.

— О, Господи. О, Господи...

— Ето започна отново — прошепна пак воинът.

Всемогъщи боже, беше се молила на глас!!!

— Молах се, Господ да ме дари с търпение — каза тя с цялото достойнство, на което бе способна. — Кои сте вие?

— Воините на МакАлистър.

— Името не ми говори нищо. Да не би да го познавам?

Воин с доста неприятен външен вид и белег слизащ от челото до едната страна на носа му, пристъпи напред.

— Познавате нашият леърд, много добре, милейди.

— Грешите, сър.

— Моля ви, обръщайте се към мен, по име, милейди. Казвам се Оуен, ще ми окажете голяма чест, ако ме наричате така.

Беше ѝ много трудно да разбере, защо тези хора се държаха толкова любезно с нея, като се имаше предвид цялата тази ужасна ситуация. Смятаха ли да я убиват или не?

— Много добре, ще те наричам Оуен.

Воинът изглежда се развълнува от съгласието ѝ, но въпреки това тя започваше да се отчайва.

— Оуен смятате ли да убиете мен и войните на баща ми?

Те изглежда се замислиха над въпроса ѝ. Мъжът със сивите очи ѝ отговори.

— Не, лейди Брена. Никога не бихме ви наранили. Всеки от нас би дал животът си, за да ви защити.

Останалите воители кимнаха в знак на съгласие. Всичките бяха полудели, реши тя.

— Защо, в името на всичко свято, бихте искали да ме защитавате?

— Заради нашия леърд — отговори Оуен.

Те заговориха за своя леърд, който по техните думи бил много добър и благороден, и въпреки, че не разбираше всичко, което

говореха, тя си отдъхна облекчено. Ако мъжа със сивите очи ѝ бе казал истината, никой нямаше да умре, и всичките ѝ страхове бяха напразни. Слава Богу.

Но въпреки това не биваше да се радва, все още, защото разбойниците отказваха да разкрият, защо са дошли. Не изглеждаха така, сякаш са дошли да ги посрещнат с почести и тя искаше да разбере истинската причина за нападението и какво можеше да им предложи, за да ги пуснат.

Най-добре бе да остане нащрек, докато изкопчи отговорите от тях.

— Знам, че сте шотландци — каза тя, и се изненада, че гласът ѝ звучи толкова тихо. — Но всъщност, коя част от Шотландия, наричате свой дом?

Мъжът със сивите очи изглеждаше ужасен.

— Името ми е Куинлан, милейди, и ние не мислим за себе си, като за шотландци. Ние сме планинци.

Останалите се съгласиха с кратко кимване.

За Брена това бе интересен факт. Планинците не искаха да се откажат от старите, прашасали нрави наследени от предците им. Начинът, по който бяха облечени, в примитивните си дрехи и реакцията им, когато ги попита от къде са, бяха доказателство за това.

Не можеше да си представи, че е възможно да имат толкова остарели виждания, но не смяташе да ги ядосва, като им го каже. И определено не я интересуваше, че искаха да са диваци.

— Вие сте планинци. Благодаря, че ме поправи, Куинлан.

Той наведе леко глава.

— Аз ви благодаря, милейди, че приемате съветите на вашия смирен слуга.

Тя въздъхна разочаровано.

— Моля ви, не го приемайте лошо, но аз наистина не желая да оставате тук.

Той ѝ се усмихна.

— Не смятате да тръгвате скоро, нали? — попита тъжно тя.

Очите му блеснаха дяволито.

— Не, милейди, няма да тръгваме.

— Наистина ли не помните нашия леърд? — попита Оуен.

— Защо да го помня? Никога не съм го срещала.

— Помолихте го да се ожени за вас.

— Грешите, Оуен. Никога не бих направила подобно нещо.

— Но, милейди, казвам ви, попитахте го три пъти.

— Три пъти? Попитала съм го...

Изведнъж млъкна. Три пъти. Господи, Господи, той едва ли говореше за... Поклати невярващо глава. Не, не, това беше преди много години, той нямаше как да знае какви глупости бе вършила.

Само Джоан знаеше за плана ѝ да си намери съпруг, а тя никога не би разказала за това на някой извън семейството. Брена не си спомняше много добре случилото се — тогава бе прекалено малка, за да си го спомня сега — но сестра ѝ, ѝ бе разказвала тази история толкова много пъти, че имаше чувството, че всичко се е случило преди няколко дни. Като всяка сестра, Джоан обичаше да подкача Брена за скандалното ѝ поведение. А най-много обичаше да набляга на частта с прасенцето.

Защо Брена бе решила сама да си хване съпруг или да открадне прасенце, което да отгледа като домашен любимец, в момента не се сещаше, и единственото оправдание, което ѝ идваше на ум бе, че тогава е била твърде малка.

— Случи се преди много време, милейди — каза Оуен.

Те знаеха. Откъде, тя дори не можеше да си представи, но в следващия момент, сякаш ѝ просветна.

— Мъжът приел моето предложение... това е той, нали, вашият леърд?

Куинлан кимна.

— Два пъти отхвърли предложението ви, но знаем, че все още чакате отговорът му на последното ви предложение.

— Не чакам ничий отговор — категорично заяви тя.

— На нас не ни изглежда така — възрази Оуен.

Никой досега не ѝ се бе подигравал. А те изглеждаха невероятно сериозни.

Как, за Бога, трябваше да постъпи?

— Още чакам да се засмеете, но вие няма да го направите, нали Куинлан?

Той не си направи труда да ѝ отговори. Всъщност, нито един не изглеждаше готов да започне разговор с нея. Поведението им бе много странно. Воините не изглеждаха така, сякаш искаха да подчинят и

задържат някого, просто си седяха мирно. Но въпреки това, изглежда, че чакаха нещо да се случи, и тя се зачуди какво ли бе то.

Брена не бе от най-търпеливите, а имаше неприятното предчувствие, че няма да разбере какви са плановете им, преди сами да решат да ѝ ги споделят. Тя отказваше да повярва, че са изминали целият този път само да ѝ напомнят за предложението, което бе направила преди толкова много години, и едва ли очакваха от нея да го уважи. Не вярваше и на глупостите, че били нейни смирени слуги.

Въпреки, че може би бе глупаво от нейна страна, тя реши да ги изобличи в лъжа.

— Казахте, че сте мой смирен слуга. Истината ли ми казвате, Куинлан?

Воинът погледа към гората зад нея, преди да отговори. Усмихна се.

— Тук съм, за да ви защитавам и да ви служа, милейди. Всички сме тук за това.

Тя му се усмихна в отговор.

— Тогава ще направите това, което ви заповядвам, нали?

— Разбира се, милейди.

— Добре тогава. Искam от вас да си тръгнете незабавно.

Той не помръдна. Тя дори не се изненада.

— Искam да отбележа, че вие сте още тук, Куинлан. Може би не ме разбрахте добре?

Гигантът изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се разсмее. Поклати глава.

— Не мога да ви служа, ако не съм до вас, милейди. Предполагам, че разбирате това.

Определено не го разбираше. Отвори уста да го попита, дали тя може да се махне, без да се притеснява, че той ще я последва, но Оуен я прекъсна.

— Милейди, за вашето предложение...

— Пак ли се върнахме на това?

Оуен кимна.

— Вие го направихте — настоя той упорито.

— Да, така е. Но вече промених мнението си. Този мъж още ли е жив? Сигурно вече е ужасно стар. Той ли ви изпрати за мен?

— Да, той ни изпрати — отговори Куинлан.

— Къде е той?

Куинлан й се усмихна. Останалите също се захихаха.

— Той стои точно зад мен, нали? — реши, че е била прекалено изнервена, за да чуе приближаването му.

И петимата планинци кимнаха.

— През цялото време ли? — прошепна тя.

— От преди малко — отговори Куинлан.

Точно това чакаха те досега. Трябваше да се сети по-рано. Ако не бе толкова заета да измисля начин как да ги накара да си тръгнат, сигурно щеше да се досети, че те чакат своят леърд да се появи лично.

Не искаше да се обръща, разбира се, но гордостта й пречеше да се опита да избяга. Стисна по-силно камата, скрита в гънките на полата й, приготви се да види най-лошото и се обърна.

О да, той сигурно е бил зад нея през цялото време. Как можа да не го чуе? Воинът бе висок колкото борово дърво. Дори да се пресегнеше нямаше да може да го удари по главата. Първо огледа масивните му гърди и изведнъж й се видя прекалено неудобно да го гледа. Размерът му бе зашеметяващ. Върхът на главата й, дори не стигаше до брадичката му. Той стоеше само на крачка или две от нея и щом тя инстинктивно направи крачка назад, той направи една напред.

Каза си, че наистина ще й се наложи да го погледне в лицето. Иначе той би я помислил за страхливка, ако не го направеше. Ако опитаеше да избяга, вероятно щеше да му покаже, колко смущаващ за нея бе размерът му, и защо, о, защо не можеше да измисли нещо по-умно, за да се измъкне? Само преди няколко минути със сигурност щяха да й хрумнат поне десет начина.

Конър вече губеше търпение, когато тя го погледна право в очите. Собствената му реакция го изненада. Невероятната й красота буквално му отне дъха. Бе си помислил, че е красива, докато я наблюдаваше на потока, как си мърмори сама и се мъчи да развърже панделката от косата си, за да си разplete плитката, но не я бе огледал толкова внимателно, за да забележи колко е красива. Не беше нито достатъчно близо, нито достатъчно любопитен, за да го направи.

Жената наистина бе единствена по рода си. Не можеше да откъсне поглед от нея. Завладяващата й красота го плени и изведнъж осъзна, че не бе по-добър от собствените си хора. Беше се разярил,

когато видя колко зашеметени бяха те, но сега, можеше да си признае, че се намира в абсолютно същата ситуация.

Как е могъл да не забележи такова съвършенство? Кожата ѝ бе безупречна; очите — чисти и блестящо сини, а розовите ѝ плътни устни, го навеждаха на едни толкова греховни мисли, че трябваше да отклони поглед към челото ѝ, за да си възвърне концентрацията.

Отне му малко повече време, от необходимото, за да си спомни как се диша. Дисциплината му най-накрая взе връх, но той знаеше, че има голяма опасност отново да изгуби ума си, защото все още бе невероятно привлечен от нея. Красотата ѝ щеше да направи болката от загубата ѝ още по-болезнена за МакНеър. В Англия рядко се срещаха хубави жени, поне така бе чувал, а това съкровище само бе паднало в скута му.

Наистина се оказа детска игра. Нито един от воините ѝ не бе оказал и най-малка съпротива. Дори не му се наложи да се бие, за да заслужи правото си над нея. Просто влезе в лагера им, заповяда на воините да коленичат и те го направиха. Бяха по-страхливи и от агнета. Някои от тях дори само при вида му хвърлиха оръжията си.

Само един то тях направи опит, макар и доста безполезен, да предупреди господарката си. Конър чу гласът му, докато наглеждаше лейди Брена, за да е сигурен, че нищо лошо няма да ѝ се случи, край потока, но един от хората му, Куинлан без съмнение, накара воина да млъкне. Лейди Брена също чу гласа му, и това бе точно преди да изпусне панделката и палтото си и да хукне обратно към лагера. Любопитството я накара да побърза, но тогава другата англичанка ѝ препречи пътя и започна да пълни главата ѝ с всякакви глупости за демони и убийства, и на Брена ѝ беше нужен доста кураж, за да продължи напред.

Знаеше, че в онзи момент тя бе убедена, че се приближава към смъртта си. Пребледнялото ѝ от страх лице го доказваше. Един живот в замяна на дванадесет. Не бяха ли това точните ѝ думи? Конър бе истински изненадан от поведението ѝ. Все пак бе дъщеря на Хейнсуърд, нали? Тя не беше като нито един англичанин, който познаваше. През всичките години на битки, никога не бе виждал дори малък признак на истинска смелост в англичаните... до днес. Помисли си, че тя е забележителна, но след миг промени мнението си. Не вярваше, че би било добра идея още от сега да мисли така за нея. Тази

жена трябваше да се страхува поне малко от него и да мълчи, когато трябва.

Той скръсти ръце зад гърба си и търпеливо я зачака да се съвземе. Чудеше се дали тя все още вярва, че е демон. Той се вгледа продължително в очите ѝ, но му отне доста усилия да сдържи усмивката си, толкова нелепа му се струваше идеята да го мислят за демон.

Щеше да ѝ се наложи да свикне да бъде около него, по дяволите, та той мислеше да я вкара в леглото си още тази нощ, въпреки че нямаше намерение да ѝ го съобщава все още. Тя щеше да бъде негова съпруга, без значение колко време щеше да му отнеме да я убеди в това и да я накара да се примири с положението. Ако бе нужно, щеше да чака до края на дните си, за да може тя да се успокои достатъчно и да го изслуша.

Брена се опитваше да скрие страха си, и до момента смяташе, че се справя доста добре. Не можеше да каже дали е красив като дявола или дявол, грозен като греха. Не можеше да прецени правилно заради пласта синя боя по лицето му. Нямаше как да не забележи очите му — бяха тъмни като нощно небе и „топли и успокояващи“ като летящ насреща ѝ юмрук. Изглеждаше неуязвим. Имаше прав нос, високи скули и твърдо изсечени устни. Косата му, която не бе прекалено дълга, стигаше почти до раменете му и бе невероятно тъмна на цвят. Странно, но изглежда бе чиста.

Нямаше представа колко дълго бе стояла така, втренчила поглед в него, би могла да се закълне, че нито един мускул не бе трепнал по тялото му, и въпреки това изненадващо, но ръцете му се бяха оказали върху нея. С глупав поглед проследи как той издърпва скритата зад гърба ѝ ръка и с нарастваща почуда видя как нежно освобождава камата от пръстите ѝ.

Тя си помисли, че той ѝ отне оръжието, за да го захвърли на далеч и да ѝ покаже превъзходството си, затова бе невероятно изненадана, когато той постави камата в кожената кания, която висеше на верижка около кръста ѝ.

— Благодаря ви — прошепна тя, без да се усети.

Какво в името на всичко свято, ставаше с нея? Защо му благодари? Той току-що я бе уплашил до смърт. Не трябваше ли да го проклина заради ужаса, който я накара да преживее? Господи сигурно

съвсем се бе побъркала да мисли, че би могла да му влее дори капка разум. И как да му се разкрещи, щом дори не можеше да си отвори устата. Освен това, малката ѝ кама не би могла да го нарани кой знае колко, ако решише да го нападне. Това, вероятно, бе причината да ѝ позволи да я задържи. При наличието на огромната сила, която притежаваше, дори не би трепнал, ако тя се опиташе да го нападне.

Но гигантът не бе нито господ нито демон. Беше просто човек, много примитивен и плашещ, но все пак човек. Освен това, всеки малко по-образован човек знаеше, че жените са по-умни от мъжете. Майка ѝ бе споделяла тази малка тайна със своите дъщери много пъти, но, естествено, в отсъствието на баща им. Майка ѝ винаги бе откровена, понякога дори до болка. Също така, обаче, майка ѝ бе много мила и никога не би казала нещо, което би наранило чувствата на мъжете.

Брена нямаше да послуша съвета на майка си. Щеше да се опита да бъде мъничко мила, но и да бъде напълно искрена. Никога нямаше да се измъкне от тази каша, ако не казваше истината.

— Не ви помня.

Той повдигна рамене. Очевидно не се интересуваше дали тя го помни или не.

— Изглежда има някакво недоразумение — започна тя отново — Не съм ви чакала, за да отговорите на предложението ми. — Гласът ѝ започна да звучи по-уверено. — Тогава бях малко дете. Със сигурност не сте обмисляли предложението ми през всичките тези години.

Дали мъжът имаше по-важни неща, за които да мисли в момента?

— Хората ви просто се шегуваха с мен, нали?

Той отново повдигна рамене. Прииска ѝ се да се разкрещи. Очевидно и той бе побъркан, като хората си, но за сметка на това те бяха малко по-приветливи. Какво трябваше да направи, за да я разбере?

Баща ѝ щеше да я убие, ако някога разбере за предложението ѝ за брак. Това обаче я притесни само за секунда или две, преди да осъзнае колко нелепо бе цялото положение. За да я нарани, баща ѝ трябваше да мине през тихия, грамаден като канара воин, през хората му и... през МакНеър. Мили Боже, бе забравила за него. МакНеър

щеше да побеснее, когато научеше за дързостта на бъдещата си съпруга.

Брена виждаше само един изход от цялата тази ситуация. Трябваше да накара варварина да я разбере.

— Трябва да тръгвам вече. Леърд МакНеър едва ли ще прости закъснението ми. Скоро трябва да изпрати свита, за да ме посрещне. Не искам никой от вас да пострада заради едно малко недоразумение.

Изведнъж разбойникът се пресегна и я сграбчи. Големите му ръце, лежащи на раменете ѝ, ѝ подсказаха, че тя няма да отиде никъде, докато той не бъде готов да я пусне. Но той не я нараняваше с докосването си, дори напротив, беше невероятно нежен.

Тя се намръщи към него, докато се опитваше да се отърси от лудостта, която я заобикаляше.

— Присъствието ви тук няма нищо общо с предложението, което ви бях отправила, нали? Намислили сте нещо друго.

Нищо. Нито дума, нито кимване, нито дори мигване. Да не би да говореше на дърво? Почувства как лицето и се сгорещява и знаеше, че причина за това изчервяване бе гнева ѝ. Тя дълбоко въздъхна, но звукът прозвуча по-скоро като стон. Ръцете му се стегнаха около нея и тя дълбоко въздъхна. Звукът прозвуча по-скоро като стон.

— Добре, нека предположим, че сте тук, заради предложението ми. Както ви обясних преди минута, не си спомням да съм ви срещала. Една от сестрите ми, знае за всички пакости, които съм правила като малка. Тя ми каза, че съм се притеснявала, че никога няма да си намеря съпруг, макар че се съмнявам, че тогава съм разбирала за какво всъщност ми трябва този съпруг, и за да ме успокои, Джоан ми каза каква трябва да направя. Дори не е подозирала, че ще измисля план, но сега, като се замисля, вината е била изцяло на баща ми, защото ми бе казал, че никога няма да успее да намери мъж, който да иска да свърже живота си с мен. Вие също имате вина, заедно ми се усмихнахте. Наистина не помня нищо друго от срещата ни, освен усмивката ви. Нея винаги ще я помня. В Англия, трябва да разберете, почтените дами не питат господата дали ще се оженят за тях. Това просто не се прави. — Тя приближи лицето си до неговото — Господ ми е свидетел, наистина не ми останаха сили да повтора това обяснение.

— Какво пишеше в съобщенията ви, милейди? Помните ли точните думи, от последното ви предложение? — тя разпозна гласът на

Куинлан зад себе си.

Как за бога можеше да ги помни? Никой ли не я слушаше какво говори?

Не можеше да се обърне към Куинлан, защото неговият леърд още я държеше близо до себе си, и не изглеждаше, че има намерение скоро да я пусне.

— Вероятно съм казала „Ще се ожениш ли за мен?“

Конър се усмихна. Дръпна я към себе си, обгърна я по-силно с ръце и я целуна толкова продължително, колкото да я зашемети.

Тогава вдигна лице към нея, погледна я в очите и най-накрая й проговори.

— Да, Брена. Ще се ожения за теб.

ГЛАВА ТРЕТА

Мъжът със сигурност бе луд. Смяташе да се ожени за нея и мнението ѝ по въпроса явно не го интересуваше. Само господ знаеше, че опита всичко, освен физическа разправа, за да го разубеди. Бе спорила, увещавала и молила.

Всичко бе напразно. Следващото, което ѝ хрумна, бе нещо, което нито една дама не би направила. С всички сили заби петата си в крака му, за да привлече вниманието му. Само че от това пострада единствено тя. Болката беше толкова силна и неочаквана, че ѝ се наложи да се хване за ръката му, за да не падне по очи на земята. За щастие, ѝ отне само минута или две да събере малкото останало ѝ достойнство и да се изправи гордо, пускайки ръката му. Тогава започна отначало. И в крайна сметка много се гордееше със себе си. Не повиши глас нито веднъж, докато му изброяваше поне сто основателни причини, защо не може да се омъжи за него. Със същия успех би могла да разговаря с вятъра. Варваринът, дори не се помръдваше, за да ѝ покаже, по някакъв начин, че я слуша. Дори не бе сигурна дали диша. Той просто стоеше и я гледаше със скръстени на гърдите ръце, и изражение на лицето от типа „Отегчаваш ме до смърт“, но щом започна да му обяснява, какви ужасни последици може да има от неговата лудост, той просто я хвана за ръката и я задърпа извън лагера, където бяха завързани конете.

Беше дяволски ядосан и тя се зачуди как щеше да се измъкне от тази каша. Започна да съставя план, като същевременно се молеше на Бог да я спаси. Мислите и молитвите ѝ бяха прекъснати от Куинлан, който се провикна след леърда си.

— Какво да правим с тях? — Той посочи към английските воини.

Планинецът дори не се замисли, преди да отговори. Като продължаваше да върви целеустремено напред извикана на своя подчинен.

— Убийте ги.

— Не — ужасено изпищя тя.

Той бе невероятно учуден от реакцията ѝ.

— Не ли?

— Не — повтори тя.

— Защо не?

Мили Боже, що за човек би задал подобен въпрос.

Въпреки това, сега бе получила цялото му внимание. Той се обърна към нея и търпеливо зачака отговора ѝ.

Тя забеляза, че не пусна ръката ѝ.

— Те са беззащитни — започна тя. — Отнели сте оръжието им.

— Не ние отнехме оръжието им. Те го хвърлиха в мига, в който влязохме в лагера ви. Кажи ми, защо трябва да ги оставя живи? — гласът му звучеше невероятно нежно предвид обстоятелствата, в които се намираха. — Какъв е техният главен дълг? Техният единствен дълг? Техният свещен дълг?

Брена реши, че мъжът пред нея започва да се ядосва. С всеки следващ въпрос гласът му ставаше все по-твърд. Също така бе започнал да стиска по-силно ръката ѝ, и вече започваше да я боли.

— Главният им дълг е да защитават.

Той отпусна хватката си.

— И кого трябва да защитават? — попита той.

— На първо място кралят си, а после баронът, на който са обещали своята лоялност.

— И? — притисна я той.

Прекалено късно, Брена осъзна на къде биеше той. Бог да ѝ е на помощ, но вече нямаше как да обърне посоката на разговора.

— Мен. Трябва да защитават мен.

— А те защитиха ли те?

— Какво са направили и какво не, не е твоя работа.

— Напротив, моя работа е — поправи я той. — Тези мъже нямат чест. Заслужават да умрат.

— Ти не си този, който трябва да вземе подобно решение.

— Разбира се, че съм — отвърна той. — Ти ще бъдеш моя съпруга.

— Само така си мислиш.

— Не просто си мисля, знам — отрязва я той, а гласът му беше леден. — Не мога да позволя на такива страхливци да живеят.

— Има друга причина, заради която трябва да ги оставиш живи — побърза да каже тя. Моля те Господи, помогни ми да измисля поне една. Тя наведе глава и се загледа в земята, докато се опитваше да измисли причина, и то достатъчно добра, че да го убеди.

— Чакам.

Тя също чакаше. Но Господ явно не бе в настроение, да ѝ помогне.

— Няма да разбереш — прошепна тя.

— Какво няма да разбере?

— Ако убиеш войните на баща ми, аз не бих могла да се омъжа за теб.

— Така ли?

Гласът му звучеше така, сякаш се мъчеше да потисне смеха си. Тя погледна нагоре, за да види дали се усмихва, и с облекчение установи, че греша. Той изглеждаше толкова мрачен и намръщен, както и преди малко.

— Да, така. Казах ти, че няма да ме разбереш. Ако не беше езичник...

— Не съм езичник.

Тя не му повярва. Все пак той целият бе омазан в боя. Само езичниците имаха такива странни ритуали.

Конър реши, че е изгубил прекалено много време в разискване на този въпрос. Погледна към Куинлан с намерението да му заповяда да пусне войните, и то не защото некадърните ѝ и неубедителни възражения му бяха повлияли. Не, беше заради страха, който видя в очите ѝ, той промени мнението му. Мястото на този страх бе в сърцата на враговете му, не в очите на жена му. Една жена не биваше да изпитва страх от съпруга си.

Тя обаче не му даде възможност да покаже великодушието си.

— Чакай — почти изплака тя. — Колко важно е за теб, да стана твоя съпруга?

Той вдигна рамене. Според нея това говореше доста. Да, важно бе.

— Нямах намерение да ми кажеш причините, поради които искаш да се ожениш за мен, нали?

— Нямам намерение да ти обяснявам каквото и да е било.

— Тогава, може би, аз бих могла да ти обясня своите — каза тя.
— И тогава, вярвам, че ще ме разбереш. Ако не си езичник, как възнамеряваш да се ожениш за мен? Смяташ само да съобщиш на роднините и приятелите си, че си взел булка? Или ще има церемония със свещеник, който да изслуша обетите ни, и да благослови съюза ни?

— Ще има свещеник.

Тя го изгледа накриво.

— Истински свещеник в църква?

Тогава той се усмихна. Просто не можа да се въздържи. Тя бе толкова мнителна.

— Ще има истински свещеник — обеща той.

И изведнъж тя победи. Бързо благодари на Господ за помощта, като му обеща по-късно да коленичи и да измоли прощката му за всичките си прегрешения и отново заговори.

— И как точно смяташ да ме накараш да повторя обета си пред божия човек?

— Ще го сториш.

— Мислиш ли?

Улучи много точно, слабото му място. Нямаше как да знае колко важно е за него, тя да се съгласи да се омъжи доброволно. Не го притесняваше поведението на свещеника или на Брена по време на церемонията. Алек Кинкейд бе този, който го притесняваше. В момента отношенията на Конър с брат му бяха доста нестабилни, и ако Брена му кажеше, че е била принудена и не е съгласна с този брак, щеше да настане ад. Нямаше да се съгласи, ако Алек реши да върне Брена на МакНеър. Ако все пак това се случеше, той щеше да застане срещу брат си.

Тя се зарадва да види как усмивката му се стопява.

— Сега вече ме разбираш, нали? — каза тя. — Искam от теб да пуснеш войните на баща ми да си вървят, без оръжия. Нека сами решат при МакНеър ли ще отидат или ще се върнат при баща ми.

Тази луда жена мислеше, че спасява живота на войните. Но Конър знаеше много добре какво ще последва. МакНеър, щеше да ги измъчва, за да им отмъсти, баща ѝ обаче щеше да е два пъти по-суров. Конър не би се учудил ако ги убиеше за това, че го бяха опозорили.

— И ако се съглася с тази сделка? — попита той, опитвайки се да прикрие веселите нотки в гласа си. — Ще се съгласиш ли да се

омъжиш за мен? Ще се съгласиш ли и ще приемеш ли?

— Има ли разлика между двете?

— Има разлика — отговори ѝ той. — След време ще я разбереш.

— Очакваш от мен да ти дам думата си, без дори да знам какво обещавам?

— Очакваш от мен да пусна дванадесет страхливци, които тровят въздуха, който дишам?

Сега той ѝ се мръщеше и тя нямаше как да не се притесни, че може да промени мнението си. Реши да не предизвиква съдбата. Все пак тя бе победила, нали?

Лошото бе, че въобще не се чувстваше като победител.

— Ще се съглася и ще приема.

— Имаш добро сърце.

Тя се трогна от комплимента.

— Благодаря ти.

— Не беше комплимент — сряза я той, — за в бъдеще гледай да се отървеш от тази слабост.

Тя направо онемя. Как можеше да се съгласи с подобно нещо.

Хората му бяха също толкова странни, колкото и самия той. Когато им нареди да пуснат воините да си ходят обезоръжени, те дори не опитаха да скрият разочарованието си. Цупеха се като малки деца. Докато гледаше към планинците, изведнъж леърдът им я задърпа нанякъде. Куинлан ѝ се усмихна.

Мъжът, на който тъкмо бе обещала да го приеме не ѝ проговори, докато не се отдалечиха от останалите.

— Брена?

— Да.

— Няма винаги да бъда толкова търпелив.

Знаеше, че е сериозен, но въпреки това ѝ се искаше да се смее и да плаче едновременно. Бързо губеше контрол над емоциите си, но опита да се успокои. Трябваше да остане спокойна, за да измисли как да се измъкне от този кошмар.

Господи, в какво се беше забъркала?

По дяволите всичко, нищо от това не бе по нейна вина. Тя знаеше истината, макар да се съмняваше, че някой от семейството ѝ би я разбрал, особено баща ѝ. Когато я изпращаше на вратата, преди да тръгне за дома на МакНеър, тя каза на близките си, че ще направи

нещо необмислено. Баща ѝ със сигурност щеше да помисли, че е станало именно това.

— Ако баща ми ме обвини за този брак, ще трябва ти да му обясняваш какво се е случило. Не аз съм измислила всичко това и ти ще му го кажеш. Обещай ми.

Той не ѝ отговори. Знаеше, че я е чул, защото в притеснението си, беше започнала да крещи.

— Обещай ми — заповяда тя.

Той я повдигна и я сложи да седне на коня, и въпреки че това бе много мило от негова страна, тя не му благодари.

Но хвана ръката му, точно когато я пускаше.

— Обещай ми — помоли се за пореден път.

— Съмнявам се, че някога отново ще видиш роднините си. Притесненията ти са глупави.

Той реши, че е бил много разумен.

А тя, че беше извънредно груб. Очите ѝ се напълниха със сълзи при мисълта, че никога повече нямаше да види роднините си.

Избута ръката му настрана.

— Ще ги видя отново. Не можеш да очакваш от мен... Майка ти на те ли е учила да не обръщаш гръб на някой, който в момента разговаря с теб?

Конър не можеше да повярва на ушите си. Тя го критикуваше! Никой никога не му бе говорил с такова неуважение, а да го критикува жена, това дори не можеше да си го представи.

Бог му бе свидетел, нямаше никаква представа как трябва да постъпи. Ако беше мъж, Конър знаеше точно какво щеше да последва, но тя определено не беше мъж и положението, в което се бе озовал го объркваше. Брена определено не бе като жените, които познаваше. Повечето от тях го отбягваха, а тези, които имаха достатъчно смелост да се сближат с него, винаги стояха с наведени глави и прекалено смирени в неговото присъствие.

Но и реакциите му спрямо Брена, бяха по-различни. Тя го караше да се смее, дори когато му се мръщеше насреща. В интерес на истината, бе освежаваща промяна на фона на останалите жени в живота му и той дори не можеше да си я представи трепереща от страх пред себе си. И въпреки че именно странното ѝ поведение му доставяше невероятно удоволствие, знаеше, че ще направи голяма

грешка ако ѝ позволи да мисли, че винаги щом му се опълчи, ще излиза невинна от схватките помежду им. Нямаше да е добре за отношенията им, ако започнеха така. Той щеше да бъде неин леърд, и тя трябваше да научи, какво точно означава това. Но щеше да я накаже друг път. Сега реши да бъде по-сговорчив, затова сложи ръка на бедрото ѝ, стисна я нежно и я погледна право в очите.

— Все още не разбираш и поради тази причина ще бъда търпелив с теб.

— И какво точно не разбирам?

— Мястото ти в моето домакинство. Скоро ще разбереш каква огромна чест ти оказвам, като те вземам за своя съпруга.

Очите ѝ потъмняха като буреносен облак. Боже, бе още по-красива, когато се ядосаше.

— Ще разбере, така ли? — попита тя.

— Да, ще разбереш.

Тя постави ръката си върху неговата и започна да го стиска с всичка сила.

— Предполагам, че бих могла да отстъпя тази огромна чест на някоя друга жена, която ще я оцени — предложи тя.

Той се направи, че не е чул хапливата ѝ забележка и продължи.

— Докато не се научиш да оценяваш дара, който ти давам, очаквам от теб да не споделяш мнението си, освен ако някой не ти го поиска. Няма да толерирам неподчинение. Сега искам да ми обещаеш, че ще го сториш.

Тя не бе нито особено впечатлена, нито уплашена от грубите му заповеди. Но все пак една жена не можеше да понесе всичко, и тя всеки момент щеше да рухне. Прииска ѝ се да се събуди най-после от този кошмар.

— И никога няма да мога да изказвам мнението си? — попита тя.

— Когато някой от хората ми е около нас, не, няма да можеш да изказваш мнението си — отговори той. — Когато сме само двамата, можеш да правиш каквото пожелаеш.

— Може ли да си отида у дома?

— Това е невъзможно.

Тя въздъхна. Ако се върнеше у дома, това означаваше да се изправи пред баща си, но докато някой не му обяснеше цялата тази

ситуация, тя честно казано, нямаше особено желание да го види отново.

— Ще ти дам моето обещание, ако и ти ми обещаеш, че ще обясниш всичко на баща ми.

— Нямам намерени да ти обещавам каквото и да е било.

— Нито пък аз на теб.

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Въпреки всичко, заради това, че очевидно ти си доста изплашена от баща си и за бъдещето си, реших да направя изключение. Ако някога видя баща ти, ще му обясня какво се случи.

Тя обаче реши и да поставя условия.

— Но няма да му казваш за предложенията, които някога съм ти отправяла. Въпреки че тогава бях дете, съмнявам се, че баща ми ще прояви разбиране.

— Няма да споменавам за предложенията ти.

Тя се усмихна лъчезарно.

— Благодаря ти.

Той погледна надолу към ръката ѝ, която, докато му благодареше, великодушно потупваше неговата. Не можа да се сдържи да не я подразни.

— Не смяташ ли да ми се отплатиш по някакъв начин, задето оставих английските воини живи?

Тя си дръпна ръката от неговата.

— Нямам намерение да ти се отплащам за нищо.

— Ще го направиш.

Обичаше последната дума да е негова. Брена го видя да се усмихва, преди да ѝ обърне гръб. Какво странно чувство за хумор имаше той. Дали всички хора, които живееха в Планините имаха толкова странно чувство за хумор? Брена се надяваше да не е така. В името на всичко свято, как въобще щеше да живее с такива хора?

Мили Боже, тя вече мислеше за бъдещето си с варварина. Какво ѝ ставаше? Би трябвало да съставя план за бягство, а не да се чуди какво би било да живее с него.

Тя се озадачи. Беше по-спокойна и истински благодарна, когато ѝ обеща да говори с баща ѝ, но въпреки това нямаше причина да вярва, че той ще изпълни обещанието си. Реши, че има само една причина за странното ѝ поведение.

— Размъти ми мозъка, както Беатрис... Мили Боже, Беатрис...

Беше забравила за камериерката си. Горката жена сигурно се криеше ужасена някъде в храстите наоколо.

Брена скочи, и хукна към воините на баща си. Сега те стояха прави и мълчаливо оставяха оръжията си. Никой не я погледна, когато ги повика и затова тя се приближи към тях. Куинлан я спря като ѝ препречи пътя. Не я докосна, просто стоеше пред нея и не ѝ позволяваше да направи нито една стъпка напред. Останалите също се приближиха и застанаха между нея и воините на баща ѝ.

Ако не знаеше каква бе истината, би помислила, че те се опитват да я защитят от воините на баща ѝ. Но тази идея бе прекалено абсурдна, за да се замисля над нея, затова тя реши, че те са просто груби.

— Бих искала да говоря с тях.

Куинлан поклати глава.

— Няма да се хареса на господаря ви.

Той не ѝ беше господар, тя бе англичанка, за Бога, но знаеше, че няма да получи това, което иска ако спори с тях. Имаше нужда от сътрудничеството им, не от гнева им.

— Съмнявам се, че вашият леърд ще има нещо против — каза тя.
— Ще отнеме само минутка. Обещавам.

Куинлан неохотно се подчини. Отмести се от пътя ѝ, кръстоса ръце зад гърба си и каза.

— Може да говорите с тях от тук.

Тя не се забави нито миг.

— Харолд, моля ви, не забравяйте Беатрис. Тя се крие близо до потока. Ще съм ви задължена ако я върнете жива и здрава у дома.

Въпреки, че Харолд не погледна към нея, той кимна в съгласие.

— Ще кажете ли на родителите ми да не се притесняват?

Харолд измърмори нещо под мустак, но тя не успя да го разбере. Опита да се приближи, за да го чуе какво си шепти, но Куинлан протегна ръка пред нея, за да я спре.

Тя погледна сърдито към планинеца, красноречиво показвайки, какво мисли за протегнатата му ръка, и отново се обърна към Харолд.

— Какво каза? — попита тя. — Не мога да те чуя.

Воинът най-после я погледна.

— Баща ви ще тръгне на война заради тази жестокост, милейди. Това казах.

Тя се почувства така, сякаш сърцето ѝ падна в петите.

— Не, не, той не бива да започва война заради мен. Накарайте го да разбере Харолд — спря да говори щом усети паниката в гласа си, пое дълбоко дъх и прошепна: — Няма да позволя някой да се бие заради мен. Кажи на баща ми, че съм искала този брак да се състои. Аз помолих планинеца да дойде за мен.

— Но вие не искахте ли да се омъжите за МакНеър? — Харолд изглеждаше доста объркан.

— Не, не, никога не съм искала да се омъжа за МакНеър. Исках... — мили Боже, бе толкова притеснена, че не можеше да си спомни името на планинеца. — Исках...

Погледна умолително към Куинлан.

— Как е името на леърдът ти? — прошепна тя.

— Конър МакАлистър.

— МакАлистър — повтори тя. — Исках да се омъжа за МакАлистър. Моля те, напомни на баща ми, че е виждал бъдещият ми съпруг преди много години.

— Трябва да тръгваме, милейди — каза Куинлан, защото забеляза, че Конър ги наблюдава от другия край на гората. Леърдът не изглеждаше много щастлив от това, което виждаше.

— Само още секунда — помоли тя и не даде време на Куинлан да ѝ откаже. — Харолд, кажи на баща ми да не се притеснява за мен. Искam той да се радва на моето...

— Вашето какво, милейди?

Едва успя да изговори думата.

— Моето щастие.

Тя се затича назад към коня си и вече бе на седлото, когато Конър застана до нея. Беше възседнал огромен черен жребец, който изглеждаше също толкова страшен, колкото и господарят му.

Тя направи грешката да го погледне и изпусна юздите, щом видя гнева в очите му. Затова веднага сведе глава и се престори, че е много заета с това да се настани по-удобно, за да не може той да разбере, че умишлено се бави, уплашена от гнева му.

Той нямаше да позволи да го отбягват. Нима тя наистина си мислеше, че би повярвал на опитите ѝ да го защити от гнева на баща

й? Дори мисълта за това бе обидна и смешна.

Той мълча, докато Брена не се изравни с него, и тогава хвана брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ към своето и я накара да го погледне.

— Защо?

Тя знаеше какво я пита, но дори не направи опит да се престори, че не знае.

— Войната означава смърт — отговори тя.

Той кимна.

— За някои мъже, да — съгласи се с нея.

— Дори и един мъж, ще бъде предостатъчен — обясни тя. — Не искам никой да се бие заради мен. Татко има голяма армия, но въпреки това би било трудно и ненужно да идва за мен. Ще настоява да води воините си и аз не мога да му помогна по никакъв начин, освен да се притеснявам, че ти ще...

— Аз ще... какво?

— Че ти ще го убиеш.

Той изглеждаше спокоен. Искаше ѝ се да има силата да го бутне от коня му. Той беше горд и арогантен мъж, и тя използва и двете му качества, за да го накара да помисли, че го смята за, непобедим на бойното поле. Дори и да бе истина, това, че той имаше доста предимства — беше по-млад, по-едър и очевидно по-силен, — баща ѝ щеше да компенсира тези предимства със стратегия и численост. Щеше да последва клане и най-вероятно Конър МакАлистър щеше да свърши на дъното на някоя яма, пълна с трупове.

Защо тогава излъга Харолд? Ако трябваше да бъде честна пред себе си, и тя не знаеше защо. Току-що бе подпечатала собствената си присъда пред баща си, защото, когато получи съобщението ѝ, той щеше да побеснее. Нямахте да помисли разумно, нито да си даде време да осъзнае, че тя не е имала възможност да подготви тази измама. И то не защото не би се сетила да го направи, а защото просто не би имала време.

Баща ѝ щеше да я обвини, да ѝ обърне гръб и да се отрече от нея. Но щеше да остане жив, за да я мрази. И никой нямаше да умре.

— Няма да създавам неудобства на баща ми. Както и да е, вече осъзнах, че моите желания нямат значение. Леърд МакНеър, е изпратил свита, която да ме посрещне, и съм сигурна, че хората му, ще ви избият. Очаквам да пристигнат всеки момент.

— Не, те няма да тръгнат след теб.

Изглеждаше толкова сигурен. Щеше да ѝ отнеме прекалено много енергия, за да се ядоса, а тя вече бе прекалено изтощена от притеснения. Мъката по семейството ѝ бе толкова силна, че дори нямаше сили да изтрие сълзите си.

За нещастие щеше да има много време да се самосъжاليا. Те напуснаха горичката няколко минути по-късно и никой не ѝ проговори, чак до късно вечерта. Беше притисната между двама воина с каменни лица, които дори не я поглеждаха. Джили, кротката ѝ кобила, не харесваше присъствието им също толкова, колкото и тя самата.

Конър не се виждаше никъде. Той изчезна нанякъде преди повече от час и още не се бе върнал.

Един разговор, щеше да разведри обстановката, но изглежда никой нямаше желание да говори с нея. След като ги наблюдава известно време, осъзна, че те са заети да се грижат за безопасността на малката им групичка. Постоянно се оглеждаха за някаква опасност, която би могла да ги дебне от храстите покрай пътя.

Трябваше да си признае, че се чувстваше далеч по-сигурна, виждайки колко предпазливи са те. През живота си неведнъж бе наранявана, но от майка си бе научила, че ако отправи няколко молитви към небето за изгубените души, ще ѝ стане по-леко. Не разбираше как болката ѝ ще им помогне да намерят пътя, разбира се, но правилата са си правила и тя трябваше да се опита да ги спазва.

И в момента, наистина ѝ беше неудобно. Знаеше, че като се покае за миналите грехове, малко ще ѝ олекне. Но все пак не беше нужно и Джили да страда. Тя започна да се изморява и походката ѝ се забавяше с всяка стъпка, която правеше, нагоре по стръмния хълм. Конете като нея не бяха нито отглеждани, нито обучавани за едно толкова дълго пътуване. Горкото животни се потеше обилно и се напрягаше до крайност да продължи да върви.

Брена не знаеше, с кого трябваше да поговори, за да спрат за почивка. Конър щеше да бъде първият ѝ избор, разбира се, но той не бе тук и тя трябваше да помоли някой друг с надеждата да се съгласи.

Не смяташе, че е добра идея да се обажда точно сега. Сериозните им изражения и очевидното им напрежение ѝ подсказаха, че преминават през вражеска територия.

Зачуди се, дали Конър има някакви приятели. След няколко минути размисъл, тя реши, че няма такива. И за това можеше да вини единствено себе си.

Леърдът се държеше агресивно, като ранена мечка.

Сравнението я накара да се усмихне. Тогава си спомни за горката Джили. Реши да говори с Куинлан за притесненията си и се протегна, за да докосне ръката му и да привлече вниманието му.

Той реагира така, сякаш го бе ударила. Щом си дръпна ръката, той се обърна и ѝ се намръщи, задето го притеснява. Преди да му прошепне за опасенията си, той ѝ заповяда да пази тишина, като сложи пръст на устата си. Тя му посочи към Джили.

Воинът не беше спял. Със сигурност виждаше колко изморен и изтормозен е конят ѝ.

Куинлан не сподели опасенията ѝ. Той просто пришпори коня си напред. Тя го наблюдаваше мълчаливо, докато не се скри сред дърветата.

Въпреки това, тя не остана незащитена. В секундата, в която Куинлан напусна позицията си, друг воин веднага се премести и зае мястото му.

И така продължиха. Тя вече започваше да се изморява. Предположи, че Куинлан е отишъл да доведе Конър, но ако беше така, им отнемаше страшно много време да се върнат. Тя си затвори очите само за минута или две, и когато ги отвори отново, Конър бе зад нея. Бе я вдигнал върху коня си и я наместваше в скута си. Бе прекалено уморена, за да го отблъсне и последната ѝ мисъл, преди да заспи, бе да се увери, че не се е облегнала или излегнала върху него.

Когато се събуди, се бе увила около него. В съня си се бе завъртяла с лице към него, бе обвила ръцете си около врата му, където пръстите ѝ лежаха върху топлата му кожа, и по някакъв начин се бе изкатерила високо в скута му. Лицето ѝ се беше сгушило в свивката на врата му. Топлината, която излъчваше тялото му я сгриваше много по-добре дори и от дузина дебели вълнени одеяла. Чувстваше се прекрасно.

Също така обаче беше и унижително. Устата ѝ бе отворена и на сантиметри от кожата му, което направи положението ѝ още по-

притеснително. За щастие си спомни за Джили и успя да потисне неудобството си. Колко дълго можеше да продължи конят ѝ, преди да се строполи на земята? Брена опита да се дръпне от Конър и да им каже да спрат, преди кобилата ѝ да се е наранила, но той обви ръката си около кръста ѝ, и не ѝ позволи да се отмести и на сантиметър от него.

Тя го шляпна с ръка през гърдите, за да ѝ обърне внимание. Неговият отговор бе едно стисване, което я остави бездиханна, очевидно мълчалива заповед да се държи прилично и без съмнение, ако имаше възможност да вдигне поглед към лицето му, щеше да види, че се е намръщил. Мъжът почти не правеше друго.

Но тя грешеше, Конър се усмихваше и страшно много се забавляваше от дързостта ѝ. Знаеше, че я плаши, неведнъж бе виждал тревога в погледа ѝ, но трябваше да признае, че в повечето случаи се чувстваше леко гузен, а сега тя го пошляпваше. Каква противоречива жена бе тя. Ако се страхуваше от него, защо се опитваше да го провокира? Някой път, когато нямаше да има толкова грижи на главата, трябваше да я попита защо се държи така.

Тъкмо бе решила да се разкреци, като някоя полудяла жена, когато в последния миг стана нещо, което я спаси да не стане за смях. Конър бе решил да спрат за през нощта. Беше толкова благодарна, че забрави да го наругае задето бе оставил Джили най-отзад. Щеше да даде на кротката си кобила цяла седмица почивка, за да се възстанови.

Конър слезе пръв от коня, преди да се обърне, за да ѝ помогне. Обаче не можа да го направи, защото тя се плъзна и слезе от другата страна на жребеца.

— Не използваш ли седло?

— Никой от нас не използва.

Тя го подмина и изтича към кобилата си. Краката я боляха ужасно при всяка стъпка, която правеше, и не можеше да си представи болката, която сигурно изпитваше Джили. Забеляза, че собственото ѝ седло липсва, и реши, че някой от мъжете го е махнал, за да може на кобилата да ѝ бъде по-леко.

Конър не ѝ позволи да се погрижи за Джили. Той възложи тази задача на Оуен, воинът с белязаното лице и усмивка, която според Брена бе доста чаровна. Тя го затрупа с препоръки, как трябва да се погрижи за кобилата ѝ, благодари му за помощта и го проследи с

поглед на загрижен родител как отвежда Джили на една полянка, огряна от лунната светлина. Кобилата изглеждаше доста кротка и това бе знак, че наистина не се чувства добре. В миналото обикновено се нахвърляше на всеки, който се бе опитвал да се погрижи за нея, освен стопанката ѝ.

Брена спря да се притеснява, че кобилата може да нарани Оуен, и тръгна да търси багажа си.

Долчинката, в която Конър реши да пренощуват бе напълно обградена от гъста гора. Земята и дърветата бяха обагрене в кафяви и зелени цветове, а тук-там лилави цветенца тъкмо се пробуждаха от зимния си сън. Балдахин от златистозелени клони образуваше арка над тях. Широк лъч от северното сияние се прокрадваше през клоните на дърветата и образуваше тясна пътечка, която Куинлан ѝ обясни, че води до малко езерце в южния край на долчинката.

Оставиха Брена за малко, но след десет минути Конър реши, че е стояла достатъчно време сама и отиде да я доведе. Намери я коленичела, до чантата с вещите си, да рови вътре и да си мърмори под носа. Около нея имаше разхвърляни дрехи.

Всъщност тя не мислеше много за това, което вършеше. Умът ѝ бе зает да съставя план, с помощта на който да се измъкне от положението, в което се намираше. За щастие, времето бе на нейна страна и веднъж щом се успокоеше, непременно щеше да измисли нещо.

Конър, застана зад нея и зачака тя да го забележи.

След няколко минути той загуби търпение, наведе се, взе кърпата ѝ за лице и ѝ я подаде.

— Това ли търсиш?

— Да, благодаря ти — отвърна тя разсеяно. — Сигурно съм я изпуснала само преди секунда, и не съм забелязала. По принцип съм много наблюдателна.

Той реши да не я поправя. Не ѝ бе върнал синята панделка, която бе изпуснала преди няколко часа. Прииска му се да я задържи за известно време, за да му напомня, че наистина си е взел жена. Все пак не беше задължително да помни подобна незначителна подробност.

— Измий си лицето, Брена. Устата ти е покрита с боя.

Тя се изправи толкова бързо, че за малко не падна по гръб.

— Не съм си боядисвала лицето.

Дори само представата за това я ужасяваше. Само жени от тяхната ужасна родина, биха направили нещо толкова езическо.

— От моята боя е.

— Как твоята боя е... Сега си спомням. Точно когато ме измами, да те помоля да се ожениш за мен, ти каза, че си съгласен и тогава ме целуна без позволениято ми.

— Да — съгласи се той, само за да я накара да побърза. Според него, лекото докосване на устните му до нейните, въобще не можеше да се нарече целувка, а просто символичен жест.

— Свещеникът ни чака, побързай и се измий.

Тя не повярва на ушите си. И отново се изправи рязко.

— Сега? Свещеникът ни чака, сега? Защо ни чака?

Конър бе напълно озадачен от поведението ѝ. Брена се държеше сякаш всичко това ѝ идва изневиделица.

— Тук е, за да направи каквото е нужно — обясни ѝ той.

Тя настояваше да научи повече.

— Каквото е нужно?

— Не е възможно да си забравила толкова бързо — каза той раздразнено. — Сватбата ни.

— Сега? — почти изпищя тя. — Искаш да се оженим сега?

Тя прокара пръсти през косата си, а после започна да кърши ръце, и Господи, беше му се разкрещяла, знаеше, че е нередно, но не успя да се сдържи. Конър изглеждаше толкова ледено спокоен. Той беше луд, ако смяташе, че ще се омъжи за него веднага.

— А ти какво очакваше?

Тя бе твърде зашеметена, за да му отговори смислено.

— Какво съм очаквала ли? Очаквах да имаме време.

— Време за какво?

Искаше да му изкрещи, че ѝ трябва време да измисли как да се измъкне от този ужасен кошмар, но не можеше да го направи.

— Време да ме... да ме заведеш в дома ти. Да, точно това очаквах. Имам нужда от време, за да подготвя хубава сватба.

— В такъв случай се оказва, че ти спестявам тези грижи. Можеш да ми благодариш по-късно.

— И време за теб, за да можеш да се осъзнаеш — изпусна се тя.

— Няма нужда. Знам какво правя.

Изведнъж ѝ се зави свят и разбра, че за първи път в живота си щеше да припадне. Тя се обърна и отиде да седне на брега на езерото. Затвори очи и се опита да измисли някакъв план докато светът неконтролируемо се въртеше около нея. Да, имаше нужда от план. Какъвто и да е план! Беше я обхванала такава паника, че мозъкът ѝ отказваше да ѝ помогне. Щеше да поздрави свещеника, да, разбира се, че щеше да го поздрави и да разговаря с него, щеше да му обясни, че би била щастлива да сподели храната си с него и да му даде възможност добре да си почине. Би могъл да я омъжи за онзи мечок и на сутринта. Все пак щеше настоятелно да предложи, да умолява, ако трябва, да почака малко по-дълго — месец или два или десет, защото встъпването в свещен брак си беше сериозно начинание и ако дотогава Конър все още не бе осъзнал грешката си, щеше да започне да шие сватбената си рокля.

Конър бързо губеше търпение. Какво правеше пък сега? За Бога, вече му омръзна и съпротивата ѝ започваше да му досажда. Той реши да вземе нещата, включително и Брена, в свои ръце. Взе кърпата ѝ, потопи я във водата, и преклени пред нея. Преди тя да успее да му избяга, той хвана брадичката ѝ и започна да почиства лицето ѝ.

Не беше нежен. Лицето ѝ се зачерви докато свърши, и той се зачуди, дали не е бил прекалено груб към нежната ѝ кожа, или тя се бе изчервила.

— Да свършваме с това — нареди той.

Повдигна я да стъпи на краката си и я повлече след себе си.

— Най-накрая разбрах. Мъртва съм, нали? Умряла съм от страх, още първият път, когато те видях, и сега плащам за греховете си. Господи, не бях толкова лоша в действителност, нали?

Конър игнорира брътвежите ѝ и положи максимални усилия да скрие усмивката си. Боже, тя бе доста емоционална. Поне не плачеше. Свещеникът щеше да помисли, че е била принудена на този брак, ако плачеше по време на церемонията. Разбира се, той я принуждаваше, но не желаше отец Синклер да го знае. Също така беше вярно, че Конър определено не желаше да се обвързва с жена, която плаче непрестанно. Такива жени го изнервяха, и ако можеше да избира, би предпочел да си вземе гневна жена, а не такава, която да плаче всеки божи ден.

Брена не беше в настроение да плаче. Искаше ѝ се да убие някого, и Конър бе първият ѝ избор. Чудеше се какъв ли грях бе сторила, та Господ я наказваше с този брак. Все пак това не беше нещо обикновено, а свещен съюз.

Нейната сватба. Нямаше да бъде такава, каквато си бе мечтала, когато беше по-малка. Бе очаквала да се омъжи в семейната църква, обградена от семейството и приятелите си. А какво получаваше? Група невъзпитани воители и свещеник, който не изглеждаше достатъчно възрастен, за да е завършил църковното си обучение.

Само гордостта я възпря да не направи сцена. Всички следяха с очи приближаването ѝ, докато вървеше под ръка с Конър, и веднага щом стигна до свещеника, тя пусна ръката му и направи дворцов реверанс.

— Ще започваме ли? — попита свещеникът, след като хвърли загрижен поглед към Конър.

— Сега? — проплака тя.

Конър въздъхна продължително.

— Ще спреш ли да задаваш този въпрос?

— Има ли нещо нередно? — попита объркано свещеникът. Той зададе въпроса на Конър и се намръщи срещу него. — Трябва да ви кажа, господарю, че не одобрявам да пристъпите в тайнството на брака, покрит с цветовете на войната. Ще трябва да давам много обяснения на висшестоящите над мен, както и на Алек Кинкейд. Какво да му кажа?

— Кажете му, каквото смятате за нужно, отче. Моят брат, в крайна сметка, ще разбере всичко.

Свещеникът кимна.

— Много добре. Милейди, дойдохте ли тук по своя воля. Съгласна ли сте да се омъжите за леърд Конър МакАлистър?

Всички се бяха втренчили в нея, докато тя обмисляше отговора си. Тя бе дала дума и Господ да ѝ е на помощ, но воините на баща ѝ бяха живи и здрави, когато си тръгнаха, което значеше, че Конър бе изпълнил своята част от сделката. Сега бе неин ред.

Свещеникът изобщо не се притесняваше от объркването на булката. Беше виждал нервни булки, разбира се, но откакто бе станал свещеник бе бракосъчетал толкова много двойки, че вече нищо не можеше да го изненада.

— Свещеникът очаква отговорът ти, Брена — каза ѝ Конър с глас, в който се долавяха заплашителни нотки.

— Да, той чака, господарке — рече Куинлан, с успокояващ глас, надявайки се да я накара да се отпусне.

Тя най-накрая отстъпи пред неизбежното.

— Да, отче, разбира се, но...

— Трябва да кажете точните думи, милейди. Църквата изисква от мен, да чуя как признавате, че се омъжвате за Конър МакАлистър по своя воля.

— Сега?

— Брена, кълна ти се, че ако чуя отново тази дума... — започна Конър.

Изнервена, Брена най-накрая си спомни за малкия жалък план, който бе измислила.

— Отче, ние не се запознахме както трябва. Дори не знам името ви. А би трябвало, не смятате ли? Мисля, че трябва да вечеряме заедно, и двамата може да се поопознаем, малко, и тогава ще можете да си вземете дълга почивка, а утре, ще отидем в църквата ви, а ако нямате църква ще продължим, докато не намерим такава, и вие ще ме инструктирате, за да бъда подготвена за това велико тайнство, и аз...

Тя изведнъж млъкна.

— Цветове на войната ли казахте, отче? Той цветове на войната ли каза? Конър МакАлистър носи цветовете на войната по време на моята сватба?

Тя нямаше намерение да крещи на свещеника, но трябваше да бъде честна поне пред Господ, търпението ѝ се бе изчерпало. Просто не можеше да понесе повече. Не се интересувахе кой ще живее и кой ще умре, дори ако тя беше тази, която щеше да убива. Само едно нещо имаше значение в този момент. Цветовете на войната.

Тя насочи яростта си към Конър. Беше му толкова ядосана, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Няма да го направя.

Свещеникът остана с отворена уста. Никога не бе чувал някой да си позволява да говори на леърд МакАлистър с такъв тон, освен Алек Кинкейд, разбира се, но той можеше да му говори с какъвто тон си пожелаеше, а това, че именно жена показваше такава дързост,

едновременно го изумяваше и забавляваше. Ако преживееше този ден, щеше да запомни всяка дума, за да я разказва на приятелите си.

Конър си помисли, дали да не пробуди страха ѝ от Бога, за да я успокои, но сълзите ѝ го разтърсиха. Не можеше да си представи защо цветовете на войната я разстроиха толкова много, но тя изглеждаше съкрушена, а той знаеше, че няма да може да свърши с церемонията и да я направи своя съпруга, докато не я накара да му съдейства.

Боже, какво неудобство.

— Брена, не ми повишавай глас — той умишлено се постара да звучи разумно. Заплашително, но все пак разумно.

— Няма да носиш, цветовете на войната, по време на сватбата ни.

Ако трябваше да бъде честен, тя звучеше толкова заплашително, колкото и той. Не можа да се сдържи да не ѝ се възхити.

— Искам да приключим с това.

Тя пусна ръката му и скръсти своите пред себе си.

— Ще чакаме.

— Ако си мислиш, че...

— Никога повече няма да те помоля за нещо друго.

По дяволите, тя изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да зариде. Не осъзнаваше ли, че беше на път да стане негова жена? Това бе чест, а не смъртна присъда.

Въпреки това, булката му явно не го разбираше. Един от тях трябваше да бъде разумен, и той предположи, че честта ще се падне на него.

— Това наистина ли означава толкова много за теб?

Тя не можеше да повярва, че ѝ задава толкова нелеп въпрос. Тайнството на брака, бе благословено събитие, всеки го знаеше, и като заставаше пред свещеника в цветовете на войната, той обиждаше Господ, свещеника и самата нея.

— Много е важно за мен.

— Добре тогава, но това е последният път, когато се съгласявам с твоите условия.

Конър спря, за да погледне към хората си и те всички кимнаха в съгласие с решението му. Тогава се обърна към опърничавата си булка.

— Ясен ли съм?

— Ясен си и аз го оценявам.

Изведнъж ѝ се прииска да се усмихне, но се сдържа и изчака Конър да мине покрай нея. Докато минаваше, той изръмжа тихо. И тя се усмихна. Просто не успя да се въздържи. За пръв път от много време насам, тя не се страхуваше от бъдещето си, но изведнъж се опомни, и осъзна, че не мисли разумно. Конър се бе съгласил с нея, което означаваше, че не е пълен варварин. Това не бе достатъчна основа за брака им, но тя щеше да живее с този мъж до края на дните си, а и в момента беше твърде отчаяна. Щеше да вземе каквото може, дори и това да бе, една-единствена искрица надежда.

Тя продължи да се усмихва, докато не се сети за езичниците с боядисани в синьо лица, които язدهа с годеника ѝ.

Изпълнена с възмущение, тя се обърна към тях.

— Смятате ли да присъствате на сватбата?

Нямаше нужда да казва нищо повече. Куинлан и останалите ѝ се поклониха, преди да забързат да настигнат своя леърд.

Те не се съпротивляваха толкова ожесточено, колкото Конър. Няколко от тях, дори се обърнаха, за да ѝ се усмихнат. Очевидно искаха да направят приспособяването ѝ по-леко. Тя нямаше намерение да вярва на някой от тях, разбира се, затова реши да ги последва, само за да се увери, че няма да променят мнението си в последната минута. Повярва им обаче, когато видя как коленичиха на брега на езерцето и остана там, докато те разговаряха помежду си.

Тъй като бе загрижена за някои много по-важни неща, тя дори не се сети, че, за да отмият боята от себе си, мъжете трябваше да съблекат дрехите си, преди да влязат във водата. Бе заета да се радва на незначителната си малка победа и не мислеше за нищо друго.

Първо на земята паднаха коланите им. Тя се стресна и ужасено затвори очи. Но не бе достатъчно бърза и видя гърба на всеки от тях, преди да се потопят в езерото.

После те започнаха да се смеят. Тя нямаше нищо против, макар да бе сигурна, че знаят, че е била там през цялото време и сега сигурно се смееха на нея.

Свещеникът дойде зад нея.

— Не бяхме представени един на друг, милейди. Името ми е отец Кевин Синклер, син на Ангъс Синклер от Нийдърхилс.

— За мен в удоволствие да се запозная с вас, отче. Името ми е Брена. Баща ми е барон Хейнсуърд, макар че се съмнявам да сте

чували за него. Идвам от Англия.

— Така и предположих.

— Дрехите и говорът ми ме издадоха, нали?

— Да, издадоха ви — съгласи се той с усмивка, която Брена сметна за учудващо чаровна.

Свещеникът излъчваше топлина и благодат, и за пръв път от много време, тя започна да се отпуска.

— Трябва да ви поздравя, Брена. Владеете езика ни, много добре за начинаещ.

— Но отче, аз съм учила келтски дълги години.

Той започна да заеква от притеснение и опита да се извини.

— Моля да ми простите. Искрах да ви похваля, не да ви обидя.

— Не съм обидена, просто изненадана — увери го тя.

Той ѝ се усмихна.

— Знаете ли, че смесвате двата езика, когато сте ядосана?

— Не, не знаех. Кога успяхте да забележите, тази особеност.

— Когато цветовете на войната ви подразниха. Аз също бях раздразнен, но не чак толкова много. Начинът, по който се опълчихте на Конър ме впечатли... бих добавил, че и него също. Не вярвам някой досега да му е говорил така, с толкова страст и ярост. Беше нещо неவிждано.

— Не трябваше да се държа така. Не беше много възпитано, а аз съм дама, все пак. В характера ми е винаги да давам най-доброто от себе си, и да се старая да преодолея недостатъците си. Ако имате време, ще се радвам да изслушате изповедта ми, преди да се омъжа.

— С радост ще ви отделя време, милейди.

— Тогава, къде е най-близката църква?

— Имаме няколко църкви, но те са доста далеч от тук, затова след като нямаме такава за целта, всичко, което ми изповядате, ще бъде запазено така, сякаш сте се изповядали в божия дом.

Свещеникът вече приготвяше солта за изповедта ѝ. Той хвърли няколко щипки от нея през рамото си. Щом приключи с пречистването, той дръпна двата края на въжето, висящо около кръста му, придържащо, кафявата му роба, и се обърна, за да потърси подходящо място.

Най-накрая си хареса един пън, седна на него и посочи на Брена да коленичи зад него.

Тя наклони глава и затвори очи. Той започна ритуала по пречистването, като с широк размах на ръката си я прекръсти и ѝ нареди да започва.

Тя бързо изреди прегрешенията си, и когато свърши, започна да му задава въпроси в опит да забави неизбежното.

— Грешно ли е да се страхувам от бъдещето си? Не познавам Конър много добре. Той ме плаши, отче. Или просто си въобразявам?

Свещеникът не можеше да не признае, че не се страхува от Конър. Не беше очарован от характера му, както и всички останали, които го познаваха. И въпреки, че трябваше да предложи успокоение на душата ѝ, бе длъжен да ѝ каже истината, дори това да я уплаши още повече.

— Аз също не го познавам много добре, но съм чувал доста за миналото му, за да разбера защо характерът му е толкова твърд. Баща му загина, когато Конър бе съвсем млад, и той бе отгледан от Алек Кинкейд, който завърши това, което баща му бе започнал. Двамата мъже избраха да бъдат братя.

— Сигурна съм, че ще харесам брат му — прошепна тя, молейки се на Господ да е права.

Свещеникът от своя страна беше сигурен, че тя ще се ужаси от него. Но Господ му беше свидетел, че нямаше да ѝ направи добро, ако споделеше точно сега това с нея.

— Никога не съм се притеснявал, какво да кажа в негово присъствие, нито съм говорил зад гърба му. Възрастта научи Кинкейд да изслушва, преди да действа, поне така са ми казвали, и по тази причина той не ме плаши така, както...

— Както го прави Конър?

— Момиче, недей да гадаеш сега какво искам да кажа. Начинът, по който реагират мъжете, около Конър, ме кара да бъда... по-предпазлив, когато съм около него. Опитайте се да запомните, че Господ винаги ще бди над вас. Неговите планове обикновено са прекалено сложни, за да ги разбираме.

Дали думите му трябваше да я утешат? И ако да, тогава защо ѝ се искаше да заплаче?

— Ще бъда съвсем сама, отче — прошепна тя.

— Не, момиче, никога няма да бъдеш сама. Господ ще бъде с теб, а аз ще бъда наблизо. Смятам да служа на леърд Кинкейд, защото

неговият изповедник почина преди три месеца, и там има голяма нужда от моите услуги. Никога няма да съм прекалено зает за вас, милейди, и ако някога имате нужда от мен, само трябва да ме потърсите.

Обещанието му я успокои, и тя побърза да го увери, че с радост прима приятелството и съветите му.

Конър и мъжете му ги наблюдаваха отблизо. Куинлан реши пръв да наруши мълчанието, като се обърна към Конър, който се бе облегал на едно дърво, бе скръстил ръце на гърдите си и гледаше намръщено.

— Изглежда, че нямат намерение да свършват скоро — отбеляза Куинлан. — Смятам, че трябва да отидем да похапнем. Беше дълъг ден.

— Ще чакаме, без значение колко време ще отнеме. Но, кълна се в Господ, търпението ми е на изчерпване. Никой не може да има толкова много грехове. За бога, та тя дори не е живяла достатъчно дълго.

— Вероятно му изповядва някои от твоите грехове — ухили му се Куинлан. — Ако това е истина, може да й отнеме цял месец. — Воинът беше толкова доволен от собствената си шега, че се засмя високо. Звукът предизвика вълна от неодобрение в отец Синклер.

— Господарю, възможно ли е вашата лейди да размисли? — попита Оуен. — Или пък може да има нужда от малко време.

Куинлан завъртя отегчено очи.

— Разбира се, че има нужда от време.

След няколко минути, Синклер приключи. Беше на път да даде опрощение на Брена, когато тя го прекъсна.

— Мога ли да ви задам един въпрос?

Тя стисна ръцете си, една в друга, докато очакваше отговорът му. Синклер забеляза действията ѝ и побърза да я успокои.

— Имаш колкото си поискаш време. За никъде не бързам.

— Те наблюдават ли ни? Наблюдават ни, нали?

— Да, наблюдават ни.

— Държах очите си затворени, както ми казахте, но знам, че Конър ни наблюдава. Прави го нали?

— Защо? Та той едва ни обръща внимание — излъга свещеникът. Тя въздъхна.

— Ще направя всичко по силите си. Смятам, да му бъде добра съпруга. Благодаря за напътствията ви, отче. Оценявам времето, което ми отделихте. Вече съм готова.

Отец Синклер пристегна отново въжето на кръста си и най-после стана.

Той се обърна, с намерението да помогне на Брена да се изправи, но се оказа, че е нямамо нужда. Конър вече беше до булката си и я повдигаше от земята.

— Ще желаете ли да изповядам греховете ви, господарю?

— Не.

Намръщеното му изражение накара отец Синклер да се изчерви. Той бавно се отдалечи, за да поздрави останалите мъже.

Конър не се интересуваеше, колко рязко звучи гласът му. Той посвети цялото си внимание на Брена, за да я накара да го погледне. Помисли си, че ако я сплаши малко, ще му обръща повече внимание. Само Господ знаеше, че щеше да се почувства много добре ако го стореше и въпреки че бе доста детинска постъпка, той щеше да го направи, ако в този момент Брена не го погледна изненадано.

— Конър, не беше любезен.

— Наистина ли трябва да слушам това?

— Не, но сметнах, че трябва да ти го кажа. Няма значение. Любезен или не, аз още смятам да се омъжа за теб. Когато дам дума, аз я спазвам. Сега искам и ти да ми обещаеш нещо.

— Не.

Очите ѝ станаха огромни от учудване.

— Но все още не си чул молбата ми. Как може да ми отказваш?

— Свещеникът чака.

Тя си наложи да бъде спокойна, защото точно сега имаше много по-важни неща, за които да мисли.

— Веднъж щом свещеникът благослови бракът ни, ти ще ми обясниш защо толкова държиш да се ожениш точно за мен и за никоя друга.

Той не видя нищо лошо в това да задоволи желанието ѝ, въпреки, че му стана интересно, защо се интересува от причините му.

— Добре — съгласи се той. — Винаги ли смяташ така да се инатиш и да налагаш волята си?

— Не смятам, че бих го правила. — Тя побърза да смени темата, преди Конър да намери нещо друго, за което да я критикува.

— Благодаря ти, че позволи на отец Синклер да ме изповяда. Той също оценява търпението ти.

Той изглеждаше изненадан от благодарността ѝ.

— Свещениците са най-могъщите мъже в Планините, любима. Не бих се осмелил да го прекъсна, дори да имах желание.

Тя забеляза, че свещеникът ги чака и хвана Конър под ръка.

— Отче, бих искала да започваме. Готов ли си? Аз съм мъничко нервна — довери му тя шепнешком.

— Няма нужда да се притесняваш. Веднага престани и се отпусни.

— Няма ли? — попита тя, чудейки се, как въобще ще направи подобен подвиг.

— Да, ще спреш да се притесняваш, защото най-накрая ще разбереш, че ще бъде много по-добре ако си с мен. Никоя жена, която е поне малко с ума си, не би пожелала да е омъжена за свиня като МакНеър.

Говореше толкова уверено, че тя просто не можеше да се усъмни в думите му. Тя реши да му повярва, по простата причина, че наистина нямаше друг избор. Искаше ѝ се да има част от увереността му, а също и да се научи да бъде на негова страна, за да почерпи част от силата му. Нямаше да настоява за нищо, защото това, щеше да я накара да изглежда слаба пред него, а тя въобще не беше слаба. Не, не, тя просто бе нервна. Това бе всичко.

Когато осъзна, че всички я гледат, тя се насили да се усмихне, и изправи раменете си.

— Надявам се, да не объркам обета си. Нямах достатъчно време да реша какво трябва да ти кажа. Чудех се...

— Не, няма да чакаме повече. Справяш се много добре.

— Но аз...

Щом разпозна тревогата в гласа ѝ, той отново я успокои, преди тя дори да успее да каже още една дума.

— Всичко ще е готово и ще се свърши, преди да разбереш.

Знаеше, че според него, тя говори за церемонията, и не го поправи. Беше решила да каже нещо много повече от обикновен обет, но знаеше, че той ще я накара да повтори точните думи по един или

друг начин. Сега се притесняваше за бъдещето си. Всичко беше толкова нереално. Конър беше напълно непознат. Но такъв беше и МакНеър, припомни си тя. Нямаше ли да бъде неспокойна и с него?

Тя погледна право напред и се поизправи. Измина цяла една минута, през която тя не каза и дума, но наум помисли за всички последици, които можеха да произтекат от действията ѝ.

Накрая реши, че ще остави съдбата си в ръцете на Господ.

— Вече няма връщане назад, Конър МакАлистър.

Той кимна. От увереността лъхаща от гласа ѝ, той разбра, че вече го е приела.

— Не, любима, няма връщане назад.

Тя тръгна до него, с изправена глава и преизпълнена със сила.

— По-добре всичко това да бъде лесно.

Щеше да бъде невероятно лесно. Конър истински го вярваше, щом видя, че е започнала да се вразумява. Все пак, той знаеше най-добре.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Нищо, никога не беше лесно с тази жена. Вече бяха женени, но Господ му бе свидетел, имаше чувството, че измина цяла вечност от началото, до края на церемонията.

И разбира се, булката му бе виновна за това. Докато траеше невероятно дългата реч на свещеника относно същността на светото тайнство на брака, тя изглеждаше толкова объркана, че буквално не можеше да си намери място. Конър се застави да прояви търпение и изобщо не се ядоса. Дори не прояви раздразнение.

Само че се чувстваше замаян. Както и всички останали. Двама от мъжете му трябваше да затворят очите си, за да успеят да запазят равновесие. Синклер изглеждаше в същото положение, и то само защото направи грешката да опита да върви в крак с булката.

Всичко започна от нещо незначително. Когато свещеникът каза на двойката да застане един до друг и да се обърнат с лице към него, Брена побърза да се подчини. Изглеждаше готова да съдейства, и Конър естествено предположи, че и тя няма търпение да свършат с церемонията.

А трябваше да се досети, че нещо не е наред.

— Леърд, нека хората ти застанат в полукръг, за да бъдат свидетели на това радостно събитие.

— Така, сега — продължи отчето щом мъжете заеха местата си, — лейди Брена, готова ли сте да започваме?

— Да, отче.

Синклер се усмихна.

— Сияеш, момиче — прошепна той. Просто не успя да се въздържи да я похвали, но бързо забеляза неодобрението на мъжете. И си спомни, че планинците ставаха доста докачливи, щом някой друг мъж оказваше внимание на жените им. Твърде късно осъзна, че и хората на Конър притежаваха тази особеност и, че това правило се отнасяше с пълна сила за тези от частта, която населяваха хората на Конър.

Затова побърза да поправи грешката, която, без да иска, може би бе направил.

— Булката ви осъзнава, колко е благословена с този съюз, господарю, и поради тази причина сияе. Просто исках да отбележа този факт.

Конър не можеше да си обясни, защо свещеникът изведнъж стана толкова нервен. Кимна му, само за да го успокои и да продължи с церемонията, с която да благослови брака им.

Синклер прочисти гърлото си, направи с ръка кръст във въздуха и започна церемонията с това, какви отговорности щеше да има всеки от тях встъпвайки в този брак.

Брена изглеждаше свежа и някак спокойна с ръце отпуснати от двете й страни. Конър бързо се отегчи от речта на свещеника. Брена, точно обратното, попиваше всяка негова дума. Когато започна да пристъпва от крак на крак, Конър реши, че е също толкова отегчена колкото и той. И тогава Брена започна да кърши ръце, сигнал, който трябваше да подсказва на Конър, че се задават неприятности.

— Лейди Брена, обърнете се сега към годеника си, за да можете да му дадете своя обет.

Тя не се поколеба да изпълни нарежданията му, но Конър съзря паниката в очите й веднага щом го погледна. Лицето й бе преbledнало, и той се помоли на Господ, да не припадне, преди церемонията да е свършила.

Той зачака да проговори, но след една дълга минута мълчание, реши да се намеси. Набързо изрецитира няколко изречения за своите задължения, и обеща да я защитава и почита.

Няколко от мъжете се провикнаха одобрително.

Въобщо не му отне много време. На нея и отне остатъка от вечерта.

— Твой ред е момиче — припомни й свещеникът — Трябва да кажеш обета си. Колебанието ти ме кара да си мисля, че може да си променила мнението си. Така ли е?

Тя бързо вдигна глава и го погледна.

— Смятам да се омъжа, отче. Просто търся точните думи — обясни тя. — Важно е да го направя както трябва.

Това бе последното смислено нещо, излязло през устата й, от доста време насам. Тя заобиколи няколко пъти свещеника, а после

уголеми кръгът си, за да включи всички присъстващи. Никой обаче не се чудеше много, какво се върти в главата ѝ, защото тя изговаряше всяка объркана мисъл, мярнала се през съзнанието ѝ. Конър знаеше, че тя не осъзнава какво прави, и щом спря да я гледа, замайването изчезна.

Брена обикаляше отново и отново и на отец Синклер очевидно му се зави свят от усилието да я следи с поглед, докато се опитваше да ѝ посвети цялото си внимание. Тя обясни, че има намерение да защитава и почита Конър, точно както и той ѝ бе обещал, но за разлика от него, тя смяташе за важно да обясни подробно, защо има намерение да спазва обета си. Така и не довърши никое от обясненията.

Очевидно бе, че няма намерение да спре, преди да доведе до край започнатото и Конър дори не опита да се намеси. Той се отпусна, скръстил ръце на гърдите си и затвори очи.

Свещеникът си помисли, че леърдът му изглежда отегчен, но от време на време на лицето му цъфваше усмивка, и Синклер знаеше, че Конър се забавлява от речта на булката си.

Най-накрая тя млъкна. Тогава Конър отвори очи и в интерес на истината, едва не се засмя. Неговата нежна невеста вече стоеше до свещеника и изглеждаше доста доволна от себе си.

Синклер се възползва от възможността. Той се хвана за ръката ѝ, за да се задържи да не падне, но дори когато замайването му премина не я пусна. Искаше да я накара да спре с речите.

— Свърши ли, момиче? — попита той.

— Да, отче.

Синклер хвърли към Конър изпълнен с надежда поглед.

— Това значи ли, че каза целият си обет?

— Искате ли да го повторя, отче? — попита тя.

Всички, освен Конър, изстенаха в мига, в който чуха думите ѝ. Тя бе толкова изумена от буйния им отклик, че очите ѝ се разшириха и направи крачка назад.

Свещеникът бе единственият, който изпита нужда да се извини.

— Простете ми, че повиших глас, скъпа лейди. Не мога да си представя, какво стана с мен. Сигурен съм, че вашият леърд, ще отговори на въпроса ми.

Конър не ѝ даде време да размисли. Той задържа погледа ѝ, като междувременно сбито повтори обета ѝ.

— Тя ще ме уважава, ще ме пази, ще ми се подчинява само тогава, когато е сигурна, че съм прав, но аз не съм сигурен, че такъв ден ще настъпи, ще се опита да ме заобича, преди да е остаряла, и най-добре да започвам да се примирявам с мисълта, че тя ще ме уважава, само дотогава, докато не направя нещо, с което да докажа, че не може да ми се вярва и тогава Господ да ми е на помощ. Пропуснах ли нещо, Брена?

— Не, Конър — отговори тя. — Много по-добре от мен изрази това, което исках да кажа.

Свещеникът направи пауза и изтри потта от челото си. Да ожени тези двамата се бе оказало съвсем нелека работа. После се зачуди как точно да ги благослови, при положение, че булката стоеше на една крачка зад него, а младоженеца на голямо разстояние пред него. Накрая реши дилемата си като вдигна високо ръце и благослови всички.

— Вече сте мъж и жена — обяви той.

Той изчака поздравленията да заглъхнат и тогава каза на Конър, че може да целуне булката. После се зачуди, кой от двамата ще отиде при другия. Редно бе, булката да се върне и да застане до съпруга си, но тя все още изглеждаше доста замаяна, и Синклер се съмняваше, че е способна да осъзнае какво изисква дългът ѝ.

Въпреки това, тя го изненада. Изглежда се осъзна и побърза да застане до Конър.

Свещеникът беше толкова облекчен, че това изпитание най-накрая бе свършило и леърдът не се бе ядосал достатъчно, за да нарани чувствата на сладката си лейди, че изпрати няколко молитви за двама им.

Конър сведе поглед за целомъдрената целувка, която се очакваше от младоженците и обви с ръка кръста ѝ, за да ѝ попречи да се отдръпне от него.

Брена не му се противопостави. В интерес на истината, тя обви ръце около врата му и го посрещна с готовност. Изражението на лицето ѝ го накара да си помисли, че ангелите сигурно се усмихват, защото бе преизпълнено с щастие. Защо беше толкова щастлива? Конър погледна в очите ѝ и опита да разгадае драматичният обрат в отношенията им.

Тя тъкмо се канеше да му напомни за дълга му, когато той я целуна. Почувства топлината на устните му върху своите само за секунда преди той да вдигне глава и да каже на мъжете си, че вече могат да вечерят.

Целувката му я изпълни с желание за още целувки и тъй като Конър все още я държеше близо до себе си, тя си помисли, че може би и той се чувства по същия начин.

Но, както обикновено, грешеше. Той ѝ отдели пълното си внимание, поради съвсем различна причина.

— Сега всичко ще е много по-просто. Нали така, Брена?

Въпреки, че не бе напълно сигурна за какво говори той, тя се съгласи, само за да го направи щастлив.

— Да, ще бъде. Ще съм ти много добра съпруга, Конър.

Той не изглеждаше така, сякаш ѝ вярва, но въпреки това, тя не се раздразни от отношението му. След време щеше да осъзнае какъв щастливец е затова, че се е оженил за нея.

— Няма да има повече усложнения, нали?

— Никакви усложнения — съгласи се тя — Ти ще се постараш ли да бъде добър съпруг?

Той не ѝ отговори. Тя реши, че с мълчанието си той ѝ показва, че е съгласен и се зачуди дали да не му благодари, и да му каже, че го е разбрала.

— Какво следва сега? — попита вместо това тя.

— Гладна ли си?

— Да.

— Тогава ще ядем.

Най-после я пусна. Тя благодари на свещеника и го покани да вечеря с тях. Синклер отхвърли предложението, като обясни, че луната осигурява достатъчно светлина, и той смята за свой дълг да язди до дома на баща си и да прекара нощта там.

Тя се опита да не се чувства така, сякаш току-що бе изоставена от стар приятел. Продължи да се усмихва, благодари му отново и го изчака докато той не си тръгна.

Конър не се отдели от нея. Тя се обърна към него, и чак тогава осъзна, че държи ръката му. Пусна го веднага и го последва през поляната.

Хората му не ги бяха изчакали. Толкова по въпроса за подобаващото отпразнуване на сватбата, помисли си. Та планинците дори не бяха седнали докато се хранеха. Стояха изправени в кръг около един назъбен камък, смееха се и разговаряха, докато ядяха. Един от тях бе сложил храната върху грубо парче плат, постлано върху камъка.

Но в мига, в който тя се присъедини към тях с Конър обстановката стана мрачна и се възцари тягостна тишина. Никой от мъжете не смееше да я погледне в очите и тя се почувства още по-неловко.

Почувства се като прокажена. Как ѝ се искаше да се прибере в къщи за вечеря. Представи си семейството си, седнало на голямата дълга маса, как се усмихват и шегуват един с друг, докато споделят вечерята си. Щеше да има печен гълъб и риба, а може би и задушено овнешко, и неизменният плодов пай. Брена знаеше, че скоро ще изпадне в самосъжаление, ако веднага не спре да мисли за хората, които обичаше и ценеше, и не се съсредоточи в настоящето. Беше гладна, напомни си тя, и ако не се нахранеше сега, едва ли щеше да има друга възможност, до утре. За нещастие, нямаше, кой знае какъв избор. Имаше жълто сирене, черен хляб и овесен кейк. Планинците не ѝ бяха оставили много място, затова тя се мушна между Конър и Куинлан. Съпругът ѝ все още не беше сметнал за нужно да я запознае с останалите мъже. И тъй като тя не знаеше, дали е редно от нейна страна да попита как се казват просто последва примера им и не обели дума с никой от тях. Съсредоточи цялото си внимание върху храната и се опита да не мисли колко нещастна се чувства. Овесеният кейк бе горчив. Тя сбърчи нос и отпи голяма глътка вода, за да отмие вкуса от устата си, и тогава, тъй като щеше да е невъзпитано да го изплюе обратно, се насили да го преглътне.

Беше нервна и взе още едно парче, преди да осъзнае какво прави. Трябваше да изяде нещото, разбира се, и за голяма изненада, вкуса му се бе подобрил значително, особено, като го подслади с малко хляб.

Брена не забеляза, кога всички приключиха с вечерята. Тя изяде четири големи порции, преди глада ѝ да бъде заситен. Когато вдигна поглед, за да разбере, какво щяха да правят сега, видя, че има публика, която я наблюдава много внимателно.

Беше привлякла вниманието... и усмивките им.

— Нещо нередно ли има?

Куинлан поклати глава и попита:

— Искате ли остатъка от хляба? Има и един цял кейк. Ако желаете, може да ги изядете, милейди.

Брена кимна.

— Ако никой друг не ги иска — съгласи се тя. Взе хляба и кейка, който ѝ подадоха, разчупи ги на половина и предложи първо на Конър, но след като той отказа, предложи поотделно на всеки от воините.

Всички те отхвърлиха предложението ѝ. Но продължиха да я гледат докато се хранеше, и тя реши, че вече не ѝ харесва да бъде център на вниманието, затова просто ги игнорира.

— На кого трябва да благодаря, за тази храна? — попита тя, след като приключи.

Никой не ѝ отговори, но няколко от мъжете вдигнаха безразлично рамене. Ухилените им физиономии започваха да я притесняват. Чувстваше се така, сякаш само тя не бе разбрала разказаната шега.

Помисли си дали да не каже на мъжете, че е невероятно грубо, да се хият така насреща ѝ, но бързо промени мнението си. Въобще не биваше да говори, напомни си тя, иначе трябваше да завърши деня с молитва за изкупуване на греховете си. Не можеше да се сети за нещо по-жестоко от това.

— Моля ви, кажете ми защо се смеете? — помоли тя.

— Ти впечатли мъжете ми — отговори ѝ Конър.

— И с какво ги впечатлих? — попита тя, като се молеше Конър най-после да ѝ каже нещо.

Тя погледна към воините и зачака да ѝ поднесат комплиментите си. Явно бяха забелязали, как се присъедини към тях и бяха впечатлени от нея, защото се опитваше да стане една от тях. Също така, може би бяха забелязали, колко учтива бе тя. Да, със сигурност бяха забелязали доброто ѝ поведение.

— Ти изяде повече храна от Куинлан. Всъщност, изяде повече от всички мъже.

Това не бе отговорът, който бе очаквала. Да кажеш на една дама, че е изяла повече храна от един воин не бе комплимент, бе обида. Дали той го разбираше?

— Куинлан и останалите сигурно не са били много гладни — започна да спори тя. — Освен това, колко съм изяла не трябва да

впечатлява... или да се забелязва от когото и да е било.

Той се усмихна. Боже, беше наистина невероятно привлекателен, когато не й бе ядосан.

— Ние смятаме, че трябва.

Тя усети, че се изчервява. Затова реши да излъже, за да не си помисли някой, че е лакомница или прасе, но след това промени мнението си и каза истината. Щеше да й се налага да яде с грубите варвари отново и отново все пак, и те със сигурност щяха да забележат, че сега е излъгала, веднага щом започнеше да яде на следващата вечер.

— Не ядох толкова, колкото обикновено — призна накрая тя.

— Понякога ядете и повече, така ли, милейди? — попита един воин.

Изглеждаше така, сякаш въобще не й вярва. Тя му хвърли укорителен поглед, за да му покаже, какво мисли за поведението му.

— В интерес на истината, да.

Куинлан се засмя първи. Останалите също се присъединиха към неприличното му поведение. Неудобството й растеше, разбира се, и тя отчаяно се мъчеше да отвлече вниманието им от хранителните си навици.

Никой от тях обаче не искаше да се откаже от темата.

— Прекрасна пролетна вечер е, не мислите ли? — попита тя.

— Ядете ли повече, когато сте нервна? — попита Куинлан.

Какъв странен въпрос.

— Не — отвърна тя.

Грубияните отново се разсмяха. Тя ги изчака да се успокоят и пак опита да смени темата.

— Конър, ще ме представиш ли на воините си.

— Те сами ще ти се представят.

Тя вече познаваше Оуен и Куинлан по имена, затова погледна към останалите трима воина и те й казаха имената си.

Ейдън бе най-дребният в групата, въпреки, че едва ли би изглеждал така сред англичаните, а името на воина с големите кафяви очи, напомнящи на очи на кученце, бе Доналд. Гарик бе срамежливецът в групата. Той дори не можа да я погледне, докато й казваше името си.

— Удоволствие е за мен да се запозная с всички вас — каза тя, след като й се представиха.

— Мога ли да ви задам един въпрос? — попита Оуен.

— Да — отговори му тя.

— Когато за пръв път ни видяхте, вие се уплашихте. Някой от нас се чудят, защо?

— Да не би да си мислихте, че ще ви нараним? — попита Ейдън. Той ѝ се усмихна, показвайки, че подобно предположение беше нелепо. — Вие се молехте.

— Да, молих се, и да, наистина смятах, че ще ме нараните.

— Но, след това, милейди — каза Оуен. — След като ви казахме, че не ви мислим злото, вие пак продължихте да се страхувате? Чудя се, защо.

Никой от тях, ли не се бе поглеждал в огледало? Или там, където живееха нямаха подобен лукс.

Тя реши, че няма да е учтиво, ако им каже, колко застрашително изглеждат, затова просто подмина въпроса и не отговори нищо.

Но те не се отказваха.

— Или беше заради боядисаните ни лица? Това ли ви уплаши? — попита Оуен.

— Не смятам да ви отговарям, за да не нараня чувствата ви.

По някаква причина, честността ѝ ги накара да се разсмеят. Затова реши да бъде пряма.

— Ще призная, че лицата ви ме уплашиха, но не беше само това. И ръстът ви, и дрехите ви, и маниерите ви. Да не говорим за надмощието, което демонстрирахте над дванадесетте воини на баща ми... Трябва ли да продължавам?

Можеше да се каже, че те приеха коментара ѝ като комплимент. Трябваше да изясни нещата, реши тя, и да им обясни, че въобще не е била впечатлена от тях, и нито една възпитана английска лейди, която е поне малко с всичкия си, не би се впечатлила, но тогава нова, тревожна мисъл изскочи в съзнанието ѝ и тя веднага погледна към Конър.

— Аз няма да нося цветовете на войната. Искam още от сега да си наясно с това. Варварско е, Конър, и ти не можеш да очакваш от мен да...

Смехът на мъжете я прекъсна. Конър не се разсмя, разбира се, той никога не се смееше, поне доколкото знаеше тя, но се усмихна. Сърцето ѝ забърза ритма си. Той имаше красиви бели зъби, и всичките си бяха на мястото, и тя се зачуди как може да слагат толкова

грозна синя боя на лицата си и в същото време да се грижат толкова добре за зъбите си. Въобще нямаше смисъл. Запита се дали някога ще успее да ги разбере и ще бъде ли щастлива.

— Жените не получават тази чест.

Тя нямаше идея за какво ѝ говори той.

— Каква чест?

— Боята — обясни той. — Традицията принадлежи само на воините.

Конър изглежда не се шегуваше, затова и Брена не посмя да се засмее. Тя се напегна. Трябваша ѝ доста усилия, за да остане вежлива.

— Виждали ли сте някога планинец, милейди? Знаете ли въобще нещо за нас? — Попита я тихо Гарик. Целият се беше изчервил и докато ѝ задаваше въпроса лицето му бе наведено към земята.

— Когато бях малка, мислех, че знам всичко за вас. Дори знаех къде живеете.

— Къде си мислихте, че живеем? — попита Доналд и се усмихна щом забеляза искрите в очите на господарката си.

— Под леглото ми. Идвахте само нощем, когато спях. Винаги се събуждах пиццейки, разбира се, и тичах с всичка сила към стаята на родителите си.

Тя очакваше някои от мъжете да се засмеят, или поне да се усмихнат. Очевидно никой не долови шегата. Трима от тях изглеждаха объркани, а двама направо ужасени.

— Да не би току-що да ни обидихте? — попита Оуен. Звучеше така, сякаш не можеше да повярва, че такова зверство въобще е възможно.

— Не, просто се шегувах. За Бога, не можете ли да разберете разликата?

Те всички кимнаха. Куинлан обаче едва скриваше усмивката си.

— Изглежда, булката ти е мечтаела за теб дълги години, господарю — провлече той.

— Така изглежда — съгласи се Конър.

Тя дори не направи опит да скрие раздразнението си. Усилието да води приличен разговор с тях ѝ докара главоболие, и да бъде вежлива се оказа загуба на време. Затова тя престана да се опитва.

— Конър, може ли да бъда извинена?

Тя кимна на мъжете, стана и се отдалечи. Вече беше на езерото с четка за коса, чисти дрехи и кърпа преметната през ръката си, преди Конър да стигне до нея, за да ѝ даде позволението си. Тя стигна до мястото, където се виждаха остатъци от боята и хвърли поглед през рамо.

— Куинлан?

— Да, милейди.

— Не бяха сънища. Бяха кошмари.

Те не се разсмяха, докато тя не се отдалечи достатъчно, но силните им гласове достигнаха до нея и от другата страна на езерото. Тя не можеше да повярва, че воините най-накрая са разбрали шегата ѝ, явно им беше нужно доста време преди да разберат нещо. Реши, че сигурно Конър е разказал за някаква случка на мъжете, която те са сметнали за забавна, сигурно за някое убийство или осакатяване. Всички те явно имаха изкривено чувство за хумор. Разбра го, още когато ги видя да се усмихват като езичници, щом Конър им нареди да убият английските воители. И нали точно те се цупеха, като малки деца, щом им бе забранено да ги убиват? В същия момент Брена бе обзета от вина. Знаеше, че не бива да продължава да съди Конър толкова тежко. Не той беше виновен, че е варварин и, че е бил отгледан като диво животно. Не, не, разбира се, не можеше да го вини за това. Освен това, сега бе неин съпруг. Щеше да бъде с него до края на дните си, за това не трябваше ли поне да се опита да го харесва?

Дали той очакваше да я отведе в леглото тази нощ? Тя опита да прогони тази мисъл в мига, в който се настани в ума ѝ. Но това беше много по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Както и да е, Господ да ѝ е на помощ, не можеше дори да си помисли как Конър я докосва, без да се паникьоса. Знаеше, че реакцията ѝ не е много разумна. Сега беше голяма жена, а не дете, и ужасено осъзнаваше какво се очаква от нея. Майка ѝ, търпеливо ѝ бе обяснила, че всички мъже нямат търпение да вкарат в леглото съпругите си веднага след като брачните клетви са произнесени. Не беше обяснила на Брена, какво точно се очаква от нея, но тя схващаше основното, или поне така вярваше, но все още гадаеше за същината на онова, което се случваше, след като мъжът заведе жена си в леглото. Всичко ѝ се виждаше невероятно объркващо.

Но Брена нямаше да се притеснява за това сега. Ако Конър решише да я отведе в леглото си, тази нощ, сигурно Господ щеше да се смили над нея и тя щеше да проспи това мъчение.

Тя се усмихна на тази странна представа, докато събличаше дрехите си. След това изтича във водата, преди да е променила мнението си, стисна зъби срещу студа и побърза да се измие.

Точно преди да излезе чу, че някой приближава. Тя се върна назад, докато водата не я покри до брадичката, и зачака.

Минута по-късно, се появи Конър. Кариран плейд висеше на едното му рамо.

— Време е да излизаш.

— Ще имам нужда от усамотение, за да го направя.

— Защо?

Направо не повярва на ушите си.

— Защото така искам.

— Ще замръзнеш от студ. Излизай. Веднага! — заповедта му не подлежеше на възражения.

— Гола съм и наистина се нуждая от малко усамотение. Сега!

Той се направи, че не е забелязал, как му крещи.

— Тук няма никой — каза той.

— Ти си тук, и стоиш точно под лунната светлина. Не мога да изляза, докато не си тръгнеш.

Булката му, отново си позволяваше да му крещи. Той поклати глава удивен от този факт.

— Не ми повишавай тон.

Той звучеше така, сякаш всеки момент щеше да изгуби търпение. Тя си спомни, че настояваше да остане сама и явно това го бе ядосало, затова си помисли, че ако направи това, което иска, той би трябвало да се държи по-мило с нея. Устните ѝ започваха да посиняват от студ, а зъбите ѝ тракаха, затова едва успя да проговори.

— Добре тогава. Ще бъда тиха. Моля те, ще се махнеш ли сега?

— Не.

Очевидно съпругът ѝ не знаеше как се отговаря прилично. Щеше да се наложи да му обясни, но по-късно. Кожата ѝ се сбръчка като на сушена слива, и ако не излезеше веднага наистина щеше да замръзне до смърт.

Гордостта ѝ я убиваше.

— Не мога да изляза.

— Защо? Да не би да се срамуваш?

Звучеше изненадан от тази възможност. Тя затвори очи, помоли се за търпение и отговори.

— Разбира се, че се срамувам.

— Между нас няма място за стеснителност. Искаш ли да дойда да те взема?

— Ще те удавя, ако го направиш.

Абсурдната заплаха го накара да се усмихне.

— Ще ти бъде ли по-лесно, ако и аз си сваля дрехите?

— Не — изпищя тя.

Тя не съзнаваше, че само я подкача, и, Господ му бе свидетел, ако още веднъж му изкрещеше, щеше да отиде и да я измъкне от там.

— Конър, поне ще се обърнеш ли с гръб към мен, докато се обличам?

Въздишката му беше толкова силна, че ако бе по-близо до нея сигурно щеше да я потопи под водата.

— Държиш се страшно глупаво.

Тя не обърна внимание на забележката му. Все пак постигна това, което искаше. Той най-после се обърна. Тя побърза да излезе и да грабне кърпата, а след това се подсуши за рекордно кратко време. Притеснена, че няма да има достатъчно време, преди нетърпеливия ѝ съпруг да се обърне, тя не си сложи долната риза, а направо нахлузи бялата си памучна рокля.

Под гърдите ѝ бе завързана розова панделка, която се спускаше надолу до талията ѝ. Пръстите ѝ бяха изтръпнали и тя се чувстваше така сякаш някой ги пробожда с десетки остри иглички, което ги правеше ужасно непохватни, и колкото и да се опитваше, не можеше да завърже здраво панделката. Накрая се отказа. Тежката туника, която смяташе да облече щеше да скрие разголените ѝ гърди. Проблемът бе, как да облече туниката. Беше я закачила на един клон, за да не се изцапа, но за да стигне до нея, трябваше да мине покрай Конър. Не можеше да му позволи да я види в този неприличен вид и бе принудена да го помоли да ѝ я подаде.

Той веднага се обърна. Тя започна да отстъпва назад, като си мислеше как да остави повече място помежду им, но в следващия момент се подхлъзна на мократа земя. Щеше или да падне по лице,

или да цопне по гръб във водата, ако Конър не я бе спасил от унижението да се изложи, и не я бе издърпал на сигурно място до себе си.

И ако не изглеждаше толкова кисел, тя щеше да му благодари, че я е спасил.

Той уви стегнато роклята около гърдите ѝ и се намръщи неодобрително.

— Искам да разбереш, че няма защо да се страхуваш от мен. Мой дълг е да се грижа за теб, не да те наранявам.

— Не се страхувам от теб.

— Преди малко опита да избягаш мен — припомни ѝ студено той. — Очевидно се страхуваше, и то само преди минута.

Тя поклати глава. Панделката, която придържаше косата ѝ високо на главата ѝ се изплъзна и цопна в езерото, и разбира се, гъстата ѝ дълга коса, се посипа по раменете ѝ.

Като я видя толкова разрошена, сладка и объркана, той изведнъж бе обзет от силна възбуда. Тя бе най-предизвикателното същество, което някога бе срещал. Един мъж можеше да се загуби в магията на тези нейни големи сини очи, и да забрави за дълга и задълженията си, докато се любовува на грациозните ѝ движения.

Какво, по дяволите, му ставаше? Брена не го бе омагьосала, въпреки че се държеше така, сякаш бе под влиянието на силна магия. Бе се възбудил за секунди. Но не можеше да ѝ позволи да го отдалечи от дълга му и, по дяволите, тя бе доста голяма пречка.

И изкушение. Всичко, за което можеше да мисли бе как да я целува, докато спре да му се мръщи, а после да я люби, докато забрави дори името си.

Тя сигурно щеше да умре от ужас, ако разбереше, какви мисли кръжат из главата му. Тя нямаше ни най-малка представа, колко е привлекателна, и как силно реагира тялото му на голотата ѝ, притисната до него. И нямаше да го гледа толкова намръщено и с такова възмущение, ако знаеше, колко близо е до това, да я просне на най-близкото одеяло.

— Престани да клатиш глава — заповяда той грубо.

— Само исках да ти кажа, че определено, не се страхувам от теб. Просто не очаквах да се обърнеш и бях изненадана. Маниерите ти започват сериозно да ме притесняват.

Той се усмихна. Очите ѝ се разшириха от недоверие.

— Маниерите не са ли важни за теб?

— Не.

— Не? Но би трябвало да смяташ, че са важни.

— Защо?

— Защо? — повтори тя. Сякаш мозъкът ѝ се изпразни. Господ да ѝ е на помощ, не можеше да се сети за нито една причина. Начинът, по който я гледаше Конър, с толкова нежност и топлота струящи от очите му, я накара да забрави за какво си говореха, допреди миг.

Тя направи стъпка към него.

— Ти си много объркващ мъж — прошепна тя. — Но ако държа да спазя обета си, предполагам, че трябва да се опитам да те разбера. По-добре усилията да си заслужават, Конър.

И само след секунда добави.

— Сега вече можеш да ме пуснеш.

Той не я пусна, въпреки че първият му импулс бе да изпълни желанието ѝ, както досега бе правил, но той го игнорира. Меката ѝ кожа, гладка, като на ангел и с бледия цвят на злато огряно от лунна светлина, бе толкова прекрасна под допира на грубите му мазолести ръце. Как това съкровище бе успяло да се спаси от останалите мъже?

— Никога ли не си била ухажвана от други мъже.

— Бях сгодена за един барон, но той умря, преди да стана достатъчно възрастна, за да се омъжа за него. Всъщност никога не съм го срещала, както и други мъже, в интерес на истината. Татко не позволяваше на много мъже да се навъртат около дъщерите му. Особено около Рейчъл — обясни тя. — Тя е най-красивата от нас.

— Баронът, на който си била обещана, в битка ли е умрял?

— В легло.

— Умрял е в легло?

— Беше трагедия — защити го тя. — Не е забавно.

— Само англичанин може да умре в леглото си.

Вече го познаваше достатъчно, за да знае, че няма смисъл да започва да спори с него.

— Ще спреш ли вече да стискаш ръката ми?

Той охлаби хватката си.

— Още ли се срамуваш?

— Малко.

— Не искам да се срамуваш въобще. Веднага ще спреш, ясен ли съм?

Тя започна да се смее, преди да осъзнае, че той е напълно сериозен.

— Имаш ли някаква представа, колко арогантно звучиш? — не го изчака да отговори, а продължи. — Вече ми става студено. Ако ме пуснеш, ще мога да се дооблека.

— Няма нужда да се обличаш. Лягаме си.

Не това, което каза, а начина, по който го направи, я паникьоса.

Говореше с авторитет и гледаше лошо, като воин, който отива да убива.

Тя се направи, че не разбира.

— Заедно?

— Разбира се.

— Сега? Искаш да си лягаме, сега?

Наистина започна да мрази тази дума.

— Да, сега.

— Предпочитам да не го правим.

— Аз предпочитам да го направим.

— Както вече си забелязал, това доста ме притеснява, Конър. Не искам да нараня чувствата ти, но трябва да бъда откровена. Със сигурност няма да искаш да ми се натрапиш ако... Какво правим сега?

— Увиваме плейдът на МакАлистър около теб. Ще спреш ли да се отдръпваш от мен, всеки път, щом посегна към теб? Дяволски нервиращо е. Махни си косата.

— Предпочитам да ме оставиш сама.

— Играеш си с търпението ми.

Защо не можеше да я разбере? Тя опита още веднъж.

— Конър, аз нямам абсолютно никакъв опит.

Беше сигурна, че той не се нуждае от повече информация, за да я разбере. Със сигурност можеше да чуе страха в гласа ѝ, да го види в очите ѝ, да го почувства в начина, по който потръпваше срещу него. Всеки разумен, грижовен мъж, щеше да се опита да я успокои.

— Аз имам.

— Значи така? — проплака тя. — Очакваш да съм спокойна само защото ти имаш опит?

— Искаш да те успокоявам? — звучеше ужасен от самата идея.

Реакцията му, не ѝ се отрази добре. Беше толкова разстроена, че ѝ се искаше да крещи. Вместо това, си пое бавно и дълбоко дъх, за да се успокои.

Не помогна.

— Да, определено искам да ме успокоиш.

Точно от това се страхуваше. За пръв път, от много дълго време, не знаеше, какво да каже. Никоя друга жена, не бе искала нещо толкова странно от него. В миналото, жените винаги бяха идвали при него и охотно му предлагаха телата си, и, ако той бе в настроение, което трябваше да си признае, се случваше през повечето време, той ги приемаше. Разбира се, никога не забравяше да бъде нежен с тях, и винаги се грижеше първо за тяхното удоволствие. Помисли си, че никоя от тях, обаче не е била девствена, и че не би ги взел в леглото си, ако бяха такива. Сега като се замисли, всяка от тях, бе много добре запозната с изкуството да доставя удоволствие на мъжа. В интерес на истината, повечето от тях имаха много по-голям опит от него.

Но всички те си тръгваха от леглото му с усмивка на лицето.

Тази деликатна жена пред него, въобще не беше като другите жени. Тя беше неговата булка, жената, която щеше да носи името му и да отглежда децата му. Трябваше да я уважава и да направи всичко по силите си, за да успокои страховете ѝ. Естествено, той нямаше абсолютно никакъв опит, що се отнасяше до емоционалните нужди на жените, но беше сигурен, че ако напъне мозъка си, ще може да извлече полза от минали случки.

Не, не, явно грешеше, осъзна Конър, след като обмисли за кратко проблема. Беше сигурен, че не бе обръщал внимание на това как другите мъже се държат с жените си. Не бе наблюдавал дори брат си Алек.

И сега какво? Не смяташе да ѝ каже, че тя няма късмет и той не може да ѝ предложи това, което иска. Защото тогава сигурно щеше да започне да плаче и той нямаше да има ни най-малка представа, как да я накара да спре. Брат му винаги напускаше залата, когато жена му се разплачеше, и се връщаше едва когато тя се бе успокоила, и можеше да го изслуша. Сега той нямаше да последва примера на Алек. Никога нямаше да я вкара в леглото си, ако странеше от нея. Проклет да е, ако ѝ дадеше възможност да се измъкна.

На този етап, изглежда, имаше само един начин. Щеше да ѝ помогне да превъзмогне глупавите си страхове, без значение, колко много време щеше да му отнеме.

Помоли се за немислимото, да бъде малко по-състрадателен.

— Реших да те успокоя.

— Наистина ли? — погледна го тя трепетно.

— Наистина. Както и да е, ще трябва да ми обясниш, в какво се състои дългът ми, за да знам, какво да правя. Може да започваш.

— Не е време за шеги.

— Не се шегувам.

— Наистина ли ми казваш истината?

Изразът на лицето му ѝ подсказа, че не обича да се съмняват в думите му. Побърза да го успокои.

— Разбира се, че ми казваш истината. Ти си леърд, за бога. Никога не би излъгал.

— Ще започваш ли?

Тя кимна, но не каза и дума.

— Брена...

— Обмислям го — каза тя. — Нетърпението ти ме изнервя. Трудно ми е да ти обясня как да ме успокоиш. Не искам да те объркам.

Тя отново потъна в мълчание. На Конър му се стори, че е изтекъл цял час. Не можеше да си обясни, защо ѝ отнемаше толкова време. Не бе искал от нея да реши нерешима задача, за Бога. Просто не го проумяваше. Не знаеше колко дълго ще издържи да стои така до нея, без да я докосва. Не виждаше ли какво му причинява? Не, разбира се, че не виждаше. Беше прекалено вгълбена в това да измисли как да бъде успокоена. Изглеждаше така сякаш бе забравила как да говори. Беше забравила и, че е полугола, но той не бе. В секундата, в която бе спряла да стиска роклята до гърдите си, влажният плат очерта нежната заобленост на гърдите ѝ, пред жадния му поглед.

Усилието да гледа настрани, почти го убиваше. Разбра, че ако не я покрие с нещо веднага, ще загуби и малкото дисциплина, която му бе останала. Щеше да плъзне пръсти по гладката ѝ, съблазнителна кожа, и да разкъса роклята ѝ.

По дяволите, тогава със сигурност нямаше да мисли за успокояване, нали така?

Конър бързо уви плейда около нея. Придърпа единият му край около раменете ѝ, нагласяйки плата така, че да закрие гърдите ѝ, и го завърза с колана, който бе донесъл. Външната част на ръката му неволно, докосна голата ѝ кожа неведнъж, а два пъти, докато я обличаше, и, проклет да бъде, тези мимолетни докосвания го накараха да се почувства така, сякаш го бе ударил гръм. Това, че я покри, не потисна примитивните му инстинкти. Сега мислеше само колко му се искаше да разкъса плейда и да го смъкне от нея.

Опита да се отърве от тези мисли.

— Радвам се, че мислиш така.

Тя напълно привлече вниманието му с тези думи.

— Наистина ли?

— Да.

Той я погледна подозрително.

— За какво всъщност си мислиш, че мисля?

— Приласкаване.

Той не се засмя. Тя нямаше да разбере, смешното в ситуацията и Господ да му е на помощ, но той вероятно, щеше да ѝ обясни.

— Все още не си ми обяснила, какво очакваш от мен.

— Когато си бил малък, майка ти не те ли е...

— Тя е мъртва.

— Съжалявам.

— Защо?

— Защото е умряла. Ами баща ти? Не си ли получавал ласки от него?

— Не.

— Защо не?

— Той е мъртъв. Затова.

— Конър, не е ли имало някой, който да се погрижи за теб, докато си бил малко момче?

Той сви рамене.

— Брат ми, Алек.

— Той приласкавал ли те е?

— По дяволите, не — беше потресен дори от самата идея.

— Нямаше ли някой, който да се погрижи за теб?

Отново сви рамене.

— Мащехата ми, Еухемия, но тя никога не е била в настроение да ме ласкае, или дори собственият ѝ син, Раян, в интерес на истината. Неочакваната смърт на баща ми я съсипа. И досега е в траур. Не може дори да се насили да стъпи в земите ми. Болката ѝ все още е прекалено силна.

— Сигурно е обичала баща ти, с цялото си сърце.

— Разбира се — отговори ѝ той веднага — Това приласкаване, много време ли ще отнеме?

Как за бога си мислеше, че тя ще знае отговора на този въпрос.

— Не мисля, че ще отнеме много време — реши тя. — Някои съпрузи потупват жените си по рамото и вървят зад тях, за да им покажат, че се интересуват от чувствата им. Баща ми постъпва така много често, но сега като се замисля, трябва да призная, че не съм сигурна, дали по този начин е приласкавал майка ми, или ѝ е показвал своята привързаност.

Тя изтънчено сви рамене, докато се опитваше да му обясни, че е много трудно да се изрази с думи, това, което искаше от него. Реши да му даде друг пример.

— Предполагам, че други съпрузи, слагат ръцете си около кръста на жена си и...

— Какво предпочиташ?

— Моля?

Той бързо повтори въпроса си, а тонът му бе от типа „Ще побързаш ли?“

— Какво предпочиташ да правя, да те галя или да те обгръщам с ръцете си?

Беше безнадежден случай. Ласкаенето трябваше да дойде от сърцето, и Конър трябваше да го почувства, преди да го направи. Тя си помисли, че до някаква степен това можеше да се нарече и изкуство, научено след години прекарани с любящо и грижовно семейство. И ако не се притесняваше, какво ще се случи тази нощ, сигурно щеше да му го обясни, много по-добре.

Сега дори не можеше да си спомни как се казва.

— Това не ти е урок за бой с меч. Трябва да си искрен, спонтанен... и... — не продължи, защото не можа да измисли какво друго да каже.

— Наистина нямаш идея за какво говориш, нали?

Тя въздъхна.

— Не, всъщност, нямам.

Той бе изумен.

— Тогава защо, в името на Бога, стоим тук?

— Досега не осъзнавах, колко нетърпелив си и аз... Сега пък какво правиш?

— Изваждам косата ти изпод плейда.

— Защо?

— Защото така искам.

— Винаги ли правиш това, което искаш? Правиш го, нали?

— Вече щеше да лежиш по гръб, ако винаги правех това, което искам.

Тя се опита да избута ръката му. Така или иначе, изглежда нямаше причина да продължава да спори с него. Призна си, че не може да го спре, ако реши да я докосва, все пак бе поне два пъти по-висок от нея, но тя се опита да запази и малкото ѝ останала гордост, като се престори, че контролира ситуацията.

Той бързо свърши това, с което се бе заел, а ръцете му бяха изненадващо нежни, докато докосваше тила ѝ. Тръпка от удоволствие се спусна по гърба ѝ, и тя си помисли, че усещането е много приятно, дори повече, бе приятно и спонтанно, че сам поправя, това, което го притеснява, вместо да я критикува. Докато растеше, постоянно ѝ казваха какво не биваше да прави, Господ ѝ бе свидетел, винаги нещо не ѝ бе наред, и тогава започваха да ѝ нареждат да се поправи. Знаеше, че с Конър, няма да е по-различно. Беше въпрос на време да му втръсне от нея и да започне да се държи по същия начин, както родителите, братята и сестрите ѝ.

Конър нямаше да чака още дълго. Той хвана Брена за ръката и я поведе към леглото, което бе подготвил. Беше малко изненадан, че тя не се възпротиви.

— Трябва да те предупредя, че много се въртя на сън.

— Въобще не ме интересува.

— Наистина ли?

— Разбира се, че не.

Трябваша ѝ секунда или две, за да осъзнае, че вървят към лагера.

— Къде отиваме?

Той усети паниката в гласа ѝ. Боже, мразеше да бъде търпелив. Всички ли девственици бяха толкова невъзможни?

— Какво трябва да направя, за да премахна този твой нелеп страх?

— За начало, можеш да спреш да си толкова рязък с мен. И не е нелеп.

— Отговори ми.

— Можеш да ми кажеш нещо, което да ме накара да се почувствам... приятно, да ме поуспокоиш за...

— Любенето?

Можеше да ѝ даде хиляди отговори, но всички те бяха съсредоточени върху това, как ще се почувства той, а не тя.

— Това ме притеснява — прошепна тя.

— Няма да те убие.

— Няма да ме убие? Това ли е?

Той се засмя щом чу възмущението в гласа ѝ.

— Ще ти хареса. Евентуално.

Тя му хвърли поглед, в който личеше, че въобще не му вярва. Помисли си, че продължаваше да върви, и за момента това ѝ стигаше.

— Много е объркано, нали?

— Не, не е.

— Съмнявам се, че ще ми хареса — прошепна тя, докато се приближаваха до мястото, където воините му бяха легнали за през нощта, и тя се постара да не вдига много шум — Въпреки това, искам деца.

— И точно как смяташ да ги получиш?

Тя игнорира сарказма в гласа му.

— Ти искаш ли деца?

— Разбира се. Защо мислиш, че се ожених за теб?

— Не знам защо. Обеща да ми обясниш след сватбата.

— По-късно — обеща той.

— Всяка жена може да ти даде деца. Защо избра мен?

Те спряха да говорят и сега се гледаха очи в очи в центъра на поляната. Тя се огледа наоколо и забеляза, че воините, заспали под своите одеяла образуваха кръг, по средата на който имаше празна постеля, покрита с друг плейд.

Беше ужасена. Той наистина ли очакваше от нея да спи там, по средата обградена от толкова мъже? Да, разбира се, че го очакваше, осъзна тя. За Бога, той наистина ли нямаше представа какви са нуждите на една жена?

Не можеше да направи сцена. Мъжете щяха да чуят ако започне да се кара с леърдът им, а това само щеше да я ядоса и засрами.

Какво щеше да прави? Нямаше да му позволи да я докосва, докато мъжете му се преструват на заспали, само на пет крачки от тях. Но как би могла да го спре? Конър изглеждаше така, сякаш вече губи търпение. Стоеше срещу нея и ѝ се мръщеше и сега, след като се замисли над това, осъзна, че ѝ бе дал достатъчно време да успокои тревогите си. Той искаше да я приласкае, или поне се опита да ѝ даде това, от което имаше нужда, и тя дори не можеше да си представи, че някой друг би преминал през всичко това, за да ѝ помогне да се приспособи.

Истината я накара да се усмихне. Господи, та той я беше приласкал, а тя дори не го бе осъзнала. Тя въздъхна. Все пак съпругът ѝ не беше толкова лош, колкото си мислеше в началото.

Нямаше да е честно от нейна страна, точно сега да започне да спори с него. Не, вместо това, щеше да бъде дипломатична. Ако беше достатъчно умна, той дори нямаше да осъзнае, че тя прави каквото си пожелае. Тя посегна и хвана ръката му, точно когато той се канеше да сваля ботушите си, наведе се, вдигна одеялото от земята и прошепна.

— Моля те, ела с мен.

— Сега пък, какво не е наред? — измърмори той зад нея.

— Булките винаги приготвят сватбеното легло. Това е традиция в Англия.

Беше сигурна, че той не повярва на лъжата ѝ. Тя се отдалечи, преди той да се опита да я спре, поспря за миг на края на поляната, за да му хвърли усмивка, която според нея казваше „Приближи се“ и продължи напред.

Конър не помръдна. Той стоеше там, с разкрачени крака и ръце на кръста и гледаше след нея, проследявайки нежните движения на ханша ѝ, докато се движеше. Тогава започна да брои до десет. Когато свърши, желанието да отиде след нея и да я люби цяла нощ, бе понамаляло.

— Никога не съм чувал за такава традиция — отбеляза провлачено Куинлан. Воинът седеше на земята, с гръб към дърветата и ръце скръстени на гърдите.

Конър мигновено се обърна към него.

— Ако кажеш още една дума, ще те убия.

Куинлан игнорира заплахата.

— Не смяташ ли, че е време да отиваш в леглото, преди да е станало време да ставаме?

Конър заплашително пристъпи към приятеля си. Куинлан веднага се изправи.

— Тя просто иска малко уединение, Конър. Затова премести одеялата ви.

— Разбрах го — каза той. Естествено, не го беше разбрал, преди Куинлан да му го каже, но нямаше никакво намерение да го признае.

Той тръгна, без да каже нито една дума повече и настигна Брена близо до езерото. Бе изумен, че бяха направили пълен кръг, за да се озоват до мястото, на което се намираха преди няколко минути.

— И къде смяташе да приготвиш леглото ни, ако бяхме в Англия?

ГЛАВА ПЕТА

— Тук е добре — каза тя.

Изолираното местенце, което избра, бе миниатюрно парче равна земя между гъсто израсли борове. Едва имаше място да се завърти. На нея изглежда й харесваше, но той за последен път зачиташе мнението й и я оставяше да прави каквото пожелае. Застана зад нея, докато събуваше ботушите си, и през цялото време се опитваше да се контролира.

Тя постла одеялото на земята, и той бе сигурен, че ще се опита да проточи тази проста задача цял час, затова се изненада, когато тя набързо оправи постелята.

Когато свърши, събу пантофите си и се изправи. Приблужи се, докато пръстите на краката им не се докоснаха, погледна го в очите и зачака, да я докосне.

Той не помръдна. Въздухът между тях натежа, препълнен с емоции. Тревогата й започна да нараства, и тя се втрени в невероятно черните му очи, търсейки знак, за неодобрение. Боже, не можеше да понесе това мълчание.

— Мислех си, да остана облечена с дрехите си.

Той бавно поклати глава.

— Но сега, реших да ги сваля — прошепна тя.

Той продължаваше да чака. Тя си каза, че бе направила своя избор и сега трябваше да удържи на думата си. Ръцете й трепереха, докато отвързваше колана около кръста си, и тогава вълненият плейд, който бе омотал около нея се изсипа в купчинка на земята, около краката й.

Беше намислила да отиде в сянката, преди да свали роклята си, защото там дърветата препречваха пътя на лунните лъчи и щеше да остане скрита, но сега размисли и спря да се държи като страхливка.

Трябваше ли да му каже, че не носи нищо под нощницата си? Едва ли имаше смисъл, така или иначе, скоро сам щеше да го разбере. Сърцето й препускаше лудо, но тревогата й бе понамаляла. Не й се

беше нахвърлил, както бе очаквала, и някакво гласче, наред блуждаещите ѝ мисли, ѝ нашепваше, че Конър никога не би я наранил, поне не умишлено. Не знаеше защо се чувства по този начин, но ръцете ѝ вече не трепереха толкова силно. И разликата бе, че усещаше, че някак може да контролира това, което и се случва.

Тя го наблюдаваше внимателно докато накрая събра кураж и свали нощницата си. Задържа погледа си върху Конър още известно време търсейки знак, който да показва неудоволствие или отвращение от несъвършеното ѝ тяло. Напълно осъзнаваше недостатъците си. Гърдите ѝ бяха прекалено големи, тазът ѝ твърде тесен, а краката ѝ много по-дълги от останалата част на тялото ѝ. Той бе само на крачка от нея и нямаше начин да не го забележи, а тя знаеше, че дори само да се намръщи неодобрително щеше да умре от срам.

Конър си даде време да се наслади на гледката. Погледът му се плъзна по сладките ѝ устни, пълните гърди, тъничкият ханш, по русите къдрици криещи девствеността ѝ, и по дългите ѝ изваяни крака, и през цялото време се опитваше да си припомни как се диша. Милостиви Боже, не бе очаквал такава красота. Беше изумен, защото дори не бе подозирал, че може да съществува такава жена и, ако не беше практичен мъж, щеше да реши, че тя не е англичанка, а богиня, изпратена му от небето да го възнагради, задето бе отмъщавал в името на баща си.

С всеки изминал миг все по-отчаяно желаше да я вземе в ръцете си и най-после да се потопи дълбоко вътре в нея. Но не се поддаде на зова на тялото си, все още не... Остана на мястото си и още веднъж ѝ позволи да поеме водещата роля. Незнайно защо, не беше осъзнал досега, че тя е решила да ръководи нещата и да взема решенията тази нощ. Той стигна до това заключение докато стоеше колебливо, вместо да ѝ нареди да си свали веднага дрехите, и то по възможно най-бързия начин. Беше поклатил глава, за да ѝ даде да разбере, че не го интересува решението ѝ дали да остане облечена, но преди да ѝ обясни, какво точно иска от нея, тя си промени мнението.

И бе получил точно това, което искаше.

Руменината покриваща лицето ѝ, показваше, колко се срамува. Опитваше се да гледа предизвикателно и да не се страхува, но въпреки това беше притеснена. Той го виждаше в очите ѝ, в стойката, която бе

заела, вдървена, като копие, и в ръцете ѝ, свивайки се и отпусайки се около тялото ѝ. О, да, тя бе свършена.

Явно вече му вярваше, че няма да се държи агресивно, и щом не посегна към нея, започна да се отпуса.

Защо той не си сваляше дрехите? Тя се замисли над този въпрос цяла минута, преди да му предложи помощта си.

— Мислех си, че и ти ще съблечеш дрехите си, но след това реших, че може би искаш да ти помогна. Някои жени в Англия помагат на мъжете си да се съблекат.

Явно отново почваше да се притеснява. Ако, като му помогне да се съблече, щеше да се освободи от страховете си, той нямаше нищо против.

— Искаш ли да те съблека, Конър?

Смяташе да ѝ отговори, но после реши, че това, което е свършило работа преди, ще му помогне и сега, затова само кимна в съгласие.

Разтреперана тя си пое дъх, несъмнено подготвяйки се за това, което си мислеше, че ще открие, преди най-после да събере достатъчно смелост и да посегне към колана му. Пръстите ѝ, ефирни като крилца на пеперуда, се плъзнаха по него и в секундата, в която коланът му бе отвързан и плейдът започна да се смъква към земята, тя направи крачка назад.

Под плейда си, той не носеше абсолютно нищо. Тя забеляза това мигновено, и Господ да ѝ е на помощ, бе достатъчно глупава да го огледа, преди да побърза да отмести поглед към брадичката му, за да изчака разтуптяното си сърце да се успокои. Само за миг надзърна под кръста му, преди да се насили да отмести поглед. Но и това бе достатъчно да ѝ се прииска да хукне обратно към Англия.

— Конър, сигурен ли си, че ще се получи?

Смуцението в гласа ѝ го развесели. Боже, тя бе толкова невинна. И млада. Той нежно я придърпа в прегръдките си и я задържа здраво до себе си. Наведе глава към нея.

— Да — обеща той.

Беше леко изненадан, че въобще можеше да говори. Усещаше меките ѝ гърди, притиснати към гърдите си. Това привлече цялото му внимание и той започна да вярва, че си е струвало да изтърпи всички неприятности, през които бе преминал.

Но сега не можеше да чака нито секунда повече. Нито тялото, нито умът му позволяваха да преживее още една минута, без да задоволи нуждата си.

Конър очакваше отново да бъде изненадан и така стана. В мига, в който я накара спре да го стиска през врата и да вдигне лице към него, тя му поднесе устните си за целувка. Тя не знаеше какво прави, разбира се. Устните ѝ бяха затворени и стиснати силно срещу неговите, но с нежните си ласки, той започна да я успокоява. Тогава ѝ каза какво иска от нея. Тя не започна да се бори с него, само го изгледа така, сякаш искаше да му каже, че сигурно е полудял, ако си мисли, че би направила такова нещо, но след като ѝ повтори командата си, тя най-накрая се примири и отвори устата си.

И тогава той я целуна така, както мечтаеше да го направи от първия миг, в който я зърна. Езикът му се гмурна в сладката топлина на устата ѝ и започна да се движи вътре изследвайки я. Беше много, много по-хубаво, отколкото си бе представял. Господи, обичаше да я целува по този начин.

На нея също ѝ хареса. Тя обви ръце около врата му и му се отдаде изцяло. Плахо в началото, и след това все по-смело тя се присъедини към него докато и двамата не се потопиха, в придошлото като приливна вълна, удоволствие.

Накрая тя изскимтя тихо в устата му и неспокойно се раздвижи срещу него.

Темпераментът му можеше да се окаже пагубен. Искаше му се да я вземе веднага, точно в този момент, и му беше нужен целият контрол, който притежаваше, за да се въздържи. Щеше дяволски да я изплаши, ако точно сега проникнеше в нея, а и щеше я нарани много повече, отколкото бе нужно, защото още не бе готова за него. Но щеше да бъде, обеща си той, дори ако агонията от забавянето го убиеше.

Сега трябваше да действа по-бавно. Да внимава да не нарани чувствата ѝ и да направи, така, че тя да не мисли за това, което щеше да последва. И тогава, когато тялото ѝ бъде преизпълнено с нови чужди за нея усещания, тя щеше да бъде готова да го приеме в себе си, без да изпитва много голям дискомфорт. Опитваше се да я предразположи, за да може тя да привикне с докосванията, вкусът и миризмата му. Устата му опустошаваше нейната, отново и отново, докато отчаяното му желание да проникне в нея, не заглуши всички

други мисли. Контролът се изплъзваше от пръстите му, след всяка целувка, която споделяха, след всеки стон, който се отронваше от устните ѝ.

Бе обхванат от трескава възбуда. Не ѝ даде време да протестира, държеше я напълно подвластна на целувките му, докато я вдигна на ръце и я отнесе до постелята им. Опита се да бъде нежен, или поне мислеше, че се опитва, дори се сети да балансира тежестта си, подпирайки се на ръцете си, за да не я смачка, когато се отпусна върху нея. Тялото му покри всеки сантиметър от нейното, и Господи, тя миришеше толкова добре и сякаш бе създадена специално за него. Той зарови лице в извивката на врата ѝ, вдъхна прекрасният ѝ аромат, и издаде стон от чист неподправен екстаз.

Тя бе залята от хиляди усещания, породени от случващото се. Очакваше, че всичко ще е свършило, и че сега щеше да изпитва ужасяваща болка. Не беше очаквала, че ще ѝ хареса и ще се моли за всички тези прекрасни усещания, изпълващи тялото ѝ. Сега тя копнееше за още, но как въобще бе възможно това. Не знаеше дали му е приятно, надяваше се да е така, и искаше да го попита какво иска от нея, за да може и той да трепери от удоволствие от грижите ѝ, както тя трепереше от неговите.

Щом твърдото му тяло легна върху нейното, мисленето се оказа непосилно трудна задача. Той шептеше горещи, чувствени думи близо до ухото ѝ, които неимоверно засилваха копнежа вътре в нея.

Ръцете му бяха навсякъде. Не биваше да му позволява да докосва гърдите ѝ, и смяташе да му каже да спре, въпреки, че тялото ѝ сякаш по собствена воля се извиваше към него, притискайки се към пръстите му и молейки за още и още.

Опита се да го спре, когато ръката му се промъкна между бедрата ѝ, но разбра, че той няма намерение да спира. Вече бе прекалено късно за това. Той изпитваше неистова нужда да разбере дали е готова, и дано Господ бе с него ако не е така. И в мига, щом усети влагата, подканяща го да се потопи в нея, желанието на тялото му взе превес.

Опита се да проникне бързо. Намести се между бедрата ѝ и навлезе в нея с един бърз и силен тласък. Тя изплака от болка, и звукът проехтя над малката полянка. Едва когато бе плътно обгърнат от меката ѝ топлина, той се насили да спре и да ѝ даде време, да преодолее болката. Не можеше да потиска дълго желанието си... или

пък можеше? Беше прекалено разтърсен от нея, за да знае, какво точно прави в момента. Можеше само да чувства, и мили Боже, сякаш беше в рая — толкова невероятно беше усещането. И ново. За пръв път, откакто бе започнал да взема жени в леглото си, разбра, че изпитва страст.

Тя изпитваше болка. Започна да се бори с него, като му нареждаше да спре веднага, плачеше през цялото време, и тогава той извика и застина, а тя не бе сигурна дали ѝ беше ядосан, или просто разочарован, като самата нея.

Конър най-после осъзна, че тя плаче. Той веднага спря и се опита да я успокои.

— Всичко ще бъде наред. Болката ще отmine.

— От къде знаеш, че ще отmine?

— Просто знам.

Той звучеше невероятно сигурен. Затова тя реши да му повярва, а и трябваше да признае, че вече болката не бе толкова силна. Но все още не ѝ харесваше и се надяваше всичко да свърши час по-скоро. Смяташе да го помоли да побърза, но тогава той я целуна отново и тя изпита желание по-скоро да отвърне на целувката му, отколкото да говори с него.

Той продължи да я милва и да я целува, докато тя не се отпусна съвсем. Тогава той започна да се движи, съвсем бавно в началото, готов да спре веднага, ако тя го помолеше, дори и това да го убиеше. Тогава, вместо да продължи да се страхува от него, или да иска невъзможни неща, тя отново обви ръце около врата му.

Въпреки това, той искаше много повече от нея, защото бе почувствал страстта ѝ, преди да ѝ причини болка, и жадуваше да я почувства отново. Между жарките им целувки, той ѝ шептеше чувствени похвали и обещания, повечето от които нямаха никакъв смисъл, но тя не им обърна особено внимание. Търпението му, най-накрая бе възнаградено, когато тя започна да се движи срещу него.

Конър се подпря на ръце и се повдигна, за да я погледне в очите. Те все още бяха пълни със сълзи, но в тях блестеше и новооткритата ѝ страст. Боже, дано не грешеше. Не искаше да продължи да я наранява, затова би предпочел да свърши сега, и да ѝ даде семето си, макар, да се съмняваше, че ще има достатъчно воля да се отдели от нея.

— Да спра ли? — попита той с глас преливащ от емоции.

Звучеше ядосано. Тя погледна към лицето му и видя това, което допреди секунда бе само мисъл, по челото му бях избили капчици пот. Да не би да беше сгрещила някъде? Дори не можеше да мисли за това, болката вътре в нея бе прекалено силна, но и изненадващо приятна. Тя се помръдна под него, вдигна леко колене, за да го поеме по-дълбоко в себе си, и осъзна, че чувството е много по-силно от обикновеното удоволствие. Не можа да се сдържи и отново помръдна.

Той простена високо.

— Да не би да те ядосах? — попита тихо тя.

Той поклати глава, преди да повтори въпроса си.

— Искаш ли да спра?

— Не — каза тя.

Той бавно се отдръпна назад, и се усмихна, защото тя инстинктивно стегна краката си около него, опитвайки да го задържи вътре в себе си, и тогава отново се потопи в нея, като през цялото време я гледаше в лицето, търсейки и най-малкият знак за болка.

Тя стисна силно очите си, издаде протяжен, подобен на мъркане стон и му нареди да повтори движението.

Той чакаше точно това окуражаване. Започна да се движи все по-бързо и по-бързо, и... О, как обичаше начина, по който тя посрещаше всеки негов тласък и еротичните звуци, които излизаха от прекрасните ѝ устни.

Той все още вярваше, че е този, който контролира нещата. Знаеше точно какво ще стане с нея — тя щеше да му се отдаде. Напълно. С тялото, душата и сърцето си. Оргазмът ѝ, щеше да я погълне и точно, когато тя изпиташе върховната наслада, той щеше да ѝ даде семето си.

Щеше да бъде перфектен. И задоволен. Както винаги е бил.

Той продължи с настъплението си, докато тя не се загърчи от екстаз в ръцете му. Методично започна да увеличава скоростта.

Тя му показва, колко много ѝ харесва това, което прави с нея, като започна да драска с нокти гърба му и да проплаква от удоволствие.

— О, Господи!

— Не, Господ, любима... Конър.

Тя не разбра какво ѝ говори, защото горещите усещания, превзели тялото ѝ, бяха толкова необикновено прекрасни, че ѝ се

искаше да му каже за тях, но гласът ѝ се изгуби, преди да успее да произнесе и думичка.

Неистовото ѝ желание увлече и него. Изведнъж тя стана агресивната. Никой никога досега не го бе докосвал и галил по този начин.

Тя го дръпна надолу за дълбока, дълга и влажна целувка, и той изведнъж стана подвластен на нейните желания. Предизвикваше го с нетърпеливото си, буйно отдаване да ѝ даде всичко, и той бе безсилен да спре случващото се с него. Страстта ѝ подклаждаше неговата и дори тази част от разума му, която винаги го дърпаше назад, се предаде пред нея.

Светът му се пръсна на хиляди блестящи парченца. Конър се забиваше в нея дълбоко и силно, сега движенията му не подлежах на контрол, той бе завладян от нея, и с едно последно мощно движение той разпръсна семето си в нея, като изкрещя името ѝ. В този миг я прие и се предаде пред нея. Сърцата им сякаш биеха като едно цяло, сякаш душите им се вплетоха в една, и тя се почувства завършена.

Тя се вкопчи в него, сякаш животът ѝ зависеше от това, ужаси се какво ставаше с нея и тогава го чу да вика името ѝ, прегърна го силно, спря да се бори със самата себе си и се предаде. Изпълваше я трепет след трепет и през цялото време Конър бе там, до нея, притискаше я силно към себе си, и ѝ казваше, че всичко ще е наред, само като повтаряше тихо името ѝ.

Кулминацията ѝ, сякаш продължи вечно и все пак свърши прекалено рано, според нея. Тя зариде тихо на рамото му, защото това, което бе изпитала бе невероятно красиво, и я бе оставило изтощена, изпълнена с чувства и много горда от самата себе си.

Отне ѝ няколко минути да спре да трепери и да успее да си поеме дълбоко въздух. Конър, забеляза тя, все още дишаше тежко и трепетно поемаше дъх. Цялото преживяване бе много по-изтощително за него, отколкото за нея, реши тя, преди да осъзнае, че и тя все още се задъхва.

Той продължи да я държи, докато тя започна да се успокоява, и краката ѝ се отпуснаха от двете му страни. Чак тогава се опита да се отдръпне и да легне до нея. Но тя не го пусна. Помисли си, дали да не махне ръцете ѝ, за да може да стане, защото имаше нужда да остане

известно време насаме, за да разбере, какво му се бе случило преди малко, но тогава усети сълзите ѝ, и реши да изчака още минута-две.

Нарани я, да, естествено че я нарани. Все пак, тя бе девствена и беше естествено да ѝ е трудно да го приеме. Зачуди се дали, след като тя се приспособи, бе продължил да я наранява? По дяволите, той си мислеше, че всичко е наред, трябваше да се контролира повече и ако тя не беше толкова гореща и тясна, сигурно щеше да може. Но какво очакваше тя? Беше му се отдала от сърце и душа.

Тя бе свършена. Конър изведнъж осъзна какво прави и поклати глава, за да се отърве от мислите си. Какво му ставаше? Сега се опитваше да я обвини, че е отнела дисциплината му и се опитва да превземе сърцето му, и Господ да му е на помощ, той бе готов да ѝ даде и двете.

Наистина му трябваше време, за да се възстанови. Но тя нямаше намерение да го пусне, затова реши, че ще му се наложи да изчака до следващия ден, за да помисли над всичко това. Може би, след време щеше да успее да си върне част от самоконтрола. И това ѝ бе дал. Нищо чудно, че сега се чувстваше толкова уязвим и, ако това не беше отвратително, не знаеше какво може да е. Силата му се бе изчерпала и той бе прекалено уморен, за да мисли за нещо важно. Вдъхна прекрасния ѝ аромат, примесен с неговия. Ако веднага не си наложеше да заспи, щеше да я нарани отново, и да продължи да я наранява.

Брена не искаше да заспива все още. Искаше ѝ се той да ѝ говори мило, за да е сигурна, че му е доставила удоволствие. Сега имаше нужда от увереността му и чак след като дишането му стана дълбоко, тя осъзна, че няма да го получи.

Тя се отдръпна от него, седна и го побутна. Той дори не си отвори очите.

Тя обаче не се предаде. Гордостта, която изпитваше преди малко, започна да изчезва, и, по дяволите всичко, тя искаше да задържи прекрасните си чувства за това, което бяха преживели, а не да съжалява. Не знаеше ли, че тя има нужда да бъде похвалена и приласкана, да ѝ бъде вдъхната увереност?

Не, разбираше, че не знаеше. Безчувственият мечок, дори не знаеше, какво е приласкаване.

Тя реши да му даде един последен шанс да компенсира държанието си, затова го удари силно по рамото. Вече беше решила

какво да му каже. В мига, в който отвореше очи, щеше да го попита дали и той е бил толкова доволен от нея, колкото и тя от него. Той разбира се, щеше да се съгласи и тя най-после щеше да бъде довольна.

Конър не отвори очи, но се помръдна. Той се претърколи далеч от нея. Тя видя как е наранила гърба му с ноктите си и ѝ се прииска да умре. Червени дълги следи преминаваха от раменете му, през целия му гръб. Не го беше издрала до кръв с ноктите си, но белезите бяха доста дълбоки и зачервени, за да не се махнат доста време.

Как въобще бе възможно да е направила такова нещо? Държала се бе като животно, а не като добре възпитана лейди, както я бяха отгледали. Нищо чудно, че Конър я игнорираше. Явно бе разочарован от нея. И тя не можеше да го вини за това.

Не знаеше, как ще може отново да го погледне в очите. Щеше да ѝ се наложи разбира се, освен ако не умреше от срам до сутринта.

Но преди това имаше нещо друго за вършене. Щеше да отиде на езерото и да измие миризмата му от себе си, а после щеше да се облече.

Почувства се по-добре, защото имаше какво да прави. Опита се да не шуми, въпреки, че бе сигурна, че дори да го изпотъпче целият той нямаше да разбере, а щеше да продължи да спи. В секундата, в която се помръдна изпита болка. Тя спря, за да погледне Конър, защото той бе отговорен за дискомфорта ѝ, и посегна да вземе плейдът, който ѝ бе дал. Веднага видя петната кръв върху вълнения плат. Не се паникьоса, дори не се изненада, майка ѝ ѝ бе казала, че ще име кръв и болка, но беше сгрещила за това, че всичко ще свърши само за миг. Брена трябваше да признае, че част от дискомфорта ѝ бе по нейна вина. Майка ѝ ѝ бе казала, че трябва да стои напълно неподвижна, така, след като свършеха, нямало да бъде толкова ужасно, а нима Брена бе стояла неподвижна? Кога щеше да започне да слуша по-възрастните?

И въпреки всичко, не беше толкова зле, призна си тя, когато излезе от езерото. Продължи да чувства допира на ръцете му, въпреки, че бе изтъркала старателно всяко местенце, което бе докоснал, а това означаваше пълна баня, защото той я бе опипвал навсякъде, и след това се облече. Беше благодарна, че бе оставил дрехите ѝ на брега, и особено се зарадва на бельото си. Като се прозя уморено, тя сгъна

плейда му на квадрат, и с намерението да не се доближава до него до сутринта се омота в чист чаршаф, а после и със синьо одеяло.

— Жалка съм — промърмори тя отвратено.

Брена извади дървената огърлица от дясната си обувка, където я бе скрила, и я стисна нежно в ръката си, все едно бе най-ценното бижу от съкровищницата на краля. Кръглият дървен медальон, който ѝ бе подарък от баща ѝ, едва ли щеше да е изкушение за някой крадец, именно за това, баща ѝ бе наредил да го направят от дърво. Това беше най-ценното ѝ притежание и бе много по-важно за нея от каквото и да е било най-вече с това, което символизираше. Баща ѝ бе поръчал дървен медальон за всяко едно от децата си, дори за синовете си, и на всеки в дървото бе гравирано по нещо различно. В медальона на Брена бе издълбано слънцето. Баща ѝ, искаше тези медальони да им напомнят за него и когато подари медальона на Брена, той ѝ каза това, което бе казал и на другите. Ако някога изпаднеше в беда, трябваше само да изпрати медальона на някой от братята или сестрите си, и той или тя веднага щеше да дойде, за да ѝ помогне.

Обяснил бе, че каквото и да се случи те трябваше да останат преди всичко лоялни към семейството си и искаше да се грижат един за друг, когато той и майка им си отидат от този свят.

Брена си призна, но само пред себе си, че понякога е доста разсеяна, и често губи вещите си, за това държеше медальона в дясната си обувка. Не можеше да си позволи да изгуби най-ценният подарък от баща си.

И сега, докато държеше в ръце единствената връзка със семейството си, болката от липсата им отново се върна. Изведнъж ѝ дойде прекалено много и бе обзета от мъка и самота. Колкото и да опитваше, не можеше да спре. Тя седна на земята предавайки се пред неизбежното след ужасния ден, който бе преживяла, заплака и започна да увива малкото си съкровище в парче кожа. Скъпоценното ѝ спасително въже, връзката с роднините ѝ, сега бе на сигурно място в кожената огърлица, която бе направила. Първо се убеди, че е добре завързана, преди да я постави около врата си, и да я скрие под дрехите си. Кожената огърлица се намести между гърдите ѝ, точно върху сърцето ѝ, там, където ѝ бе мястото.

За нейна изненада, сълзите доказаха, че са лечебен балсам, и тя си помисли, че го е открила точно на време, всъщност щом приключи

се почувства много по-добре. Освен това можа да погледне на ситуацията от друг ъгъл и без емоции. Дървеният медальон представляваше миналото ѝ, но сега Конър бе нейното бъдеще.

Вероятно трябваше да се научи, да бъде лоялна към него, нали така? Любовта невинаги бе толкова важна, нали? Майка ѝ със сигурност не мислеше, че е важна. Защото никога не бе обичала истински баща ѝ през всичките тези години. А той може би бе омекнал, докато бе крачил през твърдите пътеки на живота, и сигурно двамата просто се бяха научили да вървят по тези пътеки заедно.

Конър вече бе доказал, че ще се отнася мило с нея. Начинът, по който я докосваше, толкова грижовно и нежно, беше достатъчно доказателство. Ръцете му, бяха като самия него — големи, мазолести, твърди, силни, и все пак, невероятно нежни, когато я милваха.

Спомените я накараха да въздъхне. Тя се прозя. Не искаше да продължава да избягва Конър. Сега имаше нужда от сън и от топлината му. Нежните уверения, от които се нуждаеше, трябваше да почака, докато глупавият мъж осъзнаеше колко много предимства има тя. Разбира се, щеше да се наложи да се доказва пред него, но тя с радост приемаше предизвикателствата и, с Божията воля, щеше да бъде добра съпруга и майка.

Тя подскочи, щом чу Конър. Той едва издаде тих звук, но беше достатъчен, за да осъзнае от къде идва. Побърза да избърше лицето си, прикривайки всички следи от сълзите си, постара се да се пооправи до колкото бе възможно без четка за коса и огледало, и тръгна към него.

Той спря, щом стигна до края на дърветата. Не посмя да се приближи към нея, защото нуждата да я вземе в прегръдките си и да я люби отново, трябваше да бъде потисната, затова се закова на място. Само че не можа да си наложи да спре да мисли за нея. Щеше да ѝ каже, че е било невероятно глупаво от нейна страна, да се отдалечава от него за толкова дълго време, и разбира се, след секунда вече щеше да я целува, за да не започне да спори с него. Обичаше вкусът и допирът ѝ.

Боже, тя изглеждаше невероятно красива. Все още не можеше да спре да се изумява от този факт. И не само заради външността ѝ, която го караше да се разтапя, като зашеметен младеж. Не, много повече от това. Брена бе изключително чувствена жена. Грацията, с която се движеше, топлата ѝ приветлива усмивка, нежният ѝ външен вид,

всичко сякаш го привличаше, но това, което най-силно го пленяваше бе достойнство и силата на духа ѝ. Това го накара да разбере, че тя напълно осъзнава силата, която ще притежава като негова съпруга. И ако някога покажеше слабост, дали тя щеше да използва властта, която имаше над него? Тази мисъл го накара да се намръщи.

Колкото по-дълго го наблюдаваше, толкова по-бързо започваше да бие сърцето ѝ, и бе все по-запленена от очевидната красота пред нея. Конър стърчеше зад гъсто обраслите храсти. Изведнъж си спомни за великаните от древните времена, за които ѝ бе разказвал баща ѝ, и определено Конър бе великолепен, по някакъв древен начин, дори нещо повече. По него нямаше и грам излишна тлъстина. Вече разбираше защо излъчва толкова сила и мощ. Изпъкналите мускули по ръцете и краката му, бяха достатъчно свидетелство за това. Мускулите му потръпнаха, под лъщящата му кожа, щом протегна ръка към нея.

Тя веднага се приближи и постави ръката си в неговата.

— Мислех си, че спиш — прошепна тя.

— Не мога да почивам, докато ти не заспиш.

— Но защо, Конър?

Той хареса начина, по който Брена произнасяше името му, по някакъв толкова познат, интимен начин. Боже, наистина бе доста уморен, тази нощ. Сигурно бе изтощен, за да мисли за такива глупости точно сега.

— Защото съм отговорен за теб. Какво правеше? Нямаше те доста време.

Той много добре знаеше, какво е правила. Очите ѝ все още бяха пълни със сълзи и ѝ зададе този въпрос, само за да разбере дали ще си признае за тази своя слабост.

— Плачех като бебе. Защо, да не би да ти се струва смешно?

— Усмиввам се, защото ми каза истината.

— Винаги се опитвам да ти казвам истината. Лъжите водят до проблеми. Ти винаги ли се разхождаш без никакви дрехи върху себе си?

Тя изглежда се притесняваше от възможността.

— Само когато преследвам припрени съпруги — отговори ѝ той.

Не искаше да прозвучи грубо. Но тя, така или иначе, явно не забеляза. Умът ѝ бе съсредоточен другаде. Не му се наложи да гадае, какво е намислила.

— Защо се ожени за мен?

— Ще ти обясня утре.

Той се обърна с намерението да я завлече обратно в леглото, но тя го спря, като дръпна ръката му.

— Обеща да ми обясниш веднага след като бракът ни бъде благословен. Но вярваш, че истината няма да ми хареса, нали? За това ли отбягваш обясненията си?

— Върни се в леглото. Ще ти обясня там.

— Само ще заспиш, преди да... — тя спря да говори, защото той я вдигна на ръце. Кожата му бе толкова прекрасно топла, че ѝ се прииска да се отърка в него. Но тя не се поддаде на изкушението, а само обви ръце около врата му и го погледна в очите.

— Защо плачеше?

— Мислих за семейството си.

— Сега аз съм твоето семейство.

По някаква странна причина, грубостта в гласа му я поласка, и тя си помисли, че сигурно е изтощена, за да реагира по този начин. Не искаше да му споделя тревогите си, но начина, по който я гледаше я накара да пожелае да му сподели всяка малка тревога, която имаше.

— Разочаровах те — прошепна тя.

— Не.

— Не?

— Не си ме разочаровала.

Тя поиска обяснение от него. Той не каза нито дума, което всъщност не трябваше да я изненадва — както вече бе забелязала, той не бе от хората, които обясняваха коментарите си. Същото се отнасяше и за похвалите, явно не ги използваше често. Но нея не я интересуваше, защото сега бе невероятно горда от себе си, и то само защото не го бе разочаровала.

О, да, наистина бе изтощена. Беше дълъг, труден ден, все пак, и само заради това се държеше толкова емоционално.

Той я отнесе до одеялата и я остави да стъпи на земята. Когато се опита да му обърне гръб, той я дръпна обратно, прегърна я и я зацелува дълго и пламенно.

Коленете ѝ омекнаха и когато я пусна, тя просто се срина на земята.

Силата ѝ се възвърна само след минута. След като Конър легна до нея на одеялото тя се опита да коленичи над него. Но той не ѝ позволи. Дръпна я надолу до себе си, принуди я да облегне гърба си на гърдите му, и я обгърна здраво с ръце.

Нямаше намерение да я пусне. Знаеше, че не е забравила обещанието му, да ѝ разкаже защо се е оженил за нея, и не знаеше как ще реагира, след като чуе някои от причините му. Не му се искаше да става и да я гони из гората. Жените, реши той, можеха да се притесняват от неща, които дори не ги засягаха. Прекалено лесно можеше да бъдат наранени чувствата им, или поне при жената на Алек, Джейми бе така. А Брена изглеждаше още по-емоционална. Не стига, че бе прекалено лесно, да се наранят чувствата ѝ — тя настояваше Конър да ѝ каже истината, от която щеше да я заболи. Фактът, че му беше казала, че вярва, че той е разочарован от нея, го доказваше.

Беше смаян от това, че тя има нужда от уверенията му. Дори не се бе опитала да скрие уязвимостта си.

Да, тя го изумяваше почти през цялото време, и му доставяше повече удоволствие, отколкото смяташе, че е възможно.

— Конър, ще ми кажеш ли...

— Искam синове.

— И дъщери — напомни му тя.

— И дъщери — съгласи се той. — Казах ти причината си, по-рано днес.

Тя опита да се обърне, за да може да го погледне, но той стегна прегръдката си, и тя не успя да помръдне.

Реши да се откаже. Лежеше с лице срещу едната му ръка, и се усмихваше, защото се чувстваше наистина защитена и стоплена до гърдите му. Тя прозя се шумно.

— Но защо се ожени точно за мен? Можеше да се ожениш за всяка жена от планините.

— Ти ме попита.

— Моля те, не използвай това извинение. И двамата знаем, че нямаше да приемеш сериозно думата на едно дете.

— Не, нямаше.

— Спомняш ли си въобще нещо от тогава? Със сигурност...

Той си спомняше всяка подробност от срещата си с баща ѝ, разбира се.

— Цяла нощ ли смяташ да ме държиш буден? — попита намръщено той.

— Не, разбира се, че не. Но няма да се откажа. Сигурна съм, че причината да се ожениш за мен има нещо общо с баща ми. Нали така?

— Не — отговори той. — Моята вражда е с МакНеър. Той нападна семейството на Куинлан. Изгори дома им, унищожи реколтата им, и изкла добитъка им. Искаше да добави земята им, към своята. Научих за това, когато един от хората ми, дойде да ми докладва.

— И защото твоите хора са лоялни към теб, ти тръгна на война, за да ги защитиш?

— Да.

— Трябва да има и друга причина. Сигурно и други са идвали при теб, търсейки закрилата ти, и ако ти се женеше всеки път, до сега трябваше да имаш поне десет жени.

— Имам и друга причина, но не желая да говоря за нея точно сега.

— Някой ден ще ми я кажеш ли?

— Да.

— Добре тогава. Ще ми обясниш ли, какво общо има сватбата ни с твоята война?

— Просто е Брена. МакНеър те иска за себе си.

— И така ти ме отне от него. Защо просто не ме уби?

— Не убивам жени.

— Не исках да те обидя. Казваш, че не убиваш жени, но нямаш притеснения да ги използваш за целите си, нали?

— Когато е нужно.

— Защо просто не продължи войната си с него? Или имаш много големи загуби?

— Когато един планинец отмъщава, нито една загуба не е прекалено голяма. Аз просто излязох късметлия. Имал съм много рани, ни нито една от тях не ме уби. Брат ми ми нареди да прекратя войната. Алек се превърна в нещо като посредник в земите ни и трябваше да докаже, че може да наложи волята си. Бракът ми с теб, бе последният...

— Обида?

— Да, ако така ти харесва да го наречеш.

— Как тогава би обяснил обидата?

— Да унищожиш посевите му, и да убиеш най-добрите му коне. Това е обида. В най-трагичният случай, да убиеш воините му. Предполагам, че за теб, бракът е нещо по-ценно. Мислиш като жена.

— Аз никога не бих стигнала толкова далеч.

— Аз съм син на баща си. Но също така съм и практичен мъж.

Беше ѝ казал истината и, Господ да ѝ е на помощ, изглежда щеше да се разплаче отново. Опита се да бъде практична за всичко това и си каза, че можеше да бъде и по-зле. Сега вече можеше да си го представи. Не обичаше да я използват. Никоя жена не би харесала това. Но той едва ли разбираше как се чувстваше тя.

— Предполагам, че сега трябва да се науча да бъда практична — прошепна тя. Гласът ѝ се прекърши и тя не каза нито дума повече, защото знаеше, че ако проговори, ще започне да плаче. Щеше да умре, преди да му даде да разбере, как е разбил мечтите и надеждите ѝ. Нямахте да му позволи да я нарани отново и, ако да бъдеш практичен, означаваше, че трябва да заключи чувствата и сърцето си, тогава от днес щеше да бъде по-практична.

Не ѝ отне много да осъзнае колко глупава е била. Не искаше да живее без любов, и това означаваше, че ще ѝ се наложи да накара Конър да промени мнението си, но как въобще можеше да го постигне?

Задачата бе отчайващо невъзможна — като да направи така, че да завали през някой слънчев ден. Щом осъзна колко смешна ставаше, тя затвори очи и се посвети на вечерните си молитви с надеждата, че те ще обсебят мислите ѝ.

Конър се опита да не мисли за болката, която току-що ѝ бе причинил, но вината сякаш го разяждаше. Не го бе осъзнал, но след като ѝ каза част от истината, разбра как може тя да бъде приета от толкова емоционална жена като Брена. Тя просто не можеше да го разбере, а той пък не можеше да ѝ разкаже всичко.

Омразата му към МакНеър го изгаряше отвътре толкова много години и все още не бе успял да го накара да плати за смъртта на Доналд МакАлистър. Конър все още искаше да повярва, че МакНеър, заедно с баща му и техни роднини, са планирали атаката над дома му. Бе се заклел да намери доказателства, преди да избие тези, които подозираше, че са участвали в клането, дори и да му отнемеше години, за да разбере истината. Дотогава трябваше да се задоволи с незначителни атаки целящи само да ги държат под напрежение.

Алек, разбира се, усложняваше задачата му. Той бе предал на брат си предсмъртните думи на Доналд МакАлистър и Алек също се опитваше да намери доказателства за предателството на МакНеър. Сега той искаше нападенията срещу МакНеър да спрат. Конър знаеше, че трябва да се съгласи с брат си, но само за известно време, докато Алек не започнеше да мисли отново рационално. Отмъщението нямаше да бъде забравено и ненавистта на Конър нямаше да стихне. Щеше да става все по-силна. Все пак, той бе син на баща си.

— Кога реши да се ожениш за мен?

Въпросът ѝ го върна в настоящето.

— Веднага щом разбрах, че МакНеър, ще се жени за една от дъщерите на Хейнсуърд.

Обидите му никога ли нямаше да спрат?

— Значи дори не си знаел, че аз ще бъда тази, която са изпратили за жена на МакНеър? Мили Боже, не си знаел, нали? Предложението ми е нямало нищо общо с твоето решение. Изиграли са те, Конър. Не аз трябваше да се омъжвам за МакНеър, а Рейчъл. Тя е по-красивата от двете ни — инстинктивно добави тя.

— Защо не дойде тя?

— Кралят разбра и се намеси. Поиска Рейчъл да се омъжи за един от приближените му барони.

— И така, баща ти я замени с теб.

— Да.

Беше изненадан да разбере, как се правят тези неща в Англия и ужасен от начина, по който един баща се отнасяше с такова пренебрежение към дъщерите си.

— Кога разбра, че ще трябва да се омъжиш за него, Брена?

— Това не е важно.

— Отговори ми.

— В деня, в който заминах. Татко ми обясни, какво се очаква от мен, и ме изпрати след няколко часа. Беше нечестно от твоя страна да ме накараш да мисля, че предложението ми е причината да дойдеш за мен.

— Не беше грешка. А удобно извинение.

— Как така?

— Брат ми — отговори той. — Той ще поиска да разбере причината поради, която се ожених за теб.

— И ти смяташ просто да му кажеш за предложението? Но...

Той я прекъсна.

— Брат ми ще попита теб, дали си ми предложила.

— И ако откажа да отговоря?

Той си помисли, че би било смешно. Никой, нито мъж, още по-малко жена някога бяха отказвали нещо на Кинкейд и после да доживеят достатъчно дълго, за да разкажат за това.

— Няма да откажеш — отговори той.

— Покажи ми малко съчувствие, Конър.

— Да не би баща ти да показва някакво съчувствие, след като замени едната си дъщеря с другата? Признай си, Брена. Неговото поведение е погрешно, не моето. Ние не се отнасяме с дъщерите си по такъв неуважителен начин.

— Татко си има своите причини. Сигурна съм, че са много важни.

— Кралят ви даде ли позволенията си?

— Нямаше време да поискаме позволенията му. Но съм сигурна, че би се съгласил.

— А аз съм също толкова сигурен, че нямаше. Не започвай отново да ми се дърпаш или да ме заспиваш с въпроси, съпруго. Аз съм твой съпруг и твой леърд, и ще е в твоя полза добре да го запомниш. Спасих те от страшно бъдеще с този демон.

Тя бе прекалено ядосана, за да мисли какво говори.

— Е, успя с плана си. Сега никой няма да ме поиска за жена. Най-малкото, което можеш да направиш е да ми позволиш да се върна в къщи.

— Роди ми син. Тогава ще ти позволя да си тръгнеш.

Съжали за думите си в мига, в който се изплъзнаха от устата му, но нямаше намерение да ги върне назад.

Както нямаше никакво намерение, да я пусне да си тръгне от него.

ГЛАВА ШЕСТА

Тя го намрази силно още преди обед на следващия ден. След това си спомни, че бе решила да бъде практична. Наистина се налагаше да опита да се разбира с този див мъж, нали така? Освен това, не ѝ беше присъщо да тъне в нещастие за дълго време. Имаше много повълнуващи неща, за които да мисли. Обаче, трябваше да си признае, че когато Конър ѝ каза, че ще ѝ позволи да се върне у дома, след като му роди син, беше толкова възмутена, че не бе сигурна дали ще може някога да му прости. Какво чудовище бе той, за да си помисли, че би могла да изостави детето си?

Въпреки това, той не бе чудовище. Той бе просто мъж. Вироглав, напълно непрактичен, и на всичкото отгоре неграмотен.

Не беше минало достатъчно време, за да излекува тежките рани, както тя сама ги бе определила, но поне в късния следобед можа да го погледне, макар и враждебно.

Вярваше, че е изминала много дълъг път, за съвсем кратко време. Вече не си представяше как убива съпруга си и беше започнала да забелязва, че не е напълно безсърдечен и безчувствен. Той, изглежда, се притесняваше за Джили, колкото и тя. Забави хода им, за да може Брена да ги настигне, и после продължи да язди до нея, а от време на време изглеждаше наистина притеснен. След като стигнаха до една широка ливада, покрита с килим от тучна зелена трева и красиви лилави цветя, тя каза, че ливадата е прекалено красива, за да я изпотъпчат, и Конър заповяда да намалят хода на конете до бавно ходене.

Няколко минути по-късно, след като стигнаха до прикритието на гората, Конър заповяда да спрат.

— Куинлан вземи останалите и вървете напред. Чакайте ни на билото.

Брена забеляза изненадата, изписала се за миг на лицето на Куинлан. Той изглеждаше така, сякаш се кани да спори със своя леърд,

но след като хвърли на Брена поглед, който тя определи като състрадателен, той тръгна напред.

Не ѝ се наложи да се чуди дълго, защо Куинлан изпитва съжаление към нея. Конър изчака, докато хората му се отдалечиха, и тогава я принуди да го погледне. Очите му сякаш бяха от лед, толкова ядосан бе той.

— Ще спреш да ми се мръщиш? Веднага!

Тя го накара да изчака малко, преди да му отговори.

— Не осъзнавах, че ти се мръщя. Затова ли спряхме?

— Не — отговори той. — Искам да те попитам нещо.

— Какво?

— Още ли те боли?

Тя моментално наведе засрамено глава. След секунда лицето ѝ се обагри в червенина.

— Чакам отговора ти.

— Трябва ли да говорим за това?

— Отговори ми — нареди отново той, но този път гласът му бе много по-нежен.

— Не, не ме боли.

— Бях ли прекален груб? Да не би...

— Добре съм, наистина. Моля те, не се притеснявай.

— Брена, ще престанеш ли да се срамуваш от мен?

— Горещо се надявам, че ще престана.

Той усети, че се усмихва, въпреки раздразнението си. Тя звучеше толкова отчаяно. Но все още не бе напълно сигурен, че му казва истината за състоянието си и поради тази причина реши да остави темата на страна, само за сега.

— Ако не те боли, защо си толкова неспокойна, докато яздиш?

Тя бе изненадана, че е забелязал. Все пак, откакто язدهа един до друг едва ѝ бе хвърлил няколко бегли погледа.

— Не бях забелязала колко си наблюдателен.

— Забелязвам всичко. Както и моите хора, иначе нямаше да яздят с мен. Това е причината, поради която, още сме живи.

— А забеляза ли, че разби сърцето ми?

Той изглеждаше раздразнен.

— Не съм направил такова нещо.

— Спорехме и...

— Не сме спорили.

— Тогава какво правихме?

— Ти задаваше въпроси. Аз им отговарях.

Той въобще не разбираше нищо. След като това откритие я осени, тя видя лъч надежда за тяхното бъдеще.

Може би, Конър не беше зъл или безсърдечен, все пак. Той просто бе невеж. Откритието я успокои.

— Какво друго си забелязал свързано с мен? — попита тя.

Забелязвам всяко малко нещо, свързано с теб, искаше му се да й каже той. Бе видял как тя си пое дъх, щом зърна пъстрата като дъга ливада за пръв път и пленителната усмивка, която бе последвала, а после й смръщването й, когато не й позволи да слезе от коня и да разгледа ливадата, защото това щеше да забави хората му.

— Забелязах, че се мръщиш всеки път щом ме погледнеш.

Тя въздъхна.

— Значи съм се объркала, че си ми разбил сърцето? Освен това си мислех, че сме спорили, а ти ми казваш, че не сме...

Той кимна.

— Защо си толкова неспокойна на седлото?

Щеше да я накара да му признае всичко, въпреки, че се срамуваше.

— Малко съм чувствителна — прошепна тя. — Постоянно трябва да си променям позата, за да намаля неудобството.

Той я вдигна от Джили, постави я в скута си, и я обгърна с ръце. Подпря брадичка на главата й.

— Така по-добре ли е?

— Да, благодаря ти.

— Няма да мога да те докосна тази нощ, нали?

Звучеше малко разочаровано. Но на нея й бе трудно да му повярва. Тогава си помисли, че сигурно се шегува с нея и погледна нагоре, за да види дали се усмихва. Но изражението му не подсказваше нищо, затова тя попита.

— Искаш ли да ме докоснеш отново?

— Естествено. Защо това те изненадва? Казах ти, че не съм разочарован от теб и искам да имам деца колкото е възможно по-скоро.

Тя леко се отдръпна от него.

— Но след като... веднага след като ние... Ти ми каза, че не си бил разочарован, но знам, че не беше и много щастлив.

— Защо би си помислила такова нещо?

— Ти легна настрани и не ми обърна внимание. Не се преструвай сега, само за да ме накараш да се почувствам по-добре. Ще стана по-добра.

— О, любима, ако станеш по-добра, направо ще ме убиеш.

Тя се изчерви.

— Значи ти е харесало...?

Той въздъхна. Не разбираше, защо е толкова важно за нея да чуе признанието му.

— Да.

— Защо не ми каза как се чувстваш?

— Защо да ти казвам?

Тя си припомни, че той бе свикнал да не обръща внимание на чувствата на жените, затова не му се ядоса.

— Можеше да ми направиш комплимент, или дори два.

Той я погледна изненадано, а тя веднага разпозна значението на погледа му. Беше същият, който ѝ бе хвърлил, когато му каза, че иска да бъде приласкана.

— Не мога да гадая какво искаш. Трябва да ми го кажеш, Брена.

Тя поклати глава.

— Вече нямам нужда от комплименти, затова можеш да спреш да ме гледаш толкова ужасено. Това само ми напомня, че и аз не ти направих никакъв комплимент. А определено не бях разочарована.

— Знам.

Тя не обърна внимание на арогантната му забележка.

— Смятам, че трябва да започнем отначало — тя кимна, за да изрази решението си и продължи. — Да, точно това трябва да направим. От тази минута започваме наново.

За какво говореше тя? Започване отначало? Ако не изглеждаше толкова доволна от себе си, и толкова дяволски щастлива, вероятно щеше да я накара да му обясни за какво говори.

Изведнъж Брена осъзна, колко съобразително бе постъпил, като изчака да останат насаме, преди да заговори за състоянието ѝ.

— Благодарна съм ти, че изчака да останем насаме, преди да започнем да разискваме дискомфорта ми, и се чувствам много по-

добре от твоята загриженост.

— Не за това спряхме.

Тя изглеждаше толкова разочарована, че той реши да смекчи истината.

— Това не беше единствената причина за спирането ни. Искам да говоря с теб за коня ти.

— Джили те тревожи, нали?

— Да — съгласи се той. — Ще трябва да я оставим по пътя. Няма да издържи на последното изкачване — продължи той, като отбеляза факта, че тя силно поклаща глава. Жена му все още не разбираше, че не ѝ е позволено да не се съгласява със съпруга си. Надяваше се скоро да го осъзнае.

— Дори сега е на края на силите си.

Тя много добре знаеше състоянието на Джили, но се надяваше той да разбере, че това, което искаше от нея е невъзможно.

— Брат ми ми подари Джили преди няколко години. Много съм привързана към нея. Разбираш, че не мога да я оставя. Не може ли да останем тук, докато възвърне част от силите си?

— Не.

— Моля те, бъди разумен.

— Разумен съм. Конят ти не може да възстанови нещо, което никога не е имал. Просто по рождение не е издръжлив.

— Но ако спрем да починем само за малко...

— Прекалено опасно е да оставаме тук. Нима ще поставиш живота на хората ми в опасност, заради животното ти?

Рамената ѝ провиснаха. Явно нямаше никакъв шанс да го разубеди, особено след като ѝ даде толкова основателен аргумент.

— Знам, че си прав — прошепна тя. — Ще се чувствам ужасно, ако нещо се случи с воините ти. Джили може да се нарани много по-зле, ако продължа да я пришпорвам. Просто бях егоист, сега го осъзнавам. Къде ще я оставим?

— Тук, мястото е толкова добро, колкото и навсякъде другаде.

Тя пак поклати дръзко глава. Конър отново реши да не наказва съпротивата ѝ. С времето трябваше да се научи да вярва в преценката му.

Беше се променила от първата им среща. Сега нещата бяха доста по-различни. Когато го срещна не можеше да обели и дума пред него,

най-вероятно от страх. А сега въобще не се плашеше от него. Трябваше да си признае, че не съжالياва за тази промяна, със сигурност не искаше да прекара живота си с жена, която ще потръпва всеки път щом я погледнеше. Беше очаквал Брена да бъде като останалите жени, които познаваше и сега осъзна, че е грешал. Тя въобще не беше като останалите. Беше прекрасна, раздразнителна, уникална, прекалено хубава, за да е добре за нея и спокойно за него. Намираше твърдоглавието ѝ за освежаващо, но наистина не мислеше, че е необходимо да му разказва за всяко малко нещо в живота си.

Спорът за изоставянето на коня ѝ бе само един малък пример. За нещастие обаче засягаше не само тях двамата, но и хората му.

— Джили просто няма да може да оцелее сама. Внимавай, какво ти говоря, Конър. Искам да ме разбереш. Изглеждаш ми разсеян — каза тя и кимна. — Да не те ядосах, с това, което казах?

Той преброи до десет, преди да ѝ отговори, като се надяваше да се сдържи да не ѝ повиши глас. Но гласът му не звучеше много мило, когато попита.

— Да не би току-що да ми каза, да внимавам какво ми говориш?

Тя безразлично вдигна рамене.

— Мисля, че го казах — съгласи се тя. — Нима това те ядоса? Затова ли си стиснал толкова силно зъби? Ще се извиня ако искаш.

— Слушай ме внимателно — нареди ѝ той с изненадващо мек глас. — Не казвай на съпруга си да внимава какво му говориш — изчака я да кимне, преди да продължи. — Не си ме ядосала, но Господ ми е свидетел, че си играеш с търпението ми.

Тъй като искаше да промени мнението му за Джили, тя реши, че не е добра идея точно сега да му противоречи. Усилието за малко да я убие, но си замълча. Той бе толкова вироглав мъж, нещата винаги трябваше да стават по неговия начин и по ничий друг. Но все пак той бе неин съпруг и затова тя щеше да се опита да се разбира с него. И ако той искаше да му повярва, че не е ядосан, тя щеше да го остави да си мисли, че му вярва, въпреки, че очевидно бе. Мускулът от едната страна на лицето му играеше за Бога и ако това не бе доказателство, че Конър е ядосан, тя просто нямаше представа какво друго може да означава.

Да се разбере с този невъзможен мъж, щеше да я убие някой ден, реши тя. Гордостта му щеше да го погуби, ако не се научеше да бъде

поне по-малко арогантен.

— Благодаря ти за обяснението — каза тя. Не звучеше много благодарна, но все пак бе изрекла думите, и това беше нещо, нали така? — Но според мен трябва да знаеш, че Джили е свикнала да ѝ се угажда, и по тази причина няма да може сама да открие храната си.

Търпението му се изчерпа. Все пак говореха за животно, не за дете. Но жена му явно не разбираше разликата.

Реши твърдо да наложи мнението си по въпроса, но тогава тя го издебна и постави длан от едната страна на лицето му. Почувства докосването ѝ така, сякаш бе обгърнат от крила на ангел. А тя и приличаше на ангел, по дяволите, с тези чаровни сини очи и това невинно изражение на лицето. Преди да осъзнае, че милувките са предназначени да го разсеят, това се случи. Хвана ръката ѝ, за да може да се съсредоточи. Жена му ставаше смешна, разбира се, но знаеше, че ще е грешка да ѝ го каже. Тя просто използваше предимствата си, за да го разколебае.

Трябваше да бъде дипломатичен. За съжаление, нямаше идея как.

— Ще си бъде много добре — заяви той.

— Няма да бъде добре. Ще умре.

— Веднага спри да спориш с мен, Брена — каза той, като си позволи да ѝ покаже колко е ядосан.

Тя въобще не се уплаши.

— Не споря. Просто искам да те накарам да разбереш, колко е важна Джили за мен. Тя е като част от семейството ми. Дори я кръстих на брат ми.

— Със сигурност е бил очарован — подметна студено той.

Тя не му обърна внимание.

— Не, Джили не беше очарован, но постепенно свикна. Не можеш ли да се сетиш за някой мил и любящ човек, който да се погрижи за нея?

— Мислиш ли, че ще си призная, че познавам някой, който е мил и любящ?

Бе решена да не отстъпва, и да не се ядосва, без значение колко много я провокираше той. Добруването на Джили зависеше от това, а тя бе отговорна за нея.

— Познавам някой, който може да се погрижи за нея — предложи Брена.

— Не, няма да я заведем в Англия. Семейството на Куинлан живее недалеч от тук, но аз вече им възстанових всичко, което изгубиха. Няма да оставиш нещата така, нали?

— Ако ми заповядаш, ще го направя, или поне ще се опитам. Може ли поне да си помислиш внимателно, преди да вземеш решение?

Конър най-после се съгласи.

— Не съм неразумен мъж, затова ще си помисля, преди да реша.

Само след минута той призна пред себе си, че бащата на Куинлан може би ще се съгласи да вземе Джили.

Брена толкова се зарадва, че е решил да ѝ сътрудничи, че обви ръце около врата му и го целуна. Тя възнамеряваше да му даде само бърза целувчица, изразяваща благодарността ѝ, но това, което смяташе да направи и това, което стори в крайна сметка, бяха две различни неща. Разбира се, всичко бе по вина на Конър, защото ѝ показва, колко хубави могат да бъдат целувките. Тя мислеше, че само го следва и когато реши да се отдръпне, за да си поеме въздух, Конър я дръпна към себе си и устата му се раздвижи върху нейната в една дълга, дълбока целувка, която от своя страна я накара да желае все повече и повече целувки. Той започна да става все по-настойтелен, а нейните задръжки една по една започнаха да падат, докато езикът ѝ лудешки се преплиташе с неговия, в желанието ѝ да го задоволи. Вкусът и ароматът му я зашеметяваха, и не ѝ отне много време, за да загуби контрол над себе си.

Тя забрави за външния свят. Дори да ги обграждаха армия планинци тя нямаше да забележи, или да се интересува от това. Нищо нямаше значение, освен света в ръцете му.

За щастие, Конър не бе изгубил здравия си разум. Той я отблъсна от себе си, хвана ръцете ѝ и я принуди да спре да си играе с косата му и да го пусне.

Знаеше, че тя си няма ни най-малка представа, колко го развълнува целувката ѝ. Нареди си да не поглежда отново устата ѝ, докато не е сигурен, че може да се контролира, но, по дяволите, и да не я гледаше, това нямаше значение. Знаеше точно какво можеше да се случи, и то за малко не стана, ако не беше сложил ръка на устата ѝ само секунда, преди да го изкуши да направи някои много по-интимни неща, а когато успя да намери достатъчно сила да ѝ устои, бе бесен на себе си.

— Караш ме да забравя къде сме, съпруго.

Вярвайки, че той се е насладил на момента колкото и тя самата, Брена му се усмихна щастливо.

Той обаче не успя да удържи темперамента си.

— Какво в името на Бога, смяташ, че правиш?

Промяната в него, направо ѝ отне дъха.

— Аз... — Господ да ѝ е на помощ, какво бе направила?

Той не ѝ даде време да опита да събере мислите си.

— Да? — заповяда той.

— Изразявах ти своята благодарност.

— Ако така изразяваш благодарността си, направо е чудо как си останала девствена до брачната ни нощ.

Тя бе втрещена. Как си позволяваше да съсипва такава перфектна целувка с подобни ужасни догадки относно характера ѝ. Лицето ѝ почервения от възмущение.

— Наистина е чудо. Баща ми трябваше постоянно да спасява мъжете от моите атаки. Всички те бяха напълно беззащитни, разбира се, никога не са ме целували в отговор.

Коментарът ѝ разбира се бе смешен, предвид колко плаха и уплашена беше през първата им брачна нощ.

И, въпреки че бе на мнение, че тя наистина трябва да се научи да се държи по-скромно, когато е около него, не можеше да не си признае, че се възхищава на твърдоглавието ѝ. Не разбираше ли, че не бива да му казва мнението си, докато сам не ѝ го поиска? Неин дълг бе да е лоялна и да има вяра във всичко, което той казва или прави... нали така?

По дяволите, той самият не знаеше какво трябва да прави тя. Никога преди не е бил женен и беше против вярванията му, а и никога преди не му се бе налагало да споделя преживяванията си с жените, които взимаше в леглото си. А те бяха много по-благодарни, по дяволите, и определено никога не са показвали твърдоглавие пред него. А той се отегчаваше от тях за нула време. Брена беше свежа промяна на това, с което бе свикнал, в това нямаше и съмнение, но никога не му бе хрумвала смехотворната идея, че ще трябва да измисли как да я накара да върши това, което според него, трябваше да върши.

Конър не знаеше, защо се опитва да я провокира отново. Може би му се искаше да чуе още някоя от ексцентричните ѝ забележки.

— Да не би да се опитваш да ме успокоиш с такова глупаво изказване?

— Не, Конър. Просто исках да ти дам, това, което искаш. Съвсем очевидно е, че се опитваш да ме ядосаш. Оставих те да постигнеш целта си. Можеш да ми благодариш по-късно.

Той се усмихна.

— Ти май наистина не знаеш, защо съм раздразнен, нали?

Тя въобще не беше очарована от веселието му.

— Не, не знам, но имам чувството, че смяташ да ми кажеш.

— Не е позволено да ме целуваш, без да съм ти дал позволението си.

Ядът и раздразнението ѝ започнаха да нарастват.

— Тогава, за в бъдеще, няма въобще да те целувам.

— О, съпруго моя, ще ме целуваш.

Разговорът очевидно бе приключен, защото той притисна лицето ѝ към гърдите си.

— Ще престанеш ли с това? — оплака се тя. — Грубо е.

Конър не обърна внимание на оплакванията ѝ, и дори не ѝ проговори, до късно вечерта, когато спряха, за да пренощуват.

Той накара Брена да провери, дали Джили не бе успяла да ги настигне. Жена му не бе направила и няколко стъпки, а вече плачеше. Господ му бе помогнал за това, че спряха точно преди да започнала.

Тя не му каза ѝ дума, но след като видя, изражението на лицето ѝ, предпочете да му се бе разкрещяла. Тъгата в очите ѝ започваше наистина да го притеснява. Той реши, че разочарованието ѝ е свързано с това, че не бе пожелал да ѝ дава обяснения за действията си, но след час промени мнението си. Каза си, че прави това малко изключение, само защото тя толкова много обича кобилата. По дяволите, та тя дори я смяташе, за част от семейството си.

Той я изчака да се отдалечи към езерото и я последва, за да поговорят насаме.

— Брена, не съм те предал и искам да спреш да ме гледаш така, сякаш съм го направил. Беше невъзможно да отделя време и да изпратя някой да отведе Джили до дома на семейството на Куинлан.

— Разбирам — гласът ѝ беше напълно лишен от емоции, и му бе отговорила свела очи надолу към земята, за да не ѝ се налага да го поглежда.

— Не, не разбираш — възрази той. — МакНеър и голяма част от клана му ни преследват, и ако питаш мен, щеше да стане страхотен бой, но не мога да рискувам да бъдеш убита в него. Не бих те поставил в такава опасност.

Той вдигна ръка, за да ѝ попречи да го прекъсне.

— Обещавам ти, че веднага щом се приберем у дома, ще изпратя един от воините ми, да открие кобилата ти и да я заведе при семейството на Куинлан.

— Благодаря ти, Конър. Врагът близо ли е?

— Достатъчно близо — отговори той.

— Не ги чувам.

— Не са чак толкова близо, за да ги чуеш.

За него, темата вече бе изчерпана и той се обърна да си върви.

Но не и за нея.

— Конър?

— Какво?

Тя забърза към него, но изведнъж спря. Искаше ѝ се да го целуне, за да му даде да разбере, колко много оценява това, че отдели време да ѝ обясни ситуацията, но бързо си спомни за последния път, когато му бе показала благодарността си по същия начин, и раната, която ѝ бе нанесъл тогава, бе прекалено прясна и я болеше, затова тя реши да не го провокира.

— Благодаря ти, че ми се довери.

— Недей да свикваш с това. Не ми е присъщо да обяснявам действията си на когото и да било. Едва ли ще се повтори.

Изглежда обичаше да съсипва всеки хубав момент с някоя противна забележка. Също така имаше неучтивият и неприятен навик да ѝ обръща гръб винаги, щом реши, че разговорът е приключил, като така я принуждаваше да тича след него.

— В безопасност ли сме тук?

— Да.

Той не ѝ даде повече подробности, нито ѝ обясни защо са в безопасност сега, но не и през останалата част от деня, а тя бе прекалено изморена от опитите си да се разбира с него, и да го кара да споделя с нея.

Брена отиде до езерото и се изми възможно най-бързо. Водата бе много по-студена от тази, с която се бе изкъпала миналата вечер.

Докато успее да облече чиста нощница и чорапи, се чувстваше така, сякаш дори мозъкът ѝ бе замръзнал. Не може да открие клон, на който да провеси роклята си, но за щастие имаше още две чисти, но малко поизмачкани рокли в чантата си.

Студеният нощен въздух изцеди и малкото сили, които ѝ бяха останали. Тя разстла роклята на един храст, с надеждата, силния вятър поне малко да изглади гънките ѝ, и седна на земята, за да разреши косата си. Каза набързо вечерната си молитва, докато изчеткваше и сушеше косата си, и когато свърши, едва намери сили да си обуе пантофите и да се изправи на крака.

Помисли си, колко прекрасно щеше да бъде, ако можеше да си легне в някое топло, меко легло и да спи непробудно цяла нощ, но бързо почувства вина, защото горката Джили нямаше да има топло местенце, където да пренощува. Непознат звук я стресна и я накара да се обърне. Звукът бе по-тих и от шепот, и изглежда идваше от другата страна на езерцето, въпреки, че не можеше да види, дали там има нещо необичайно. Дърветата бяха много на гъсто, и лунната светлина не можеше да проникне зад гъстите клони, но тя бе сигурна, че е чула нещо необичайно.

Тя остана напълно неподвижна, затвори очи, и търпеливо се заслуша няколко минути, преди да чуе отново същият звук. Сега го чуваше много по-ясно, и той ѝ бе невероятно познат, сякаш стомана се докосваше до стомана. Срещу нея имаше въоръжени мъже. Със сигурност не бяха съюзници, беше убедена в това, защото ако те бяха приятели, нямаше да се промъкват така в тъмнината, нали така? Не, разбира се, че нямаше. Ако бяха приятели щяха да се покажат и да поздравят.

Не можеше да каже, колко на брой са, но беше сигурна, че са повече от петима.

Опита се да не оставя страха да контролира действията ѝ. Искаше ѝ се да се затича с всичка сила, за да предупреди Конър за опасността, която се задаваше. Вместо това тя тръгна бавно, като се стараеше да не издава никакъв шум. Чу ги да се приближават зад нея, и всеки шум, който издаваше, им подсказваше, къде точно се намира тя.

Беше ужасно уплашена. Тя извика съпруга си тихо, веднага щом достигна лагера, и го видя до дърветата задълбочен в разговор с

Куинлан. Очевидно имаха нужда да поговорят насаме, защото се бяха отдалечили доста от воините. От това голямо разстояние, не можеше да каже, дали разговорът им е сериозен. Конър не харесваше това, което му казваше Куинлан, тъй като постоянно поклащаше глава, изразявайки несъгласието си.

Тя се затича към него, и отново го извика, но той вдигна ръка към нея, в мълчалива команда да не ги прекъсва, и дори не я погледна.

Разбира се, тя не можеше да ги изчака да свършат, всички щяха да умрат, ако стоеше и чакаше, затова се подготви за неодобрението му.

Предизвикателното ѝ държание, привлече вниманието на всички. Първоначалното му раздразнение се изпари веднага, щом видя колко е изплашена.

— Какво има?

— В гората има воини. Не можах да видя колко са, но ги чух. Опитват се да бъдат тихи.

Въпреки, че беше объркана, осъзна, че новината ѝ не предизвика реакцията, която очакваше.

Конър се усмихна.

— Нима наистина успя да ги чуеш?

Очевидно бе, че той не можеше да схване сериозността на ситуацията, в която се намираха.

— Да, чух ги. Не вярвам, че са ни съюзници. Нямаше да се стараят да не вдигат шум, ако бяха, нали? Трябва да се махнем от тук, колкото се може по-скоро. Защо се усмихваш? Не разбираш ли, че се намираме в опасност.

Явно не разбираше, щом само си стоеше пред нея. Беше му разказала всичко, но той явно не можеше да разбере, а хората му очевидно страдаха от същото заболяване. Дори беше още по-лошо. Те нямаха никаква представа за сложната ситуация в, която се намираха, и се смееха.

Тя вдигна отчаяно ръце. Започваше наистина да се притеснява.

— Конър, аз съм... загрижена.

— Няма причина да бъдеш, любима.

Конър по принцип не обръщаше внимание на прическите на жените, но сега не можеше да откъсне поглед от косата ѝ. Не можеше да разбере, какво се бе опитала да направи с нея, но Господи, никога досега не бе виждал нещо подобно.

Той реши да постъпи като проникателен мъж, и тъй като Брена имаше невероятно нежна природа, се постара въпросът му да прозвучи само като леко любопитство и да не я критикува, като я попита, какво бе сторила.

— Какво по дяволите си направила с косата си, съпруго. Не ти ли беше завързана на възли, по цялата глава?

Тя не можеше да повярва, че той искаше да говорят за прическата ѝ.

— Плитката ми? Искаш да обсъждаме плитката ми?

— А значи било плитка — каза той. — Не се бях замислил.

Тя започна да отстъпва от него. Няколко пъти тръсна глава и всеки път щом помръднеше, плитката се разплиташе все повече.

— Не виждаш ли, колко съм притеснена? — изплака тя.

Той не можеше да разбере защо е притеснена, сигурно не бе обърнала внимание, когато ѝ каза да не се притеснява. Или го беше чула, но не му бе повярвала?

Сега не беше време да ѝ чете лекции, независимо колко го провокираше. Щеше просто да ѝ обясни всичко. Тя беше интелигентна жена, нямаше да отнеме много време.

— Защо всъщност си притеснена?

Тя бе ужасена и за момент остана безмълвна. Никой не можеше да е толкова глупав, дори и да беше тиранин като него.

Куинлан едва издържаше да не се намеси. Той бе много по-проникателен от своя леърд, що се отнася до нуждите на една жена, и за него бе естествено да се опита да заглади положението, преди Конър съвсем да обърка нещата и да нарани деликатните чувства на своята любима.

— Предполагам, че жена ти е все още притеснена от мъжете, които е чула да идват към нас. Може да си е помислила, че сме в опасност.

Брена тъкмо кимаше в съгласие, когато Конър махна с ръка, отричайки тази възможност.

— Не, жена ми разбира, че това би ме обидило — каза той, забил поглед в лицето ѝ. — Тя знае, че ще я защитя от всяко зло. Нали така, Брена?

Не, не беше така. От къде да знае дали е способен да защити някого или не? Само защото изглеждаше като демон от ада, не

означаваше, че и може да се бие, като такъв. Разбира се, тя реши, че не е много добра идея да му сподели тези свои мисли. Начинът, по който я гледаше не ѝ оставяше много варианти за избиране, и тя се усети, че кима в знак на съгласие, само за да го успокои. И последните следи от плитката изчезнаха и косата ѝ се свлече, там, където Конър искаше да е тя, на раменете ѝ.

Брена тъкмо се канеше да си тръгне, когато истината я осени.

— Ти знаеше, че тези мъже са там.

Конър я погледна, но не ѝ каза нищо.

— От колко време знаеш? — изиска да разбере тя.

— Откакто се присъединиха към нас.

— Те не са ти врагове?

— Разбира се, че не.

— Защо не ми каза? — оплака се тя. — Трябваше да го споделиш с мен.

— Трябваше?

— Предполага се, че е редно да споделяш такива важни неща със съпругата си.

Той поклати глава. От къде, в името на Бога, ѝ бе хрумнала подобна нелепа идея?

— Не смятам така.

— Аз смятам така.

Конър не можеше да повярва, че тя му противоречеше. Той я погледна сурово и обвини ръка около нея.

Куинлан знаеше какво означава това. Леърдът се бе ядосал. Беше само въпрос на време Конър да каже нещо сега, за което по-късно щеше да съжалява. И защото му беше приятел, Куинлан нямаше да позволи това да се случи.

— Милейди, мога ли да ви предложа, да облечете плейда си? — попита той. — Съпругът ви не би искал да настинете.

Тя изглеждаше така, сякаш не го бе чула, и цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху съпруга ѝ. Напрежението между тях се покачваше с всяка секунда, в която погледиите им оставаха приковани един в друг. Конър бе предизвикателен, Брена непокорна, и нито един от тях нямаше намерение да отстъпи.

— Въздухът е влажен, нощес — каза Куинлан в пореден опит да привлече вниманието на господарката си. — Скоро се очаква да се

разрази буря.

С това явно успя да привлече вниманието ѝ. Лейди Брена най-после погледна към него.

— Разбира се, че ще завали — каза тя. — Ще бъде подобаващ завършек на този ужасно дълъг ден. Виждал ли си пътническият ми сандък, Куинлан? Трябва да си взема тежкото наметало.

— Не ти трябва. Носиш плейда ми — каза ѝ Конър.

Той не ѝ повиши глас, но тя се почувства така сякаш го бе направил и направи крачка назад.

— Сандъкът ми, Куинлан — напомни тя на воина.

— Оставихме го зад нас, заедно със седлото ви, милейди.

— Моля те отиди и ми ги донеси.

Куинлан погледна към Конър, за да види реакцията му, преди да отговори. Леърдът му поклати глава, но запази мълчание, колкото Куинлан да осъзнае, че го оставя сам да се справи с това.

— Не е възможно да се върна и да взема нещата ви, милейди. Оставихме ги назад преди няколко часа, а от тогава изминахме много голямо разстояние, ако си спомняте. Трябваше да ги оставим, милейди — побърза да добави той, щом забеляза погледа в очите ѝ. — Каруцата нямаше да успее да мине по този тесен път.

— Защо ги оставихте, без да поискате разрешението ми?

— Защото така заповяда нашият леърд — обясни той, мислейки си, че този важен факт, ще сложи край на дискусията.

Но грешеше. Лейди Брена нямаше намерение да се отказва.

— Нито един от вас ли не предположи, че може да имам някаква важна причина да искам да задържа пътническият си сандък?

Ако му бе дала малко време за размисъл, Куинлан бе сигурен, че ще се сети за достатъчно основателен отговор, но тя не му даде време. А очевидно разстроена продължи.

— Сестра ми, Джоан, ми подари сандъка и аз възнамерявах да слагам в него дрехите на децата си. Пазех го за това.

Куинлан изведнъж се почувства дребен и некадърен, както сигурно англичаните се чувстваха всеки път щом се погледнеха в огледалото. Той отново обърна поглед към своя леърд, молещ го с настойчивия си поглед, да поеме тази битка. По дяволите, та не Куинлан бе женен за тази смущаваща жена, а Конър. Нека той да страда от нейното разочарование.

Но Конър продължи да си стои мълчаливо.

— Милейди, беше наложително — каза Куинлан. — Нали така, Конър?

Брена въобще не се интересувахе, какво ще каже съпругът ѝ по този въпрос. Беше прекалено оскърбена, за да слуша когото и да е било. Неправдите, които ѝ бяха причинени през последните дни, вече ѝ се отразяваха, и тя си помисли, че ако не се отдалечи от съпруга си за няколко минути, ще започне да пици.

Не си направи труда да се извини, а просто се обърна и си тръгна. Но внезапна мисъл я накара да спре.

— Седлото ми, Куинлан? Да не би да ми каза, че сте оставили и седлото, което милата ми сестра Рейчъл ми зае за това пътуване?

— Имаш ли друго седло, Брена? — попита сухо Конър.

Боже как мразеше снизходителният му, благоразумен тон.

— Не, нямам — отговори тя.

— Милейди, наложи се да оставим и седлото на сестра ви — побърза да каже Куинлан.

— И него си пазех — прошепна тя.

Раменете на Куинлан се приведоха. Беше сигурен, че тя ще каже точно това.

— Не мога да спра да се питам, защо не поискахте позволенията ми.

Куинлан отказа да отговори. Погледна намръщено към леърда си и като имитира позата му, скръсти ръце на гърдите си и зачака.

Конър не му обърна особено внимание.

— Ще отговориш ли на жена си? — Куинлан звучеше отчаяно.

Конър погледна към приятеля си, показвайки му раздразнението си, преди да се обърне към Брена.

— Нямаше да съм леърд, ако исках позволение, преди да направя това, което съм решил, особено когато е нещо толкова незначително. Но ти беше просто малко любопитна, нали? Не би посмяла да покажеш неодобрение от действията на съпруга ти, пред хората му. Прав ли съм?

Тя го изненада, като се съгласи с него.

— Да, просто бях любопитна, и не, никога не бих те критикувала пред хората ти. Ще имаш ли търпението да ми отговориш на още един въпрос, съпруже?

— Какъв е той?

— Кога смяташ и мен да изоставиш някъде по пътя?

Настроението на Конър се помрачи само с едно трепване не сърцето. Той заплашително направи стъпка към нея и ѝ нареди да се приближи. Куинлан се отдръпна назад, погледна към небето и се помоли за божествена намеса. Господарката му досега не бе виждала Конър, да си изпуска нервите и въпреки че Куинлан бе наясно, че неговият леърд никога не би я наранил физически, или която и да е друга жена, той можеше да нанесе непоправими щети на сърцето ѝ.

Но все пак едва ли щеше да е жесток и поради тази причина, Куинлан не се опита да се намеси. Маслото бе налято в огъня, и тя сама го изсипа там, съзнателно провокирайки съпруга си, задавайки му толкова брутален въпрос. Сега тя трябваше да изстрада последствията от действията си, и като отстъпи встрани от двамата, Куинлан се надяваше, че тя ще осъзнае, че не може да ѝ се притече на помощ, точно в тази ситуация.

Конър нямаше никакво намерение да си изпуска нервите, защото знаеше, че булката му греша. Сенките под очите ѝ свидетелстваха колко е уморена. Той бе напълно отговорен за състоянието ѝ, разбира се, и вярваше, че единственото, което може да направи сега е да я принуди да си легне. Но да я накара да заспи, щеше да е доста потрудно. Първо трябваше да я освободи от напрежението и предположи, че един спор, ще свърши тази работа. Добрата караница винаги го успокояваше и след като си призна, че няма идея как една нежна жена, като Брена, ще реагира на това, не вярваше, че ще стане нещо лошо, ако я остави да му покрещи. Веднъж щом си починеше, щеше отново да стане разумна, или поне той се надяваше така, и щеше да го моли за прошка.

— Неразумна си, Брена.

— Смятам, че съм много разумна.

— Нима? Тогава ми обясни причините си да ми зададеш подобен въпрос. Да не би прекрасните ти родители някога да са те изоставяли? — естествено, очаквайки тя да отрече.

Вместо това, тя му каза истината.

— В интерес на истината, да — веднага щом думите излязоха от устата ѝ, тя съжали за това. Сега Конър щеше да си създаде още по-лошо мнение за скъпите ѝ родители.

— Не са ме оставили, нарочно. Просто ме забравиха. Естествено ти разбираш разликата.

— Нима очакваш от мен да повярвам, че са те забравили? Никои родители, не биха забравили детето си, даже и Английските родители.

— Изглежда, жена ти казва точно това, което има предвид — намеси се Куинлан. — У дома ли ви забравиха, милейди?

Тя поклати глава.

— Говоря, без да мисля.

— Значи си преувеличила? — попита внимателно Конър, защото не искаше да я кара да му признае, че го е излъгала.

— Придавате на всичко това повече значение, отколкото е нужно. Сега ми се иска да не го бях споменавала, защото ще започнете да мислите, че майка ми и баща ми са лоши. Просто не разбирате. Случи се само няколко пъти, но те все пак са грижовни родители. Имат осем деца, и при толкова много, не е чудно да забравят някое от тях от време на време. А и всичко си беше по моя вина. Трябваше да стоя с останалите.

— Остави ли са те два пъти?

Малкото информация, спомената от нея го убеди, че не го е излъгала.

— Изглеждаш ядосан, но не мога да си представя защо. Не ти си бил забравен. Аз бях и те уверявам, че това въобще не ме притеснява.

— Разбира се, че те притеснява — продължи той. — Някога забравяли ли са някой от останалите?

— Не, но аз винаги се разхождах...

Той не пожела да изслуша оправданията й.

— Къде те оставиха, тези твои грижовни родители?

Твърдоглавия мъж никога нямаше да разбере, а тя беше прекалено уморена, за да продължава с опитите да го убеди. Боже, беше толкова изтощена, че ако не намереше скоро малко тишина и спокойствие, щеше да започне да пици като някоя луда жена.

Изглежда Конър не възнамеряваше, скоро да си тръгне и вместо това тя реши да го направи. Но той бе на друго мнение. Нямаше намерение да я пусне, докато не задоволише любопитството си.

— Чакам отговор.

— Вече няма да говоря за това.

Погледът, който ѝ хвърли, я накара бързо да промени решението си.

— Наистина Конър, ти си като бълха преследваща куче. Родителите ми ме забравиха по средата на един селски път. Сега доволен ли си? Или има още нещо срамно, за което искаш да ме попиташ?

Не изчака, за да разбере. Не поиска позволение да се оттегли, но не можа да се сдържи да не сведе глава пред него, преди да си тръгне. За това винеше неотстъпчивостта на майка си да направи всичко възможно дъщерите ѝ да станат истински дами.

Оуен повика господарката си, веднага щом тя мина покрай него.

— Милейди, ако търсите къде е езерото, то се намира в обратната посока.

Тя отговори на воина, но толкова тихо, че думите ѝ не успяха да стигнат до другата страна на поляната.

— Сега пък какво? — намръщи се Конър, щом видя потресения поглед на Оуен.

Воинът погледна към него, преди да тръгне след господарката си.

Куинлан не си позволи да се усмихне, въпреки, че се забавляваше, когато чу гласа на Конър.

— Оуен изглежда изненадан. Жена ти трябва да му е казала нещо, което го е стреснало.

— Естествено, че му е казала нещо — отвърна Конър. — Честно казано, Куинлан, тя е една голяма беля.

По мнение на Куинлан, тя бе просто перфектна. Конър не осъзнаваше колко е благословен, но от начин, по който той гледаше жена си, Куинлан можеше да каже, че вече е запленил от нея. Очевидно не харесваше начина, по който тя му въздействаше, ако можеше да се съди по лошото му настроение. А, доколкото бе забелязал, и господарката му срещаше трудности да разбере защо реагира така към съпруга си.

— Ще причини доста тревоги в дома ти.

— Няма да позволя да се случи такова нещо.

— Не съм сигурен, че ще успееш да го предотвратиш — каза Куинлан. — На мъжете ще им е трудно да се концентрират върху задълженията си. Ще искат да прекарват дните си в съзерцаване на

жена ти, и техните жени няма да са очаровани. Имаш ли представа, колко красива е тя, или не си имал време да забележиш?

— Не съм сляп, разбира се, че забележах. Държанието ѝ е още нещо, с което ще трябва да се справя.

— Не виждам как ще успееш.

— Ти си повърхностен, затова не можеш да разбереш.

Вместо да се обиди, Куинлан се усмихна в отговор.

— Леърд? — каза Оуен. — Мога ли да ви отнема минутка от времето? Важно е.

Той изчака одобрението на Конър, преди да се приближи.

— Милейди, ми каза, че няма да ходи до езерото. Тя тръгна да вземе сандъкът си. Дори каза, че можела да иде и до Англия. Мисля, че това бяха точните ѝ думи, и ми се усмихна. Опитах се да я разубедя, но тя дори не изслуша аргументите ми. Мислите ли, че наистина ще опита да го направи?

Конър не отговори на воина. А и се съмняваше, че Оуен ще успее да чуе и дума, защото Куинлан се смееше прекалено гръмогласно. Помисли да събори приятеля си на земята, само за да го стресне, но после реши, че не може да го вини за случилото се. Конър също щеше да сметне поведението на Брена за много смешно, ако не бе женен точно за тази невъзможна жена. Но тя бе негова съпруга, и това правеше положението много по-различно.

Защо не можеше да бъде по-разбрана? Импулсивността ѝ, щеше да доведе до унищожението му. Изненадваше го всеки път щом ѝ обърнеше гръб и това въобще не му харесваше. Не можеше ли да бъде малко по-предсказуема? О, трябваше да се досети, че тя ще му причинява само неприятности още от мига, в който я зърна. По дяволите, жена му беше напълно уникална. Конър не беше глупак, и осъзнаваше късмета си. Но все пак му се искаше тя да се опомни по-бързо и да му създава по-малко грижи. Тогава щеше да бъде по-спокоен и да започне да мисли за по-важните неща.

Струваше му се, че никога няма да разбере как работи ума ѝ. А и как би могъл, след като тя постоянно менеше настроенията си? В един момент бе мила и нежна, а в следващия — упорита и непокорна. Все едно да очаква, че може да се разбере с вихрушка. Много мъже със сигурност нямаше да са толкова търпеливи, колко бе той, но вече край

с това. Можеше да поеме само определен брой провокации на ден, а неговият лимит се бе изчерпал.

— Чудя се дали, лейди Брена знае, че върви в грешната посока — каза Куинлан. — Ще почука на вратата на Кинкейд, ако продължи да върви така и през нощта.

— Милейди знае, че върви на север — отговори Оуен. — Тя ми каза, че умишлено ще заобиколи отдалеч, за да не притеснява мъжете, които патрулират в храстите.

Куинлан се обърна към Конър.

— Не трябва ли да тръгнеш след жена си?

— Воините на брат ми няма да й позволят да стигне далеч.

— Смятам, че тя очаква да тръгнеш след нея.

— Проклет да съм, ако го направя — измърмори той.

Но само след минута остави двамата мъже зад себе си и тръгна след съпругата си. Наложил се да отиде доста по-далеч отколкото бе очаквал. Намерил я да стои под едно дърво далеч от сечището. Изглеждаше съкрушена. Не му се понравило да я види в този вид, особено, когато осъзна, че той е виновен за това. Но все пак бе благодарен, че не я намерил разплакана. Тя вдигнала ръка в мълчалива заповед да спре и да не се приближава, но той, разбира се, не ѝ обърнал никакво внимание и щом стигнал до нея я взел в обятията си.

Очакваше, че ще се бори с него, но тя го изненада като обгърнала с ръце врата му, и склони глава на рамото му. Отново бе станала нежна и отзивчива.

— Брат ми винаги ми е казвал, че никоя жена, която е с всички я си, не би се омъжила за мен, и ако наистина смяташ да отидеш да си търсиш пътническия сандък, ще трябва да кажа, че...

— Не съм с всичкия си? — отговори тя. — Ако аз съм побъркана, то това е само по твоя вина. Заради теб не съм на себе си Конър.

Той се усмихнал вътрешно. Жена му говореше с много възмутен тон.

— Смяташе ли да продължиш да вървиш?

— Не. Просто исках за няколко минути да остана сама. Но ти го знаеше, нали?

Не, не го знаеше, но реши да се престори, че го е знаел.

— Да — каза той.

— А и знаех, че никога не съм сама. Ти също го знаеше, нали?

— Знаех го.

— Кой са воините, които вървяха след мен?

— Те са от стражата на брат ми. В земята на Алек сме, ако си спомняш.

Тя въобще не помнеше такова нещо. По онова време крещеше и бе насочила вниманието си, към много по-важни неща.

— Май съм си изгубила обувката. Не мога да си представя как е станало.

Но той много добре си го представяше. Тя имаше лошият навик да си зарязва нещата навсякъде.

— Ще я намеря — обеща той. — Брена, за какво всъщност ставаше въпрос одева? Ще ми кажеш ли?

— Да не би да ме питаш, дали съм имала друга причина, поради която да съм разстроена?

Той току-що я бе попитал точно това, нали така?

— Да — каза той.

Тя започна да масажира лекичко врата му, докато се чудеше как да го накара да я разбере. Конър се съмняваше, че тя осъзнава какво прави, но на него милувките ѝ много му допадаха.

— Сега разбирам какво ме притесняваше. Тогава не го разбрах.

Той завъртя отегчено очи. Да получи смислен отговор от нея, ставаше все по-трудно.

— И? — настоя той.

— Сандъкът, седлото и кобилата, всички те бяха подаръци от някой член на семейството ми. Опитваш се да ми ги отнемеш, да ме отдалечиш от тях. Но аз още не съм готова за това.

— И какво точно се опитвам да ти отнема?

— Семейството ми.

— Брена...

Тя не му позволи да продължи.

— Опитваш се да ми ги отнемеш, нали? И ако ти позволя да победиш, какво ще ми остане?

— Аз.

Забеляза, че думите му я изненадаха. Тя все още се опитваше да се съпротивлява срещу истината. Тя не искаше него, искаше семейството си.

— Ти имаш мен — гласът му сега бе твърд и настоятелен.

Тогава тя вдигна поглед към него и детинското убеждение, че трябва да държи на старото и познатото, сякаш изгуби важността си. Погледът му, сякаш я хипнотизираше. В очите му се четеше безгранична нежност и малко уязвимост.

— Наистина ли те имам, Конър?

— Да, любима, твой съм.

Тогава тя му се усмихна и съмненията ѝ изчезнаха. Той очевидно говореше от сърце, или поне на нея така ѝ се стори и в отговор нейното сърце се изпълни с топлина и нежност. Беше виждала тази част от него само веднъж, през брачната им нощ, когато я бе взел в ръцете си и бе правил любов с нея. Тогава тиранинът беше изчезнал, и тя бе прегърнала, мъжа. Сега, той отново ѝ поднасяше този прекрасен дар. Как можеше да му устои?

Тя кимна, показвайки съгласието си и се успокои, защото най-после осъзна, че това, което правеше, беше свещено и правилно, благословено от църквата и самият Бог в мига, в който отец Синклер ги бе обявил за съпруг и съпруга. И, въпреки че оттогава си повтаряше, че ще направи всичко по силите си, нещата да потръгнат, сега признаваше пред себе си, че всъщност не бе могла да приеме този брак.

Вече бе време да спре да се страхува за бъдещето си, и да се откаже от надеждите всичко да бъде постарому, и в секундата, в която взе това решение, се случи най-неочакваното нещо. Тя доброволно му се отдаде.

— И ти ме имаш, Конър МакАлистър, защото реших, че трябва да съм твоя.

Тя запечата обещанието си с целувка, въпреки изричната му заповед, че никога не бива да го целува, преди да е получила позволението му, и когато целувката свърши, тя склони глава на гърдите му, сгуши лице под брадичката му и затвори очи.

Никога вече нямаше да се изненадва от нещо, което можеше да му каже, помисли си Конър. Тя била решила? Да, това бяха точните ѝ думи.

— Ти и аз, започваме на чисто — прошепна тя.

Хайде пак старата песен, помисли си той. Все още не разбираше за какво му говори тя, но ако поискаше съгласието му, той щеше да ѝ го даде, само за да я направи щастлива. В действителност не биваше да

се интересува дали тя е щастлива или не, но го беше грижа. Утешаваше се с мисълта, че щом веднъж свикнеше с новия си живот, щеше да спре с нелепите си идеи.

Конър се облегна на дървото и погледна надолу към съпругата си. Тя изглеждаше спокойна, което означаваше, че и той най-после щеше да получи малко спокойствие и тишина и да помисли какво, по дяволите, щеше да каже утре на брат си. Нали все пак това беше най-важният му проблем?

— Конър?

— Да? — попита той.

— Ще се грижа много добре за теб.

Това обещание го изуми и той си помисли, че вероятно трябва да е обиден, защото беше негов дълг да се грижи за нея, а не обратното, но тя бе толкова пряма, че той бе сигурен, че иска да го зарадва с това изявление.

Тя заспа, преди Конър да успее да я поправи. Сгуши се в него и меките ѝ устни докоснаха основата на шията му. Освен това стегна прегръдката си около него, и той осъзна, че харесва начина, по който тя се опитва да се приближи до него, колкото е възможно по-близо. Хареса му и начинът, по който въздишаше в съня си. Когато защитната ѝ стена не бе издигната около нея и не спореше с него през минута, тя ставаше сладка и любвеобилна. Започваше да му се доверява, той бе сигурен в това, иначе не би си позволила да заспи в ръцете му, при това с усмивка. Той осъзна, че това нейно качество му харесваше най-много.

Конър не знаеше колко дълго се бе забавил в гората, прегръщайки спящата си съпруга. Звукът на гръмотевица, отекващ някъде наблизо, го подтикна да действа по-практично и, като вдигна изгубената ѝ обувка, той тръгна обратно към лагера.

Беше в много по-добро настроение, когато стигна там. Мъжете му бяха издигнали палатка, достатъчно голяма да побере трима големи мъже, и я бяха покрили с животински кожи, получени от техни съюзници в деня, в който тръгнаха да отведат Брена. Палатката беше умишлено поставена в края на сечището, и входа ѝ се намираше от страната на гората, за да може съпругата му да има малко усамотение, щом се събуди на сутринта.

В единия край на палатката се виждаха нещата на Брена, които бе забравила при потока. Конър остави при тях и обувките и чорапите ѝ.

Тя спеше толкова дълбоко, че дори не се помръдна, докато той я събличаше. Прекалено късно осъзна, че трябваше да я остави сама. В мига, в който отвърза панделката, придържаща горната част на нощницата ѝ, платът се смъкна чак до кръста ѝ, разголвайки прелестната горна част на тялото ѝ пред жадния му поглед. Беше просто невъзможно да не реагира бурно при тази гледка. От момента, в който се събуди тази сутрин, я желаше отново с невероятна сила и сега желанието го изгаряше. За известно време успя да се пребори с нуждите си, но късно през нощта, докато бурята вилнееше около тях, тя изстена в съня си, завъртя се и се настани върху него. Тогава той осъзна, че битката едва сега започва. Та тя дори в съня си, не можеше да бъде по-предпазлива.

Ръката му се плъзна нагоре по бедрата ѝ и докато ги разтваряше с мисълта да навлезе в нея тук и сега, осъзна какво прави и се насили да спре.

Рязко я събуди, докато се опитваше да я махне от себе си, преди да я е наранил. Тя седна до него, очевидно дезориентирана от дъжда, който трополеше по кожата и прошепна името му.

— Всичко е наред, Брена. Заспивай.

Звучеше ядосано. Той съжаляваше за това, но, по дяволите, току-що бе осъзнал, че има дисциплина, колкото едно прасе. Тя, разбира се, не му помагаше да си възвърне контрола. Единият край на долната ѝ риза се смъкна чак до лакътя ѝ, и господ да му е на помощ, но му отне цялата сила, която притежаваше, да не разкъса дрехата и да я свали от нея. Всеки път щом на небето проблеснеше светкавица, светлината преминаваше през тънката дреха и прекрасното ѝ тяло се открояваше пред него в цялата си прелест.

Тя заспа както си стоеше седнала. Ако не беше толкова наблюдателен, никога не би могъл да повярва, че някой може да заспи толкова бързо.

— Легни долу — нареди Конър нежно.

Трябваше да бъде по-конкретен, осъзна той, секунда след като тя се стовари отново върху него, удряйки се толкова силно в гърдите му, че той си помисли, че е изпаднала в безсъзнание.

— Махни се от мен.

Грубият му глас я събуди.

— Не — прошепна тя.

— Не?

— Не, благодаря — поправи се тя. — Студено ми е. Не трябва ли да направиш нещо по този въпрос.

Господ да му е на помощ, но тя му нареждаше какво да прави, дори когато бе полузаспала.

— Какво искаш да направя?

— Прегърни ме.

Той усети, че съпругата му трепери, и веднага изпълни нарежданията ѝ.

— Събудих ли те, Конър?

— Не.

— На теб студено ли ти е?

— Не.

Тя започна да милва гърдите му, надявайки се, че нежното ѝ докосване, ще го поуспокои. Вероятно тогава щеше да ѝ каже, защо всъщност е толкова сърдит.

— Какво правиш?

— Успокоявам те.

Сигурно се шегуваше с него. Успокоявала го? Тя бавно го подлудяваше, и той беше напълно сигурен, че го прави нарочно.

— Спри да ме предизвикваш.

— Какво ти става? Държиш се като някакъв ядосан мечок.

Той не обърна внимание на нелепото ѝ сравнение, вместо това опита да ѝ обясни, какво му причиняваше.

— Искам отново да те любя. Сега разбираш ли защо, по дяволите, трябва да се махнеш от мен.

— Мога ли да си кажа мнението по този въпрос?

— Да.

— Искаш да кажеш, че ако кажа „не“, ти ще уважиш, желанието ми?

Не ѝ ли бе казал, че ще го направи?

— Ако ми кажеш „не“, няма да те докосна.

Тя започна да рисува кръгчета по гърдите му, с пръсти. Той веднага сложи ръката си върху нейната, за да накара да спре.

— За теб ще е най-добре, да се научиш да бъдеш предпазлива, Брена.

Тя не обърна внимание на нареждането му.

— В Англия жените не могат да отказват на мъжете си. Майка ми ми каза така.

— Някои мъже мислят като мен.

Тя бе изумена. Почувства, че току-що е получила скъп дар да разполага с тялото си и веднага и се прииска повече.

— Тогава по отношение на другите неща, мога ли...

— Не.

— Защо не?

— Не можеш да откажеш на заповед, дадена ти от твоя леърд.

Досега вече няколко пъти, тя бе направила точно това, и не бе изтърпяла нещо кой знае колко лошо, заради това, че е отказала да изпълни заповедта на своя леърд, но бе достатъчно умна да не спомене този факт.

— Не съм се омъжила за леърд. Омъжих се за мъж.

— То е едно и също.

Не, въобще не беше едно и също, помисли си тя. О, тя знаеше какво се очаква от нея, когато са в обкръжението на други хора, но когато бяха сами, той беше само неин съпруг.

Въпреки това реши, че не е много добра идея да го поправа точно сега, докато е в толкова противоречиво настроение. Щеше да изчака да се поуспокои малко.

— Ако ти кажа „да“, ако искам да ме докоснеш отново, ще свърши ли по същия начин? Ще ми обърнеш ли гръб пак, без да ми кажеш и думичка?

— Разбира се — отговори той.

— Няма значение тогава.

Той остана стъписан от отказа ѝ и не можа да разбере защо отговорът му я ядоса.

Тя се отдръпна от него, затвори очи и отправи молитва, Господ да я дари с търпение.

Конър се претърколи върху нея, внимателно балансирайки тежестта си, като се опираше на ръцете си, и я погледна в очите.

— Казах ти, че не бях разочарован.

— Но, въпреки това, беше и ядосан, нали?

Да, той наистина беше ядосан, но не на жена си. Яростта му бе насочена към самия него и разбра, че целенасочено я бе използвал като щит, за да се предпази от собствената си уязвимост. Брена бе успяла да докосне сърцето му и, Господ му бе свидетел, още не разбираше как бе позволил това да се случи. По дяволите, та тогава той дори не я харесваше.

Конър веднага се хвана в лъжа и изръмжа безсилно. Реши, че не може да промени миналото, но ако в бъдеще успяваше да държи емоциите под контрол щеше да бъде доволен.

— Смяташ ли да ми отговориш? — попита тя.

Той легна върху нея, нежно загриза меката част на ухото ѝ и се почувства дяволски доволен, когато усети, че тя потрепера в отговор.

— Какъв беше въпроса?

Тя не можа да повярва, че Конър се отнася толкова лековерно с притесненията ѝ. Повтори въпроса си и го сръга с лакът, за да привлече вниманието му.

— Не бях ядосан на теб.

За него беше очевидно, че не му повярва. Предположи, че жена му има нужда от повече похвали за участието си миналата вечер. Обаче не беше сигурен какво точно да ѝ каже, за да я зарадва. Той бе удовлетворен. И добре обслужен, призна пред себе си. Естествено, тя сигурно знаеше, че не би я оставил, докато и двамата не изпитат върховното удоволствие. Не беше свикнал да дава обяснения на никой и именно заради това не беше много добър в това, осъзна той. Сега обаче трябваше да каже нещо, затова реши да обясни действията си само с една дума, която със сигурност, щеше да я убеди, че е бил доволен.

— Свърших.

— Извинявай, какво каза?

— Когато бяхме заедно, свърших.

Тъй като се намираха много близо един до друг, той бе внимателен и говореше тихо. Жена му не прояви същото внимание. Тя изкрещя неодобрението си в ухото му.

— Ти си най-твърдоглавия, безчувствен, варварски...

Той сложи ръка на устата ѝ, преди да е успяла да му каже мнението си. Със сигурност Брена щеше да измисли още стотици обиди, с които да го засипе и ако продължаваше да мълчи, тя много

бързо щеше да се сети за тях, но той прекъсна концентрацията ѝ, като ѝ зададе най-ужасният въпрос и тя трябваше да измисли толкова добър отговор, че да унищожи гордостта му поне за цял месец.

— Искаш ли отново да се любим? — той махна ръката си от устата ѝ.

— Когато Адът замръзне — тя всъщност не изкрещя, но гласът ѝ бе достатъчно силен, за да го чуят хората на Конър.

— Никога повече няма да ми крещиш. Ясен ли съм?

— Да — отговори тя.

— Слухът ми никога няма да бъде същият.

— Съжалявам. Това, което каза, ме изненада и аз... Свършил си, Конър? Така ли си мислеше, че ще ме успокоиш?

— Беше комплимент. Очевидно бях задоволен от теб, иначе никога нямаше да свърша. Аз съм мъж, който се изразява с малко думи, Брена.

— Да, забелязах.

Той посвети вниманието си на опияняващото удоволствие да я целува.

— По принцип не съм толкова несигурна в себе си — прошепна тя. — Но ми беше за пръв път.

— Забелязах.

Той нежно зацелува шията ѝ.

— Защо правиш това?

— Харесва ми вкусът ти.

Тя се размърда, за да му предостави по-добър достъп до рамото ѝ.

— Какъв е вкусът ми?

— Като мед.

В тъмнината на палатката той чу въздишката ѝ. Щеше да му бъде много по-лесно да я вземе сега, когато тя бе замаяна, но никога не би сторил нещо толкова непочтено. Брена трябваше да му даде позволението си, и ако не го направеше скоро, щеше да му се наложи да я остави сама, докато възвърне дисциплината си.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита тихо тя.

— Не, но ти смяташ да ми кажеш, нали?

— Не искам ти да... не, забрави. Искам да кажа, че аз... — тя не можа да продължи, защото Конър, който току ще бе достигнал

долчинката сгуснена между гърдите ѝ, я разсейваше напълно.

— Навсякъде си толкова мека. Караш ме да изгарям от желание по теб.

Думите му бяха пропити с нежност. За мъж, който говори с малко думи, той се справяше неочаквано добре, като ѝ казваше това, което тя най-много желаше да чуе.

— Има ли нещо друго, което харесваш в мен?

— Да, има — прошепна той. — Говориш много.

— Започва да ми се вие свят от тези прекрасни думи, съпруге. Моля те, люби ме.

— Ще те нараня.

Но изглежда не се интересуваше толкова много от дискомфорта ѝ, защото вече смъкваше долната ѝ риза около бедрата ѝ. Спря, за да целуне и двете ѝ колена, преди да се отърве от нощницата и да я захвърли в края на палатката.

Ръцете му бяха навсякъде. Бавно милваше, бедрата, ханша и гърдите ѝ. Нежните му ласки я влудяваха и я караха да моли за още. Тя искаше да го милва по същия начин, както той милваше нея, и щеше да му нареди да я пусне, когато всички мисли сякаш излетяха от главата ѝ, щом той се наведе и зацелува гърдите ѝ. Езикът му бавно облиза едното ѝ зърно, и тя помисли, че сигурно ще умре от невероятно изтънченото мъчение, на което я подлагаше, но тогава той го засмука. Тя затвори очи и простена от удоволствие.

Коремът ѝ също бе много чувствителен, но скоро той се премести още по-надолу. Брена не можеше да си представи, какво смята да прави, докато той не се окажа между краката ѝ. Тя стисна силно бедра, за да му попречи да стигне по-далеч. Конър ги раздалечи и продължи да прави точно това, което бе намислил, а Брена попадна в плен на екзотичните нови усещания, които пораждаха у нея устата и езика му.

Той я любеше по начин, по който никога дори не си бе представяла, че е възможно. Брена не можеше да накара тялото си да спре да движи срещу него. Тя вдигна колена и извика, щом почувства приближаващата се кулминация.

Конър вече не можеше да издържа да не проникне в нея. Коленичи между бедрата ѝ, повдигна леко ханша ѝ, и с един мощен тласък се потопи в нея. Опита се да не забравя, да бъде нежен, но, по

дяволите, контролът отново го бе напуснал, и му бе невъзможно да се сдържа повече. Искаше му се екстазът да продължи цяла нощ. Но тя не му позволи да забави темпото. Дръпна го към себе си, и го целуна страстно. Кулминацията ѝ, предизвика неговата, а щом изля смето си в нея не му останаха никакви сили и той се отпусна тежко, върху нея.

Тя беше в абсолютно същото състояние. Дишаше тежко, сърцето ѝ биеше с безумен ритъм и цялото ѝ тяло трепереше. Отне ѝ няколко дълги минути да спре да диша учестено и да започне отново да мисли. Прииска ѝ се да не си бе правила труда. Да мисли, означаваше да се тревожи, а, мили Боже, как изобщо щеше да го погледне отново след нещата, които го бе умолявала да продължава да ѝ прави?

Беше се държала, като разгонено животно. Отново почувства отчаяна нужда да я окуражи, преди неудобството ѝ да се превърне в срам. Но нямаше да го моли, нито дори да настоява да я убеди, че това, което бяха правили е съвсем в реда на нещата. Знаеше, че той ще го направи, без да е вярно, само и само да я успокои. Щеше да го изненада, когато най-малко очакваше, за да чуе истината.

— Конър? — Господ да ѝ е на помощ, дори гласът ѝ трепереше.
— Мъртъв ли си?

Той се усмихна с лице, сгушено във врата ѝ.

— Не.

— Нарани ли ме?

Не беше за вярване, че му зададе толкова глупав въпрос. Просто искаше да му каже, че не я е наранил, а то излезе нещо съвсем различно.

За него бе очевидно, че тя все още не се е възстановила от любовенето им. И, разбира се, беше дяволски доволен от себе си, защото именно той бе отговорен за състоянието ѝ.

От топлината му ѝ се доспиваше. Но тя не искаше да заспива, преди да се е отървала от срама си, обаче трябваше да затвори очи, за да може да се концентрира.

— Знаеш ли какво стана току-що? — попита той.

Тя се усмихна в очакване. Сигурно сега щеше да ѝ даде уверенията, от които се нуждаеше. Тя бе сигурна в това.

— Адът току-що замръзна.

ГЛАВА СЕДМА

На следващата сутрин, Брена бе в приповдигнато настроение. Дъждът бе спрял, слънцето светеше ярко и никой, дори Конър, не можеше да помрачи щастието ѝ.

И започваше да става все по-хубаво. Въпреки че мъжете се усмихваха, докато я гледаха как закусва, не си позволиха да коментират апетита ѝ, а щом се върна от потока, облечена в плейда на МакАлистър, Куинлан ѝ направи комплимент за красивите плисета, които бе направила от вълнената материя. Явно смяташе, че тя току-що се е научила да ги прави.

Почувства, че е неин дълг да го поправи.

— Баща ми накара Рейчъл да се научи как да подрежда плисетата на плейда, защото се предполагаше, че тя ще се омъжи за леърд МакНеър, но майка ми реши, че ще е добра идея, всичките ѝ дъщери да усвоят това изкуство. Родителите ми се стараеха да ни научат на абсолютно всичко, което можеше да ни е полезно.

— Сестра ви е била обещана на МакНеър?

Тя кимна.

— Да, така беше. Сега Конър можеше да е женен за Рейчъл. Тя е красавицата в семейството ни — добави тя.

Куинлан не можеше да си представи по-красива жена от господарката му. Обаче бе забелязал, че тя няма особено високо мнение за себе си, и сегашните ѝ думи го потвърждаваха.

— Отново ли ще яздим през целия ден?

— Не, милейди. Вече сме много близо до дома.

Новината я развълнува. Усмивката ѝ беше заразна и щом Куинлан се обърна към останалите мъже видя, че те също се усмихваха.

Тя се извини и ги остави в мига, в който видя Конър, да води коня си през сечището. Брена изтича при съпруга си, обви ръце около врата му, даде му една страстна целувка за добро утро, и чак тогава си спомни, че не бива да показва привързаността си, в присъствието на

други хора. Изненадващо, но той нито я скастри, нито ѝ изръмжа. В интерес на истината, Конър я целуна в отговор.

По-късно, разбира се, ѝ направи забележка. Изглежда за него това беше нещо естествено, и за това не му се разсърди.

— Невероятно недисциплинирана си — каза той и я вдигна на коня си, скочи зад нея и я стисна нежно между бедрата си. — Няма ли да започнеш да спориш с мен?

— Денят е прекалено хубав, за да спорим. Ти грешиш, разбира се. Аз съм толкова дисциплинирана, колкото си и ти.

— Все още не съм видял нито частица от дисциплината, която твърдиш, че притежаваш. Престани да се въртиш и се облегни на мен.

— Кожената ми огърлица се е усукала — след като обясни проблема си, тя издърпа огърлицата, и дървеният медальон се показва над плейда ѝ.

— Какво, за Бога е това нещо?

— Да не би чак сега да го забеляза?

— Не. Просто сега реших да те попитам за него.

— Медальонът е подарък от баща ми. Украсата му е направена специално за мен и, ако един ден изпадна в беда, трябва само да го изпратя на някой от братята и сестрите ми и те веднага ще ми се притекат на помощ. Татко направи такива за всяко едно от децата си.

— Отърви се от нея.

Брена ахна толкова силно, че разтревожи жребецът, който яздеха. Той вдигна глава и изпръхтя възмутено.

— Няма да направя такова нещо, Конър. Дори напротив, смятам да поръчам да направят един и за теб.

— Няма да го направиш.

— Това е традиция.

— Това ме обижда, съпруго.

— Ще обсъдим този въпрос, когато стигнем у дома.

— В момента го обсъждаме.

Тя не оспори думите му. И за това не беше познал. Но бе решена да го вразуми и да го накара да приеме традицията, дори и да ѝ се наложеше да упорства цяла седмица.

— Какво чакаме?

Той знаеше, че тя умишлено сменя темата, но се направи, че не го забелязва, само и само за да сложи край на спора им. Искаше днес

Брена да не му се противопоставя. Предстоеше ѝ да се срещне с Кинкейд и това щеше да бъде доста натоварващо за нея. Брат му имаше способността да ужасява всеки, с когото се срещнеше. Това бе още една причина, заради която Конър му се възхищаваше.

— Оуен отиде до потока, за да събере всичко, което сме оставили след нас.

— Много мило, от негова страна — каза тя. — Но все пак хората ти не бива да си разпиляват нещата, за да не ги вземе някой друг.

Той си помисли, че Брена се шегува и я изчака да се засмее. Но тя не се засмя и щом разбра, че тя говори сериозно, реши да не ѝ обяснява. Минута по-късно, Оуен се върна, понесъл нещата на господарката си. Той ги сложи в торбата ѝ, и я завърза за коня на Ейдън. Тя дори не забеляза. Конър, въобще не беше изненадан от това, защото през повечето време жена му се моташе наоколо, леко дезориентирана.

Тогава мислите му се върнаха към Алек.

— Днес ще се запознаеш с брат ми. Той няма да те нарани.

Тя си помисли, че забележката му е много странна.

— Никога не бих си помислила такова нещо.

— Ще си го помислиш, щом го срещнеш. По-добре намери малко от тази дисциплина, за която твърдиш, че притежаваш, Брена. Не ме посрамвай, като започнеш да плачеш или да припадаш.

Тя извъртя отегчено очи.

— Ще го харесам, защото е твой брат, а мой дълг е да се разбирам с цялото ти семейство. Той няма да ме изплаши.

— Да, ще го направи. Той не е толкова любезен, колкото съм аз.

Тя избухна в смях. Той се отказа от опитите си да я подготви и насочи вниманието си към по-важните неща, като например, как да се държи дипломатично, когато дойде времето, да се изправи пред мъжа, властващ над Планините и да му обясни действията си.

Цял час измина в мълчание, преди Брена да проговори отново.

— Конър?

— Да?

— Виждал ли си ме някога да плача и да припадам?

— Не.

— Тогава, моля те обясни ми, защо ме обиждаш? Много ми е любопитно да разбера защо.

Той не ѝ отговори.

Ако Конър не желаше да ѝ обясни, то поне можеше да ѝ се извини. Знаеше обаче, че никога няма да успее да го накара да го направи, защото той бе прекалено голям инат, за да признае, че я е подценил.

Да го опровергае сигурно щеше да е достатъчно, за да поправи щетите, които бе нанесъл на гордостта ѝ. И щеше да му го докаже много лесно, защото бе обучена и най-после бе разбрала, какво се очаква от нея. Щеше да покаже на Конър колко безстрашна може да бъде, щом застанеше пред брат му. Със сигурност щеше да го хареса. Той вече бе част от семейството ѝ, все пак, и с Божията воля, ако не забравяше, че трябва да говори само, когато ѝ поискат мнението и внимаваше да бъде смирена, той също щеше да я хареса.

Няколко минути по-късно, съзряха крепостта. Дъхът ѝ секна, щом видя за пръв път, великолепната постройка. Високи каменни стени обграждаха крепостта, за която сигурно е бил нужен половин век, за да се построи. Двама воители, мрачни и заплашителни като самата стена, която охраняваха, ги проследиха с поглед докато минаваха по подвижния мост.

В началото Брена си помисли, че е много странно, задето никой от тях не заговори Конър, но после реши, че те сигурно чакат разрешението му, за да проговорят.

Имаше още стотици, от страховитите воители, зад външните стени на крепостта. Нито един от тях на поздрави Конър.

— Да не би някой от тези мъже, които ни се мръщят, да е брат ти?

— Не.

— Винаги ли е толкова тихо тук?

— Не.

Конър не беше в настроение да обяснява. Тя реши да последва примера му и да замълчи. И сигурно щеше да удържи на решението си, ако не беше възкликнала изненадано щом, зърна красивата градина с прекрасни цветя докато минаваха през вътрешния двор.

— Прекрасна е — прошепна тя. — Кой е посадил цветята?

— Джейми.

Тя се постара да говори тихо.

— Надявам се, че е бил добре възнаграден за усилията си.

— Не той, а тя — поправи я Конър. — Гледай да не ги стъпчеш, защото в противен случай ще оглушееш от виковете ѝ.

— Слугите могат да крещят на господарите си?

— Джейми не е слугиня. Тя е господарката тук.

Тя щеше да падне от коня, ако Конър не бе обвил ръце около кръста ѝ.

— Господарка ли?

— Ще я харесаш.

Тя дори не се постара да прояви търпение.

— Няма да я харесам. Ще ти се наложи да я отпратиш, Конър. Може да има само една господарка в дома ми.

— Джейми е господарка в дома на Алек.

— Тогава защо сади цветя в твоя дом? Разбира се, това е много мило от нейна страна, но наистина не разбирам, защо си създава подобни грижи.

Той най-после разбра, защо тя е толкова разстроена.

— Това не е моята земя. А на Алек. Как може да се объркаш така?

Прииска ѝ се да се разкрещи, но не си го позволи, само го изгледа сърдито и недоволно зашепна:

— Ще ти кажа точно защо си помислих, че това е твоя дом. Казахте ми, че си отиваме у дома, затова. И тъй като никой не ми обясни, че смяташ да наведиш брат си, аз естествено реших, че тази крепост принадлежи на теб.

— Не е моя.

— Да, вече го разбрах — съгласи се тя. — Щеше да е мило от твоя страна да споменеш, че ще се отклоним от пътя.

Конър не отговори на злобната ѝ забележка.

Дворът пред самата крепост бързо се пълнеше с воители. Всички тя бяха облечени в плейдове с цветове, подобни на цветовете на плейда на Конър, и Брена бе сигурна, че ще ги бърка и няма да може да различи кои са хората на Кинкейд и кои на МакАлистър.

Всички те се взираха в Конър и нея. Тя изпъна гръб, докато не помисли, че може да се счупи, погледна право пред себе си, и се опита да изглежда ведра. Посрещането, което получи, беше повече от обезкуражително. Дали всички, които живеяха в Планините, винаги бяха в толкова лошо настроение? Тези воители със сигурност бяха. И се

държаха много странно. Конър беше брат на Алек, по дяволите, не негов враг. Това нищо ли не значеше, за тези езичници?

Съпругът ѝ слезе пръв от коня, преди да се обърне, за да ѝ помогне. Тя се взря в очите му, търсейки знак, че всичко ще бъде наред. Той нито мигна, нито ѝ даде някакъв признак за това, което си мислеше. Брена не се притисна към него, както ѝ се искаше, а тръгна плътно зад съпруга си, с ръце отпуснати от двете страни на тялото ѝ, с глава гордо изправена и поглед забит в средата на гърба му.

Куинлан и Ейдън, застанаха от двете ѝ страни, докато Доналд, Оуен и Гарик, се изправиха зад тях. Когато стигнаха до подножието на стълбите на главния вход, Конър продължи напред, но Брена и воините, бяха принудени от хората на Кинкейд, да останат отзад.

Брат му, очевидно, искаше да говори с Конър насаме, преди да му я представят. Надяваше се, това да им отнеме много, много дълго време, защото точно сега се страхуваше от срещата си с Алек Кинкейд.

Дори не ѝ хрумна възможността, че двамата братя могат да се наранят физически. Тогава чу ужасяващи викове, идващи от вътрешността на крепостта и вече не можеше да мисли за нищо друго.

Предположи, че Алек е започнал да крещи пръв, защото не разпозна гласа, но много скоро Конър се присъедини към виковете. Беше невъзможно да разбере и дума от това, която си крещяха. Тя се опита да се съсредоточи. Ако започнеха да говорят малко по-бавно и с по-мек тон, със сигурност щеше да успее да преведе достатъчно от келтския им, за да може да разбере защо Алек е толкова ядосан.

Сгорещената дискусия, продължи цели петнадесет минути. Колкото по-дълго се налагаше да чака, толкова повече се изнервяше Брена. Помръдна само веднъж през цялото това време. Когато вратите се затвориха зад Конър, Куинлан внимателно бе докоснал ръката ѝ, преди да застане с лице към тълпата. Тогава и тя и Ейдън се бяха обърнали, за което веднага съжали, разбира се, защото отблизо забеляза, че воините на Кинкейд изглеждат наистина разгневени.

Но забеляза, че никой от тях не е ядосан на нея. Това поне трябваше да бъде добър знак. Тя внимателно прикриваше страха си, защото предположи, че точно това очакват да видят, но усилието беше невероятно изтощително.

Чакането най-после приключи. Вратите се отвориха, и тя бе въведена вътре. Искеше ѝ се да тръсне глава, да вдигне полите си и да

хукне в противоположната посока.

Вместо това влезе вътре. Беше толкова притеснена, че едва обърна внимание на обстановката наоколо. Огромната главна зала се намираше от лявата ѝ страна. Тя спря на каменното стъпало на входа и зачака да я повикат.

Нито Конър, нито брат му я забелязаха. Тя погледна първо към съпруга си, за да се увери, че е добре. Реши, че не изглежда зле и, доколкото можа да види, не кървеше. Не ѝ се стори много щастлив, разбира се, но той така или иначе много рядко беше доволен. Но не изглеждаше и много ядосан, просто леко раздразнен.

Тя отлагаше да погледне към брат му, колкото се можеше по-дълго, и накрая събра достатъчно смелост, за да вдигне очи към него. И въпреки това не бе подготвена. Алек Кинкейд изглеждаше доста свиреп на вид воин с пронизителни сиви очи и толкова мрачно изражение, че би уплашил дори Сатаната.

— Това не е краят, Конър. Аз ще реша, какво ще правим, след като говоря с жената.

Звучеше толкова заплашително, колкото и изглеждаше. Брена стисна ръце зад гърба си, и се опита да заповяда на сърцето си да бие по-бавно. Господ да ѝ е на помощ, нямаше да може да превъзмогне първоначалните си впечатления. В интерес на истината, той продължаваше да я ужасява, дори след като спря да крещи и я погледна.

Тя бързо сведе глава, за да не му позволи да види страха ѝ, и ѝ остана само да се надява, че той ще сметне действията ѝ за признак, че е била добре обучена. Щеше да ѝ бъде невъзможно да се усмихне. Но все пак не пицеше, а това определено беше голямо постижение.

Изведнъж Алек тръгна срещу нея, с толкова арогантна походка, че Брена веднага разбра, откъде Конър се бе научил да се държи толкова заплашително. Брат му, му служеше за пример.

— Брена, ела тук — заповяда ѝ Конър, а гласът му бе пропит с раздразнение.

Тя веднага вдигна глава, слезе по стълбите и побърза да застане до него. Но гледаше Алек Кинкейд, през цялото време, докато се приближаваше до съпруга си.

Освен по височината си, двамата мъже въобще не приличаха на братя. Конър имаше тъмно кестенява коса, докато тази на Алек бе по-

скоро червена. Лицето на Конър бе много аристократично, въпреки че с нежелание призна, че профила на Алек също е много представителен. Физическите разлики, разбира се, не свършваха с това. Когато Конър не се мръщеше, което се случваше много рядко, той бе доста красив. Алек, от друга страна, никога не би могъл да бъде наречен привлекателен.

Но все пак, те бяха като два шипа от един и същ магарешки бодил. Начинът, по който се бяха научили да сплашват невинните дами бе един и същ. Държанието им бе подчертано агресивно, но това, което беше най-лошото бе, че нито един от двамата воители не осъзнаваше, какво впечатление оставя у другите хора.

Брена се зачуди, дали косата ѝ не е побеляла. Беше чувала, че това се случвало с жени, изпитали голям страх. Опита се да се успокои. Той беше само един мъж, и не бе по-страшен от Конър. За нещастие, тази проста истина не успя да я успокои.

Съпругът ѝ също не ѝ помагаше особено много. Тя най-после успя да откъсне очи от кошмара на Сатаната и погледна към Конър. Той не ѝ обърна внимание. Не можеше да стане по-лошо, реши тя. Тогава Конър застана пред нея и я прикри с тялото си. Прииска ѝ се да го ритне.

Алек бе разочарован от булката на Конър. Той дори не можеше да си представи, че тя ще оцелее в брака си с Конър, ако не спреше да се държи като страхливо, малко мишле, каквото смяташе, че е. Конър щеше да я тъпче през цялото време.

— Смятам да говоря с нея, Конър. Махни се от пътя ми, или собственоръчно ще те изхвърля от залата — изръмжа Алек.

Съпругът ѝ дори не трепна. Но тя — да. Също така се и ядоса, защото беше недопустимо един мъж да говори на брат си с толкова враждебен тон.

— Разбира се, можеш да говориш с нея, Алек, но не можеш да ѝ повишаваш тон. Не искам да я плашиш.

Гневът на Брена изведнъж се пренасочи. Яростта ѝ се устреми право към съпруга ѝ. Да не би току-що да бе казал на брат си, че ще я изплаши, ако ѝ повиши тон? Сега Алек щеше да я помисли за страхливка, а какво начало на запознанството им бе това? Тя тупна Конър по гърба, за да му даде да разбере какво мисли за коментара му.

Той се обърна, за миг, за да ѝ хвърли изпепеляващ поглед и тя му се усмихна, само за да го ядоса.

Някаква жена повика леърд Кинкейд откъм входа. Конър не я погледна. Брена от своя страна не можеше да откъсне поглед от нея. Жената беше толкова красива, че Брена примигна смаяно, и си помисли, че пред зора ѝ е изникнало видение, дошло да я преведе през този кошмар. Жената не изчезна. Тя бе не само красива, но и много смела, защото бе тръгнала да прекосява залата, за да говори с Алек.

Реакцията на леърд Кинкейд, към видението, беше направо невероятна. Гласът му стана кадифено мек и приятен, докато ѝ даваше позволението си да се приближи. Той дори се усмихна, когато се наведе надолу, за да я изслуша. Явно, в крайна сметка, Сатаната бе просто човек.

За нещастие, чудото не трая много дълго. Брена видя как видението им се поклони и си тръгна. Знаеше, че е неприлично да се втрещва така, но просто не можеше да спре, докато от чувството, че е привлекателна, което я бе обзело през последните дни, не остана и помен. Алек сигурно си мислеше, че Конър е полудял, задето се е оженил за нея, при положение, че може да вземе една от тези планински красавици. Сигурно хубавиците растяха като плевели, наоколо.

— Конър, жена ти страхлива ли е?

— Предполагам — отговори той, чудейки се каква игра играе брат му.

— Бих искал да ви задам няколко въпроса, лейди Брена. Очаквам да ми кажете истината. Няма защо да се страхувате от мен. Вярно ли е, че сте помолили брат ми да се ожени за вас?

Искаше ѝ се да убие Конър. Как смееше да каже на Алек за детските ѝ глупости. Допусна, че вероятно е бил принуден, но ѝ бе трудно да го повярва наистина, защото бе сигурна, че за него не е било толкова срамно, колкото за нея.

— Да, леърд. Наистина го помолих да се ожени за мен.

— Искате ли да ми кажете нещо друго? — попита той, като си мислеше, че тя навярно ще иска да обясни, защо бе сторила подобно нещо.

— Да.

— Тогава го кажете.

— Не съм страхлива.

Той почти се усмихна. Имаше нещо много по-различно в гласа ѝ, докато се защитава. Явно все пак не беше страхливо мишле.

— Аз реших друго.

— Е, сгрешили сте.

Той кимна.

— Когато направихте предложението си на Конър, все още не сте била сгодена за МакНеър, така ли е?

— Да.

— Алек, това вече го обсъдихме — намеси се Конър. — Както вече няколко пъти ти обясних, тя ми предложи три пъти. Сега остави тази тема — каза той и нежно избута отново съпругата си зад гърба си.

Три пъти? Не бе спестил нито един детайл, нали? Зачуди се какво ли ще си помисли Алек за нея, ако изведнъж стисне съпруга си за гърлото и се опита да го удуши.

— Аз решавам, кога съм чул достатъчно.

— Тя ми принадлежи — отвърна Конър.

— Но все още може да бъде върната на МакНеър. Не ме предизвиквай отново, братко. Последиците няма да ти харесат.

— Бракът ни бе благословен. Брена, престани да ме буташ.

— Всичко може да бъде поправено — каза Алек.

— Няма да тръгнеш срещу църквата.

— Не, няма — съгласи се Алек. — Има и друг начин, по който мога да я дам на МакНеър.

— В момента тя може да носи детето ми. По дяволите съпруго, ще спреш ли да ме предизвикваш?

— Тя все още може да се освободи от теб.

— Как?

— Като те убия.

Конър тъкмо щеше да се присмее над заплахата на брат си, когато изведнъж Брена привлече вниманието му. Изведнъж бе застанала пред него.

— Няма да го убиваш — изкрещя тя на Алек.

Гневът ѝ изненада и двамата.

— За Бога, Брена — измърмори Конър и я избута зад гърба си. — Стой настрана от това.

— Конър, остави съпругата си да говори.

Още преди Алек да завърши изречението си, Брена вече бе застанала пред Конър.

— Защо не мога да го убия?

— Той е твой брат.

— Дай ми по-добра причина.

Тя не можеше да измисли нито една.

— Трябва да го направиш по-добър.

Алек приседна на масата, скръсти ръце на гърдите си и я изгледа.

— Кой да направя по-добър?

— Конър. Разбирам, защо искаш да го убиеш. Почти всеки, който го срещне, изпитва желание да го убие. Въпреки това, той е твой брат, и ако само си помислиш за многото достойнства, които притежава, ще се убедиш, че трябва да го оставиш да живее.

— Назови, достойнствата му.

— Знаех си, че ще кажеш това.

Разбра, че е изрекла на глас мислите си в секундата, в която излязоха от устата ѝ, и побърза да проговори, преди Конър да се е намесил.

— Той има стотици добри качества.

— Като например?

— Той е лоялен.

— И?

Тя прекара пръсти през косата си, докато се опитваше да измисли нещо друго.

— Хората му, очевидно го харесват.

— Ами ти?

— Стигна прекалено далеч, Алек. Брена, ако продължиш да ме защитаващ, брат ми ще трябва да ме поизмъчва малко преди да ме убие.

— Правя каквото мога.

Алек рязко прекрати разпита, като напусна залата. Очевидно Конър бе научил маниерите си от по-възрастният си брат.

— Какво за Бога, ти стана Брена?

— Ти. Ето какво ми стана — проплака тя. — Превърна ме в беснееща глупачка. Сега искам да си отиваме у дома.

— Не можем да тръгнем, преди Алек да се върне.

— Той нали няма да те убие?

— Не, няма да ме убие. Не знаех, че това те интересува.

Веселието в гласа му я отрезви.

— Не ме интересува.

— Тогава, защо опита да ме защитиш?

Явно нямаше да я остави, преди да му отговори.

— Ако някой те убие, това ще бъда аз и, кълна се в Господ, ако отново се опиташ да ме избуташ зад себе си, ще го направя. Имаш ли други?

— Други какво?

— Добродетели.

— Приятен съм.

— Учили са ме, че не е хубаво да се лъже.

— Позволявам ти да си казваш мнението.

— Това не е добродетел.

Той най-после се смили над нея.

— Всичко свърши. Казах ти, че няма да те нарани.

— Но не бях добре подготвена за срещата си с него — отвърна тя. — Връща се — добави шепнешком.

Алек не беше сам. Видението последва своя леърд в залата и изчака, застанала до него, Кинкейд да нареди на Брена да се приближи. Конър трябваше да я сръга с лакът, за да я накара да се раздвижи. Тя отиде до леърда с наведена глава и зачака той да я изплаши с нещо.

— Добре дошла в семейството, лейди Брена.

ГЛАВА ОСМА

Джейми настоя да останат за вечеря, за да може да се поопознае с Брена. Конър упорстваше да си тръгват. Въпреки всичко, Алек не би позволил жена му да остане разочарована. Той прекрати дискусията, като обърна поканата в заповед.

Никой не се сети да попита Брена за мнението ѝ. Тя беше гладна, естествено, никога не отказваше да хапне, но едва ли щеше да може да преглътне и хапка от страх, че може да се изложи пред новите си роднини. Не беше изключено да направи нещо ужасно, като да разлее напитката си или да изяде прекалено много храна и само Господ знаеше, какво щяха да си помислят за нея.

Тя се приближи до Конър по време на дългия спор, но той не осъзна, че е хванала ръката му, докато не му се наложи да тръгне след брат си, и се наложи да ѝ каже да го пусне.

Когато се наведе към нея, тя предположи, че сигурно ще я целуне, преди да тръгне. Баща ѝ целуваше майка ѝ, почти винаги щом тръгваше на път, и Брена реши, че Конър най-после е започнал да се държи като истински съпруг, затова ѝ хрумна да го улесни.

Той не го очакваше. Преди дори да успее да разбере за намеренията ѝ, устата ѝ се притисна към неговата, само за секунда или две, преди целувката да свърши и тя да се отдръпне.

Брена изглеждаше дяволски доволна от себе си.

Конър бе като ударен от гръм.

Но все пак не направи проблем, за държанието ѝ, защото осъзна, че тя все още не разбира какво е уместно да върши и какво не. Но призна пред себе си, че частта с неочакваните целувки, не го притесняваше особено много.

— Вече ще ми пуснеш ли ръката?

Тя направи каквото ѝ бе наредил и скри ръце зад гърба си.

Алек вече бе достигнал до най-горното стъпало на стълбището и се взираше в гоблена, висящ от тавана. Изражението на лицето му

подказваше, че не е особено доволен. За щастие раздразнението му бе насочено към съпругата му.

— Да не си помисли, че няма да забележа, Джейми? — по гласа му личеше, че е ядосан.

Джейми не показва дори бегъл признак, че се страхува. Тя погледна към съпруга си и извика:

— Да не би да си помисли, че няма да забележа, че любимият ми Уилям виси в конюшната?

Конър побутна Брена, за да привлече вниманието ѝ, каза ѝ да не се забърква в неприятности, и последва брат си навън.

Само след минута Джейми се извини.

— Моля те, чувствай се като у дома си, докато аз отида да поговоря с готвачката. Ще вечеряме с час по-рано, за да може да се приберете у дома, преди да се е стъмнило. Няма да се бавя.

В секундата, в която остана сама, Брена опита да се приведе в малко по-приличен вид. Изтупа праха от дрехите си, нагласи плисетата на плейда си, приглади косата си назад, и оципа бузите си, за да им предаде малко цвят. За нещастие, щом привърши, не бе сигурна, че изглежда по-добре.

Искаше ѝ се да не бе толкова нервна и толкова несигурна в себе си. За това винеше Алек Кинкейд. Ръцете ѝ все още трепереха от срещата с брата на Конър, и как за Бога, въобще щеше да седне на една маса с този мъж?

Нямаше желание да привлеча вниманието към себе си. Беше решена да не прави никакви грешки, или пък да говори за нещо, с което да привлече вниманието. Затова си направи на ум списък с всички теми, които трябва да отбягва. Първата в списъка ѝ бе Англия. Алек и Джейми вероятно мислеха по същия начин за любимата ѝ родина, както и Конър, което значеше, че сигурно я ненавиждат и, въпреки че според нея това поведение беше невежо и глупаво, тя нямаше намерение да влиза в спор за това с тях.

Списъкът ставаше все по-голям и по-голям, и в крайна сметка, Брена осъзна, че единствената безопасна тема, за която можеха да говорят е времето. Искаше да е перфектна, но като знаеше, че това е невъзможно, в крайна сметка реши, че най-добре ще бъде ако си държи устата затворена, ръцете в скута и да говори само ако я попитат нещо.

Също щеше да отбягва да се доближава или да сяде до Джейми. Конър и Алек не бяха слепи и щяха да забележат колко обикновена е тя, в сравнение с безупречната Джейми. Защото жената на Алек беше много по-красива дори от Рейчъл, а Брена бе смятала, че това е невъзможно.

Искаше ѝ се новите ѝ роднини да вярват, че тя е достойна за Конър. Не знаеше защо мнението им е толкова важно за нея и тъй като никога преди не се бе чувствала толкова нервна, както в този момент, беше сигурна, че точно сега едва ли ще разбере защо мнението им я интересува. До минутата, в която влезе в дома на Кинкейд, тя вярваше, че е достойна за съпруга си, но сега се съмняваше, че Алек и Джейми ще мислят така. Вероятно харесваха брат си и Брена искаше да харесват и нея. Имаше нужда от приятел, с който да поговори, а в очите на Джейми бе видяла такава топлина и добрина, че Брена бе сигурна, че ще ѝ бъде много добра приятелка. Мисълта, че тя самата е неподходяща, я накара да се почувства нещастна. Бе научена да разчита на своите достойнства, а не на недостатъците си, затова си припомни всички свои достойнства. Тя имаше хубави, прави зъби, силен гръб, и крака, които никога не я боляха. Това бяха най-ценните ѝ качества, но много по-важни от физическите дадености бяха скритите съкровища, които притежаваше. Майка ѝ често ѝ бе казвала, че има добро сърце. Също така бе и работлива. А имаше и много пъргав ум, докато не се появи Конър и не я превърна в мрънкащ полуидиот.

Може би не бе напълно беззащитна, все пак. Освен това, сега си бе изградила план, който да следва, и вече се чувстваше по-спокойна. Докато помнеше, че не трябва да си отваря устата и се преструваше на скромна, всичко щеше да бъде наред.

С малко късмет, никой нямаше да забележи, че присъства на вечерята.

Тя огледа залата с интерес. Погледът ѝ веднага попадна на големия гоблен висящ от тавана. Тя се загледа в него, опитвайки се да разбере, защо Алек се бе ядосал толкова много щом го видя. Помисли си, че гобленът е много красив. Краищата му не се бяха похабили с годините, и цветовете му все още изглеждаха ярки.

На него бе изобразен мъж, който Алек нарече Уилям, облечен в тежка кралско синя роба, той носеше корона от скъпоценни камъни и изглеждаше така, сякаш обхваща с поглед цялата зала. Тя не знаеше,

кой е този Уилям, но предположи, че е живял преди много години, защото около главата му имаше ореол, което от своя страна значеше, че вече е бил провъзгласен за светец. Навремето наистина трябваше да се постарее да запомни имената на светците и фактите свързани с тях, които изповедникът ѝ разказваше, осъзна тя, и ако можеше сега да я види, той със сигурност щеше да е много разочарован от нея, че не е внимавала по време на лекциите му. Сега изпитваше силно любопитство да разбере, кой е Уилям, но нямаше да попита Алек или Джейми, защото се страхуваше, че ще я помислят за неграмотна. Щеше да почака и по-късно да попита за това Конър. Тя се прекръсти, за да покаже уважението си пред светеца, преди да му обърне гръб, за да огледа останалата част от залата.

Погледът ѝ попадна на оръжията, окачени по стените от двете страни на входа. В центъра на огромната стена имаше два меча с позлатени дръжки и инкрустирани със скъпоценни камъни. На най-големият липсваше един камък, който е бил поставен в центъра на няколко камъка, образуващи чепка грозде.

Всичко беше много впечатляващо, помисли си тя, но и доста странно. Защо някой ще иска да окачва оръжията по стените си?

Вратата на балкона зад главния вход се отвори и едно момиченце, не по-голямо от зрънце, изскочи навън. Детето очевидно току-що се бе събудило от следобедния си сън, защото потъркваше сънено очичките си. Беше облечено в рокличка с цвят на слонова кост и влачеше след себе си плейд, който се стелеше около крачетата му. Момиченцето толкова бързаше да слезе по стълбите, че забрави да махне плейда от крачетата си, докато пресичаше балкона. Вече се беше спънала веднъж, и Брена тръгна към нея, за да ѝ помогне.

Затича, когато момиченцето се спъна за втори път.

— Пусни плейда и ме изчакай да дойда до теб, за да ти помогна да слезеш — извика тя.

Момиченцето не разбра какво ѝ казва Брена. Изглежда не се страхуваше от непознатата, а бе по-скоро любопитно. Тя погледна към Брена през парапета, усмихна ѝ се, но не спря.

Прекалено късно, Брена осъзна, че е направила голяма грешка, викайки момиченцето, защото сега то гледаше нея, вместо да внимава къде ходи. Съвсем скоро щеше да изпадне в беда. Брена се затича нагоре по стълбите, за да я спре.

Но не успя. Малкото момиченце достигна до стълбите, спъна се в плейда и хвъркна във въздуха със силата на камъче изстреляно от прашка.

Брена скочи напред, хвана падащото телце, и го обви с тялото си, за да го задържи близо до себе си. Ударът бе толкова силен, че Брена загуби опора и падна назад, правейки опит да се завърти така, че бедрото, а не главата ѝ, да се удари в каменната стена. Но не успя.

По-късно, Джейми ѝ каза, че се е ударила цели два пъти, преди да падне на площадката в подножието на стълбите, още стискайки момиченцето добре защитено в обятията си.

Брена се възстанови от злополуката, много преди Джейми, но от главата до петите, всичко я болеше. Главата я болеше така, сякаш гореше, но щом се убеди, че малкото момиченце е добре, можа да се усмихне въпреки състоянието си. От челото ѝ капеше кръв, полата ѝ бе съсипана, а от плисетата, които бе направила толкова старателно, не бе останал и помен.

Джейми бе толкова обезумяла от страх, че едва можеше да мисли. Тя седна на стълбите над Брена, взе детето в скута си, и го прегърна силно.

— Мили Боже. Помислих, че и двете ще умрете. Добре ли си, Брена? Не мърдай докато... Какво си мислеше, Грейс? Знаеш, че не трябва да слизаш сама по стълбите... Баща ти толкова пъти ти е казвал да викаш някой от нас, за да ти помогнем да слезеш. Добре ли си, Брена? Отговори ми?

Джейми плачеше, и Брена бе сигурна, че не е чула отговора ѝ. Чувстваше се глупаво да лежи така на земята, като счупена ваза, затова се насили да се изправи на крака, и отново опита да пооправи външността си.

— Брена, не се движи, докато не проверя дали нямаш нещо счупено.

— Добре съм, Джейми.

— Мили Боже, изправила си се?

— Мамо, трябва ли да кажем на татко?

— Не, ние няма да му казваме. Ти ще му кажеш.

Грейс започна да се върти неспокойно в скута на майка си.

— Когато съм готова, мамо? — помоли тя. — Не преди това, нали?

— Защо не забравим за случилото се, Джейми. Беше просто нещастен инцидент.

Грейс явно бе разбрала какво говори Брена, защото се приближи до нея и закима в съгласие.

— Бях толкова ужасена. Видях бебчето ми да пада и сякаш сърцето ми спря. Не можех да стигна до нея преди... — прекалено разстроена, за да продължи, Джейми захлупи лице в шепите си и отново избухна в сълзи.

Брена погали ръката ѝ, опитвайки се да я успокои.

— Стига, стига, не плачи повече. Всичко свърши. Дъщеря ти е жива и здрава, Джейми. Няма дори драскотина.

Тя помогна на Джейми да стане, обгърна с ръка раменете ѝ, за да я подкрепи, и я отведе в залата.

Преди да осъзнае какво прави, Джейми вече стоеше на стола си пред голямата маса. Тя скочи и бутна Брена да седне на свободния стол.

Брена тупна с глух звук на стола и от дясното ѝ бедро по цялото ѝ тяло премина вълна от болка, и ѝ беше нужна цялата дисциплина, която притежаваше, за да се въздържи да не се разплаче.

Джейми най-после забеляза раната на челото ѝ.

— Мили Боже, ти кървиш.

— Само леко порязване. Нищо повече. Моля те седни долу и си поеми дъх. Ти много се изплаши, Джейми.

— Не, трябва да се погрижа за теб. Кълна се в Господ, ще ми отнеме месец, за да се възстановя. Но не и на теб, нали? Завърти си главата, за да мога да огледам по-добре раната. Кървиш ли някъде другаде? Боже, ръцете ми треперят толкова силно, че едва мога да махна косата от лицето ти. Грейс?

— Да, мамо? — малкото момиченце притича през залата, влачейки плейда след себе си. Изглежда гореше от нетърпение да се включи в разговора, докато майка ѝ не ѝ каза какво иска да направи.

— Отиди да доведеш баща си.

Грейс изпусна одеялото си, покатери се в скута на Брена и погледна към майка си.

— Мамо? Не може ли да отида да извикам татко, когато съм готова?

Брена започна да се смее. Звукът стопли сърцето на Джейми, и отново я разплака. Тя хвана ръката на Брена и я стисна нежно.

— Благодаря на Господ, че беше тук. Ако те нямаше, дъщеря ми можеше да си счупи врата. Съпругът ми и аз сме ти задължени до края на дните си.

Брена се изчерви от притеснение.

— Не ми дължите нищо. Сега вие сте мои роднини и винаги ще съм готова да ви помогна с каквото мога. Освен това, всички ние трябва да наглеждаме малките. Нали така?

— Да, така е — съгласи се Джейми. — Ти и аз сме много повече от роднини. Ние сме сестри. Нали така?

— Да, така е — прошепна тя. — Винаги има място за още една сестра в сърцето ми.

Границата, която разделяше двете жени, изчезна, а с нея и всичките притеснения на Брена. Все пак, сестрите нямаше нужда да се впечатляват една друга.

— Мамо, не плачи повече. Не ми харесва да плачеш — помоли се Грейс с треперещ глас.

— Веднага спирам — обеща Джейми. Тя пусна ръката на Брена, пое дълбоко въздух и с опакото на ръката си изтри сълзите си. — Ще пратя някой да намери Конър. Той със сигурност ще иска да види как си.

Брена не искаше да викат Конър също толкова силно, колкото не желаше и Алек да идва. Просто не беше в състояние да дава дълги обяснения, точно сега, и ако някой от тях, дори си помислеше да я обвини за всичко това, знаеше, че нервите ѝ нямаше да издържат. Още повече, че съществуваше възможност, макар и малка, Конър да покаже загриженост, и тогава със сигурност щеше да се пречупи и да заплаче.

— Държиш се неразумно, Брена. Съпругът ти ще поиска обяснение, веднага щом те погледне.

— Ще се радвам да му обясня всичко, веднага щом се приберем у дома.

— Да не би да се страхуваш от него? — Джейми звучеше така, сякаш дори самата мисъл е абсурдна.

Брена поклати глава.

— Разбира се, че не. Просто знам, че той ще каже нещо, което не трябва и аз няма да успея да се въздържа и ще му кажа мнението си, и

преди дори да се усетиш, с него ще си крещим пред Алек. Няма да бъде много приятна гледка. Искам да впечатля мъжа ти, не да го ужася. Освен това, реших да не привличам много вниманието върху себе си. Моля те, спри да се суетиш около мен.

— Ти спаси живота на дъщеря ми, смяташ ли, че Алек ще бъде впечатлен от нещо друго? Защо се чувстваш неудобно, когато някой ти прави комплимент, Брена?

— Защото не съм го заслужила. Направих само това, което трябваше.

— Виждам, че това те притеснява, затова ще оставя тази тема настрана, поне засега. Грейс, любов моя, отиди и поискай някой от слугите да донесе прясна вода и чисти кърпи.

Момиченцето толкова бързаше да помогне, че забрави да вземе плейда със себе си.

Раната на челото на Брена беше малко над лявата вежда. След като я почисти добре, Брена реши, че Джейми е свършила, затова я помоли да ѝ разкаже, как се е омъжила за Алек. Тя обаче предпочете първо да зашие раната.

На Брена, тази идея въобще не ѝ допадна.

— Моля те, не мисли, че съм неблагодарна, но бих предпочела да не си създаваш повече грижи. Чувствам се отлично, наистина. Грейс единственото ви дете ли е?

— Не, имам четири. Мери Кейтлин е най-голямата. Тя вече е омъжена и за нещастие живее твърде далеч. Виждаме я само два пъти в годината. Гидиън се роди преди десет години, а пет години по-късно дойде и Дилън. Грейс е нашето бебче.

— Тя е пленителна и има лицето на ангелче.

— Да, така е — съгласи се Джейми. — Ако си се надявала с тези въпроси да отвлечеш вниманието ми, да знаеш, че не успя. Раната е твърде дълбока, за да я оставя така. Трябва да я зашия, затова можеш да спреш да се правиш на смела. И двете знаем, че те боли.

— Не се правех на смела, просто се опитвах да бъда тактична.

— Това е само загуба на време.

— Може би не си ме разбрала добре. Ако си мислиш, че ще ти дам да се доближиш до мен с игла в ръка, след като сама призна, че трепериш, значи си си изгубила ума.

— Решена съм да го направя, Брена.

— Ти си се побъркала, Джейми.

Очичките на Грейс се разшириха от учудване, докато слушаше спора им. Тя отново се покатери в скута на Брена и внимателно наблюдаваше как двете жени си крещят една на друга. В крайна сметка, Джейми победи в спора. Тя бе по-възрастна, по-силна и имаше двама прислужника на нейна страна. Грейс бе единственият съюзник на Брена. Естествено не ѝ бе от голяма полза. Тя се кискаше щом майка ѝ повишеше глас и си скриваше очичките с ръка, щом Брена започнеше да вика.

— Ще свършиш ли, преди Конър и Алек да се върнат?

— Да.

За щастие удържа на думата си. Брена не издаде и звук, докато Джейми почистваше и зашиваше раната.

— Ще ти остане малък белег. Но голяма част от него може да се скрие с косата ти. Това притеснява ли те?

— Не — каза Брена. — Това, което ме притеснява, е, че спираш да работиш всеки път, щом решиш да ми кажеш нещо. Моля те побързай и свърши с това.

Джейми въздъхна.

— Нямах представа, че си толкова упорита.

След като направи този коментар, тя намокри една кърпа и изми кръвта от косата ѝ. Все още бе на мнение, че Конър ще поиска обяснение в мига, в който зърне жена си.

— Съгласна съм с теб, че ще забележи раната ми, но съм сигурна, че няма да каже и дума, преди да тръгнем към вкъщи. Дори може да изчака до утре, преди да попита. Ако реша да отметна коса и посоча към шевовите, може би ще го накарам да каже нещо, по-рано.

Готвачката се бе приближила към тях, преди няколко минути, и сега поиска от господарката си разрешение да даде едно предложение.

— Да, Илейн? — попита Джейми.

— Защо не се обзаложите?

Брена много хареса идеята. Ако Конър не обърнеше внимание на раната, Джейми щеше да насади пред дома на Конър цветя, за да бъде също толкова приветлив, колкото дома на Алек. Ако обаче съпруга ѝ веднага започне да разпитва за нараняването, по настояване на Джейми, Брена обеща да я посещава поне веднъж в седмицата, без значение какво е времето.

Уточниха и правилата. Нито една от дамите не биваше да прави така, че да наклони везните в своя полза. На Илейн се падна важната задача, да следи никоя от двете да не мами, или да подсказва нещо на мъжете.

Братята чуха веселия им смях още преди да влязат в залата и също се усмихнаха. Алек бе доволен, че жена му се забавлява с гостенката им, а Конър бе облекчен, че Брена не се изнервя в присъствието на Джейми, така, както с Алек.

Брена чу вратите да се отварят и веднага помогна на Грейс да слезе от скута ѝ. Тя стана, обърна се с гръб към съпруга си и се престори, че почиства плейда, който малкото момиченце бе изпуснало. Веднага щом видя, че баща ѝ се запъти към масата, момиченцето изтича в обратната посока. Алек зае мястото си, начело на масата. Джейми седна от лявата му страна. Брена изчака Конър да се настани срещу Джейми, отдясно на Алек и седна до него. Последна бе Грейс, която се настани срещу баща си, в далечния край на масата, където ги разделяше редица от шестнадесет стола. След като издърпа стола поблизо до масата, тя се покатери и седна на него, скръсти ръчички на масата, подпря брадичката си на тях и впери поглед в баща си.

Конър хвърли само бегъл поглед към Брена. Попита я дали всичко е наред, но тя предположи, че просто се интересува дали не е забъркала някаква каша, защото преди да тръгне, изрично я бе предупредил да внимава. Тя само кратко му кимна, показвайки му, че всичко е наред.

— Къде са другите ти деца? — попита Брена.

— Алек им позволи да останат навън с Гейвин и жена му още няколко часа — каза Джейми, преди да се обърне към съпруга си. — Каза ли вече новината на Конър?

— Не, не съм — отговори Алек и се усмихна.

— Добра новина ли е? — попита Брена.

— О, да, Брена — отговори Джейми, — много добра новина.

— Преди няколко часа получих вест, че мащехата ти и сина ѝ, са на път към дома ти, Конър. Те ще стигнат у вас късно тази вечер или рано утре сутринта.

Брена реагира преди съпруга си. Толкова се впечатли от новината, че скочи на крака и едва не преобърна стола си.

— Сега? Майка ти идва, да ни посети, сега?

Конър нежно я бутна отново да седне.

— Мащехата ми — поправи я той.

— Да, разбира се, мащехата ти. Тя идва да ни посети, сега?

— Да, сега, съдейки по това, което Алек току-що каза. Не виждам причина да се паникьосваш. Да не би тази новина да те разстройва?

— Не, разбира се, че не ме разстройва. Просто много се изненадах от това, че в момента, твоята мащеха може да ни чака у дома.

— Но може и да не пристигне до утре сутринта — напомни й Алек.

Конър се обърна към съпругата си.

— Какво ти става, това е добра новина, не лоша.

— Да, добра е — съгласи се тя. — И ще направя всичко по силите си, за да се почувства добре дошла.

— От колко време Еухемия е далеч? — попита Джейми.

— Седемнадесет години — отговори й Конър. — Тя се върна при роднините си, за да помогне на болния си чичо, когато баща ми бе убит. Щом научи за смъртта му, не можа да понесе да се върне у дома.

— Не си я виждал, от толкова много години? — попита учудено Брена.

— От тогава се срещнахме само няколко пъти. Преди години, когато с Алек водехме преговори близо до дома й, спряхме при нея, за да я уважим.

— Тя все още беше в траур — каза Алек.

— Сигурно много е обичала баща ти — прошепна Брена.

— Естествено — съгласи се Конър.

— Трябва да продължи напред — каза Алек. — Оплакването на мъртвите, няма да ги възкреси.

— Но ти ще ме оплакваш, нали Алек? — попита Джейми.

— Разбира се — отговори съпруга й.

— Колко дълго?

Алек не смяташе да започва дискусия, за това колко дълго ще скърби, ако загуби жена си. Дори самата мисъл, че нещо може да се случи с нея го поболяваше.

— Ти няма да умреш. Ясен ли съм? — нареди той с твърд, непреклонен глас.

Само Джейми видя паниката в очите му и побърза да сложи ръка върху неговата, за да го успокои.

— Да, разбира се, че те разбрах. Да не би да забрави да кажеш на Конър и другите новини?

Съпругът ѝ с радост промени темата на разговора. Обърна се към Конър и обясни, че е получил вест от посланика, която бе изпратил при леърда, с чийто земи граничеше. Конър очевидно бе заинтересован от темата и зададе няколко въпроса на брат си. Една тема водеше до друга и много скоро Брена и Джейми бяха напълно забравени от съпрузите си.

Брена се опита да загърби притесненията си от предстоящата среща с мащехата на Конър и се помоли, да не пристигне, преди тя и съпруга ѝ да се приберат у дома. Искаше ѝ се да я посрещне както подобава.

Мислите ѝ секнаха, когато чу, Джейми да говори на малкото си момиченце и да се опитва да я накара да седне до тях. Брена бързо поклати глава към Джейми, страхувайки се, че Грейс, без да иска ще каже нещо, което да привлече вниманието на мъжете и с това да наклони везните в полза на Джейми.

До сега, Брена беше тази, която печелеше облога им, и нито един от мъжете не беше казал и дума за раната ѝ. Тя хвърли изпепеляващ поглед към Джейми, преди да погълне всичката храна, поставена пред нея.

Алек изчака съдовете да бъдат отнесени, преди да се обърне към жена си.

— От известно време се каня да те попитам, защо...

Смехът на Джейми го прекъсна. Той я изчака да се успокои, преди да продължи.

— Как може да намираш въпроса ми за смешен, преди да съм го задал?

— Прости ми, Алек. Какво щеше да ме попиташ?

— Защо, дъщеря ми стои, чак на другия край на масата? Едва мога да я видя от тук.

Всички се обърнаха към Грейс. Малкото момиченце очевидно не се притесняваше от голямото внимание, което ѝ посвещаваха.

Тя се усмихна сладко на баща си и продължи да го гледа.

— Брена, би ли искала да отговориш на Алек?

— Не.

— Не може да отказваш да отговаряш на брат ми — нареди Конър.

— Тя току-що го направи — отбеляза Джейми, преди отново да започне да се смее.

Брена бе убедена, че Джейми нарушава правилата на облога им, защото съзнателно подклаждаше любопитството на мъжете със смеха си. И нямаше никакво намерение да я остави да се измъкне безнаказано.

— Джейми, смятам, че трябва да отидеш в кухнята и да благодариш на Илейн за прекрасната вечеря.

— Ако аз отида, и ти идваш с мен.

— Не е нужно нито една от вас да става — намеси се Конър. — Илейн и двама прислужника ни гледат от другия край на залата. Можете да ги похвалите от тук.

— За Бога, контролирай се — заповяда Алек, защото жена му отново започна да се смее.

Брена скочи на крака.

— Благодаря за прекрасната вечеря. А сега, моля да ме извините.

Без да изчака позволение, тя се насочи към най-близкия изход. Джейми се изправи и забърза след нея.

Конър чу, как жена му обвинява Джейми, че е мамела и едва не изпусна чашата си. Помоли се на господ, Алек да не я бе чул. Тогава Брена спря в средата на залата и се прекръсти, преди да продължи. Алек беше толкова ужасен, че блъсна празната си чаша в масата. Джейми намери представлението изнесено от Брена за невероятно забавно. Смехът ѝ се чуваше дори когато излезе от залата.

Алек изчака слугите да почистят масата и да хукнат след жена му, преди да се обърне към Конър.

— Наистина трябва да се чувстваме обидени.

— Да, трябва. Как мислиш се е наранила Брена, и защо двете се държаха така сякаш нищо не се е случило?

— Има само един бърз начин, по който можем да разберем.

— Как?

Алек се усмихна.

— Грейс?

— Да, тате?

— Ела и седни при баща си.

— Може ли да дойда да седна при теб, когато съм готова?

— Сега си готова, Грейс.

Малкото момиченце наведе глава и тръгна бавничко, сякаш отиваше да я къпят. Конър ѝ намигна, когато мина покрай него.

Алек я вдигна на ръце, целуна я по бузката и я сложи да седне на масата пред себе си. Тогава ѝ заповяда да му каже какво се е случило.

— Дамата крещеше на мама.

— Името ѝ е Брена, Грейс. А сега ми кажи истината.

— Вероятно казва истината — подметна Конър.

— И какво направи майка ти?

— Тя се разплака.

Алек погледна към Конър.

— Нищо от това не те изненадва, така ли?

— Не.

— Тате, и мама крещя.

— Какво си направила, Грейс?

— Нищо.

Алек, дори и за миг не ѝ повярва.

— Какво друго имаш да ми кажеш?

— Дамата се смя, когато мама се разплака отново — тя се зарадва, че си е спомнила още нещо, дори размърда раменцата си от удоволствие.

— Конър, ще се наложи да поговоря с Брена за поведението ѝ. Тя трябва да уважава съпругата ми.

— Няма да ѝ се караш, Алек.

— Дамата не плачеше, тате.

— Нима — каза Алек.

— Мама сложи игла в главата на дамата.

— Как се нарани Брена? — попита Конър.

— Тя падна по стълбите.

— Какво по дяволите е правила на стълбите?

— Конър, няма да получиш никакви отговори от дъщеря ми, ако ѝ крещиш — каза Алек. — Спомни си, че тя е още много малка.

— Доколкото си спомням, ти каза, че това ще стане бързо.

— Лейди Брена каза на мама, че е побъркана.

— Кажи ми, защо е била на стълбите? — заповяда Алек.

— Обичам те, тате.

Подмазването не подейства. Нито опита на детето да се измъкне от ръцете на баща си.

— Отговори ми, Грейс.

— Трябваше да ме хване.

Алек си представи какво точно се е случило. Конър не можеше, защото бе напуснал дома му много преди Грейс да се роди и за това не знаеше, колко пъти детето бе изпадало в опасност.

— Все още не разбирам, как Брена е успяла да изгуби равновесие — каза Конър.

— Грейс, обясни на чичо си, как лейди Брена те е хванала — нареди баща ѝ.

Малкото момиченце потръпна развълнувано, че е получило вниманието и на двамата мъже. Тя стъпи в скута на баща си, вдигна ръчички над главата си и се опита да скочи във въздуха в желанието си да преразкаже случилото се. Алек задържа дъщеричката си и нежно я накара отново да седне.

— Ще ме погубиш, Грейс — каза Алек с треперещ глас.

— Знам, тате. Казвал си ми го и преди. Много пъти.

— Ще погуби и милата ви съпруга, леърд — каза готвачката, като забързано влезе в залата.

Алек се обърна към старата жена.

— Дъщеря ми е паднала по стълбите, нали Илейн?

— Не видях какво точно се случи, леърд, но господарката ми каза, че Грейс е политнала от стълбите с такава скорост, като камък пуснат от кулата. Лейди Брена трябвало да скочи, за да я хване.

— И двете можеха да си счупят вратовете.

— Да, Конър, можеха — съгласи се Алек, преди отново да се обърне към лоялната си прислужница. — Обясни ни, защо съпругите ни не искат да знаем, какво се е случило.

Илейн не можеше да откаже да отговори на въпроса на господаря си и бързо им разказа за облога на жените.

Джейми и Брена се върнаха при тях след няколко минути. И двамата съпрузи се изправиха, щом дамите им влязоха в залата, но след като бяха напълно игнорирани, след минута си седнаха по местата. Алек наля вино в чашите им и изпи своето на една голяма глътка.

Брена бе обещала своята лоялност на Алек в деня, в който се бе омъжила за брат му. Но получи вечната му признателност в минутата, в която Алек разбра, че е спасила дъщеричката му от сериозно нараняване. А щом заяви на Джейми, че трябва веднага да свали гоблена на Уилям, Брена си спечели благодарността и обичта му. Джейми естествено отказа.

— Тогава поне махни тези жълти искри и ореолът от главата му, възможно най-скоро. Не може да изобразяваш Уилям Завоевателя като светец, само защото ти се иска да е такъв. Това е богохулство.

— Уилям ще бъде обявен за светец веднага, щом от църквата се сетят за него.

Брена поклати глава.

— Нищо чудно, че съпругът ти гледа така, сякаш пред него е застанал дявола. Защо, за Бога, си сложила гоблен на бивш английски крал в дома си, който е в Шотландия? Знам, че той няма място тук. Трябва да го свалиш, Джейми. Боже мили, аз се прекръствах всеки път щом минех покрай него и, ако това не е богохулство, не знам какво друго е. Има ли някои шотландски крале, чийто гоблени искаш да окачиш?

— Защо да искам подобно нещо?

— Защо? Защото си шотландка, затова.

— Наистина не знаеш, нали? Брена аз съм родена в Англия, там и израснах.

Думите ѝ направо изумиха Брена. Тя изглеждаше така, сякаш не може да си поеме въздух. Щом видя колко много се разстрои новата ѝ сестра от тази новина, Джейми се разсмя.

— Но ти изглежда обичаш Планините и никой не ми каза, че ти си... — Брена спря, за да се намръщи на съпруга си. — Можеше да ми кажеш.

— Не, не съм очаквала Конър да ти каже. Трябва да приемеш факта, че мъжете тук не обсъждат нищо с жените си, Брена. Но си мисля, че новината ми трябва да те радва, не да те ядосва.

Брена най-после спря да се мръщи на съпруга си.

— Радвам се страшно много. Нищо чудно, че те харесах толкова.

— Ще харесаш и Мери. Алек, осъзнаваш ли, колко съм благословена? Сега вече имам още една сестра, която ще ми е съседка.

— Да, благословена си — съгласи се Алек.

— Конър, Брена трябва да се срещне с Мери възможно най-скоро.

— Може ли да се отбием при нея? — попита с надежда Брена.

— Прекалено късно е да правим още една визита — отговори Конър.

Решена да не остави този въпрос да бъде забравен, тя заобиколи масата и сложи ръце на раменете му.

— Но скоро ще отидем, нали?

— Да.

Тя го погали, за да му покаже, колко много цени съдействието му. Алек се завъртя на стола си, за да не може Брена да види усмивката му. Беше му приятно да види, че е привързана към брат му, но това, което го накара да се усмихне, бе фактът, че Конър се опитва да се държи така, сякаш не му харесва държанието ѝ.

Конър поклати глава към брат си.

— Не си мисли нещо повече, от това, което е всъщност — той се пресегна и отмести Брена, за да не я удари докато се изправя.

Алек кимна.

— Предполагам, че ти не си мислиш, че е нещо по-незначително отколкото е всъщност.

Брена нямаше ни най-малка представа за какво говореха двамата мъже. Алек предвидливо смени темата, преди да е поискала от него да ѝ обясни за какво говорят.

— По-добре бъдете нащрек докато се прибирате.

— Конър винаги е нащрек — каза тя.

— Да, така е — съгласи се Алек, след което се обърна към брат си и отново го предупреди — Дори сега той може да те причаква и то на твоя земя.

— О, Алек, не ми давай напразни надежди.

— Някой ден арогантността ти ще те убие. И двамата знаем, че той ще се опита да си я върне.

Изведнъж Брена осъзна за какво говореха. Тя възкликна тихо, хвана ръката на Конър и прошепна.

— Свинята МакНеър?

Съпругът ѝ се усмихна. С Божията помощ, вече бе започнала да осъзнава, каква щастливка е, че се бе омъжила за него.

— Да, свинята МакНеър.

— Няма да го направиш, нали?

— Няма да направя какво?

Тя се наведе към него, за да може да я чуе.

— Да ме върнеш при него.

Усмивката му избледня.

— Ти как мислиш?

— Няма.

Беглото му кимване ѝ показва, че е направила правилното предположение. Той обви ръка около раменете ѝ и я стисна леко, показвайки ѝ, че е доволен от отговора ѝ.

Тя се опита да скрие раздразнението си. Но ѝ беше трудно, при положение, че сега съпруга ѝ се опитваше да извини поведението ѝ пред брат си.

— Жена ми не целеше да ме обиди. Ако си спомняш, тя е англичанка, и за нещастие не разбира.

— Какво не разбирам?

Отговори ѝ Алек.

— Ние пазим това, което ни принадлежи и защитаваме жените си. Все още не разбираш колко си ценна, нали Брена?

— Не, не разбира — отговори Конър.

— Англичаните също защитават това, което им принадлежи — каза им тя това, което би трябвало да е очевидно. — Бароните са със силно изразено чувство за притежание.

— Тогава защо си тук, момиче? — попита Алек. — Баща ти защити ли те, когато те изпрати при МакНеър?

— Едното няма нищо общо с другото, леърд.

— Каква е разликата? — попита той.

И двамата щяха да си помислят, че баща ѝ е бил воден от алчността си, ако им обясни причините му, и знаеше, че никога няма да може да ги убеди, че милият ѝ баща обича дъщерите си.

— Тук съм, защото така пожелах. Когато попитах съпруга си, дали ще ме върне на МакНеър, просто исках потвърждението му. Вече знаех, че той няма да го направи — защити се тя.

— Защото получи одобрението на църквата и благословията на свещеника ли? — попита Алек.

Той вече кимаше, когато тя каза „не“.

— Конър нямаше да обикаля наоколо да търси свещеник, ако нямаше един наблизо. Много бракове са просъществували и без благословията на църквата.

Конър знаеше, че тя се опитва да бъде дипломатична и се усмихна. Много скоро тя щеше да загуби търпението си и по начина, по който Алек задаваше въпрос след въпрос, Конър знаеше, че брат му е любопитен да я види до къде ще стигне.

Алек беше дяволски доволен от себе си и всеки път, щом тя се изчервеше или заекнеше, докато отговаряше, той научаваше за нея много повече отколкото тя си мислеше.

— Тогава от къде знаеш, че Конър няма да те върне обратно? — попита Алек. — Толкова добре ли го познаваш вече?

— Не, все още не. Разбира се, забелязах колко е упорит — каза тя, като си спомни колко пъти се бяха карали, докато се опитваше да го накара да промени мнението си за нещо, и как той винаги отказваше да се вслуша в думите ѝ. — Както и да е, родителите ми се опитваха да научат всичките си деца да стъпват здраво на краката си. Виждате ли, семейството ми...

— Сега, ние сме твоето семейство.

— Да, но сестрите и братята ми...

Конър отново я прекъсна.

— Алек и Джейми сега са твоите брат и сестра.

— И Райън — напомни Алек.

Конър кимна.

— Да, Райън — съгласи се той. — Мина толкова много време, откакто го видях за последен път, че понякога забравям за него.

— Конър, защо не ми позволяваш да говоря за семейството си.

— Сега ние сме твоето семейство — отново я поправи Конър, но този път по-мило.

Алек разбираше какво цели брат му и напълно го подкрепяше. Конър искаше да помогне на съпругата си да бъде лоялна към него и към хората му, както и да остави миналото зад себе си. Алек си помисли, че Конър не е толкова деликатен, колкото бе той, когато помагаше на Джейми да превъзмогне мъката по роднините си, но не го винеше. В интерес на истината, Конър още не бе способен на деликатност.

Прекалено наранена, за да осъзнае, че съпруга ѝ се опитва да направи така, че да не я боли толкова от раздялата със семейството ѝ, тя реши да излезе навън и да не му обръща внимание поне за няколко минути, като се опита да разбере, защо той е толкова жесток. Трябваше да махне ръцете на Конър от раменете си, разбира се, но когато се опита да го направи, осъзна, че държи плейда на Кинкейд, който бе вдигнала и поставила в скута си по време на вечерята. Тя мушна одеялото под мишницата си с намерението да го остави на стола веднага щом Конър я пусне и се протегна и го побутна, за да го накара да се отмести.

Той не я пусна, а само затегна хватката си.

Опита да се отдръпне, но той не ѝ позволи. Беше напълно безпомощна и той го знаеше. Тя го погледна лошо, за да му даде да разбере какво мисли за поведението му.

Той ѝ намигна.

Алек направи опит да не се разсмее. Погледът, който Брена хвърли на Конър го изуми. Той го разпозна, защото бе същият, който много често му отправяше Джейми, когато умираше да му каже мнението си, но знаеше, че не може, и този поглед гласеше „Само почакай да останем насаме“.

— Все още не си задоволила любопитството ми, Брена.

Тя се опита да се усмихне на леърда, а също и да си спомни за какво говореха. Конър отново ѝ намигна. Какво за Бога, го бе прихванало.

— Брена, отговори на брат ми — нареди Конър.

Господ да ѝ е на помощ, очите му я гледаха толкова нежно. Защо този красив воин трябваше да бъде толкова вбесяващ през цялото време? Тя въздъхна тихо, докато мислеше за това.

— С радост ще отговоря на брат ти.

И двамата зачакаха отговорът ѝ. Алек се смили над нея, преди Конър. Той ѝ припомни темата на разговора им.

— Смяташе да ни обясниш, защо си толкова сигурна, че Конър няма да те върне на МакНеър.

— В действителност е много просто. Аз нямаше да му позволя да го стори.

— Разбира се, че не би му позволила — намеси се Джейми, за да подкрепи Брена.

Алек се разсмя. Реакцията му обърка Брена. Конър не се разсмя, въпреки че се усмихна и тя намери реакцията му също толкова смуцаваща.

Конър още се усмихваше, когато я избута навън от залата. Тъкмо се канеше да прогони мислите от ума си, когато тя го попита, защо отговорът ѝ му се е сторил толкова забавен.

— Не бях развеселен. Бях очарован.

— Добре — съгласи се тя — Защо си очарован?

— Защото смяташ, че си достатъчно силна да ми наложиш желанията си.

Джейми застана зад тях и привлече напълно вниманието на Конър, като му каза, че греши.

— Тя не вярва, че е достатъчно силна, за да ти наложи желанията си. Вярвам, че Брена осъзнава, че е достатъчно умна, за да открие начин, по който да получи всичко, което желае.

— Бащите ни не са отгледали невежи дъщери и ще сгрешиш, ако си мислиш, че е така — каза Брена.

— Така ли е, скъпи? — Джейми попита съпруга си, който стоеше зад нея.

Алек се бе научил да се съгласява със съпругата си, особено по въпроси, които са от голяма важност за нея.

— Да, така е.

Конър задържа вратите отворени, за да даде път на жена си. Джейми прегърна силно Брена, после се обърна и обви ръце около Конър, прошепна му нещо в ухото, което го накара да се усмихне и го целуна по бузата.

— Идвайте ни по-често на гости — каза тя на Конър, преди да се отмести, за да могат да излязат.

Очите на Куинлан станаха огромни от недоверие, щом видя господарката си. Тя видя притеснението му, поклати глава и дръпна косата си, за да скрие шевовите. Куинлан не каза и дума.

Всички забелязаха как придържа лявата си страна, докато слизаше по стълбите. Конър се опита да бъде нежен, като я повдигна на коня си, но тя все пак потрепери от болка.

Той отиде да се сбогува с брат си и това я накара за малко да забрави за неудобството си. Почти се изсмя на глас, толкова абсурдни бяха действията му. Вместо да прегърне брат си, или да му стисне

ръката, той го потупа по рамото. Алек пък го потупа по гърба. Когато варварския ритуал за показване на привързаност приключи, Конър скочи на коня зад гърба на Брена и обгърна с ръка кръста ѝ.

Наведе се надолу и прошепна в ухото ѝ.

— След една много кратка езда ще си бъдем у дома.

Алек застана до тях и търпеливо зачака жена му да се сбогува и да се прибере вътре, за да намери Грейс. Веднага щом вратата се затвори зад нея, той се обърна към Брена.

— Дъщеря ми много обича плейда си.

— Така ли? — тя се зачуди защо Алек иска да обсъждат одеялото на Грейс.

Той кимна.

— Винаги успява да го различи от останалите. Поне така вярва съпругата ми. Джейми явно е права, защото Грейс винаги разбира ако някой ѝ го смени с друго. Тя обича да се увива в него докато спи. Тази нощ ще ѝ трябва, Брена, или аз и жена ми няма да имаме дори миг спокойствие.

По неразбиращото ѝ изражение, Конър предположи, че тя не може да проумее какво иска от нея Алек.

— Искане да му го върнеш, Брена — каза той.

Лицето ѝ цялото почервения, щом видя одеялото в ръцете си. Тя едва не изпусна плейда в бързината си да го върне на Алек.

— Не знам как забравих да го оставя на стола. Смятах да го оставя, но после започнахме да дискутираме и сигурно...

Тя спря да опитва да измисли смислено обяснение, щом Алек постави ръката си върху нейната. Той я гледаше така, сякаш искаше да ѝ каже нещо важно, затова тя инстинктивно се наведе леко към него.

— Жена ми ще дойде в началото на седмицата, за да насади цветята ти, Брена.

— Благодаря, леърд.

— Алек благодареше на теб — каза ѝ Конър.

— Разбрах. Благодарих му задето се държа толкова мило с мен.

— Ако не ти бях толкова благодарен, че си спасила дъщеря ми, щях да бъда много недоволен задето вярваше, че Конър и аз няма да забележим, че нещо не е наред. Ние забелязваме абсолютно всичко.

— За две толкова интелигентни жени като вас и двете ни подценихте — каза Конър.

— Да, така си е — съгласи се Алек. Махна ръката си и отстъпи назад. — Осъзнаваш ли, че ние решихме да ти позволим да спечелиш облога, но няма нужда да ни благодариш.

Тя се засмя.

— Вярвате, че сте ме оставили да спечеля? Не смятам така, леърд.

Той повдигна едната си вежда.

— Ние просто се престорихме, че не сме забелязали.

— Така е — съгласи се тя. — И щяхте да сте прави, при положение, че се бяхме обзаложили дали ще забележите или не. Джейми и аз знаехме, че ще забележите.

— А тогава какъв бе облогът — попита Конър, а в гласа му се долавяха весели нотки.

— Джейми бе сигурна, че няма да се сдържите и ще поискате обяснение веднага, щом ме видите. Аз се обзаложих, че няма да обелите и дума и, ако не ме лъже паметта, вярвам, че се случи именно това.

— Едно и също е — започна да спори Конър.

— Нима? — попита тя с невинна усмивка и поглед, който му казваше, че греши.

— Признай си Конър, Брена спечели — каза Алек.

— Да, така е — неохотно се съгласи Конър.

— Джейми ще доведе ли Грейс със себе си, като дойде да насади цветята ми?

— Не. Не позволявам децата ми да напускат пределите на земята ми. Конър, ще яздя със съпругата си. Очаквам да ни посрещнеш.

Алек го потупа отново, за да му покаже своята привързаност, преди да се обърне, за да влезе в дома си. Грейс явно го очакваше пред вратите, защото в мига, в който Алек ги отвори тя изтича до него и измъкна одеялцето от ръцете му.

След като потеглиха, Брена се настани по-удобно в скута на Конър и го прегърна през кръста.

— Съжалявам, че не успях да се сбoguвам с Грейс.

— Сега тя е заета да обяснява действията си пред баща си.

— Какво ще й направи? Конър, беше инцидент. Със сигурност Алек няма да я разстрои, нали?

— На нея и на Дилън не им е позволено да слизат сами по стълбите. Алек просто ще напомни на Грейс тази заповед.

— И другите деца ли са толкова вироглави?

— Не. Момчетата са срамежливи с непознатите, но Господ да ти е на помощ, щом веднъж свикнат с теб. По-големи дяволчета са дори и от Грейс.

— Боя се, че тя винаги ще ми бъде любимка.

Конър се стараеше да поддържа разговора, за да не може Брена да забележи войните на Кинкейд, които яздеха зад тях. Не искаше тя да се замисля, защо Алек им е изпратил ескорт. Можеше да се досети, че МакНеър е отговорен за прекалените защитни мерки, които бе взел брат му.

Но знаеше, че е длъжен да се съобрази с Алек. Нищо, че не бе особено доволен от това положение. И Куинлан не бе доволен, но за разлика от леърда си, той дори не се опита да скрие раздражението си.

— Няма да имам любимо дете от нашите — увери го Брена.

Той нямаше какво да каже по този въпрос. Тя искаше да го накара да продължи да говори с надеждата, че разговорът ще отвлече вниманието ѝ от болката, която превземаше цялото ѝ тяло. Главата ѝ бучеше, а бедрото ѝ отново изгаряше от болка.

Той разбра какво ѝ е в момента, в който се размърда в скута му.

— Напуснах дома на Алек, преди Дилън и Грейс да се родят — каза той. — По-близък съм с Мери Кейтлин, защото я познавам по-добре от останалите. Все пак ще призная, че имам по-специално отношение към Грейс, но това е само защото ми напомня на някой друг.

Тя се опита да го погледне, но той нежно притисна лицето ѝ към гърдите си и тя не можа. Брена го шляпна, за да му покаже колко мрази, когато прави така и го попита на кого му напомня Грейс.

— На едно дете, което веднъж държах в ръцете си.

Нямаше да ѝ каже нищо повече, но бе очевидно, че спомена за това дете му бе много приятен. Нежността в гласа му го доказваше.

— Щастлив ли си, че Еухемия ни идва на гости?

— Да. Но ти не си, нали?

— Разбира се, че съм щастлива — опроверга го тя. — Просто съм малко... притеснена от предстоящата ми среща с нея. Много

важно е да спечеля одобрението ѝ — допълни тя. — Тя е твоя майка, все пак, и ще бъде много неудобно, ако не ме харесва.

— Защо?

Тя не може да повярва, че я пита това.

— Защото трябва да има хармония в домакинството ти и от мен зависи да направя престоя ѝ приятен. Докато е в твоя дом, тя ще е господарката. Сигурна съм, че разбираш това.

— Притесняваш се за глупости. Тя ще те хареса със сигурност.

Тя не изпитваше увереността на Конър, но искаше да спечели любовта на Еухемия. Изминаха няколко мили, през които размишляваше как да се хареса на жената, но скоро избути тревогите от ума си и опита да мисли за прекрасното време, което прекара с Джейми, а не за притесненията кръжащи в главата ѝ.

— Прекрасен ден за разходка, не мислиш ли?

Той не ѝ отговори, но тя не се разсърди.

— Мисля, че би ми харесало да се поразходя малко. Ще е хубаво да си разтъпча малко краката.

— Не — отговорът беше изречен с мек глас, докато той нежно потъркваше брадичката си в главата ѝ. — Ще помогне ли ако те праметна през скута си и те сложа с главата надолу?

Предложението му я ужаси. Представи си се провиснала на коленете му, с глава увиснала на едната страна на седлото му и висящи от другата страна крака, и си помисли, че тогава със сигурност ще умре от унижение.

Колко хубав начин да срещне за пръв път с хората му.

— Не мога да си представя, защо си мислиш, че ще ми помогнеш с предложението си. Много съм си добре, благодаря ти. Просто си помислих, че една разходка ще е много приятна в този прекрасен ден. Забрави, че съм ти го предложила.

Тя поставяше гордостта пред удобството си, точно както бе очаквал от нея. Той мушна ръката си под полата ѝ, за да провери колко сериозни са нараняванията ѝ. Дори си помисли, дали да не спрат, за да я прегледа, но бързо се отказа от тази идея. Да я накара да му сътрудничи, щеше да отнеме поне час, а само след десет минути, щяха да стигнат до границата между земята на Алек и неговата и най-последно щяха да са си у дома.

Докосването му бе нежно, но въпреки това, не й хареса. Тя застина напълно неподвижно и прошепна.

— Махни си ръката.

— Доста си се натъртила, нали? Не те ли боли?

— Въобще не ме боли. Моля те, махни си ръката. Засрамваш ме. Конър не й обърна внимание.

— Един англичанин би показал малко симпатия към жена си — измърмори тя.

— Аз не съм англичанин.

— Не, не си — съгласи се тя. — Мога ли да задам няколко въпроса за дома ти?

— Да.

— Първо, моля те, кажи ми кога ще стигнем до земите ти.

— Погледни към възвишенията отсреща и ще видиш стражите ми, които ни наблюдават.

Тя веднага започна да оправя външния си вид. Прокара пръсти през косата си, за да я подреди, блъсна Конър по рамото, докато избутваше къдриците зад гърба си, пооправи плисетата на плейда си и удари леко лицето си, за да може бузите й да добият по-румен цвят.

— За Бога, какво правиш?

— Удрям се.

Той си каза, че не бива да пита. Но все пак го направи.

— Защото не искам да изглеждам бледа — гласеше отговорът й.

Той поклати глава. Никога не бе чувал нещо по-абсурдно.

— Още много ли има до крепостта ти?

— Много скоро ще сме там.

— Да не би да ми казваш, че живеем близо до Алек и Джейми?

— Да.

— А ще мога ли да ги посещавам толкова често, колкото пожелая.

— Да.

Въодушевлението й я накара да забрави за болката. Той й обясни, че не е построил крепостта в центъра на земята си, а вместо това бе решил да я издигне близо до границата разделяща владенията му с тези на Алек.

Воините на МакАлистър излязоха и приветстваха своя леърд, след като Конър повдигна ръка в знак на поздрав.

- Винаги ли те посрещат така, щом се прибиращ у дома?
- Не, само когато съм бил далеч от къщи за по-дълго време.
- От колко време не си се прибирал.
- От почти три седмици.

Какво ли бе правил толкова време? Тя тъкмо смяташе да го попита, когато си спомни за тъмната боя, с която бе покрито лицето му. Този спомен бързо промени решението ѝ. Ако разбереше, че е участвал в набези, хубавото ѝ настроение щеше да бъде съсипано. А тя, от своя страна, щеше да съсипе неговото, защото със сигурност щеше да му каже мнението си за варварските му навици. Брена забеляза как я гледаха стражите му, и дори им се усмихна, но никой не ѝ отвърна. Това я притесни.

— Дали твоите хора няма да ме харесат, защото е трябвало да се омъжа за МакНеър?

— Не.

— Нито един от шестимата стражи, покрай които минахме, не ми се усмихна.

— Разбира се, че не биха направили такова нещо.

— Защо не?

— Защото си моя съпруга. Те те уважават.

— А ако не съм достойна за уважението им.

— Достойна си.

Тя си помисли, че това е най-милото и трогателно нещо, което може да ѝ каже, но тъй като Конър не бе мил и трогателен мъж, тя веднага стана подозрителна.

— Защо?

— Защото те избрах.

— Аз те избрах, забрави ли?

— Обожаваш да спориш с мен, нали?

Тя реши, че въпроса му не заслужава отговор.

— Ще харесам ли домът ти?

— Естествено.

— Нямам търпение да го видя. Прилича ли на дома на Алек? Няма да съм разочарована ако не прилича — добави тя. — Не е нужно да е голям. Голям ли е?

Противоречието ѝ го накара да се усмихне.

— Да, също толкова привлекателен е, колкото и на брат ми.

— Гордееш се с него, нали? Усещам го по гласа ти.

— Предполагам, че да.

— А залата, толкова голяма ли е, колкото на Алек? Нямам нищо против, ако не е.

— Защото нямаш нужда да е голяма.

— Да.

— Със сигурност мога да кажа, че е голяма. Никога не съм си правил труда да я сравнявам със залата на Алек.

— Какво прави домът ти, толкова привлекателен?

— Сигурен е.

Какво общо имаше сигурността с привлекателността?

— Но как изглежда?

— Непревземаем — отговори той.

Явно нямаше да ѝ каже нищо повече. Брена реши да изчака и да види сама.

Той си помисли, че ѝ е казал, всичко, което ѝ е нужно да знае. Въпреки че, според него, домът му бе непревземаем, трябваше да признае, че има още работа по защитната стена. Смяташе да замени дървото с камък, както бе предложил брат му, и да добави още една площадка на северния връх.

Брена възбудено шаваше, докато яздеха сами, а настроението ѝ бе толкова приповдигнато, че не можеше да спре да се усмихва. Но настроението на Конър се помрачи, щом стигнаха до руините на бащиния му дом.

— Кой е живял там? — попита тихо Брена, загледана в овъглените останки на обширната постройка.

— Баща ми.

— Там ли загина?

— Да.

— А ти живял ли си там с него?

— Да.

Ледените нотки в гласа му, ѝ дадоха да разбере, че не желае да бъде разпитван за миналото си. Тя имаше твърдото намерение да узнае всичко, касаещо съпруга ѝ, за да може да разбере, защо е станал толкова твърд, суров мъж. Но знаеше, че трябва да бъде търпелива и разбрана, или той никога няма да отвори сърцето си за нея.

Първо трябваше да му покаже, че може да ѝ има доверие и, евентуално, той щеше да омекне и да започне да ѝ се доверява.

Брена не можеше да откъсне очи, от руините пред себе си. Дори след като го отминаха, тя се облегна на Конър и погледна назад, за да може отново да огледа мястото.

Беше виждала и преди последиците от огъня, но имаше нещо странно в руините на МакАлистър. Отне ѝ няколко минути, за да разбере какво липсва. Изгорелите руини, които веднъж бе виждала, бяха обрасли с бурени. А тези тук, не. Очевидно всичко бе старателно почистено и за това ѝ изглеждаха странно. Защо ли Конър не бе заповядал да ги разрушат? Дали ги беше оставил, за да напомнят нещо на него и на хората му? Търпение, напомни си тя. Скоро щеше да получи отговорите на всичките си въпроси.

Поизправи се и отново се обърна. Сгуши ръката си в свободната му длан, облегна се на него и започна да се моли за душата на баща му. След това добави една и за покойната му майка.

След минута пред погледа ѝ се появи новият ѝ дом. Тогава Брена започна да се моли за себе си. Затвори очи, горещо надявайки се, че това, което е видяла, не е това, което си мисли, че е, но когато събра достатъчно кураж да погледне отново, чудовището, което бе видяла си стоеше там, кацнало на върха на хълма, като ядосан гаргойл.

Господ сигурно ѝ е бил направо бесен, за да я изпрати на подобно грозно място.

Явно бе причинявала много повече тревоги на родителите си, отколкото е подозирала и, като е казвала, че съжалява, очевидно не е изкупувала греховете си.

Стегни се, заповяда си тя. Не господ бе отговорен за тази крепост. Вината бе на Конър.

Тя пое дълбоко въздух и си заповяда да открие нещо хубаво в новия си дом. Внимателно щеше да разгледа крепостта отдолу нагоре и, когато свърши, с помощта на Господ, тя щеше да се усмихва развълнувано.

Крепостта беше гигантска. Това беше хубаво, нали? Да, очевидно беше хубаво, или поне Конър мислеше така.

Също така бе висока. Най-малко три етажа, а може би дори четири, беше ѝ трудно да каже с точност, защото не виждаше никакви прозорци, по които да се ориентира.

До тук бе голяма и висока.

Най-после успя да види и прозорците. Облекчена да ги види, тя се почувства така, сякаш щеше да се разплаче от благодарност. В крайна сметка, нямаше да ѝ се наложи да живее в гробница. Прозорците си бяха точно там, където им бе мястото, просто бяха покрити с грозни кафяви завеси, които много успешно имитираха цвета на засъхналата кал, карайки я да се пита, какво за Бога се крие зад тях. Щеше да ги свали при първа възможност и тогава гледката нямаше да е толкова лоша, нали?

Разбира се, че все още ще бъде зле. И цветята нямаше да помогнат. Щеше да ѝ бъде нужно истинско чудо, за да превърне това чудовище в истински дом.

Но след секунда се засрами от себе си, че толкова се вълнуваше от външния вид. Трябваше да промени отношението си към много неща и щеше да започне, като промени това отвратително място и го превърне в свой дом.

— Брена, нещо нередно ли има?

— Защо?

— Пребледняла си, сякаш не можеш да си поемеш въздух.

Тя каза първото, което ѝ хрумна. За щастие не беше лъжа.

— Домът ти ми отне дъха.

Вероятно трябваше да каже една или дори две мили думи, за да покаже на Конър, че оценява старанието, което е вложил, за да изгради дома си. Той се гордееше с крепостта си и добрата съпруга поне трябваше да се опита да се почувства по същия начин.

— Огромна е.

Той нямаше какво да каже, по повод коментара ѝ.

— Не си спомням някога да съм виждала по-голяма. Също е много висока, нали?

Той отново не каза нищо.

— Готова ли е?

— Питаш дали задната част на крепостта е довършена?

Не, тя дори не се бе сетила за задната част. Искаше да знае дали предната е довършена.

— Така ли е?

— Да.

— Разбирам — каза тя, поради липсата на нещо по-умно за казване. — Крепостният вал е много впечатляващ, не мислиш ли?

— Предполагам.

— Висок е поне петнадесет стъпки. Странно какъв кафеникав цвят е добило дървото, не мислиш ли?

Той обгърна с ръце кръста ѝ, притисна я към гърдите си и се наведе до ухото ѝ.

— Брена?

— Да, Конър?

— Всичко ще бъде наред.

Гледаха се една дълга минута, преди тя да кимне в съгласие. После отправи една молитва за сила, издръжливост и търпение да направи всичко по силите си при тези обстоятелства. Никога преди не се бе отказвала само защото задачата е трудна, въпреки че точно сега ѝ се искаше да го направи. Но нямаше да позволи отчаянието да я превземе. Можеше да постигне всичко, ако се потруди достатъчно и използва ума, с който бог я бе дарил.

Почувства се много по-добре, щом имаше вече изготвен план и след като прекосиха подвижния мост, тя се вгледа в новия си дом с подновен интерес. Усмихна се на държанието на хората му. Също като стражите, и тези воители не ѝ отвърнаха. Но също така не ѝ се намръщиха, нито ѝ обърнаха гръб. Помисли си, че те просто сигурно не знаят как да се държат с нея. С усърдната си работа, трябваше да ги убеди, че е достойна за уважението им.

— Оградил си половината планина, нали?

— Не е планина, а хълм, съпруго.

— Защо има само тридесет колиби зад защитния вал, след като има място за още толкова. Да не би воините ти да тренират зад стените?

— Понякога — отговори той, докато преминаваха покрай стените на замък.

Брена се опита да обгърне всичко около нея само с един поглед.

Точно преди да достигнат вътрешния двор, Конър даде заповед да спрат. Той слезе от коня и се обърна да ѝ помогне, докато се опитваше да отговаря на въпросите, с които го засипваха мъжете от клана му.

Той пусна жена си, чак когато тълпата ги обгради. Стиснал поводите на жребеца зад гърба си, продължи да се спуска надолу по склона, като мислеше, че Брена върви зад него. Когато някой взе юздите от ръката му, той реши, че Куинлан или Оуен е решил да заведе коня му в конюшната, за да го почисти, защото те бяха единствените воители, които темпераментния жребец допускаше до себе си.

Мъже и жени се блъскаха напред, за да говорят с леърда си. Брена бе принудена да отстъпи назад, за да не бъде смачкана от развълнуваното множество. Жребецът явно също не бе очарован, да го блъскат от всички страни и се изправи протестиращо на задните си крака. Брена хвана здраво юздите му и го накара да стъпи отново на четирите си крака, преди да е наранил някого, и го принуди да тръгне с нея.

Няколко пъти за малко не бе съборена на земята, а после я избутаха назад, където недоволния кон се опита да я захапе. Обучението, което братята ѝ бяха наложили, сега ѝ помагаше. Тя отказа да се предаде пред заплашителното поведение на животното, хвана по-здраво юздите и силно дръпна главата му, надолу към себе си. След един дълъг миг на борба, между двамата, конят разбра, че няма да успее да се пребори с нея.

Брена го успокои и му даде да разбере, че оценява съдействието му, след което го поведе към конюшните.

Един воин стоеше на стъпалата пред входа и чакаше своя леърд да стигне до него.

— Тук всичко е наред, Конър.

Изведнъж над тълпата настана тишина, и всички се заслушаха в разговора.

— Не съм и очаквал друго, Криспин. Това е и причината да оставя командването на теб, докато ме няма.

Двамата застанаха един до друг и погледнаха тълпата.

— Имам добри новини за теб. Мащехата ти те чака в Голямата зала, за да те приветства.

Конър се усмихна.

— Това наистина е добра новина.

— Любопитството да види жена ти, е подтикнало лейди Еухемия да се върне толкова скоро в земите на МакАлистър.

— И аз мисля така. Смятам, че в това вижда ново начало, а преди си мислих, че щом довърша строежа на новата крепост, тя ще се върне. Добре ли е, Криспин?

— Изглеждаше ми добре — отговори той. — Конър, да се обръщам ли към нея с лейди МакАлистър?

— Разбира се. Тя беше съпруга на баща ми и не се е омъжвала повторно.

— Тя все още е в траур и се облича в черно — каза Криспин. — Има още нещо, което трябва да ти кажа.

— Не може ли да изчака до по-късно?

— Ще искаш да чуеш това, веднага — настоя той. — Леърд Хю изпраща нещо, което е било оставено на границата му. Той настоя, че ще искаш да го видиш. Каквото и да е, ще е тук до час.

— Хю ти изпраща подарък? — попита го Куинлан.

Отговори му Криспин.

— По-скоро съобщение, отколкото подарък. Не успях да измъкна повече подробности от воините му. Бяха доста притеснени и няколко пъти повториха, че техния леърд не е отговорен за това. Било много важно за Хю, Конър да знае, че той не е отговорен.

— В това няма много смисъл — промърмори Куинлан. — Защо не ти казаха, кой го е изпратил.

— Нямаше да ми кажат — отговори Криспин.

— Тогава ще изчакаме и ще видим — каза Конър.

Тогава се усмихна, отмести се, за да направи път на воина да влезе вътре и го потупа по рамото, за да му покаже, че е доволен от него. Куинлан блъсна Криспин с надеждата, че воина ще изгуби равновесие. Криспин се задържа на крака, и се престори на отегчен, но блясъка в кафявите му очи го издаде.

— Изпусна голяма веселба, Криспин. Трябваше да бъдеш там, за да ме видиш как въртя меча. Беше нещо, което си струва да се види, а и щеше да научиш доста.

Криспин се разсмя.

— Нямаше да има нужда дори да докосна меча си, и с голи ръце щях да се справя. Освен това, аз те научих на всичко, което знаеш. Нали така, Конър? — попита той.

— Не обичам да се замесвам в подобни дребнави спорове, но ще призная, че хвалбите ви са напълно безсмислени. Истината е, че аз

обучих и двама ви.

Криспин напълно одобри начина, по който леърдът му се измъкна от спора. Наблюдаваше как Конър бавно си проправя път през хората от клана, за да стигне до горната площадка на стълбището.

Очакваше се двамата воители да последват леърда си, защото се бе превърнало в ритуал да седат от двете му страни на масата, докато се осведомяваше за всичко, което се е случило в клана, по време на отсъствието му.

Но сега, те останаха настрана, за да може другите му воители да го приветстват.

Криспин и Куинлан от време на време поглеждаха през рамо назад. Криспин бе объркан, защото бе видял Конър да минава през подвижния мост и тогава той не бе сам. Защо сега до него нямаше никой?

Куинлан не можеше да спре да се усмихва. Той много добре знаеше, защо леърдът му е сам.

Най-накрая любопитството на Криспин надделя щом Конър тръгна да влиза в крепостта.

— Пътуването ти, беше ли успешно, леърд? — попита той.

— Да — гласеше отговорът на Конър.

— Значи вече си женен?

— Да.

— А къде е булката ти?

Конър предполагаше, че жена му досега е вървяла зад него и, че в момента хората му я приветстват. В интерес на истината, не я бе поглеждал, откакто Криспин започна да му докладва.

Той заглежда тълпата, търсейки жена си. Забеляза Оуен, който се хилеше като глупак на жените струпани около него. От Брена нямаше и следа.

— Защо не си в конюшната, за да почистиш коня ми, Оуен? — Конър вече бе прекосил половината вътрешен двор, преди да довърши въпроса си.

— Някой друг го отведе, преди аз да се заема, леърд — обясни Оуен и нервно погледна към Куинлан.

Конър се обърна към приятеля си.

— Къде е жена ми, Куинлан?

— Вярвам, че я остави зад външната стена на замъка.

Тълпата се отдръпна, за да направи път на леърда си. Изразът на лицето му ясно говореше, че не желае повече да бъде приветстван.

Криспин и Куинлан го последваха, но за разлика от него, не бяха намръщени.

— Куинлан, как успя да почистиш жребеца ми, и да се върнеш за толкова кратко време?

— Не съм почиствал жребеца ти — отговори той.

— Тогава сигурно е бил Дейвис? — попита той, мислейки, че главния коняр е дошъл, за да се погрижи за жребеца му.

— Не.

— Тогава кой...

— Някой по-способен от Дейвис отведе упоритият ти звяр.

Конър чу веселите нотки в гласа на Куинлан и разбра, че приятелят му премълчаваше нещо. Спря да се тревожи, че Брена е била оставена сама с жребеца, защото знаеше, че Куинлан няма да е толкова дяволски щастлив, ако имаше и бегла възможност жена му да е изложена на опасност.

— Забрави я, нали, Конър?

— Не. Нищо подобно не съм направил, Куинлан! Кой би се справил по-добре с жребеца ми от Дейвис? Без повече шеги — нареди той. — Не съм в настроение.

— Не се шегувам, но ти все още не ми вярваш. Жена ти се зае с коня.

— Не ти вярвам.

Куинлан се обърна към Криспин.

— Той я забрави — прошепна той.

В мига, в който стигнаха до конюшната, Конър отвори вратите преди някой от воините да стигне до тях, за да изпълни дълга си.

Главният коняр излезе тичешком. Свали шапката си и се готвеше да приветства господаря си за завръщането му в крепостта, когато Конър го прекъсна.

— Дейвис, жребеца ми тук ли е?

— Да, леърд, и е по-доволен от всякога.

— Тогава явно не си използвал обичайните си методи, за да го почистиш.

— Съпругата ви ми спести усилията. Тя със сигурност има подход към животните, леърд, но съм сигурен, че вече го знаете. За

нула време успя да прогони гнева от звяра. Жребеца ви бе щастлив да се остави тя да го заведе в яслата му.

— Къде е лейди МакАлистър сега?

— Срещна жената на Юън, която бе извела детето им на разходка. Мисля, че отиде при нея.

Конър кимна и се отдалечи. Спря само за миг, когато Дейвис извика.

— Добър избор сте направил, господарю.

Брена бе напуснала къщурката на Юън. Когато зачервената майка обясни, че за нея било голяма чест да получи вниманието на господарката си, тя се зае да възхвалява Брена, преди да каже на Конър на къде е тръгнала.

— Настоя да подържи бебето и нямаше нищо против, че още не съм го изкъпала. Тя има специален подход към децата, леърд. Малкото ми момченце по принцип не обича непознатите, но отиде при нея веднага щом я видя. Жена ви е много мило момиче, не е за вярване, че е от толкова скандално място като Англия. Тя побърза да се срещне с Брока, щом видя, че тя я гледа през прозореца на къщата си.

Търпението му почти се бе изчерпало, когато най-накрая откри Брена. Беше напуснала къщурката на Брока и се канеше да почука на друга врата, когато той я спря. Не изглеждаше особено доволна, че го вижда. Конър не можеше да повярва, че малката му жена имаше наглостта да му се мръщи насреща, след всичките грижи, които му създаде.

— Забрави ме, нали? — тя скръсти ръце и продължи да му се мръщи.

Конър въобще не бе впечатлен от начина, по който се опитваше да го сплаши. Той се приближи към нея, карайки я да отметне глава назад, за да го погледне в очите и чак тогава й проговори.

— Няма да ми държиш такъв тон.

Тя не отстъпи назад, както се очакваше от нея, но все пак гласа й бе по-мек, когато му отговори.

— Мога ли да бъда искрена, Конър?

— Не, не можеш. Можеш да ме последваш в крепостта.

Той се обърна да си ходи. Тя дори не помръдна.

— Нима отказваш да ми се подчиниш? — попита той.

— Не, леърд, не отказвам. Чакам.

— Какво чакаш?

— Да признаеш, че ме забрави.

— Не съм направил такова нещо.

— Значи нямаш намерение да ми се извиниш?

Тя видя учуденото му изражение и осъзна, че подобна възможност дори не му е хрумвала. Мили Боже, за да промени Конър от варварин в приемлив съпруг, щеше да има нужда от всеки грам търпение. Все пак днес го бе предизвиквала достатъчно и не смееше да добави каквато и да е критика докато той не се поуспокои. Според нея, това бе добро начало.

Конър обмисляше да метне жена си на рамо и да я отнесе в крепостта, когато тя ненадейно му се усмихна и го хвана за ръката. Той не знаеше на какво се дължи тази промяна, но не я и попита. За днес бе преживяла достатъчно и сега, след като ѝ даде да разбере, че не бива да го предизвиква или да спори с него, той вярваше, че това е добро начало. Знаеше, че ще му отнеме доста време, докато се научи да бъде по-дисциплинирана.

В мига, в който тръгнаха обратно към крепостта, Брена отново забеляза мъжа, който стоеше до Куинлан.

— Брена, за в бъдеще гледай да не ме караш да те преследвам.

Тя кимна в съгласие, защото изглежда съпругът ѝ държеше да се съгласи, и погледна към Куинлан.

— Той ме забрави, нали?

Конър стисна ръката ѝ, за да ѝ даде да разбере, какво мисли за въпроса ѝ.

— Поне така ми изглеждаше, милейди.

— Благодаря, че си му напомнил.

— Не съм — отговори Куинлан и кимна наляво. — Беше Криспин.

Тя се усмихна на воина.

— Благодаря ти, Криспин.

Бе решила сама да се представи на воина, но той изглеждаше леко замаян и тя реши, че вероятно е зает да мисли за нещо друго.

Куинлан се разсмя щом видя изражението на Криспин. Приятелят му изглеждаше доста зашеметен.

— Тя направо ти отнема дъха, нали Криспин.

Воинът кимна. Даде знак на Куинлан да спре, за да могат да останат сами за миг, и последваха Конър и Брена от разстояние.

— Досега не съм виждал Конър да се държи по такъв начин. Никога не е позволявал на някоя жена да си играе с търпението му.

— Тя не е просто някоя жена. Тя е неговата жена. Смятам, че той обича тя да е около него.

Криспин се усмихна.

— Ако беше моя съпруга и аз щях да се радвам да е наоколо. Тя е невероятно красива, не мислиш ли? Не се сещам да съм виждал по-красива жена от нея.

— Конър не го забелязва.

Двамата мъже се засмяха. Брена се обърна и ги погледна.

— Господарката ни не се плаши лесно — в гласа на Криспин се четеше възхищение, когато направи забележката.

— Конър щеше да я стъпче ако беше по-плаха. Помниш ли какво ни е казвал за Изабел?

— Казвал ни е много малко. Не помни добре майка си.

— Така е, но той помни всяка дума, която му е казал баща му.

Криспин кимна.

— Доналд наричал жена си „моята сладка Изабел“. Обичал я е.

— Точно така.

— Но Доналд е предупредил сина си, да не прави същата грешка.

— Конър знае, че само го е предупреждавал да внимава. Ако бе видял начина, по който лейди Брена и той се гледаха един друг, първият път, когато се срещнаха, ще стигнеш до същото заключение като мен.

— И какво е то?

Куинлан погледна към Брена, докато отговаряше.

— Тя ще бъде за Конър неговата сладка любима.

Криспин кръстоса ръце зад гърба си, докато обмисляше казаното от Куинлан. Като своя приятел и той искаше леърда им да намери мир и спокойствие. Но любов? Не беше сигурен, че Конър някога ще изпита подобна емоция.

— Никога не съм те чувал да говориш така.

— Никога не съм виждал Конър да се държи така.

— Как?

Куинлан сви рамене.

— Още от самото начало, между тях прехвърчат искри. Сякаш Конър бе поразен от мълния. Той ще ѝ отдаде сърцето си, защото няма да има сили да го предотврати. Престани да се мръщиш, Криспин. Тя има добро сърце.

Двамата воини продължиха да следват двойката на тактично разстояние, докато Криспин осведомяваше Куинлан за последните новини.

Брена нямаше представа, че двамата воини са я обсъждали, нито, че я наблюдават отблизо. Конър я караше буквално да тича, за да не изостава, но скоро ѝ омръзна. Ненадейно спря. Щеше да му се наложи или да я влачи зад себе си или да я пусне. Тя не му остави голям избор.

— Защо спря?

— Уморих се да тичам.

Усмивката смекчи изражението му.

— Защо не ми каза, да ходя по-бавно?

— Искях да поддържам темпото ти. Не бях осъзнала, колко съм се изморила, този следобед. Сигурна съм, че ще се възстановя, след като вечеряме. Но дали може да си отдъхнем малко, преди това?

Той се приближи до нея.

— Вече вечеряхме, забрави ли? Не е възможно още да си гладна.

Тя се намръщи. Нямаше никакъв смисъл да крие вълчия си апетит от съпруга си.

— Мога да хапна нещо малко — измърмори тя. — Бях малко нервна при запознанството си с Алек и когато седнахме на масата не можах да се концентрирам върху храната. Едва хапнах няколко хапки. Не разбирам, защо се смееш, Конър. Не съм ти казала никаква шега.

Естествено, той не се извини. Съмняваше се, че някога ще го направи. Все пак спря да се смее и тя го оцени високо.

— Ще помогне ли, ако те нося?

Предложението му, въобще не ѝ се понрави.

— И хората ти да помислят, че си се оженил за слабачка? По-скоро ще пълзя.

Тя изправи рамене, издърпа ръката си от неговата и забърза напред. Не стигна много далеч. Той я хвана през кръста и я дръпна пред себе си. Не беше нужно да ѝ казва да се облегне на него. Беше прекалено изморена да се бори, затова се отпусна на гърдите му и въздъхна тихо. Не си позволи дори за миг да затвори очи, защото се

страхуваше, че ако го направи ще заспи права. Бог ѝ бе свидетел, случвало ѝ се бе и преди.

— Денят беше тежък.

— Не, не беше.

— Трябва ли да оспорваш, всичко, което ти кажа?

— Просто изразих мнението си. Все още не спорим, Конър. Когато започнем ще видиш разликата. Моля те пусни ме, щом стигнем вътрешния двор. Не искам хората ти да помислят, че не мога да стоя на краката си без чужда помощ.

В раздразнението си, тя прокара пръсти през косата си, и се намръщи, щом докосна раната на челото си.

— Явно никога не казвам това, което трябва. Тук всичко е толкова различно. Не обичам хаоса, но изглежда, че живота ми е в пълен безпорядък, откакто те срещнах. Искам да живеем в мир.

— От сега нататък, ще ти бъде по-лесно.

Тя обаче сякаш не му вярваше.

— Обещаваши ли?

Той се усмихна.

— Обещавам.

Тя се усмихна в отговор и се поуспокои.

Конър не бе сигурен дали нежния му глас или обещанието му я успокоиха.

— Не обичам изненадите — рече тя и се сгуши в него. — Освен, разбира се, ако не знам за тях предварително.

Звучеше прямо и Конър си помисли, че тя въобще не осъзнава, как си противоречи.

— Ако знаеш предварително, няма да е никаква изненада.

— Именно — отговори тя. — Кажете ми, как по-точно нещата ще станат по-лесни?

— Няма да има нужда да се притесняваш, дали ще ми се харесаш. Рядко ще съм тук.

— Не се притеснявам, че трябва да ти се харесам. Но не разбирам, защо ще си тук рядко. Това е твоя дом.

— Да.

— И аз съм тук.

— Осъзнавам това. Ще се виждаме само от време на време.

Най-после стигнаха до вътрешния двор. Беше безлюден.

— Искаш да ми кажеш, че ще си у дома само от време на време?
— попита тя и съжали, че гласът ѝ звучи толкова напрегнато.

Умът му бе другаде. Криспин го бе уведомил, че северния му съюзник иска Конър да види нещо, което е било оставено на границата му. Сега бе любопитен и се питаше, какво ли може да е то. Заради живота, който бе водил, той бе подозрителен по природа и сега бе убеден, че изненадата няма да е никак приятна. Той бе търпелив мъж, когато трябваше да се решават важни проблеми, затова още веднъж реши да изчака и да види за какво става въпрос, преди да отвърне.

Въпросът на Брена го измъкна от тези мисли.

— Точно колко често е това, от време на време?

— Веднъж или два пъти в месеца.

— Наистина ли?

— Да.

Колкото повече ѝ казваше, толкова по-малко искаше да чуе.

— Един съпруг трябва да бъде у дома със съпругата си много по-често от един-два пъти в месеца.

— Имам и други важни дела.

Тя се почувства така, сякаш я изоставяше. И най-лошото бе, че бе убедена, че Конър го прави умишлено.

— Защо въобще ще си правиш труда да се прибиращ.

Той реши да не обръща внимание на гнева в гласа ѝ.

— Няколко причини ми идват на ум. Най-важната си ти.

Малка част от разочарованието ѝ изчезна.

— Аз? — прошепна тя, надявайки се, че ще си изпроси някакъв комплимент.

— Искам деца.

Прииска ѝ се да го удуши.

— Може вече да си успял.

— Споменът много ме радва.

— Аз си спомням всичко, което си ми казвал. Ожени се за мен, за да нараниш МакНеър и ще се радваш да ме изпратиш в Англия, след като ти родя син. Съмнявам се, че някога ще забравя тези два факта. Причините ти ме карат да се чувствам високо оценена.

— Би ли предпочела да те бях излъгал?

Тя поклати глава.

— Бих предпочела никога вече да не говорим по този въпрос. Вече ми обясни делата си и това, защо ще се отбиеш у дома следващия път щом доближиш земите си. Сега, ако ме извиниш, бих искала да вляза вътре.

— Ще събера хората си и ще те представя, веднага щом Доналд доведе най-младите воители.

— Няма нужда да си създаваш проблеми, Конър. Вече имам една черна точка срещу мен, нямам нужда от втора.

— Каква черна точка? — извика той подир нея.

Стоеше в центъра на вътрешния двор и вниманието му бе насочено към съпругата му. Поведението ѝ бе много смущаващо. Тя бързаше пред него, но не се насочи към стъпалата, водещи към входа на крепостта. Не, тя отиде до средата на стената и сега се разхождаше напред-назад пред кулата.

Беше очевидно, че я е разстроил и въпреки, че знаеше, че вината е негова, не можеше да проумее, какво точно е направил. Целта му бе да я успокои, но една дума бе довела до втора и докато осъзнае какво става, очите ѝ бяха плувнали в сълзи.

Помисли си, че от негова страна бе много мило да ѝ каже, че няма да си е у дома много често. А тя се държеше така, сякаш току-що я бе предал. За Бога, щеше ли да успее някога да предизвика у нея поне една смислена реакция.

— Обясни ми за тази черна точка — заповяда той, когато съпругата му не му отговори.

— Аз съм англичанка, за Бога, и трябваше да се омъжа за МакНеър. Със сигурност разбираш пред какво съм изправена. Освен това, съм непохватна — каза тя. — Бях забравила за това. Какво си направил със стъпалата си? Не ги откривам.

— Те са в другия край на крепостта — отговори ѝ.

— Аз паднах по стълбите на Алек, помниш ли?

Криспин тъкмо бе стигнал до Конър и сега се обърна към своя леърд.

— Милейди е паднала по стълбите?

— Да, така изглежда — отговори той.

Конър щеше да обясни по-подробно, ако не бе видял, че Брена тръгва да заобикаля крепостта от грешната страна.

— Стъпалата са в противоположната посока, Брена.

Тя моментално смени посоката.

— Очаква се да бъдат в средата на сградата, срещу вътрешния двор, всеки знае, че сега това е модно. Тази нощ искам да спя в легло, Конър, не на земята. Има ли легла, вътре?

Най-накрая погледна съпруга си, и щом зърна лицето ѝ, той разбра, че тя няма да понесе да чуе още от плановите му за съвместния им живот. Новината, че ще се прибира у дома само от време на време, явно бе достатъчна да съсипе деня ѝ.

Тя видя, че Куинлан и Криспин са до съпруга ѝ и замени тъжното си изражение с усмивка. Без съмнение, обаче, Конър я превръщаше в зла жена. Само Господ знаеше колко време воините му са я гледали как крещи и беснее като побъркана. И макар да бе прекалено късно да промени мнението им, тя реши да покаже най-доброто, на което бе способна.

— Ще бъде прекрасна вечер, не мислите ли? — извика тя, преструвайки се, че всичко е наред и сякаш не се бе държала като луда жена, само до преди няколко минути.

— Щом смятате така, милейди — отговори ѝ Криспин. — Какво ѝ стана? — тихо попита той Куинлан.

— Заради нас е — отговори му Куинлан. — Вярвам, че току-що ни е забелязала и не иска да разберем, че съпругът ѝ я е обидил.

— Не съм я обидил.

— На мен ми изглежда, точно обратното.

Конър остави приятелите си, и отиде да посрещне жена си.

Тя продължи да се усмихва, дори когато достигна последното стъпало на каменното стълбище и забеляза, че няма площадка, на която да може спокойно да се стъпи. Тя отстъпи крачка назад и хвана дръжката.

Вратата не се отвори. Сигурно бе заключена отвътре или подсилена с желязо или стомана. Тя опита с двете си ръце, напрегна мускулите си до краен предел и най-после успя леко да я открехне. Все пак не достатъчно, за да се мушне вътре, без да бъде смачкана.

Конър ѝ се притече на помощ. Чу я да си мърмори под носа, щом застана зад нея. Той обви ръце около кръста ѝ, притисна я към себе си и посегна над раменете ѝ, за да отвори вратата с едно бързо движение на китката си.

Брена просто не можа да не се възхити на силата му.

— Помислих, че е заключена, затова не приложих по-груба сила — каза тя, за да не може съпруга ѝ да я помисли за слабачка.

— Сега вече е отворена.

Той продължи да я чака да влезе вътре. Но тя все още стоеше облегната на него.

— Не си ли любопитна да разгледаш отвътре?

— Толкова грамадно, както отвън ли е?

— Да.

Страхуваше се, че ще ѝ каже точно това.

— Какво правиш?

Престрашавам се, призна пред себе си, преди да му каже нещо съвсем различно.

— Изграждам си мнение. Ще влизаме ли?

Той завъртя отегчено очи. Брена побърза да влезе през прага, но веднага спря в средата на коридора, докато очите ѝ свикнат с тъмнината. Видя един воин да стои до двойните врати от лявата ѝ страна, кимна му, и започна да се оглежда с интерес. В действителност беше доста зле, но не чак толкова, колкото бе очаквала. Точно срещу себе си видя каменно стълбище и каменна стена от дясната ѝ страна.

Осъзна, че се намира на първия етаж, и предположи, че спалните са на втория. Беше любопитна да види голямата зала, разбира се, но когато закрачи към двойните врати Конър я хвана за ръката и я спря.

— Никога не влизай там — заповяда той, като я повлече към стълбището.

— Защо не?

— Там е спалнята на воините ми с най-висок ранг. Искаш ли да те занеса нагоре по стълбите?

Не ѝ остави време да реши. Вдигна я на ръце и преди да е успяла да му отговори я отнесе до вратата в горната част на стълбището.

Още един воин стоеше на пост пред вратата стъпил на площадка толкова тясна, че трябваше да слезе едно стъпало надолу, за да изпълни заповедта и да отвори вратата. Конър кимна на воина, преди да я отнесе вътре. Той я пусна в средата на коридора и бързо ѝ обясни кое къде е.

Голямата зала бе от лявата страна на коридора, точно над спалнята на воините. Бе доста голяма, но не чак толкова, колкото на Алек Кинкейд, и бе скромно мебелирана.

Точно срещу входа, от другата страна на залата, имаше огромно каменно огнище вградено в стената. Би трябвало огъня да стопли хладния въздух в помещението, но явно нямаше особен ефект. Три прозореца покрити с кафяви грозни завеси, заемаха една от стените, а срещу тях имаше дълга маса с две пейки от двете ѝ страни.

Залата бе толкова приветлива, колкото би могъл да бъде един ковчег. Брена осъзна, че възможно най-скоро трябва да направи някои промени. Първоначално щеше да застеле пода с няколко рогозки и да окачи няколко цветни флага и гоблени по стените. Една хубава покривка, щеше да скрие драскотините по масата, а ако сложеше възглавнички на твърдите пейки, щяха да станат много по-удобни за сядане.

Представи си как би изглеждала залата с тези подобрения и изпита нетърпение да се залови за работа.

— Мога ли да поразместя едно-две неща, Конър? — в ентусиазма си тя плесна с ръце и усмихната зачака позволението му.

— Това е твоя дом, Брена. Можеш да правиш всичко, което поискаш.

— Мога ли да те целуна?

Въпроса ѝ го свари неподготвен.

— Ти ми се сърдеше, забрави ли?

— Не, не съм забравила, но вече ми мина. И ти знаеш защо, нали?

Гласът му се снижи до шепот. Отговори ѝ мило.

— Не, не знам — каза той с весели искри в очите.

— Защото за пръв път стоим заедно в нашия дом, и осъзнах, че сега е точният момент, да започнем отначало. И сега трябва да ме целунеш.

— Не можем да започваме от начало всеки път щом така ти се прииска.

Тя се пресегна и хвана с двете си ръце задната част на главата му, за да го придърпа надолу и да го целуне. Устните ѝ докоснаха неговите в една бърза и нежна ласка, която имаше за цел да го изкуши. Брена искаше да ѝ отвърне на целувката, но когато той отказа да сътрудничи, тя отново притисна устни в неговите.

— Това е ново начало — обясни шепнешком.

Той продължи да упорства, въпреки че всъщност бе престанал да обръща внимание на това, което му говори. Искаше само да се възползва от възбуждащите методи на жена му да се наложи над него.

Брена не бе особено умела, което бе причината, той да бъде толкова доволен от себе си, и когато тя започна да хапе леко долната му устна, за да изкопчи ответна реакция, знаеше, че много скоро ще ѝ позволи да го победи.

Конър я дръпна към себе си, притисна тялото ѝ към своето и бавно поклати глава.

— Не, не можем да започнем отначало.

Очите ѝ блестяха дяволито.

— О, Конър, та ние вече го направихме.

Целувката, която му дари след това, бе коренно различна от предишната. Тази не бе внимателна, а настояща, и в секундата, в която тя отвори устата си за него и започна да го вкухва с езика си, той пое инициативата в свои ръце.

Може би се засмя, не си спомняше, защото това бе първият път, в който Брена се опита да го съблазни. Тя все още не подозираше за психическата сила, която притежаваше над него и той се молеше на Господ, никога да не разбере. Тя просто го изкушаваше да вземе това, което иска от нея, и в невинното си флиртуване, му показваше, колко много я привлича в действителност.

Чу тихият ѝ стон, почувства как ръцете ѝ се стягат около врата му, и бе дяволски доволен да осъзнае, че докато той бе запазил пълен контрол над емоциите си, жена му скоро щеше напълно да се отдаде на чувствата си.

Брена бе открита и всеотдайна във всичко, което вършеше. В един свят пропит от лъжи, в който обикновено това, което казваш е силно преувеличено, той се усети силно привлечен от естественото ѝ държание.

Конър нямаше намерение да се отдава на момента, но стана точно така. Неочаквано страстта се разгоря в него и една целувка вече не му бе достатъчна. Искаше я цялата. Тъкмо обмисляше да я качи на горния етаж и да я повали на леглото си, когато тя прекъсна целувката като извъртя главата си настрана. Гласът ѝ бе дрезгав шепот, когато му каза.

— Не сме сами.

— Никой не би си позволил да влезе, без да поиска позволениято ми — каза ѝ той и отново се опита да я целуне.

— Някой ни гледа, Конър. Моля те, пусни ме.

Той направи това, което го помоли и се обърна към натрапника.

Еухемия стоеше на най-високото стъпало, водещо към спалните. Само за секунди изражението на Конър се промени.

Той се усмихна с истинска радост, и Брена усети, че също се усмихва, заражена от радостта му.

— Радвам се, да те видя Еухемия — каза той, а в гласа му си пролича голямото уважение, което изпитваше към тази жена.

Коленете на Брена едва не се подкосиха. Не можеше да повярва на това, което току-що чу. Еухемия не можеше да е тук. Тя трябваше да пристигне утре, не днес. Но тя вече бе тук и току-що бе видяла как недисциплинираната жена на доведения ѝ син се хвърля на врата му.

Брена реши, че съпруга ѝ заслужава един силен ритник, задето не си е направил труда де ѝ каже, че мащехата му е пристигнала, но не се поддаде на изкушението, защото искаше жената да я хареса, а не да я презре.

Обикновено първото впечатление е грешно. Брена се опита да си повтаря това, докато се изправяше пред мащехата на Конър. Еухемия изглеждаше доста възрастна. Брена я оприличи на гарван, така облечена цялата в черно и кацнала на най-високото стъпало с прегърбени напред рамене. Погледът, с който наблюдаваше как Конър се доближава до нея, бе напрегнат и пронизителен, почти остър.

Брена инстинктивно се почувства притеснена от жената, но преди да успее да се порицае наум, че се държи като страхливка и съди за старата жена само по външността, тя стана свидетел на невероятното преобразяване на Еухемия. Жената изведнъж се изправи в целия си ръст, като стана почти толкова висока, колкото Конър. Изправи раменете си и заслиза по стълбите с грация и елегантност достойни за кралица.

Усмивката, с която дари Конър, омекоти бръчиците в края на очите ѝ, и никой не би забелязал дълбоките бразди по лицето ѝ. Брена бе пленена от искреността в очите ѝ.

Промяната в старата жена я изуми. Еухемия все още изглеждаше възрастна, разбира се, но не по-стара от собствената ѝ майка. Скръбта очевидно бе оставила жестоките си белези по жената, защото те я

състаряваха, повече отколкото бе действителната ѝ възраст. Сигурно бе обичала много бащата на Конър, за да бъде толкова съкрушена от смъртта му. Сивата коса и бръчките покриващи лицето ѝ свидетелстваха за болката, която горката жена бе преживяла.

Сърцето на Брена се преобърна. Искаше да направи всичко по силите си, за да прогони скръбта ѝ. Тогава Конър я повика и тя побърза да застане до него. Когато съпруга ѝ приключи с представянето ѝ, тя направи дълбок поклон пред нея и ѝ каза, колко се радва да се запознае с нея. Усмивката на Еухемия беше покровителствена, забеляза Брена, но все още се чувстваше притеснена.

— Удоволствието е мое — каза ѝ.

Брена отново се изненада, защото гласът ѝ бе като на млада жена и сега, когато я погледна отблизо, осъзна, че мащехата му някога е била много красива жена.

— Ти си причината, да се върна отново у дома — обясни Еухемия. — Нямах търпение да се запозная с жената, която е пленила Конър. От години го моля да си вземе съпруга.

Тя отново се обърна към него.

— Сега трябва да се погрижа и Райън да се задоми. И той като теб се съпротивлява с идеята за брак. Страхувам се, че ще стане старец, преди да си вземе булка.

Брена застана до съпруга си и заслуша как обсъждат здравето и щастието на Райън. Конър поиска да узнае на кого служи доведеният му брат сега, защото бе чул, че вече не е под командването на леърд Ферсън, но Еухемия заобиколи темата, като му каза да говори по тези въпроси със сина ѝ.

— Райън пристигна ли? — попита Брена.

— Не — отговори Еухемия. — Синът ми ще се присъедини към нас утре.

Конър предложи да седнат на масата, за да продължат разговора си. Брена последва съпруга си и се усмихна на начина, по който Еухемия сложи длан върху ръката на Конър и му се усмихна с любов.

Еухемия продължи да говори за Райън още няколко минути и после погледна към Брена, очевидно очаквайки да каже нещо.

Тя избъбри първото, което ѝ дойде на ум.

— Ще се радвам да се запозная с един толкова перфектен мъж — осъзна колко иронично прозвуча изказването ѝ и се ужаси. — Звучите

точно като майка ми, Лейди Еухемия. И тя вярва, че синовете ѝ са прекрасни. И е права, също като вас.

Еухемия кимна.

— Радвам се, че ще видя Райън — каза тя. — Минаха повече от шест месеца от последния път, когато ме посети. Невероятно зает е и аз усърдно се опитвам да не се меса в делата му.

— Пътуването до тук трудно ли бе, мадам? — попита Конър.

— Не мога да те лъжа и да ти кажа, че беше лесно — отговори тя. — Но не беше по-лошо от това, което очаквах — добави, гледайки към Брена.

Тя си помисли, че е много мило от страна на Еухемия да включи и нея в разговора.

— От колко време сте далеч от дома? — попита тя.

— Шестнадесет години и три месеца — отговори Еухемия. — Някои сутрини имам чувството, че моя Доналд ме е напуснал едва преди ден, така успявам да се преборя с мъката.

Конър кимна с разбиране. Забеляза сълзите в очите на Еухемия и внимателно смени темата към нещо по-весело. Брена бе щастлива да стои до мъжа си и да го слуша. Една тема водеше до втора и преди да се усетят измина цял час. Брена би била щастлива да стои така цяла нощ, защото спокойствието, настанило се на лицето на мъжа ѝ бе най-хубавата награда. Никога не го бе виждала толкова спокоен и доволен.

Очевидно обичаше тази жена; със сигурност я уважаваше и явно наистина му бе липсвала много.

Мислите ѝ се отпавиха към собствената ѝ майка и като си представи деня, в който отново ще я види, очите ѝ се напълниха със сълзи. За да си попречи да се разчувства, тя спря да мисли за роднините си и започна да мечтае, какво би искала да яде за вечеря.

Еухемия потърка гърба си и изрече името на Брена.

— Моля да ме извините, но пътуването до тук ме изтощи. Вече не съм толкова млада и дори кратка езда ме изморява. Смятам да се оттегля за през нощта и ако нямате нищо против ще бъда благодарна да ми изпратят поднос с храна в стаята ми.

Конър веднага скочи на крака, за да помогне на мащехата си.

— Да ви помогна ли да се настаните, лейди МакАлистър? — попита Брена.

— Един от слугите на Конър вече ми помогна, дете мое.

Брена ѝ се поклони и ѝ пожела лека нощ. Конър ѝ предложи да го изчака в залата, докато изпрати Еухемия до стаята ѝ. Разбра, че съпруга ѝ има нужда да остане за малко насаме с мащехата си и нямаше нищо против да изчака.

Той се забави доста време. Когато се върна в залата, коремът ѝ къркореше от глад и така ѝ се спеше, че едва държеше главата си изправена.

Вече ѝ бе станало ясно как се държи съпруга ѝ. Забеляза, че не изпитва никакви затруднения да общува по-продължително с мащехата си, но за сметка на това обръщаше два пъти по-малко внимание на жена си.

— Горے има четири спални, Брена. Кухните са в отделна сграда зад голямата зала, ако някога поискаш да отидеш там.

Той я хвана за ръката и я поведе нагоре по стълбите. Беше благодарна, че стъпалата не са чак толкова стръмни, като тези водещи до спалните на воините.

— Защо тук има парапет, но не и долу? Има ли причина да не построиш такъв?

— Да — отговори той — Наистина ли си гладна?

— Да, бих хапнала нещо. Още не си ми отговорил, защо няма парапет.

— Така е по-лесно да бутнеш воина долу, затова.

Тя си помисли, че се шегува. Но когато Конър не се усмихна, си промени мнението.

— За теб това е много важно, нали?

Той не разбра, че просто го дразни и очевидно сметна, че не е нужно да отговаря на въпроса ѝ.

Когато стигнаха до горния етаж, той посочи тъмния коридор зад нея.

— Там има три спални. Нашата е от другата страна на коридора, точно срещу теб.

Тя нямаше време дори да гъкне. Конър я задърпа надолу по коридора и не спря докато не влязоха в спалнята им. Вратата зад тях се затръшна с глух звук. Вътре бе напълно тъмно. Конър прекоси стаята и дръпна завесите на прозорците, за да влезе малко светлина. Брена въздъхна от облекчение, защото стаята въобще не беше толкова зле, колкото очакваше. Имаше прилично голямо огнище в единия край и

легло в другия. От двете страни на леглото имаше ниски ракли, върху които бяха сложени свещи. Освен няколко куки поставени на стената до вратата, нямаше нищо повече за гледане.

Тя побърза да отиде до прозорците, за да види каква гледка се открива от тях, и горещо се помоли да не е нещо отегчително. Щом погледна напред видя първо вътрешния двор, а след това и руините в далечината. Мрачна картина със сигурност, но тъй като не желаше да живее в миналото, тя отиде до леглото, за да разбере дали е на бучки или е меко.

— Прекрасно легло — отбеляза тя. — Значи това е спалнята ни. Живееш си по селски нали, Конър, без излишен лукс?

— Това тревожи ли те?

— Не — отговори тя — Може ли да се изкъпя?

— Утре ще те заведе на езерото.

— Нека е днес, моля те.

Той отстъпи.

— Ще наредя да ти подготвят банята. Но ще трябва да изчакаш докато стоплят водата в кухнята и я качат до горе.

Тя поклати глава.

— Не искам да създавам проблеми на прислугата ти. Не мога ли да се изкъпя в кухнята?

Той не се изненада, че е проявила внимание, защото вече бе забелязал, че тя поставя грижите за другите пред своите собствени, без значение колко неприятности ѝ създава това. Или колко рани получава, добави той, защото бе поставила сигурността на Грейс пред своята.

— Да, можеш да се изкъпеш в кухнята.

— А може ли и да хапна там?

— Както желаш.

Той отвори вратата, за да излезе, но се поколеба на прага и се намръщи, като забеляза тъмните сенки под очите ѝ. На слабата светлина те изглеждаха много по-изразени. Почувства се отговорен за изтощението ѝ, защото я бе претоварил и когато съжали, че я е подложил на толкова трудно изпитание, осъзна, че просто не е имал друга възможност. МакНеър и воините му ги преследваха и да я отведе на по-сигурно място бе от по-голямо значение, отколкото нуждата ѝ от сън.

— Искам да си починеш.

— Ти ще си почиваш ли, заедно с мен?

— Да.

— Сега, когато Еухемия е тук, все още ли си решен да заминеш утре?

— Да.

— Мислиш ли, че ме харесва.

— Разбира се, че те харесва. Нямах нужда от моето потвърждение.

— Ще остане ли с нас, за по-дълго време?

— Надявам се — отговори той, докато отиваше към вратата — Не съм я питал.

— Конър?

— Да.

— Моля те, гледай да не забравиш да изпратиш някой от войните ти да намери Джили.

— Няма да забравя. Имаш ли други въпроси?

Нито грубото му отношение, нито намръщената му физиономия я спряха. Тя изтича до вратата, повдигна се на пръсти и го целуна. Беше много усърдна. Конър обви ръце около кръста ѝ, повдигна я към себе си и също я целуна. Целувката бе много по-страстна отколкото възнамеряваше, но и свърши прекалено бързо за вкуса му, защото Брена се отдръпна от него. Улавяйки объркването в очите му тя извърна глава настрани, за да не види усмивката ѝ и му каза, че може да си върви.

Той вече слизаше по стълбите, когато осъзна, че е бил отпратен.

Куинлан трябваше да му каже, че се усмихва. Войнът искаше да знае, защо леърдът му е толкова щастлив и накара Конър да признае, че няма ни най-малка представа защо.

Колкото и нелепо да звучеше, Брена имаше чувството, че руините от бащиния дом на Конър сякаш се приближават към нея, и без значение къде стоеше в стаята, щом погледнеше навън виждаше само тях.

Не можеше да откъсне очи от потискащата гледка. Знаеше, че баща му е загинал там, но дали Конър е бил свидетел на смъртта му.

Надяваше се, че не, защото не можеше дори да си представи колко болезнено би било да гледа собствения си баща да умира.

Почукване на вратата я спаси от тъжните ѝ мисли. Един воин внесе вещите ѝ, и в мига щом остана сама, тя извади дрехи за преобличане, четката си за коса, две кърпи и забърза навън.

На долния етаж нямаше никой, а отвън не се чуваше и звук. Тази тишина въобще не ѝ допадна. Беше свикнала да бъде обградена от семейството си, прислугата и гостите и знаеше, че ще ѝ отнеме доста време преди да се приспособи към новата обстановка.

Готвачката точно идваше, за да я повика, и отвори вратата в секундата, в която Брена посегна към дръжката. На жената ѝ бяха нужни няколко минути, за да се възстанови от изненадата. Тя слезе няколко стъпала надолу и се представи с толкова тих глас, сякаш изповядваше греховете си пред свещеника и се страхуваше някой да не я чуе.

Казваше се Ада. Беше два пъти по-висока от Брена, изключително закръглена в ханша и с достатъчно сиви нишки в плитката си, за да разбере, че е на доста години.

Нежното ѝ държание и мекия ѝ глас много напомняха на майка ѝ, и Брена веднага я хареса.

Ада беше и много заета, точно както майка ѝ. Щом помогна на господарката си да се потопи в горещата вода, Ада отказа да ѝ даде сапун, докато Брена не ѝ обещае да не си мие косата.

Двете жени се разбираха използвайки комбинация от келтски език и жестове. Ада говореше толкова бързо с плътния си глас, че Брена едва успя да разбере една-две думи от дългата ѝ реч.

Накрая тя посочи шевове на челото ѝ и буйно поклати глава. Брена заключи, че жената не иска да ги намокри.

Ада не бе забелязала синината на бедрото ѝ, докато не помогна на Брена да излезе от дървеното ведро. Възрастната жена се засуети около нея като квачка и в старанието си да покаже загрижеността си, удари толкова силно рамото на Брена, че едва на я изхвърли извън кухнята.

След като уви новата жена на леърда си в одеяло, Ада поиска да узнае как е получила нараняванията си. Няколко пъти Брена се опита да обясни, но в крайна сметка единственото, което жената разбра, бе, че е паднала по стълби.

Когато се опита да облече дрехите, Ада не ѝ позволи. Тя ги издърпа от ръцете ѝ и ги замени с други. Брена знаеше, че зад всичко това стои Конър, тъй като жената кимаше и повтаряше „леърд МакАлистър“, отново и отново.

Десет минути по-късно Брена бе облечена в бледозлатиста рокля с плейда на МакАлистър отгоре.

Ада настоя да я настани на кухненската маса. Брена не постигна нищо, когато ѝ каза, че няма нужда от помощта ѝ. Жената вече си бе наумила какво трябва да се направи и бе безсмислено да се спори с нея.

Нямаше представа какво ѝ дадоха да яде, но вкуса и аромата бяха толкова прекрасни, че поиска допълнително. Храната и компанията на Ада я освежиха. Все още не бе готова за лягане, затова реши да разгледа отвън, преди да се е стъмнило.

В секундата, в която излезе навън, чу мъжки викове. Звукът изглежда идваше от вътрешния двор. Звучеше така, сякаш се е събрала тълпа и всички се опитваха да говорят едновременно, и Брена бе любопитна да разбере какво се случва. Видя няколко тичащи мъже да се събират в предната част на крепостта със сериозни лица. Тя инстинктивно запристъпва по-предпазливо.

Докато стигне до другия край на крепостта, вътрешния двор бе потънал в тишина. Помисли си, че воините сигурно са продължили напред към билото отсреща, но когато зави и ги видя застанали в кръг, тя спря нерешително. До един воините гледаха към земята в средата на кръга. Сякаш се бяха вкаменили. Забеляза, че трима от мъжете носеха плейдове с различни цветове от тези на МакАлистър. Те бяха единствените, които помръдваха от време на време. Видя ужаса изписан на лицата им, всеки път щом погледнеха към съпруга ѝ. Конър бе в най-далечния край на кръга. Ако бе вдигнал поглед, щеше да я види да стои наблизо, но и той като останалите не откъсваше очи от земята.

В държанието на всички тези мъже имаше нещо нередно.

Тя задържа погледа си върху съпруга си, докато вървеше напред, с надеждата той да погледне към нея, за да ѝ даде знак дали да се приближи или да се върне назад. Каменното му изражение трябваше да я предупреди, но все пак не бе подготвена за гледката, която се разкри пред очите ѝ.

Тя намери пролука между двама воина на МакАлистър, приближи се, повдигна се на пръсти и опита да погледне над рамото на воина пред себе си. Точно тогава един от мъжете се отмести и тя вече можеше да погледне към земята, за да види какво гледат останалите.

Там бяха кървавите останки на животно с въже, увито около врата му, и в първия момент не разбра какво вижда. Тогава забеляза и какво бе останало от сплетената грива и розовата панделка вързана на спретната малка фльонга.

Прозрението я порази като мълния. Жлъч се надигна към гърлото ѝ и излезе през устните ѝ в тих скимтящ звук на болка.

Гледаше своята любима Джили.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Конър видя жена си, застанала в кръга, и я изчака да го погледне. Беше сигурен, че в началото тя дори не разбра какво гледа. Молеше се на Господ да не разпознае коня, макар в сърцето си да знаеше, че ще го стори. Защо не бе махнал проклетата панделка в мига, в който я видя? Със сигурност това бе единственото нещо, по което би познала, че това е Джили.

Болеше го заради нея. Болката, която видя в очите ѝ в мига, в който разпозна коня си, едва не го изкара от кожата му. Отне му цялата воля, която притежаваше, да остане неподвижен. Тя издаде тих звук. Бе сигурен, че хората на Хю го помислиха за вятъра, защото един от мъжете погледна към небето, преди отново да съсредоточи погледа си върху Конър.

Брена сложи ръка на гърлото си, направи крачка назад и с обезумял поглед потърси лицето на съпруга си.

Искаше му се да отиде при нея, но не помръдна. Знаеше, че не може да ѝ покаже никакво състрадание преди войните на Хю да си тръгнат.

Вестоносците на съседа му, щяха да отидат при своя леърд, за да му докладват, каква е била реакцията на МакАлистър и, проклет да бъде, ако позволи някой външен да разбере какво мисли за съобщението на МакНеър.

Притесняваше се само, че жена му, ще се разпищи или ще припадне пред всичките тези свидетели. Разбира се, не я винеше, защото знаеше, колко много обича животното, но все пак се надяваше да не прави сцени, а бързо да се прибере в крепостта.

Опита се да ѝ помогне. Задържа погледа ѝ за един дълъг момент, давайки ѝ знак с мълчанието си и студеното си изражение, да последва примера му.

Осъзнаваше, че иска прекалено много от нея и в действителност не знаеше дали тя ще може да постъпи според очакванията му. Затова точно когато се канеше да ѝ заповяда да се прибере в крепостта, бе

приятно изненадан да види как ръката ѝ се спуска от гърлото ѝ и цвета се връща в лицето ѝ. Тя се поизправи, трепна веднъж, и едва доловимо му кимна.

Даде му повече, отколкото очакваше.

Брена погледна към воините на Хю и, Боже мили, на лицето ѝ грееше усмивка, сякаш искаше да ги покани на гости в дома си, но не смее да го направи преди леърда ѝ да ѝ даде позволението си.

Господи, колко се гордееше с нея. Изглеждаше така, сякаш е просто леко любопитна, докато срещаше погледите на мъжете. После за последно спря очи върху Конър, поклони му се, обърна се и напусна двора с достойнството и изтънчената осанка на принцеса.

Всички я гледаха как се оттегля. Няколко прислужнички чакаха пред крепостта и щом Брена стигна до тях, някой я попита.

— Какво гледат мъжете, милейди?

— Просто умрял кон — отвърна тя. — Нищо повече.

Тя продължи пътя си бавничко, и чак когато зави зад ъгъла, хората на Хю откъснаха поглед от нея и отново погледнаха към Конър.

— Хю се притеснява, да не помислите, че той е отговорен за това.

Криспин пристъпи напред, за да говори вместо леърда си.

Той застана срещу вестоносеца, принуждавайки мъжа, бързо да отстъпи крачка назад.

— Хю няма причини за притеснение. Нашият леърд знае, кой е изпратил съобщението.

— Изпълнихте задачата си — намеси се Куинлан. — Вървете си и ни оставете да се заемем с по-важни дела.

Няколко от воините на МакАлистър кимнаха в знак на съгласие и вестоносеца забеляза, че се усмихваха също като леърда си.

— Да докладвам ли, че леърда ви е бил раздразнен от съобщението, и нищо повече?

— Докладвай, каквото си искаш — отговори Конър. — За мен няма никакво значение.

— Да вземем ли останките със себе си?

— Оставете ги за кучетата ни — нареди Криспин.

Конър кимна, преди да се отдалечи.

Вестоносците нямаше да забравят на какво станаха свидетели и когато дойдеше мига да се изправят пред своя предводител, щяха да

докладват, че леърд МакАлистър е бил невероятно развеселен от съобщението на врага си.

Брена успя да се добере до стаята си, преди да започне да ѝ се повдига. Успя да задържи храната в стомаха си, като си поемаше дълбоко въздух и опитваше да заличи спомена за мъртвата Джили, от главата си.

Когато гаденето постепенно спря, тя седна на леглото, стисна ръце в скута си и опита да осмисли случилото се. Не се разплака от мъка, защото вярваше, че сълзите трябва да се проливат за хората, не за животните, но въпреки това, имаше нужда от целия си самоконтрол, за да не се поддаде на желанието да се разплаче.

Горката Джили. Вярната ѝ кобила никога нищо лошо не бе сторила. Умното послушно животно, бе донесло на Брена голяма радост през годините и трябваше да изживее последните си дни на поляна покрита с детелини и да умре, когато ѝ дойде времето. Да си представи насилствената ѝ смърт и това, че е била влачена през половината планина бе прекалено ужасно за приемане. Молеше се нежното животно да е умряло бързо преди садистичните убийци да са използвали върху нея ножовете и секирите си. Кой би направил нещо толкова долно и противно?

МакНеър. Той трябваше да стои зад всичко това. Сигурно е бил бесен, докато ги е преследвал, и когато е намерил Джили е насочил яростта си към нея. До днес, Брена не познаваше човек, способен на толкова потресаваща жестокост. Спомни си, че когато баща ѝ нареди да се омъжи за МакНеър, беше ядосан и притеснен. Въпреки това, тогава не се боеше от леърда. Сега обаче бе ужасена от него. Ако можеше да се отнесе така с едно животно, какво ли е способен да причини на човек? Тази мисъл извика в ума ѝ още една, много по-ужасяваща. Ако Конър не бе дошъл за нея, сега щеше да е омъжена за този демон. От това разкритие отново започна да ѝ се повдига.

Не знаеше, колко дълго е стояла така, мислейки какво би могло да се случи, но в стаята бе вече тъмно, когато Конър се прибра. Тя нито го погледна, нито му проговори и бе благодарна, че и той също запази мълчание, защото знаеше, че все още не е способна да говори за случилото се с Джили.

След като ѝ хвърли един бърз поглед, за да се убеди, че е добре, той залости вратата зад себе си, прекоси стаята и отиде до огнището, за да запали огън.

Конър очакваше Брена да му се разкрещи и когато тя не продума, притеснението му нарасна. Смяташе, че би трябвало да му е сърдита, защото именното той бе настоял да изоставят коня. Не му се искаше Брена да таи гнева в себе си. Колкото по-скоро го освободеше, толкова по-скоро щеше да се успокои и да заспи.

Веднъж баща му му бе казал, че жените имат уникалната способност да се отърват от гнева си, като поговорят за случилото се през деня. Мъжете не бяха способни на такова нещо. Понякога воина трупаше гняв в сърцето си в продължение на години, докато не намери начин да отмъсти за стореното му зло. Самият Конър не познаваше друг начин.

— Трепериш. Ела и седни до огъня.

Тя го изненада, като му се подчини. В мига, в който прекоси стаята, той я прегърна, заповяда ѝ да го погледне в очите и ѝ даде позволенията си, да му се разкрещи.

— Не искам да ти крещя — объркано му отвърна тя.

— Знам, че си ми сърдита. Изкарай си яда сега и се отърви от него.

— Не съм ти сърдита.

— Аз реших да изоставим коня ти.

— Да, но така се налагаше.

Тя му обърна гръб и се загледа в огъня.

— МакНеър е виновен.

— Да.

— Изпитал е удоволствие от това, което е сторил на Джили, нали?

— Не мисли за това.

— Отговори ми — гласът ѝ бе много по-остър, отколкото бе нужно, но изглежда Конър не се притисни от това. Отговорът му бе доста мек, когато проговори.

— Да, сигурен съм, че е изпитал удоволствие, докато е осакатявал коня.

— Надявам се, Джили да е умряла бързо преди той... Така ли е? Той я погледна право в очите, когато я излъга.

— Да.

— Как може да си толкова сигурен?

— Просто знам — гласът му беше достатъчно категоричен, за да я накара да повярва, че ѝ казва истината.

— Не трябваше да я оставям да носи панделка с името си. Така са разбрали, че е моя, нали?

— И да я беше махнала пак щяха да разберат. Тя е много по-дребна от нашите коне.

Конър ѝ говореше без заобикалки. Тя се отскубна от ръцете му и отново го погледна в лицето, но не забеляза и следа от гняв.

— Много си спокоен за всичко това, нали? Не искаш ли да се разкрещиш? — попита го тя.

— Ако го направя, това ще промени ли случилото се?

Тя поклати глава. Знаеше, че е прав. Хленченето и сълзите нямаше да върнат живота на Джили. Въпреки това, липсата на емоции в Конър я караше да се чувства много по-самотна в гнева и страха ѝ.

— Защо МакНеър си е създал толкова много грижи да изпрати Джили при нас?

— Иска да видя какво е направил. А сега си лягай. Имаш нужда от почивка.

— За кого е съобщението, за теб или за мен?

— За мен.

— Но Джили принадлежеше на мен.

— А ти принадлежиш на мен — отговори той.

— Какво е съобщението, което е искал да ни изпрати?

— Воините на Хю казаха, че МакНеър го нарекъл подарък — каза той. Отново я дръпна до себе си и започна да я разсъблича.

Тя не се възпротиви, докато Конър не опита да свали долната ѝ риза.

— Ще ми бъде студено.

Това не го разубеди.

— Тази нощ, аз ще те топля. Забелязах, че все още носиш медальона, който баща ти ти е дал. Казах ти да го изхвърлиш — напомни ѝ той. Всъщност не се интересувахе, какво ще направи с дървения кръг, защото вече я разбираше по-добре и знаеше, че тя не цели да го обиди, като го носи. Вече му изглеждаше безобиден.

— Не го направих.

— Какво не си направила?

— Не го изхвърлих.

— Да, виждам — каза той развеселен. — Тази вечер наистина си много изморена, нали?

— Да. Не съм сигурна дали ще мога да заспя. Прекалено ядосана съм и...

— И какво?

Тя поклати глава. Не беше готова да му признае колко се страхува.

— Ще дойдеш ли в леглото с мен?

— Все още не. Има още нещо, което трябва да свърша.

— Важно ли е?

— Да.

— Моля те остани при мен, само още няколко минути.

Тя нямаше да си легне, докато не го накара да се съгласи, затова събу ботушите си, просна се по гръб на леглото и кръстоса ръце на тила си. Загледа се в тавана. А тя се втренчи в него.

Изглеждаше толкова спокоен, сякаш нямаше никакви грижи, и ако не го бе видяла да стои срещу нея на двора, щеше да си помисли, че все още нито е чул, нито е видял какво е сполетяло Джили. Държанието му я изнервяше.

Брена предпочиташе да спи от страната на леглото, която е по-близо до вратата, но Конър взе решението вместо нея и я настана близо до прозореца. Не ѝ се искаше да гледа навън, към руините, но още по-малко желаше да поглежда към Конър, защото леденото му отношение я правеше също толкова неспокойна, както и обляната от лунна светлина, гледка навън, затова и тя легна по гръб и се загледа в тавана.

Брена не можеше да разбере безразличието на съпруга си. Когато го видя да гледа надолу към Джили, бе решила, че само се преструва на безразличен, за да може вестоносците да нямат нищо важно, което да съобщят на леърда си. Сега вече не бе толкова сигурна. Може би Конър въобще не се бе преструвал. Възможно ли бе, наистина да е толкова безчувствен? Макар, че конят бе неин любимец и го бе отгледала и го бе обичала силно, все пак си оставаше само животно. Дали Конър би се държал така, ако вместо кобилата ѝ, по този начин бяха донесени останките на някой негов воин?

Горещо се надяваше да не е така.

Няколко минути изминаха в мълчание, докато размишляваше върху поведението на съпруга си. Хрумна ѝ още един въпрос, който да му зададе, но първо го погледна, за да се увери, че не е заспал.

— На кого бяха воините, които дойдоха?

— На Хю.

— Съюзник на МакНеър ли е?

— Воините му отдавна щяха да са мъртви, ако леърда им беше съюзник на МакНеър.

— Тогава сигурно е твой съюзник.

— Да. Но само, когато му е угодно — отговори той. — Земите на Хю граничат с нашите на север. Докато не ми пречи, ще го оставя да живее в мир.

— Не бих му се доверила.

— Не му се доверявам.

Конър виждаше, че едва успява да остане будна. Вече не можеше да си държи очите отворени и непрестанно се прозяваше, но все още бе решена да говорят за случилото се, вместо да се предаде пред неизбежното. Той обаче бе решен жена му да изгуби тази битка. Придърпа я в прегръдките си, притисна я съвсем близо до себе си и започна да разтрива гърба ѝ. Топлината на тялото му я сгриваше и тя стана още по-сънлива.

— МакНеър е демон, а демоните не се страхуват от никой — каза тя. — Това го прави още по-опасен и ужасяващ за останалите.

Той затвори очи и я зачака да му каже, че се страхува от копелето.

— Особено жените, биха се страхували от него.

— Но не и ти — каза той. — Знаеш, че няма да позволя да ти се случи нещо лошо, нали Брена?

— Да — прошепна тя. — И ти знаеш, че не бих допуснала да ти се случи нещо, нали Конър?

Той се усмихна и се наведе, за да я целуне по челото.

— МакНеър не е безсмъртен. И той има страхове, като всеки друг. Има един мъж, от който се страхува най-много от всичко.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Жените трябва ли да се страхуват от този мъж?

— Не.

— Кой е той? — попита тя, но заспа докато чакаше да чуе от съпруга си името на мъжа, от който се боеше демона.

Спеше само от час, когато изведнъж се събуди от звука на металните вериги, с които се спускаше подвижния мост.

Конър не беше в леглото до нея.

Още преди краката ѝ да докоснат пода знаеше, че съпругът ѝ напуска крепостта. Тя грабна плейда си и докато бързаше към прозореца, го уви около тялото си.

Гледката бе зловеща. Процесия от воини яхнали коне, носещи горяща факла в едната си ръка и въже в другата, бавно прекосяваха моста, влачейки останките на коня след себе си. Конският тропот не можеше да заглуши звука на влачещия се по дървените греди, труп.

Конър беше начело и ги водеше към руините. Когато процесията стигна до целта си, всички слязоха от конете. Наредиха се един до друг, и образуваха дъга, а по средата, четирима от тях започнаха да копаят. Мускулестите им рамене блестяха на мъждивата светлина от факлите докато трупаха купчини пръст зад себе си.

Дупката беше дълбока. Един воин пристъпи напред, протегна се и помогна на мъжете да излязат от нея. Сетне забиха факлите в земята и едновременно започнаха да разпъват въжетата. Внимателно поднесоха останките на кобилата към дупката.

Въжетата приличаха на змии, които се спуснаха в дупката, щом воините ги пуснаха. Те се залюляха за миг на ръба и после се сринаха долу.

След това воините нахвърляха пръст, поставиха горящите си факли на върха на могилната и заотстъпваха назад към конете си.

Няколко минути по-късно процесията се завърна в крепостта прекосявайки подвижния мост.

Само една светлина бе останала като страж, бдящ над гроба срещу руините. Тя горя ярко няколко минути, сетне премигна два пъти и изгасна.

Брена остана до прозореца, оглеждайки се за съпруга си.

Когато Куинлан и Криспин се върнаха в крепостта, десет минути по-късно, тя се притаи в сенките, за да не я видят. Воините се връщаха от езерото, където се бяха изкъпали, затова тя предположи, че и мъжа ѝ е там.

Измина почти цял час, преди той да се зададе по пътеката. Дъхът заседна в гърлото ѝ, когато го видя. Огънят от факлата му пламтеше около него и в блясъка на светлината, великолепно му тяло, сякаш бе покрито със злато.

Не бе забелязала опасността в него, докато той не се приближи и тогава Брена видя промяната в него. Движеше се като хищник. Крачките му бяха широки и решителни, мускулите на раменете и ръцете му, танцуваха под гладката кожа, а погледа му бе напрегнат.

Бе готов за битка. Силата, която излъчваше, накара сърцето ѝ да заби по-силно. Ръцете ѝ трепереха, докато се опитваше да увие плейда, по-стегнато около раменете си, за да прогони внезапно появилият се студ.

Знаеше, че се държи глупаво. Той бе неин съпруг, не враг. Въпреки това, инстинктите ѝ продължиха да я предупреждават за надвиснала опасност. Разбра защо, в мига, в който Конър влезе във вътрешния двор.

Почувства яростта му, преди да я види. С наведена глава, той проследи следите в земята, където бе влачена Джили и спря на мястото, на което я бяха оставили вестоносците. Той потръпна веднъж, след което отметна глава назад и погледна към небето. На приглушената светлина от факлите линиите на лицето му бяха сиви, остри и пропити с ярост. Една вена пулсираше на стиснатата му челюст, а раменете и гърба му бяха напрегнати.

Беше погълнат от гнева. Тя се загледа в студените смъртоносни очи на дивака и яростта, която ги изпълваше. Той хвърли факлата във въздуха, вдигна своя меч, над главата си, и с две ръце го заби силно в окървавената земя.

Гледката беше ужасяваща. Брена не можеше да се помръдне, не можеше да диша, нито да го извика.

Тя погледна към руините и изведнъж разбра, защо Конър е толкова разгневен. Беше ѝ казал, че баща му е загинал там, но тя не го бе попитала, кой е бил отговорен за това. И сега нямаше да го попита, защото в сърцето си, вече знаеше отговора.

Тя си пое дълбоко въздух и отново погледна към съпруга си. Той гледаше право към нея. Погледът му задържа нейния цяла минута, преди да ѝ обърне гръб. А после извади меча от земята и тръгна назад по пътеката.

Тя изкрещя името му. Изражението му бе смъртоносно, когато погледна отново към нея. Сигурно трябваше да бъде уплашена, но не беше. Тя протегна ръка към него и му нареди да се прибере в къщи при нея.

Чакаше го в средата на стаята. Чувахе шума на приближаващите се стъпки. Очите ѝ бяха вперени към вратата, а сърцето ѝ туптеше силно, докато го чакаше. Щеше да го прегърне и да прогони гнева му с тихия си шепот и нежните си грижи.

Беше станала свидетел как от водач се превръща в дивак, и знаеше без капка съмнение, че Конър е мъжът, от който МакНеър се бои.

Невъзможно бе да изпита състрадание към свинята.

Конър не можеше да се концентрира върху задачите си.

Мислите за жена му, и за това, което ѝ бе сторил предишната нощ, не му даваше мира.

Бе се държал като животно. Трябваше да остане при езерото, докато обуздае гнева си, или да прекара остатъка от нощта там, но когато тя го повика и му заповяда да отиде при нея, той бе неспособен да устои на обаянието ѝ.

Брена не биваше да го докосва. Ако само си бе стояла в другия край на спалнята, може би щеше да успее да я игнорира. Конър осъзна, че това е лъжа, веднага щом си го помисли. От мига, в който тръгна нагоре по стълбите, имаше намерението да я притежава, но не възнамеряваше да се държи като дивак. Дали я бе наранил? Господ да му е на помощ, не помнеше. Но тя нито му се противопостави, нито му каза да спре. Тогава със сигурност би я послушал и би изпълнил желанието ѝ. Спомни си как тя изтича към него, прегърна го силно и отказа да го пусне. Тогава разбира се, тя не осъзнаваше, какво ще ѝ стори само след миг. Ако можеше да прочете мислите му в онзи момент, сигурно щеше да се хвърли през прозореца. Никога нямаше да му прости. А и защо би го направила? Бе я използвал по най-срамен начин, бе ѝ причинил неща, които сигурно са я ужасили, взе я неведнъж, а два пъти и то по начини, които тя не би разбрала.

Знаеше защо изпитва такава нужда да бъде с нея. Бе живял с гнева толкова дълго време, а тя бе толкова нежна и любвеобилна.

Нуждаеше се от нея, за да диша, за да чувства...

— Конър, ще удушиш Питър — Криспин бе зад него и сложи ръка на рамото му.

Конър избута воина далеч от себе си. Питър отстъпи, пое си няколко пъти дълбоко дъх, задави се задъхано, и се изправи.

— За малко да убиеш, човек, Питър — каза рязко Конър. — Ако не бях избил меча от ръката ти, един от лоялните ми воини сега щеше да е мъртъв. Няма да толерирам подобно държание.

— Леърд аз... — започна Питър.

Конър вдигна ръка и го накара да млъкне.

— Не искам да слушам оправданията ти. Куинлан ще реши какво да бъде наказанието ти.

Конър изчака воина да си тръгне, преди да обсъди проблема с двамата си подчинени. Куинлан и Криспин застанаха от двете му страни.

Криспин смяташе, че воинът е безнадеждно несръчен и трябва да го изпатят вкъщи. Куинлан бе съгласен, но обеща, че ще изчака гневът му да утихне, преди да вземе окончателно решение.

Криспин пръв смени темата на разговора.

— Реши ли как ще отмъстиш на МакНеър?

— Да, реших. Този следобед двамата с теб заминаваме. Избери осем или десет воина, които да дойдат с нас.

— Ще отидеш ли първо при Кинкейд? Нали те накара да му обещаеш, че няма да продължаваш с нападенията.

— Би трябвало да отида при брат ми и да му обясня всичко, но няма да го направя. Разбира се, той ще побеснее. Въпреки това, щом чуе за съобщението на МакНеър, съм сигурен, че ще осъзнае, че и аз трябва да изпратя послание на негодника.

— Не се изправяй срещу МакНеър или ако смяташ да го убиваш, нека аз яздя с теб — помоли Куинлан.

— Казваш го всеки път, щом поема задълженията ти — напомни му Криспин. — Сигурен съм, че Конър знае какво чувстваш към врага ни.

— Ти отправяш същата молба, когато аз яздя с Конър, Криспин.

Конър спря разправията им, като ги увери, че щом настъпи момента и двамата ще яздят до него.

— Няма да го убия, докато не намеря доказателства за вината му. Обещанието, което дадох на баща си е по-важно от всичко останало. Криспин, върви и събери войните, бъдете готови за тръгване преди залез. Куинлан, ела с мен до вътрешния двор, за да ти обясня задачите, които искам да свършиш, докато ме няма.

Бе приключил с изреждането на отговорностите му, когато стигнаха двора и тогава даде последната заповед.

— Погрижи се жена ми да бъде преместена в отделна спалня. Още тази нощ.

— С лейди Брена обсъдихте ли какво съобщение ще изпратиш на МакНеър?

— Не, и нямам такова намерение. Защо си помисли, че бих го направил?

— Тя ти е съпруга, Конър.

— Добре съм запознат с този факт.

— Нейният кон бе заклан.

— Да — съгласи се Конър. — И заради това, смяташ, че трябва да обсъждам с нея намеренията си?

Куинлан се разсмя, като видя, колко объркан е Конър от самата идея. Явно според него бе немислимо, да обсъди намеренията си с жена си.

— Повечето съпруги обичат мъжете им да споделят с тях чувствата си.

— Нима?

— Тогава решението ти да я преместиш в друга стая се дължи на нещо друго?

— Причините ми не те интересуват.

— Така е — съгласи се той — Но като твой приятел, трябва да ти кажа, че жена ти ще бъде много наранена от решението ти. Няма да разбере. Със сигурност си забелязал, че милейди има чувства към теб.

— Разбира се, че има. Точно заради това я местя в друга стая. Уверявам те, че ще е облекчена.

Конър отказа да говори повече по тази тема. Той нареди на Куинлан да се залавя със задачите си, и влезе вътре.

Нета, слугинята отговаряща за почистването на първия етаж, изпусна парцала, с който бършеше масата, в мига щом зърна господаря си. Тя скочи на крака, поклони му се и заеквайки го поздрави.

Слугинята бе страхлива жена, която подскачаше всеки път щом Конър ѝ хвърлеше дори бегъл поглед. Той не разбираше защо реагира така. Жената служеше в домакинството му вече почти година и през цялото това време, нито веднъж не ѝ бе повишил глас.

— Нета, качи се горе и кажи на жена ми, че искам да говоря с нея.

— Да я събудя ли, ако все още спи, леърд?

Конър поклати глава.

— Не, все още е рано. Ако не ти отговори веднага, не я буди. Постарай се да бъдеш тиха — добави той. — Мащехата ми може все още да спи.

Слугинята се препъна два пъти в бързината да излезе от залата. Конър закрачи из празната стая, докато я чакаше и прехвърляше на ум обяснението, което да даде на Брена. Вероятно трябваше да ѝ се извини за поведението си миналата нощ. Въпреки това, нямаше да го направи, по простата причина, че не виждаше никаква полза от това. Той никога не бе казвал на някой, че съжалява за нещо и нямаше намерението тепърва да започва.

Конър тъкмо бе запалил огън в огнището, когато Нета се завърна с новината, че лейди МакАлистър не е в спалнята си. Той ѝ нареди да изпрати няколко слуги да я потърсят извън крепостта и отново закрачи из залата. Забележката на Куинлан, че трябва да споделя чувствата си с жена си, го накара да се зачуди, дали Алек някога е говорил с Джейми за нещата, които ги притесняват. Разбира се, че не. Мъжете не правиха така... нали?

Той поклати отвратено глава. Бракът само усложняваше живота му. Трябваше да осъзнае това, преди да се ожени. Вече бе прекалено късно да размисли и сега, след като тя му принадлежеше, беше достатъчно честен да признае пред себе си, че никога няма да се откаже от нея, а ако си я представеше с друг мъж, направо побесняваше. Дали това означаваше, че му харесва да е женен? Кого заблуждаваше? Разбира се, че му харесваше и то повече, отколкото някога е смятал за възможно. Дори сега очакваше с нетърпение момента, в който тя ще влезе в залата.

Самият факт, че си го признаваше, го ужаси. Държеше се нетърпеливо, като млад воин, който се опитва да впечатли командира си.

Вече се бе превързал към жена си и ако не внимаваше, щеше да се влюби в нея. И тогава знаеше какво точно ще се случи. Щеше да я изгуби. Любовта към Брена не си заслужаваше, душевната болка.

Криспин влезе, за да оповести пристигането на леърд Кинкейд, въпреки, че вече беше закъснял, защото Алек стоеше до него. Двамата мъже наблюдаваха как Конър обикаля из залата.

Когато Куинлан се присъедини към тях след минута, той се поклони на леърд Кинкейд, преди да посвети цялото си внимание на Конър. Беше изумен, че леърдът все още не е забелязал брат си. Беше необичайно, да е толкова разсеян, но Куинлан бе сигурен, че мисли за лейди Брена.

Алек въобще не намери разсеяността на брат си за забавна. Само след секунда, Конър се обърна и се озова очи в очи с брат си.

— Смяташ ли да оповестиш пристигането на брат ми, или не, Криспин?

— Той те чакаше да ме погледнеш — сопна се Алек — Да обърнеш гръб на някой мъж, може да ти струва живота.

— Да обърнеш гръб на член от семейството е грубо, Алек, не опасно — той се приближи, поклони се тържествено пред него и каза — Оказваш ми голяма чест с присъствието си, леърд.

— Все още имаш нужда да усъвършенстваш маниерите си.

— Научил съм всичко, което знам от теб. Както виждам, някой те е ядосал. Носиш меча си.

— Бесен съм, — потвърди Алек — Хората ми ни чакат пред защитната стена. Преследваме един мъж, който посмя да ме предизвика и искам да яздиш с мен.

— Разбира се.

Алек кимна, доволен че Конър се съгласи, без дори да поиска да узнае името на мъжа, когото щяха да преследват. По-възрастният мъж, арогантно реши, че безусловната лоялност на Конър се дължи на начина, по който го бе отгледал.

Влизайки в залата, той потупа брат си по рамото, отиде до масата и седна на единствения стол с висока облегалка. Той посочи на Конър да седне на пейката до него.

— Доусън изглежда не ми повярва, че наистина казвам това, което имам предвид. Момиче, донеси ми чаша вода — извика той на слугинчето, което се навърташе пред вратата.

Слугинчето обезумяло се заоглежда наоколо. Конър реши, че търси място, където да сложи нещата, които носеше в ръцете си. Преди да ѝ каже, да ги остави на стълбите, тя изтича до него, поклони му се и ги стовари на масата, точно до него.

Конър знаеше, какви са тези вещи, още преди да му обясни.

— Изпратих три слугини от кухнята, навън, за да потърсят милейди, леърд, но единственото, което намериха, бяха тези неща, които бе изпуснала след себе си. Но те все още вървят по следите ѝ, леърд, и след като изпълня заповедта на леърд Кинкейд, ще бъдете ли така добър да ми кажете, какво да правя с вещите на господарката.

Конър очевидно бе раздразнен от жена си и поклати озадачено глава.

— Остави ги тук, Нета — нареди той.

Тя се поклони отново, преди да обслужи брат му. Конър забеляза, че ръцете ѝ треперят, докато поставяше чашата и каната с вода пред Алек, но изглежда той въобще не бе изненадан. Жените се плашеха много повече от големия му брат, отколкото от него.

— Изгубил си жена си? — попита Алек.

— Разбира се, че не — отговори Конър.

Алек погледна подигравателно брат си. Пресегна се и вдигна една жълта панделка.

— Какво имаме тук?

— Както виждаш, това са кесия, панделка и кинжал. Честна дума, Алек, не знам как го прави. Брена дори успява да загуби обувките от краката си, докато ходи. Постоянно губи вещите си и се налага някой да върви след нея, за да ги събира. Не знам как мога да я накарам да внимава повече.

Алек намери, разсеяността на Брена за изключително забавна. Добре се посмя за сметка на брат си, преди да предложи да сложат сандък в голямата зала, за да може хората му да слагат там, всичко, което Брена изгуби.

— С ваше позволение, аз ще се заема с тази задача — провикна се Криспин от вратата.

— Искаш ли и аз да отида да потърся жена ти? — попита Куинлан.

— Предпочитам и двамата да се присъедините към нас — нареди Алек — Това, което искам да обсъдим, засяга и вас двамата.

Той изчака мъжете да се настанят до Конър, преди да започне.

— Ще сме на път две седмици. Доусън и войните му се крият високо в планините, и ще ни отнеме време да ги открием.

— Изглежда не бързаш много, да започнеш — отбеляза Конър.

— Доусън няма да отиде никъде. Глупакът мисли, че не съм опасен за него — каза той и поклати глава — Не мога да си представя, от къде му е хрумнала подобна идея.

— Колко души има с него? — попита Криспин.

— Не съм много сигурен. Куинлан, твой ред ли е да пазиш крепостта, докато леърда ти отсъства?

— Да, леърд.

— Удвой стражата извън и вътре в крепостта.

— Вече съм дал нареждания, Алек. Няма нужда да се притесняваш — каза Конър.

— Очакваш ли неприятности? — попита Криспин.

Отговори му Конър.

— Алек винаги очаква неприятности, както и ние.

— Носят се слухове, че МакНеър подивял щом научил, че си отвял булката му. Един воин от ескорта й го убедил, че Брена е тръгнала доброволно с вас и сега, я обвинява също толкова, колкото и теб.

— Тя не е отговорна — каза Конър.

Куинлан гледаше скептично.

— Войните й са отишли при МакНеър, вместо да се върнат при барона си? Смаян съм от глупостта им.

— Били са принудени да отидат при него — обясни Алек — Не можете да си представите в какво положение се е оказал МакНеър. Имало е най-малко сто роднини и гости, чакащи да отпразнуват сватбата заедно с него. Очаквал е булката си предишната нощ, и след като не се появила преди залез-слънце изпратил допълнителен отряд да я доведе. Казаха ми, че бил унижен пред всичките гости. По дяволите Куинлан, да не си посмял да се разсмееш.

— Намирам унижението на МакНеър за много забавно — призна Куинлан.

— Както и аз — каза Конър.

— И аз също — присъедини се Криспин.

Лоялността им един към друг бе непрекословна. Тримата бяха истински братя в сърцата си и макар че Алек разбираше връзката помежду им, знаеше, че трябва да ги порицае за поведението им. Въпреки това, обаче, щеше да бъде лицемер, ако ги критикуваше, че се надсмиват над унижението на МакНеър. И той добре се бе посмял на гърба на леърда, но нямаше намерение да го признае пред брат си. Искаше да намали враждата между Конър и МакНеър, а не да я подхранва.

— Разбирам какво чувства всеки от вас към МакНеър. И аз не изпитвам особена симпатия към него, но все пак още не сте ме убедили, че той и баща му са замесени в смъртта на баща ти, Конър.

Той вдигна ръка, за да попречи на Конър да го прекъсне, преди да продължи.

— Искам да ти напомня, че трябва да ми дадеш неопровержими доказателства. Мечът на Доналд МакАлистър ще остане да виси на стената ми, както в деня, в който ти прекрачи прага на дома ми, и никой от вас няма да убива МакНеър, докато не ме убедите във вината му. Ясен ли съм?

— Напълно — отговори Конър — Ти си мой леърд и ще уважим всяко твое желание.

— По дяволите, добре ще е да е така.

Конър едва успяваше да обуздае гнева си. Въпреки че бе свободен да си изкаже свободно мнението, да започне да спори с брат си пред Куинлан и Криспин, щеше да е голяма грешка и можеше да подкопае позициите на Алек.

— Свърши ли да ни напомняш, какъв е дългът ни към теб? — попита той.

Алек го погледна лошо.

— Преди много време ти обещах, че няма да убия МакНеър, защото, ако или когато откриеш нужното доказателство за вината му, това право ще принадлежи на теб. Въпреки това, не съм ти обещал да те оставя жив, Конър. Не си позволявай отново да ме предизвикваш. — Алек изчака Конър да кимне, преди да продължи. — Господ е решил да повери на мен невъзможната задача да опазя трима ви живи и аз поех отговорността в секундата, в която доведох всеки от вас в дома си. По онова време бяхте полумъртви, и държахте жена ми цяла седмица

будна, за да се погрижи за вас. Все още не съм забравил неудобството, което ми причинихте.

— Спомням си — каза Конър. — Ти ми каза, че няма да ми позволиш да умра.

Алек се засмя.

— А ти ми нареди да отида и да прибера останалите.

Той въздъхна дълбоко и продължително.

— Оттогава, все се опитваш да ми даваш заповеди. Спомняш ли си, че ме накара да ти обещаая, че Куинлан и Криспин също няма да умрат? Не, разбира се, че не помниш. Не мога да променя миналото ти, Конър, но мога да се намеся в бъдещето ти. Имам информация, която може да ти се стори интересна. Един от английските воители, казал, на МакНеър, че Брена е планирала появата ти. Това не е вярно, нали?

— Не, не е вярно.

— И ми казваш, че не си я насилил да тръгне с теб.

— Не, не съм я принуждавал.

— Забрави да споменеш, някои много важни детайли, по време на обяснението ти за сватбата ви.

— Като например? — попита Конър.

Алек не му отговори веднага.

— Двама от войните на МакНеър са тръгнали с тримата английски воители. Отправили са се към дома на барон Хейнсуърд.

— Кой е барон Хейнсуърд, леърд Кинкейд? — попита Криспин.

— Бащата на Брена — отговори той.

— Имаше дванадесет воители, които придружаваха, милейди — каза Куинлан.

— Е останали са трима. МакНеър не обича да получава лоши вестии. Той вини бащата на Брена, че е отгледал свободомислещ дъщеря и смята да изиска незабавна компенсация. Не познавам барона и по тази причина не мога да предвидя как ще реагира той, щом разбере, че съюзът е бил провален, но знам какво бих направил аз, ако очаквам дъщеря ми да се омъжи за един мъж, а тя стане притежание на друг. Щях да тръгна след дъщеря си, за да чуя истината от нея.

— С други думи, смяташ, че барона, може да прегледа с воители си насам.

— Има такава възможност.

Конър сви рамене.

— Ако стане, няма какво да се направи.

— Какво ще правиш, ако баща ѝ те предизвика?

— Никой няма да ми я отнеме. Никой. — Не беше повишил глас, но тона му бе толкова безкомпромисен, че сякаш го бе направил.

— Ще го убиеш ли? — попита Криспин и в гласа му се долавяше само бегло любопитство.

— Вероятно жена ми ще се разстрои, ако го направя — каза Конър.

— Вероятно? — учуди се Алек. — Разбира се, че ще се разстрои.

— Няма да позволя да се стигне до там. Ще изчакам да видя какво ще предприеме баща ѝ.

Алек кимна, удовлетворен, че за момента, брат му няма да действа прибързано.

— Не бих го споменал пред Брена, защото не смятам за нужно да я притесняваме. Въпреки че не намирам нищо смущаващо в това, докато наблюдавах съпругата си, забелязах, че жените са склонни да се притесняват за незначителни неща. Джейми беше много разстроена, щом разбра какво е сторил МакНеър с коня на Брена. Макар че и аз бях отвратен от жестокостта, на която е способен. За нещастие, Джейми настоя да чуе всеки малък детайл от Хю.

— Леърд Хю е дошъл при теб? — попита Куинлан.

— Явно е яздил през нощта — отбеляза Криспин.

— Не, пристигна миналата вечер. Един от моите стражи го доведе. Хю беше доста разтревожен, но щом изпи няколко бири се поуспокои и успя да ми каже някои много интересни новини. Както знаеш винаги е отказвал да заеме твоята страна или тази на МакНеър. Преди няколко години той дойде при мен с молбата да го защитавам, ако някой от вас реши да промени мнението му със сила. Уверих го, че брат ми никога не би сторил подобно нещо и вярвам, че го убедих. Но не можех да му дам същите уверения щом се отнася до МакНеър. Хю иска да живее в мир. Дядо му и баща му преди него са управлявали безполезна малка площ земя между теб и врага ти, което го поставя в неудобна позиция, защото няма дори половината от воините, които всеки от вас притежава. Хю никога не е вдигал ръка срещу някого нито е бил неверен към съюзниците си и аз реших да му дам подкрепата си. Той е възрастен мъж, който не мисли на никому зло, Конър и няма да го накарам да се моли за мир.

— Аз му предложих закрилата си, Алек.

— Знам, че си го направил, но ако я приеме, воините му ще бъдат избити от МакНеър в мига, в който се обърнеш. Кралят е привързан към възрастния мъж и ще бъде невероятно разочарован ако с него се случи нещо лошо. Обясних това на МакНеър и му казах същото, както и на пратеника на краля, че ще направя всичко, което е нужно, Хю да запази независимостта си и да бъде оставен на мира.

— Да не би МакНеър да е упражнил натиск върху него?

— Да — отговори Алек. — Хю е ходил в земите на МакНеър, защото е бил поканен на празненството по случай сватбата, но възрастния човек не е успял да се махне оттам достатъчно бързо и, за нещастие е станал свидетел на противните мерки, които взима МакНеър, към тези, които са го ядосали.

— Английските воини — предположи Криспин. — Деветимата воини по същия начин ли са били убити, както коня на милейди?

Алек улови погледа на Конър и бавно кимна.

— Излишно е да казвам, че Хю е потресен от видяното. Надявам се, Брена никога да не узнае за воините. Ако Господ е милостив, никога няма да научи.

Надеждата му се оказа напразна, защото Брена вече бе чула всяка тяхна дума. Тъкмо минаваше през задната врата, когато чу гласа на Алек и се закова на място по средата на пътя, подготвяйки се, преди да влезе, за да го поздрави. Нямаше намерение да подслушва, докато не си чу името. Тогава остана на мястото си, защото искаше да разбере какво говорят за нея. Знаеше, че в мига, в който се присъединеше към тях, разговора им щеше да спре. Нито Алек, нито Конър говореха тихо и високите им гласове свидетелстваха, че разговорът им е много важен. Знаеше, че това, което върши е нередно, но в този момент не се интересуваше.

Тъкмо смяташе да се приближи и да им се покаже, когато Алек обясни какво се е случило с деветимата воини на баща ѝ. Беше толкова потресена от ужасяващата сцена, която си представи, че стомах ѝ се преобърна болезнено. Като се помоли за душите на мъртвите мъже, ѝ стана малко по-леко, и се закле, че по-късно, когато остане сама в стаята си, щеше да падне на колене и да помоли господ да ги приеме в лоното си. След като приключи щеше да му благодари, че ѝ е изпратил Конър. Защото ако той не бе дошъл за нея, сега щеше да е омъжена за

Сатаната. Само от мисълта цялата изтръпна и стомахът ѝ отново се преобърна.

Успя да се сдържи да не заплаче, като се концентрира върху разговора, който се водеше в залата. Наложил си да внимава, като си обеща, че веднага щом остане сама, ще може да се наплаче на спокойствие.

— Въпреки че е живял много години, Хю все още е много наивен — каза Алек. — Бил е доста напласен, когато се е прибрал в дома си, а на следващата сутрин, един от воините му е съобщил, че на границата е бил оставен коня на Брена, със съобщение от МакНеър, че останките му трябва да ти бъдат донесени, Конър. Хю бил сигурен, че ще искаш да ги видиш. Знаеш ли, че МакНеър ти ги изпраща като „подарък“.

— Да — отговори Конър.

— И Хю е дошъл направо при теб — обобщи Куинлан и кимна.

— Конър, бих искал да обсъдим и още нещо. Разбирам, че не е толкова важно, колкото сегашния ни разговор, но не спирам да мисля за един коментар, който направи Хю.

— Какво е казал?

— Хю е чул един от английските воини да казва, че Брена е била дете, когато те е помолила да се ожениш за нея. Пропусна да ми споменеш, нали? Сега искам отново да ми кажеш, че не си нарушил заповедите ми, да оставиш МакНеър на мира.

Алек тъкмо щеше да удари с юмрук по масата, когато се появи Брена.

— Добър ден, леърд Кинкейд. За мен е удоволствие, да ви видя отново.

Само за миг, изражението на Алек се промени от гневно смръщване, в искрена усмивка. Куинлан и Криспин изглеждаха облекчени, че я виждат. Тя тръгна направо към Алек, като хвърли само един бърз поглед към Конър и зърна подозрението в очите му, преди да се обърне към госта им. В ентусиазма си, тя стисна ръката му, за да му покаже, колко се радва да го види, но веднага осъзна грешката си и го пусна. Алек се изненада от жеста ѝ на привързаност, но въпреки това остана доволен. Взе ръцете ѝ в своите.

— Удоволствието е изцяло мое, Брена. Как се чувстваш днес? — попита той, гледайки шевове на челото ѝ.

— Чувствам се прекрасно, благодаря. А и как да не съм? Денят днес е прекрасен.

— Вали — напомни й Криспин.

— Дъждът спря — отговори му тя — Моля ви, седнете. Да не би да прекъснах важна среща? Извинявам се ако е така. Джейми с вас ли е, леърд?

Алек пусна ръцете й, преди да отговори.

— Тя е в къщи.

— Съжалявам да го чуя. Надявам се, да я доведете следващия път, щом дойдете на посещение при Конър.

Още веднъж помоли мъжете да седнат и те я послушаха. Брена отиде при Конър, изчака го да заеме мястото си, и сложи ръка на рамото му. Действието нямаше за цел да изрази привързаността й, а да покаже на Алек, че е лоялна към съпруга си.

— Съпругата ви добре ли е? — попита тя.

— Предполагам, че е добре — отговори Алек, а погледа му стана по-мек, щом заговори за жена си. — В момента не ми говори.

— О, Боже — прошепна Брена.

— Джейми може да е толкова упорита, колкото и съпруга й — отбеляза Конър.

— Да, вярно е — призна Алек и се ухили — Сърдита ми е, защото не й позволих да посети Мери Кейтлин. Дъщеря ни скоро ще ражда — обясни той на Брена — И защото това е първата й бременност, жена ми мисли, че присъствието й ще направи раждането по-лесно.

— Лейди Кинкейд е призната лечителка в нашите земи — каза й Куинлан.

— Леърд, не мога да не се съържа да попитам, защо не позволявате на Джейми да отиде при Мери Кейтлин — каза Брена.

Конър беше изненадан, че жена му, току-що поиска обяснение от брат му. Той знаеше, че Брена не е смела, а просто любопитна. По-късно щеше да му обясни, че не е имала за цел да го обиди и да оспорва действията му.

Все пак, Алек очевидно я разбра.

— Същото ме попита и Джейми. Не мога да отделя време да я заведа, защото имам много по-важни задачи, които изискват присъствието ми, а не бих й позволил да отиде без мен. И, разбира се,

тя се опита да се противопостави на нарежданията ми веднага, щом осъзна, че няма да отстъпя.

— Жена ми никога няма да ми се противопостави — обяви Конър. — Нали така, Брена?

— Сигурна съм, че няма да ми позволиш — отговори тя.

— Не, няма.

— Тогава, за доброто на дъщерите ни, се надявам да съумея да сторя, каквото е нужно, без да ти се противопоставя, Конър.

Алек реши, че поведението ѝ е много забавно.

— Толкова находчива ли си?

— Харесва ми да мисля, че съм, леърд. В семейството ми сме общо осем деца, и съм се научила да бъда такава, за да мога да получавам това, което искам. Смятате, че това са просто празни хвалби? — попита тя, щом Куинлан се разсмя — Възнамерявах да се омъжа за Конър и, както сте забелязали, сега съм негова жена.

Всички, освен Конър се засмяха. Той изглеждаше раздразнен.

Напрежението се бе покачило достатъчно, за да разбере, че е време да ги остави да продължат срещата си, но тъкмо когато щеше да се оттегли, Алек я накара да промени решението си.

— Наскоро срещнах един твой приятел, Брена. Той е запленил от теб, и мисли за себе си, като за твой защитник.

Куинлан погледна към Конър, очаквайки реакцията му, защото според него бе обида за всеки мъж, някой друг да се обяви за защитник на жена му.

— Конър защитава жена си. Кой е мъжа, който си позволява да го предизвика?

— Да, Конър е защитникът на милейди — промърмори Криспин. Брена дори не се опита да скрие досадата си.

— Напълно способна съм да се грижа за себе си. Много благодаря — по някаква причина и четиримата мъже намериха изказването ѝ за много забавно. — Кой е този мой приятел?

— Отец Синклер.

Куинлан изглеждаше смутен.

— Ако бяхте споменали, че е свещеник, нямаше да се намеся, леърд Кинкейд.

Алек не му обърна внимание.

— Той те хвали неуморно, Брена.

— Защо е дошъл при теб? — попита Конър.

— Беше му наредено да замести Мърдок. Разбира се, не мога да му позволя да остане, защото още скърбим за Мърдок. Не съм му го казал, все още, защото днес бързах да дойда тук, но ще бъде подслонен и нахранен в дома ми, докато се върна, и тогава ще го отпратя. Поне това мога да направя — допълни той и сви рамене.

— Как можеш да го отпратиш, леърд? — попита Брена.

Той изглеждаше изненадан от въпроса.

— Няма да ми е трудно.

— Но защо искаш да го отпратиш?

— Защо? Защото не го искам в дома си. Дори се държах много мило с него. По някаква причина, той мисли само лоши неща за мен.

— Той изглеждаше нервен и с Конър — отбеляза Куинлан.

— Не мога да повярвам на ушите си — възмути се тя. — Свещениците са най-могъщите хора в Шотландия. Поне така ми каза Конър.

— Да, докато осъзнават каква сила притежават — обясни Алек.

— Той, като всички останали свещеници тук, е защитен и оставен на свобода.

— Тогава защо го отпращаш?

— Защото не го искам — отново се тросна Алек.

— Аз го искам — побърза да каже тя.

— Няма да го получиш — сръза я Конър.

— Наистина ли искаш тук да живее свещеник? — попита я Алек.

— Не — отговори Конър.

— Да — отвърна в същото време Брена.

Алек се ухили.

— Ще удовлетвори желанието ти, Брена. Ще изпратя отец Синклер веднага щом с Конър се върнем.

— Алек — изръмжа предупредително Конър.

— Не мога да откажа на жена ти — защити се Алек.

Брена предпочете да се направи, че не е забелязала смръщването на съпруга си. Тя благодари на братята, че са удовлетворили молбата ѝ и побърза да напусне залата, преди Конър да напомни, че не е казал нищо подобно.

— Ще ви оставя да се върнете към важните си дела — каза тя. — С ваше позволение, аз ще се заема с моите задачи.

— Ти нямаш никакви задачи — каза ѝ Конър.

— О, но аз имам — отговори му тя — Трябва да изляза навън и да намеря перфектното място.

— Перфектното място за какво? — попита съпруга ѝ.

— За параклис, разбира се. Отчето трябва да има параклис.

Твърде късно тя осъзна, че не биваше да му споменава все още за плана си. Конър изглеждаше така сякаш иска да удуши и нея и брат си.

Той не ѝ каза, че не бива да се занимава с изпълнението на плана си, дори не обели и дума. Сигурно не можеше да се довери на гласа си, и за да не ѝ се разкрещи, бе решил да не ѝ говори, а тя се надяваше, че докато свърши срещата им, ще е забравил за плановите ѝ. С малко късмет, параклиса щеше да е готов, преди да си е спомнил.

— Наслаждаваш ли се, да упражняваш властта си върху мен, Алек?

Брат му се ухили.

— Извънредно. Можеш да си вървиш, Брена — каза ѝ Алек.

Брена бе прекосила половината зала, когато Алек ѝ каза да спре.

— Беше ли умно дете?

— Така са ми казвали.

— Беше ли дете, когато попита брат ми, дали ще се ожени за теб?

Тя стисна ръцете си, докато се правеше, че обмисля отговора си.

— Не си спомням точната си възраст.

— Каж ми приблизително.

— Бях малко по-възрастна от Грейс. Предполагам, че съм била на пет или шест години. Да, бях горе-долу толкова голяма, когато помолих Конър да се ожени за мен, за пръв път, но ако си спомняте, аз го помолих цели три пъти. Не съм само умна, леърд. Също така съм и упорита. Трябва да призная, че намирам любопитството ви за интересно, защото доколкото си спомням водихме същия разговор още при първата ни среща. Сигурна съм, че споменах, че не съм била насилена да склуча този брак. Невероятно щастлива съм да съм негова съпруга. И как не бих била? Искам да се омъжа за него от толкова дълго време. Господи, къде са ми маниерите? Забравих да попитам, как се чувства Грейс, днес.

— Тя е добре — отговори ѝ Алек.

— Беше малко изплашена вчера и се надявам, че през нощта не е имала кошмари. Знаете ли, мисля, че бе голямо съвпадение, че се

оказах там точно тогава. Господ със сигурност има големи планове за нея.

Любопитството на Алек се разпали и той поиска да узнае повече.

— Защо мислиш така?

— Не мисля, знам го — отговори му тя — Господ е направил така, че точно в онзи момент да съм в дома ви и да успея да стигна навреме до нея. Вярвам, че Грейс щеше сериозно да пострада, ако не бях там, за да я хвана. Тя падна по стълбите с главата надолу и със сигурност щеше да си счупи врата. Може да ме мислите за глупачка, задето мисля, че всичко това е по Божията воля, но аз вярвам, че е така и не мога да не се зачудя какво ли щеше да се случи, ако се бях омъжила за МакНеър, вместо за Конър. Щеше ли Грейс днес да се чувства добре? О, Боже, вижте ме продължавам да говоря, а вие все още имате важни дела за вършене. А относно това, кога съм предложила на съпруга ми да се омъжи за мен и причините на съпруга ми да встъпи в този брак, вече би трябвало да са ясни.

Тя се поклони на леърда и се отдалечи. Все пак не се сдържа и добави един последен коментар.

— Господ върши делата си по мистериозен начин. Аз съм се научила никога да не оспорвам повелите му.

Нито един от мъжете не продума цяла минута, след като Брена си отиде. Всички се бяха загледали към изхода, където бе застанала, за да изкаже мнението си.

Алек се усмихна пръв.

— Жена ти, току-що ме постави в неудобна позиция и, знаеш ли какво мисля? Направи го нарочно. Според теб каква част от разговора ни е чула?

Конър отговори без капка колебание.

— Чула е целият разговор.

— Не биваше да го чува.

— Не, не трябваше.

— Трябва да съм й ядосан.

— Да.

— Тогава защо едва се въздържа да не се разсмея? Няма вече да говорим за това, че не си спазил заповедите ми, Конър, защото реших, че ще приема това, което ми каза жена ти. Очевидно сте създадени един за друг.

— Но аз спазих заповедите ти, Алек. Ти ми нареди да спра нападенията и точно това и направих. Сега обаче не можеш да настояваш да спазя обещанието си, щом знаеш за коня на Брена.

— Мога — каза Алек — Но няма да го направя. Отвърни на удара му, както си решил, но гледай да е равно на щетата, която ти нанесе, убивайки кобилата.

Алек изчака брат му да даде съгласието си, преди да напусне залата.

— Омъжил си се за много умна жена. По-добре имай едно на ум.

Конър не прие забележката му много присърце, но един ден щеше да съжали за това, защото щеше да е прекалено късно и да му струва много скъпо.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Лейди Брена, въобще не се зарадва, че я местят в друга спалня. Съпругът ѝ не бе счел за нужно да я информира за решението си, предварително и Куинлан горещо се молеше неприятната задача, да се падне на някой друг воин, и да не му се налага той да ѝ съобщи за преместването. Очакваше тя да се почувства наранена и се надяваше да я хване някъде насаме, за да ѝ спести унижението да ѝ съобщи новината пред някой друг, но тя провали плана му, защото се разтревожи ужасно за липсващите си дрехи, и в крайна сметка, трябваше да ѝ съобщи за промените в присъствието на мащехата на Конър.

Заповедите на Конър не я ядосаха, те я съкрушиха. Куинлан изпита съжаление към нея и му бе нужна голяма доза дисциплина да се направи, че не забелязва мъкната ѝ. Студеното отношение на леърда му вбеси Куинлан до такава степен, че бе решен да му заяви, че предпочита да го измъчват, отколкото да поднесе отново подобна новина на лейди Брена.

Съжалението, което зърна в очите на воина, направи унижението ѝ пълно. Еухемия съобразително се оттегли с извинението, че иска да вземе нещо от стаята си. С много голямо усилие, Брена успя да се посъвземе.

— Мога ли да ви донеса нещо, лейди МакАлистър?

Тя си помисли, че Еухемия не я е чула, защото не ѝ отговори веднага и отново се обърна към Куинлан.

— Благодаря ти за обяснението.

Тъй като отчаяно искаше да ѝ каже, нещо, което да я разведри, Куинлан изрече първото, което му хрумна.

— Както виждате, милейди, вещите ви не са изхвърлени на боклука, както подозирахте. Със сигурност се чувствате облекчена.

— Да, разбира се, че съм облекчена. Конър каза ли ти, защо иска да ме преместите в друга стая?

— Не, милейди, не каза.

- Къде е той?
- Отиде на лов с брат си.
- Преди колко време тръгна?
- Двамата с брат му напуснаха залата само преди минута.
- Тогава сигурно бих могла да ги настигна?
- Ако побързате.

Брена изтича до вратата и се опита да я отвори, но тя бе прекалено тежка, за да я помести без помощта на Куинлан, и той побърза да ѝ се притече на помощ.

Куинлан я последва надолу по стълбите, но не излезе на двора. Предполагаше, че тя ще опита да накара съпруга си да размисли.

Но предположението му беше погрешно, защото Брена въобще нямаше намерение да кара съпруга си да размисли. Тя просто щеше да му даде да разбере, какво точно мисли за решението му. Тръгна към конюшните.

— Добър ден, дами — извика тя към майките, извели децата си на свеж въздух.

Разстоянието, което измина тичешком, я измори и щом забеляза Алек, яхнал коня си, в подножието на хълма, тя му помахаше да изчака, за да си поеме дъх и да го поздрави.

Вътрешността на конюшната беше доста тъмна. Тя се насили да се усмихне, щом видя съпруга си. Конър стоеше до коня, който бе избрал за днешната езда и държеше юздата му, докато главния коняр се опитваше да успокои жребеца, който обикновено Конър предпочиташе да язди. Конят вдигаше доста шум, ритайки задната част на яслата си и скоро щеше да я потроши, ако някой не го спре, но съпруга ѝ явно не възнамеряваше да направи нещо по въпроса.

Като застана умишлено на средата на пътеката, за да не може да излезе, без да мине през нея, тя се приближи към мъжа си.

— Би ли ми отделил минута от времето си, леърд? — попита тя с меден гласец и също толкова сладка усмивка.

Той дори не се притесни да я погледне в очите, докато ѝ отговаряше.

— Не може ли да почака, докато се върна?

— Не съм сигурна, леърд. Ще се върнеш ли, преди да падне нощта?

— Не.

Едва се насили да продължи да се усмихва, но главния коняр я наблюдаваше отблизо и тя бе решена да не му даде да разбере какво мисли в действителност. Разбира се, не желаете и Конър да разбере, докато не ѝ посвети цялото си внимание. Не искаше той да пропусне и дума от това, което има да му каже.

— Дейвис, какво му има на жребеца ми? — попита той.

— Не знам какво му става, леърд. Беше си добре, преди да влезете.

— Мисля, че е разстроен — каза тя.

— Знаем, че е разстроен, Брена.

Тя се намръщи в отговор на снизходителното му отношение.

— Да, разбира се, че знаеш — съгласи се тя. — Разстроен е, задето не му обръщаш никакво внимание — и наум добави, че е много доволна от сегашното му положение. — Жребецът ти не иска да бъде оставен в къщи. Ако отидеш при него и вземеш юздата му, сигурна съм, че ще се успокои.

— Любопитно ми е да видя, дали това, ще подейства, леърд — призна Дейвис и свенливо се усмихна на господарката си. — Милейди, може би е права.

— Надявам се да съм права — отвърна тя с толкова отвратително мил тон, че чак и се повдигна.

— Брена, добре ли си? — попита Конър. — Гласът ти звучи много странно.

— Чувствам се прекрасно, Конър, оценявам загрижеността ти.

Лицето вече я болеше от усилието да задържи усмивката на устните си, и единственото успокоение бе, че след няколко минути всичко това щеше да си заслужава.

— Нямам време за подобни глупости — промърмори съпруга ѝ, а след миг изруга, защото се случи точно това, което предположи жена му, щом отиде до жребеца и взе юздата му, той се успокои, приближи се към Конър и се потърка в ръката му, показвайки му привързаността си.

— Ще трябва да го вземеш с теб — каза му тя. — Иначе ще нараниш чувствата му.

— Той има нужда от почивка. Освен това, конете нямат чувства.

Дали изпитваше нужда винаги да ѝ противоречи? Започна да се моли да се сдържи да не му се разкрещи.

Конър окачи юздата на един гвоздей, каза на Дейвис да изведе коня, който бе избрал, навън, облегна се на стената, кръстоса ръце на гърдите си, и най-после я погледна.

Не проговори преди Дейвис да излезе от конюшната.

— Какво искаш? — попита веднага той.

— Чудех се, защо не се сбoguва с мен, преди да тръгнеш. Къде отиваш?

Потрепването на гласа ѝ бе първия признак, колко е разстроена. Беше сигурен, че знае защо. Тази сутрин сигурно е очаквала извинение, но той не ѝ го даде и сега, защото бе интелигентна жена, бе осъзнала, че никога няма да го получи. И заключението ѝ щеше да е напълно вярно, защото той нямаше никакво намерение да ѝ се извинява, задето се бе държал като дивак миналата вечер. Нарездайки да я преместят в друга спалня, бе неговият начин да ѝ се извини. Умна жена като нея би трябвало да се сети за това веднага и да му бъде благодарна и облекчена.

Но Брена не изглеждаше да е нито благодарна, нито облекчена в момента, затова той реши, че все още не е научила за щедрия му жест. Сега нямаше намерение да губи време и да ѝ обяснява всичко това, защото Алек го чакаше. Ако искаше обяснение, с удоволствие щеше да ѝ го даде, когато се върне.

— По принцип не се сбoguвам с никого, преди да отпътувам.

— Сега вече си женен и винаги трябва да се сбoguваш с жена си.

— Има ли други инструкции, които смяташ да ми дадеш?

— Възнамеряваш ли някога да се прибереш?

— Аз живея тук, Брена. Разбира се, че ще се прибера. Това ли е причината да ме задържаш?

— Не, искам да говоря с теб, за нещо друго. И ще съм ти благодарна, ако не ме прекъсваш, докато не свърша.

— Няма ли най-после да кажеш, каквото си решила? — попита той с досада.

Тя стисна зъби, за да не отговори както подобава на тона му, казващ „Спри-да-ме-притесняваш“.

— Току-що научих, че си наредил да ме преместят в друга стая, и съм сигурна, че ти не желаеш да чуеш мнението ми по въпроса. Искam позволениято ти да кажа какво мисля за това.

— Не е нужно да искаш позволенията ми да говориш, когато сме сами. Казвай каквото имаш да казваш. Само побързай.

— О, да ще побързам — обеща тя тихо.

— Не можеш ли да изчакаш докато се върна, за да ми благодариш? И какво, по дяволите, не е наред с клепачите ти? Потрепват.

Тя реши да не му обръща внимание само за миг. Погледна през рамото си, още веднъж, за да се увери, че е на безопасно разстояние от вратата, видя я точно зад себе си и пое дълбоко дъх, казващ „Сега-ще-си-го-получиш“. Щеше да ѝ се наложи да бяга, затова повдигна полата си, за да се подготви, и чак тогава посвети на мъжа си, цялото си внимание... и гнева си.

Сега вече не се усмихваше.

— Нямам никакво намерение да ти благодаря, Конър. Все пак, смятам да ти кажа какво мисля за решението ти да ме преместиш в друга стая. Смятам, че си изключително долен. Също така си презряно, подло, арогантно, безсърдечно и отвратително прасе. Как си позволяваш да ме нараняваш по такъв начин? След страстната, гореща нощ, която преживяхме миналата вечер, как може да ме унижаваш по такъв начин, карайки ме да мисля, че съм се оженила за козел. Е, вече го стори и аз никога няма да се възстановя от тази обида. Отново разби сърцето ми и никога няма да ти простя.

Наистина трябваше да спре, до тук, до където бе стигнала. Или поне, трябваше да спре в мига, в който го видя как реагира, щом го нарече прасе. Той стисна челюстта си, което бе явен признак, че коментара ѝ въобще не му се е понравил. Не си спомняше, какво още го бе нарекла, защото щом започна веднъж не можеше да спре, но беше сигурна, че го нарече и конски задник. Заради болката, която ѝ причини, ѝ се прииска да го नाहीба с камшик и, въпреки че осъзнаваше, колко детинско е да пада на неговото ниво, не можеше да се замисли достатъчно дълго по този въпрос, за да спре.

Да, мисленето нямаше да ѝ донесе нищо добро в този момент. Единствено бягството надалеч щеше да ѝ осигури поне още един ден живот. Осъзна го, когато очите на Конър се разшириха в нямо недоверие — без съмнение при споменаването на думата „прасе“ — и след това се присвиха в пламтящи полуцепки.

Той дори не ѝ позволи да побегне. Брена се обърна само, за да разбере, че някой се е промъкнал зад нея и е затворил вратите на конюшната, усложнявайки значително положението ѝ. Наложил ѝ се да пусне полата си, за да може да отвори вратата, но тогава Конър хвана ръката ѝ и я дръпна назад към себе си. Как бе стигнал толкова бързо до нея, можеше само да гадае. В един момент стоеше до яслата на коня търсейки къде да го завърже, а в следващия бе до нея и я влачеше към задната част на конюшната.

Тя каза, сякаш на себе си.

— Господи, имай милост.

— Ако ще се молиш на глас, направи го на един език. Господ предпочита келтския.

Тя изсумтя презрително, а той стегна хватката си около ръката ѝ. Конър я замъкна в празната ясла в края на конюшната и затвори вратата зад тях.

Тя не се отдалечи от него, докато не видя погледа му. Спря чак когато гърба ѝ опря в стената. В същия миг осъзна, че се държи като страхливка. Не можеше да се принуди да се отдалечи от стената, но събра смелост да скръсти ръцете си и да изглежда отегчена, докато чака неизбежното. Бягството беше за предпочитане, разбира се, но той препречваше пътя ѝ.

Сега Конър изглеждаше по-спокоен. Но тя знаеше какво следва. Нямаше да я остави, докато не свърши с нея. Трябваше да се стегне. Съпругът ѝ бе бесен без съмнение, но никога нямаше да ѝ посегне в гнева си. Щеше да използва думи, за да я съкруши, но в момента изглеждаше направо ужасяващ.

— Искаш ли да ми повториш това, което ми каза току-що? — попита той с учудващо спокоен глас.

— Не, благодаря.

— Наистина, настоявам, Брена. Искам да чуя всяка дума, отново. — Даде ѝ да разбере, че ще чака, без значение колко време ще отнеме, облегнат на стената с ръка положена върху вратичката на яслата.

Не ѝ харесваше начина, по който я провокираше, което, поради обстоятелствата, бе най-малкият ѝ проблем, а и тя не можеше да го обвинява, че ѝ е ядосан, след всичките непрости неща, които му наговори. Не беше способна да се извини, но за миг си помисли, че не е толкова безсърдечен, въпреки, че я нарани дълбоко.

— Страхувам се, че няма да съм способна да повтора думите си, защото забравих повечето от нещата, които ти казах. Като цяло имах предвид, че ме разочарова — каза тя и кимна, за да подчертае думите си.

Той не се хвана.

— Спомням си, че ме нарече „прасе“.

— Така ли съм казала?

— Много добре знаеш, че е така. Нарече ме „прасе“ на два езика.

— Наистина ли?

— Да.

— Гневът в мен говореше. Възможно е да съм те нарекла така.

— Не гнева ти, а ти говореше.

— Ти ми позволи да говоря откровено.

Отговори й гневно.

— Не съм ти позволил да ме обиждаш. Никога повече не си позволявай да ми говориш с този тон, ясен ли съм?

— Ще ме нараниш ли отново?

— Това не са преговори, жено.

Тя потръпна от силата на гнева му, и се опита да измисли нещо, което да го успокои, но да не бъде чиста лъжа.

— Ако си спомням всяка моя дума, бих искала да си взема назад повечето от тях, и аз...

Той я прекъсна.

— Аз помня всяка твоя дума. На кой език искаш да ги повтора? На твоя или на моя? Явно и ти не си успяла да прецениш, докато изнасяше тирадата си.

— Наистина не искам да чуя...

Брена спря с опитите да протестира, щом той започна да й цитира думи като „прасе“ и „козел“, както и „конски задник“, и когато свърши, тя наведе засрамено глава.

— Не трябваше да ти казвам тези неща.

— Не, не трябваше.

— Защо ме изпъди от леглото си?

— Икаш ли да останеш при мен, след всичко, което ти причиних миналата нощ?

— Защо си мислиш, че не бих искала?

— Ще спреш ли да отговаряш на въпросите ми с въпрос?

— Да, искам да остана — изплака тя. — Аз съм ти жена, не някой от воините ти.

— Нараних те — сега беше бесен на самия себе си, защото отново си спомни колко неконтролируем бе миналата нощ.

— Да, нарани ме. Казах ти го няколко пъти. Въобще ли не внимаваеш какво ти говоря? Знам, че имаш добра памет, защото ми припомни всяка една дума, която ти казах. Как да не съм наранена? Точно сега осъзнавам колко много...

— Колко много какво?

Тя поклати глава. Беше на път да признае колко много държи на него, затова побърза да измисли нещо, с което да замени забележката, която едва не бе направила.

— Бях унижена, че си обсъждал случилото се с Куинлан.

— Сега пък за какво говориш? — попита той, объркан.

Тя стисна ръцете си в юмруци. Как си позволяваше да се преструва, че не разбира? Да не би да си мисли, че е толкова наивна, та да се заблуди толкова лесно? Или пък е твърде незначителна за него, че вече е забравил какво е сторил?

— Умишлено се опитваш да ме провокираш, нали? О, сега вече знам истината. Разбрал си, че се влюбвам в теб и за да го предотвратиш ме нараняваш по този начин. Е, няма да се получи. По един или друг начин, ще те накарам да ме заобичаш. Да, ще го направя и за да ме спреш, трябва да ме убиеш. Така е честно, Конър. Ако аз ще съм нещастна, за Бога, и ти ще бъдеш. Не съм някоя обикновена слугиня и няма да ме третираш като такава. Майка ми щеше да плаче цял месец, ако знаеше, какви унижения преживявам. Дори не си направи труда да ми кажеш, а изпрати Куинлан да свърши твоята работа, а сега заминаваш и дори не ми го съобщаваш. Искан да носиш медальон, който да ми изпратиш, ако имаш нужда от помощта ми. Но ти не би го сложил дори, нали? Само защото смяташ, че да имаш нужда от мен, би те обидило. Да, спомням си точните думи, които ми каза, когато ти показах медальона и ти разказах за традицията на семейството ми. Нареди ми да го изхвърля, защото те обижда, но това, което разби сърцето ми беше, когато ми даде ясно да разбере, че това, което означава нещо за мен, не значи абсолютно нищо за теб.

Тя си обеща, да не казва нито дума повече, но само след десет секунди наруши обещанието си.

— Имам да ти кажа само още едно нещо, преди да ти обърна гръб и да се върна в крепостта, представяйки си, че не съм омъжена за теб. Съпрузите винаги казват „Довиждане“ на жените си и на прощаване ги даряват с една прилична целувка.

Не беше осъзнала, че плаче, докато не почувства сълзите по лицето си.

Собствената ѝ липса на контрол я отврати, и то не само защото се посрами, наричайки го с толкова обидни думи, Господ да ѝ прости, наистина го бе нарекла „прасе“, но за капак се срина пред него.

Как някога щеше да го накара да я обича, ако в един момент се държи като свадливка, а в следващия като страхливка? Нямаше как да стане, щетите вече бяха нанесени и от сега нататък нищо вече нямаше да бъде наред. Нищо.

Алек я спаси от по-голям позор, ако въобще бе възможно. По-възрастния брат се бе уморил да чака и заповяда на Конър да побърза.

— Задържах те прекалено дълго — прошепна тя.

Той нито се съгласи, нито го отрече, всъщност не каза ѝ дума. Но и не си тръгна, просто си стоеше на място и я гледаше.

Изражението му бе такова, сякаш на главата ѝ бяха израснали дълги, червени, дяволски рога и той няма никаква идея какво трябва да прави с тях.

Господи, заради нея бе изпаднал в транс. Умът ѝ започна да прехвърля всяка думичка, която му бе казала. Знаеше, че малко се бе отплеснала, но бе сигурна, е, почти сигурна, че не го е нарекла пак „прасе“ или „коза“. Да не би да го бе нарекла нещо много по-обидно? Горещо се надяваше да не го е направила, но ако беше, Господ да е на помощ на тримата ѝ братя, Джили, Уилям и Артър, защото вината бе тяхна и следващия път, щом ги видеше, щеше да им се накара за непристойния език, който бяха използвали в нейно присъствие. Те, разбира се, го правеха нарочно и то само за да се позабавляват, защото знаеха, че е прекалено малка, за да разбере, но достатъчно голяма, за да повтори почти всичко, което е чула. Полудяваше от ужас, докато премисляше, какво може да е казала.

— Конър, ако съм казала нещо обидно пред теб, сигурно съм го изпуснала, без да искам от думите, които съм складирала дълбоко в главата си от времето, когато по-големите ми братя... — тя спря, веднага щом осъзна, какво бръщолеви и се отказа от опитите си да му

се извини. — Защо не тръгваш? Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще ме удариш, и ако възнамеряваш да го направиш, тогава свършвай с това. Цялото това чакане ме убива.

— Не помниш какво си казала?

От въпроса му се почувства по-зле.

— Помня една част от това, което ти казах, но не всичко. Знам, че не бива да позволявам на гнева да говори вместо мен, но понякога се случва. Предполагам, че съм казала нещо, което не е бивало да казвам. Така ли е?

Господи, това трябва да е недоразумение. Още в мига, в който тя влезе в конюшната и си отвори устата, всичко, което каза, бе неподходящо.

— Трябва да тръгвам.

— Да — съгласи се тя с облекчена въздишка.

След като отвори вратата, той ѝ посочи да тръгне пред него.

Можеше да почувства погледа му върху себе си, затова побърза да мине покрай него, но задържа главата си наведена, за да не види гнева, който със сигурност гореше в очите му. Както и предпазливостта му. Какво ли бе казала по време на разговора им, за да причини подобна реакция.

Не искаше да го гледа как напуска крепостта, защото знаеше, че ще изгуби и малкото ѝ останал контрол и ще се разплаче като грешник. Нямаше ли това е да е много жалък начин, по който съпруга ѝ да я запомни?

— Довиждане — прошепна тя, като спря в средата на конюшната. — Нека Господ е с теб.

Той не ѝ каза нищо. Просто я подмина и излезе отвън. Погледна я през рамото си, а изражението му все още бе напрегнато. Със сигурност забеляза, колко опустошена се чувстваше и вероятно бе доволен да знае, че той е отговорен за това.

И в следващия миг го нямаше. Тя остана в конюшната, заслушана в звука от спускането на подвижния мост. Последваха звуци от удрянето на мечовете им, в металните им ризници и тропотът на конските копита по дървените греди, извеждащи ги навън. Представи си как съпруга ѝ застава начело, редом с брат си, усмихвайки се на много по-приятни неща, отколкото досадните, с които го занимаваше, неговата „Никога-не-знаеща-кога-да-си-замълчи“ жена.

След като отдели няколко минути, за да се помоли на Господ да го пази, докато е далеч от нея, провери дали в крайчеца на очите ѝ не се е спотаила някоя издайническа сълза, залепи усмивка на лицето си и излезе навън. Опитва се да се държи така, сякаш има спешна работа, за да не я спре някой.

Беше стигнала до средата на наклонения път, водещ към вътрешния двор, когато чу гръмотевиците зад себе си. Тя погледна нагоре към небето, инстинктивно, ускорявайки крачката си, но веднага ги забави, защото на небето нямаше тъмни облаци. Брена бе прекалено объркана, за да разбере, какво всъщност става около нея, защото току-що бе осъзнала, че завинаги е унищожила шансовете си, да бъде щастлива със съпруг, който я обича и обожава, и как би могла да мисли или да се интересува от нещо друго?

Няколко воина ѝ изкрещяха да се отмести от пътя, докато останалите хора около нея побързаха да го направят, без да се налага някой да им го казва. Гръмотевицата още се чуваше зад нея, но вече по-ниско към земята и все по-близо. Ако не знаеше, че е невъзможно, би се заклела, че земята трепери под краката ѝ.

Миг по-късно Брена осъзна, че един от конете се е отскубнал от Дейвис и галопира неконтролируемо по пътеката.

Тя забърза към групата борови дървета отстрани на пътя, за да се спаси от опасността, и то точно навреме, защото звярът беше зад нея.

Но не успя. Бе изненадана и изпищя, щом усети, че я вдигат във въздуха. Конър я беше издърпал. Беше се наклонил на седлото, обгръщайки здраво с ръка кръста ѝ, и я повдигна в скута си, без дори да забави, галопиращия си кон.

Изплаши я до смърт.

Чу я да проплаква щом я вдигна от земята, но усети точния момент, в който тя се осъзна. Беше, когато я постави в скута си и тя разбра, че се намира в ръцете му. Страхът ѝ веднага се стопи. Дори не си направи труда да се хване за него. Ръцете ѝ спокойно се отпуснаха от двете ѝ страни тя се облегна на него, а безгрижното ѝ изражение бе необикновено невинно. Ръката му подпираше гърба ѝ. Ако само отпуснеше хватката си, тя щеше да падне на земята. Но вярата му в него бе безмерна и тя поставяше безопасността си в неговите ръце.

Нищо не можеше да притесни жена му. Тя се облегна на него и разпери широко ръце. Обърна длани към слънцето, главата и се

отпусна назад, а очите ѝ се затвориха с изписано на лицето ѝ очевидно блаженство.

Конър бе зашеметен. Той закопня да бъде толкова свободен и да се наслаждава на всеки миг от живота си. И както я гледаше, в него се зароди смях. Това много го изненада. О, колко ѝ се радваше. Той забави хода на коня и спря на върха на наклонения път.

Отслаби хватката около кръста ѝ, и зачака тя да му отдели цялото си внимание.

Брена обви ръце около врата му и се облегна на него. Прошепна името му и устните ѝ, меки и сладки, като крила на пеперуда целунаха основата на врата му. Той беше потресен от проявата ѝ на привързаност. Усмивката му изчезна, но мислите му останаха скрити от безизразния му поглед, когато се взря в приказно сините ѝ очи.

Измина цяла минута, без никой да каже и дума. Напрежение и очакване се бореха помежду им. Погледът му се сведе към устните ѝ и като го задържа там, прошепна няколко думи, сбогувайки се с нея. Тогава я дръпна към себе си, прегърна я и я целуна дълго, твърдо и настойчиво. Беше целувка, която искаше тя да запомни и такава, която той никога нямаше да забрави. Любеше я с устата си, показвайки ѝ със страстта си, че ѝ прощава, и я моли с нежното си докосване и тя да му прости.

Беше му нужна значителна част от дисциплината му, за да си спомни, че Алек го чака. Той вдигна глава и осъзна, че се е събрала доста голяма публика, която е станала свидетел на странното поведение на леърда си.

Никой от тях досега не го бе виждал да показва така свободно чувствата си. Повечето мъже бяха изумени, докато всяка една от жените, изглеждаше невероятно очарована, защото сега вече леърда им се държеше като истински съпруг. Действията му със сигурност щяха да променят разбиранията на собствените им съпрузи. Ако техния леърд целуваше съпругата си на прощаване, женените мъже под командването му със сигурност щяха да последват примера му.

Конър огледа събралото се множество и когато забеляза, че Доналд и останалите воители, с които бе тръгнал на лов, са се върнали и го гледат с глупави изражения на пълно недоверие, реши, че сега е точния момент да представи Брена пред клана си.

Той им заповяда да замълчат, като вдигна ръка.

— Лейди МакАлистър е ваша господарка. Ще я приемете в сърцата си, ще я пазите с цената на живота си, и ще ѝ служите така, сякаш служите на мен, защото тя е моята жена.

Той вдигна ръка, кимна удовлетворен, щом сред тълпата се поднесоха хвалебствия и чак тогава помогна на Брена да стъпи на земята.

Целувката я бе замаяла. Тя отстъпи назад и със сигурност щеше да изгуби равновесие, ако две от жените не я бяха подхванали.

Конър я остави там, загледана след него и спря само веднъж, за да каже нещо на Куинлан, който стоеше до конюшната и се хилеше като идиот.

Брена не можеше да откъсне очи от него. За пръв път от много време насам, се чувстваше спокойна.

Все пак, всичко щеше да бъде наред.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Животът на Брена се превърна в истински кошмар, и за това бе виновен единствено Райън.

Гордостта и радостта на Еухемия пристигна само няколко часа, след като Конър тръгна на лов с Алек.

По това време Брена бе в кухнята, и не бе чула спускането на подвижния мост, поради което последна узна за пристигането на Райън.

Докато всички слуги обикаляха да я търсят, Брена бе седнала в кухнята при Ада и се опитваше да води разговор с готвачката. Решена да направи първото ядене, което щеше да сподели с мащехата на Конър перфектно, също като празничните обеда приготвени от майка ѝ, Брена бе прекарала повече от час в обяснения, или поне опити за обяснения, какво би искала да се сервира и кога. Целта ѝ бе да впечатли Еухемия, за да може жената да няма никакви съмнения към избора на Конър за съпруга. Обсъждането на менюто се оказа доста трудно начинание, защото възрастната жена се усмихваше и искаше да бъде полезна, макар да не разбираше повече от една-две думи, казани от Брена и ако Нета не бе дошла да ѝ помогне, само един Господ знаеше какво щеше да бъде сервирано на масата. Нета преведе келтския на Брена, на някакъв много труден диалект, който само тя, Ада и може би Бог, разбираха.

Нета очевидно бе съкровище. Въпреки, че слугинята бе само няколко години по-възрастна от Брена и бе служила в дома на Конър не повече от година, тя бе живяла в земите на МакАлистър почти през целия си живот и знаеше всичко, което се случва наоколо. А по-важното бе, че Нета знаеше как да открие всичко, което е нужно на Брена.

Веднъж Брена обясни какво би искала, за да направи голямата зала по-приветлива за войните и най-вече за съпруга ѝ, и слугинята веднага се зае със задачата да организира домашните слуги и още същия следобед бяха направени няколко рогозки. Тя ѝ обеща, че пода

ще бъде почистен основно и ще бъде застлан с рогозките още на следващата сутрин.

— Предпочитам да не ги слагаме, докато не почистим добре цялата зала и не приготвим възглавнички за пейките. Когато всичко е готово, ще направим промените едновременно.

Скоро Нета и Ада, бяха обхванати от ентузиазма на господарката си, а Нета бе пълна с идеи.

— Колкото до столовете, които искате, господарке, със сигурност знам, че има два запазени големи стола, подобни на този, на който господаря предпочита да сяда в залата. Намират се в колибата на кожаря, но са затрупани — добави тя. — Лотхар е известен наоколо с това, че събира разни вещи, и ги трупам там, за да не каже някой, че ги е откраднал. Но не се нуждае от всичките тези столове, сам ми го каза и смята да ги използва за подпалки, за да освободи място за други неща, които да складира там. Той ще е много щастлив и горд да ви ги даде, а може и да има други неща, които ви трябват. Но искам да ви предупредя. Лотхар е голям бърбовец и едва ли ще има някаква полза, ако му кажете, че бързате. Няма да схване намека ви, защото е много самотен, откакто жена му се спомина, и обича да има компания.

— Ще съм щастлива да си побърбам с него толкова дълго, колкото желае — каза Брена.

Радостна от новината, че ще може да преобрази залата така, както желае, тя поиска от Нета да ѝ покаже къде е колибата на Лотхар, но точно тогава слугинята си спомни, че има да предаде много важна новина на господарката си.

— Синът на лейди Еухемия, пристигна, милейди.

Новината накара господарката ѝ да скочи от стола и да забърза към вратата. Ако Ада не беше кимнала настойчиво към нея, Нета щеше да забрави за въпроса, който приятелката ѝ я бе помолила да зададе.

— Милейди, можете ли да отделите само още една минутка, за да успокоите Ада?

Брена спря пред вратата.

— Ада се страхува, че ще наредите да я сменят, защото не може да ви разбира, когато ѝ говорите. Притеснява се, че... — слугинята млъкна, когато Брена забърза към готвачката и хвана ръцете ѝ в своите.

— Ти ще си господарката на кухнята дотогава, докато сама желаеш, Ада — обеща ѝ тя, и като изчака Нета да преведе обещанието

й продължи. — Аз съм тази, която не може да обясни какво точно иска, но ще трябва да си търпелива с мен, сигурна съм, че в крайна сметка ще се разберем.

Разбрала, че господарката ѝ, ще я задържи на важната длъжност, на която бе в момента, Ада стисна ръката на Брена, за да ѝ покаже колко оценява дадената ѝ възможност и кимна с глава. След като господарката ѝ си тръгна, подсуши очите си с кърпичката, която ѝ даде Нета.

Навън небето бе покрито с тъмносиви сенки, неприятна гледка за Брена, която бе свикнала семейството ѝ да я прибира вътре още щом падне дори една капка дъжд. За щастие успя да стигне до вратата, преди да е заваляло.

Опита се да не издава много шум докато затваряше вратата зад себе си. Не искаше да прекъсва срещата между майката и сина и си помисли дали да не остане до вратата на залата, докато двамата не си свършат разговора, и чак тогава да влезе. Планът ѝ беше да влезе ѝ да се представи, да се увери, че Еухемия и Райън имат всичко, от което се нуждаят, и да ги остави насаме да наваксат изгубеното време.

Чу Еухемия да шепне и предположи, че говори на Райън.

— Не знам дали бракът на Конър е добър. Брена е хубавичка, но е все още прекалено млада, за да притежава необходимите качества да управлява толкова голямо домакинство. Изглежда е много нетърпелива да се хване за работа и доколкото видях, вече е отдала лоялността си на Конър. Жалко е, че няма някоя по-възрастна жена около нея, за да я наставлява, но скоро, това вече няма да е от значение, нали? Тук може да има само една господарка.

— Хубавка казваш? Опиши ми я — настоя Райън.

— За бога, само глупости ли те интересуват? — скара му се Еухемия. — Отиди при някоя уличница, ако трябва, но забрави тези похотливи мисли към жената на друг мъж. Не научи ли нищо от случилото се през последните няколко години? Ще провалиш абсолютно всичко, ако...

— Успокой се, майко — заповяда Райън с остър и раздразнен глас. — Просто бях любопитен. Обиждаш ме, като предполагаш, че бих съблазнил омъжена жена.

— Правил си го и преди, Райън — напомни му тя. — И то неведнъж, бих казала.

— Когато бях много млад, за да знам, че е нередно — каза ѝ той.
— Конър сигурно е доволен от жена си. Изглеждат ли ти щастливи?

— От това, което виждам, трябва да заключа, че Конър е много нещастен. Не съм прекарала много време с нея, за да знам как се чувства тя.

— Задоволява го в леглото, какво повече би могъл да иска? Поне аз не бих се интересуval какви други качества има жена ми.

— Само за чифтосване ли можеш да говориш?

— Повечето мъже не мислят за нищо друго. Аз не съм различен, майко, затова престани да ме гледаш с такова неодобрение.

— Не мога да го кажа със сигурност, но подозирам, че не го задоволява и в леглото. По-рано днес я изпъди от стаята си и я премести в друга. Сигурно е отишла да му се моли, или пък му е напомнила, че не може да му даде наследник, ако не спи с нея.

— Убедила ли го е?

— Да — отговори Еухемия. — Само преди час, един от мъжете пренесе дрехите ѝ обратно в стаята на Конър.

— Изкарваш го така, сякаш Конър е невероятно нещастен — засмя се Райън.

— Вярвам, че е — каза майка му, напълно убедена в думите си.
— Разбира се, не го съжалявам. Той се е оженил за нея, без да се замисля и сега може да вини само себе си за това. Знаеш ли, че дори не е отвялякъл жената, за която е тръгнал?

— Какви глупости говориш?

— Казвам ти истината. Бащата на Брена е обещал на МакНеър една дъщеря, а после му е изпратил друга.

— Колко типично за англичанин — промърмори Райън.

Лицето на Брена гореше, толкова засрамена бе от разговора за задоволяването на Конър, или по-точно за това, че не е доволен. Интимните въпроси между двама съпрузи не бива да се обсъждат от други хора. Дали роднините на Конър са толкова необразовани и жестоки, защото са израснали в тази варварска страна или просто са си такива?

И докато си мислеше, че унижението ѝ не може да е по-пълно, Еухемия заяви, че Конър не е получил жената, която е искал.

Мащехата му беше разбрала всичко погрешно. Конър не се интересувахе коя от сестрите е изпратена на МакНеър, той просто бе

решил да отнеме булката на врага си, и точно това бе сторил. Но как за Бога, Еухемия бе разбрала какво е възнамерявал да направи баща ѝ? Според Брена, бе напълно естествено мащехата на Конър да е наясно с враждата между МакАлистър и МакНеър, също така, не бе изключено да е научила, че МакНеър смята да си вземе за съпруга, жена от Англия.

Но нямаше от къде да знае, че е била обещана едната сестра, а в крайна сметка е била изпратена друга, освен, ако Конър не ѝ е казал.

Но защо би направил подобно нещо? Не беше в стила му да казва на някого, какво възнамерява да направи, освен, разбира се, пред Алек и двамата му най-близки приятели Криспин и Куинлан. Но и те, като Конър, не биха се разприказвали. Не биха обсъдили подобна информация точно с Еухемия.

Тя се облегна тежко на вратата, докато се опитваше да измисли разумно обяснение.

Почувства се унижена и безполезна, а и защо не? Собственият ѝ баща, се държа с нея като с безчувствена марионетка, когато я измъкна от леглото ѝ посред нощ и я изпрати на МакНеър, без дори да се поинтересува какво ще стане с нея.

Конър беше ли нелоялен към нея? Брена поклати глава, веднага щом ѝ хрумна този въпрос. Вярно бе, че съпругът ѝ имаше доста недостатъци, които сигурно щяха да я убият много преди да остарее, но притежаваше и значителен брой добродетели. Над всичко останало той бе благороден мъж, поне в това бе напълно сигурна, а благородните мъже не обсъждаха неща, които да засрамят жените им.

Само господ знаеше как Еухемия е научила, но един ден, когато Брена спечели одобрението и приятелството ѝ, щеше да я попита.

Настоящият проблем бе да убеди Еухемия, че макар да бе млада, е напълно способна да управлява дома на Конър. Мащехата му досега не ѝ бе казала нищо грубо, затова Брена се надяваше, че ще е способна да се докаже пред нея много бързо.

Семейството на Конър, трябваше да бъде важно за нея и когато един ден той забележи, че тя приема роднините му, ще осъзнае, че трябва да се сближи и с нейното семейство. Щеше да направи така, че да се сприятели с братята и сестрите ѝ. За момента той дори не знаеше имената им. Но след време, щеше да ги научи.

Знаеше, че задачата, която си поставя, е доста трудна, но преди никога не бе бягала от предизвикателствата и сега нямаше намерение да го стори. Главната ѝ задача бе да превърне безчувствения си закоравял воин в любящ съпруг и по един или друг начин, щеше да го постигне. Да научи мечка да коленичи, сигурно щеше да е по-лесно, отколкото да направи Конър вежлив. Но, все пак, беше възможно, нали?

Тя се изправи с обновена увереност, създаде си план наум, пое дълбоко въздух и отвори вратата. След това я затръшна шумно, за да може Еухемия и Райън да я чуят, насили се да се усмихне, и влезе в залата.

— Добър ден, лейди МакАлистър — извика тя още на влизане.

— Добър ден, Брена. Радвам се, че се присъедини към нас. Чакаме те от доста дълго време.

— Извинявам се, че ви накарах да ме чакате. Бях в кухнята, за да надзиравам приготвянето на вечерята.

— Ела напред, дете, искам да ти представя сина си.

Вълна от гняв премина през нея, когато я нарече дете, но тя бързо я потисна и направи това, което ѝ казаха. Райън стоеше до огнището. Тя смяташе да отиде до него, за да направи реверанс, но сина на Еухемия стигна до нея пръв. В интерес на истината той буквално изтича към нея, но успя да спре навреме, преди да я събори на земята. Малко несигурна, заради ентусиазма му, тя направи крачка назад, поставяйки дистанция между двамата.

— Синът ми се казва Райън — каза Еухемия. — И по изражението на лицето му, мога да съдя, че си му направила голямо впечатление. Сине, къде са ти обноските? — добави тя с меден глас.

Въпреки това, той не обели и дума. Изпитателният му поглед смути Брена. Какво не му бе наред?

— За мен е удоволствие да се запознаем — избъбри тя и погледна нагоре, чакайки го да спре да я зяпа и да каже нещо в отговор.

Беше изненадана, че мъжа застанал пред нея е роднина на Еухемия. Изобщо не си приличаха. Райън сигурно се бе метнал на баща си, което въобще не бе в негова полза, защото сигурно е изглеждал доста глупаво.

Райън не беше противен на външен вид, просто бе обикновен, с потъмняло лице и бледи лешникови очи, чийто цвят трудно можеше да се определи. Беше висок, в интерес на истината почти колкото Конър, но гръдния му кош бе изграден от тлъстини, а не от мускули, което свидетелстваше, че не върши достатъчно физически труд.

Начинът, по който я гледаше ѝ беше ужасно неприятен. Погледът му бе втрещен в устата ѝ повече от минута, преди да се спусне към гърдите ѝ, където бе насочен и сега.

Поведението му въобще не бе уместно. Но все пак той живееше далече на север, сети се тя и сигурно не знае да се държи по-добре.

— Ти си много красива жена, Брена — прошепна той, като взе ръката ѝ в своята. — Надявам се, Конър да осъзнава, колко си ценна.

— Сигурно разбирате, че една жена е ценна, не заради външността си, а заради това, което има в сърцето си и ви уверявам, Райън, съпругът ми осъзнава, колко съм ценна. Все пак ви благодаря за комплимента — побърза да добави тя да не би да го обиди с думите си.

— Да, разбира се — съгласи се той. Поклони ѝ се и докато ѝ казваше, колко е бил нетърпелив да се запознае с нея, леко прокара палеца си нагоре-надолу по китката ѝ. Тя не разбираше, защо той прави това. Със сигурност на нея не ѝ харесваше, но когато се опита да се отдръпне от него, той стегна хватката си. Тогава тя промени мнението си и реши, че ще бъде любезна с него, но никога няма да го хареса.

— Ела и седни с мен на масата. Гърбът ме заболя да обикалям наоколо и да те търся — извика ѝ Еухемия.

Виждайки възможност да се отърве от Райън, Брена се откъсна от него и изтича при майка му.

— Мадам, ще ви бъде ли по-удобно, ако седнете на високия стол?

— Искаш да седна начело на масата, докато Конър е далеч?

Еухемия не изчака да получи потвърждение, а възможно най-бързо се настани на челното място.

— Много мило от твоя страна, дете.

Райън се притисна към гърба на Брена и когато тя се опита да се отмести, той сложи ръце на раменете ѝ, за да ѝ попречи да помръдне.

— Майко, Брена не е дете. Само един поглед е достатъчен на всеки да забележи, че е жена.

— Стига Райън, не ме критикувай — оплака се Еухемия.

Синът не обърна внимание на майка си, и се приведе по-близо до ухото на Брена.

— Седни до мен на масата и ми разкажи всичко за сватбата ти.

Ако се обърнеше към него, бе сигурна, че няма да успее да скрие отвращението си, затова предпочете да погледне към майка му.

— Не бих искала да прекъсвам радостната ви среща.

— Глупости, с нея се видях само преди седмица.

— Не знам защо, бях останала с впечатлението, че не сте се виждали от много по-дълго време — излъга тя, защото много добре си спомняше, че Еухемия ѝ каза, че не е виждала сина си от няколко месеца. — Но и седмица е прекалено дълго за една майка, нали така, лейди МакАлистър?

— Всъщност не — отговори Еухемия. — Райън, стоиш прекалено близо до Брена. Не възнамерявам да го игнорирам повече. Ела тук и седни до мен.

— Не бях осъзнал, че стоя близо — каза той, с толкова изненадан тон, че майка му очевидно реши, че е искрен. Брена обаче не можеше да бъде толкова лесно заблудена. Тя едва се сдържа да не въздъхне облекчено, когато мъжа я остави и тръгна към масата.

— Брена, позволявам ти да се върнеш към задачите си. Райън, имам някои много интересни новини, които искам да споделя с теб.

Брена побърза да излезе преди Еухемия да си промени мнението. Райън я спря.

— Чухме гръмотевица. Валеше ли, когато влезе?

— Да, валеше.

— Тогава, защо дрехите ти не са мокри.

Тя нямаше намерение да признава истината, че е стояла пред вратата няколко минути, защото тогава щеше да ѝ се наложи да обяснява какво е правила през цялото време, и те щяха да узнаят, че умишлено е подслушвала личният им разговор.

— Двама услужливи слуги държаха палтата си над мен, докато се прибера.

Той кимна, показвайки, че е повярвал на лъжата ѝ.

— Надявам се дъжда скоро да спре. Мразя да съм затворен вътре.

Тя си помисли, че ще бъде странно, ако дъжда може да го задържи вътре. Воините на Конър излизаха да вършат задачите си, без

значение какво е времето. Но пък Райън не беше като останалите мъже. Той бе защитаван и разглезен от майка си, и вероятно не осъзнаваше, колко безличен и безхарактерен е в очите на останалите.

Как въобще щеше да преживее вечерята, довечера? Молеше се на Господ да не ѝ се налага да сяда до доведения брат на Конър. Ако това се случеше, със сигурност щеше да изгуби апетита си.

Брена се стараше да не се доближава до залата през останалата част от деня, докато не дойде време да се присъедини към новите си роднини за вечеря. За нейна изненада, вечерта мина приятно. Не само, че Еухемия бе по-малко дразнеща, но и Райън се държеше някак очарователно. Той седна срещу нея на масата и ги забавлява със забавни истории от миналото си. По времето, когато се качи горе, тя с нетърпение очакваше следващата вечеря.

След като прекара поредната приятна вечер в обкръжението му, на следващия ден, започна да се чувства виновна, че го бе преценила погрешно при първата им среща. Беше си помислила най-лошото за него и сега осъзнаваше колко е грешала. Разбира се, по време на първата им среща бе прекалено ентусиазиран, но се оказа, че не е имал грешни помисли към нея. Сигурно просто така бе свикнал да се държи. И може би се бе опитал да се противопостави на майка си, която не бе сигурна какво мисли за жената на сина си и бе показал на Брена, че има пълната му подкрепа.

Тази нощ си легна с мисълта, че просто е преувеличила, и се закле това никога повече да не се случва. Всеки заслужаваше втори шанс.

На третата сутрин от заминаването на Конър, Брена се събуди от светлина и смях. Тя се уви в завивката и отиде до прозореца, за да се наслади на прекрасния ден навън. Слугите бързаха нанякъде, и по щастливите им лица, тя разбра, че и те обичат да са навън също толкова, колкото и тя.

Имаше поне стотина неща, които искаше да свърши днес и, въпреки че не биваше да отлага работата си за по-късно, тя реши да стори именно това и да излезе да се разходи по хълмовете наоколо.

Усмивайки се в очакване, тя побърза да се облече и да слезе долу. Залата беше пуста и въпреки че опита, не успя да отвори тежката врата, за да излезе навън в двора. Въпреки това не се предаде и реши да излезе през задната врата.

— Добро утро, милейди. Добре ли спяхте? — извика Нета, която се появи от залата.

— Да, благодаря ти — отговори тя. — Лейди МакАлистър слезе ли вече?

— Не, милейди, не е. Райън вече излезе, за да поязди. Каза ми, че няма да се върне преди вечеря.

— С воините на Конър ли излезе?

— Не, тръгна сам. Поема голям риск, нали?

— Той явно не мисли така — каза Брена с въздишка. — Чудя се къде ли смята да ходи — добави тя.

Брена вече не обръщаше внимание на слугинята, защото забеляза купчина от вещи, преливащи от нисък сандък поставен до входа. Когато Нета я убеди, че ѝ изглеждат познати, защото са нейни, слугинята ѝ помогна да ги отнесат обратно в стаята на Брена.

Тази вечер, Райън се прибра в крепостта, точно навреме за вечерята, която споделяше с майка си и Брена. Той изглеждаше уморен от ездата, но все пак бе приятна компания, и отново не направи нищо неуместно.

Беше готов да се качи в стаята си, по същото време, както и Брена. Той я хвана за лакътя и тръгна редом с нея, което беше много галантно от негова страна, докато ѝ разказваше забавна история, която разсмя и двамата. Ръката му се отърка в гърдите ѝ, докато посягаше да отвори вратата, но ако се съдеше по невинния израз на лицето му, дори не бе осъзнал какво е сторил и това я накара да се чуди, защо отново се държи толкова подозрително към него.

Какво ѝ ставаше, чудеше се тя, докато се приготвяше за лягане. Накрая стигна до заключението, че в желанието си да спечели одобрението на Еухемия, е станала много нервна. Истината бе, че тази жена, можеше да я накара да изгуби търпението си. Нищо чудно, че Брена бе нащрек през по-голяма част от времето. Беше невероятно трудно да се угоди на мащехата на Конър, а да спечели приятелството и обичта ѝ щеше да бъде много по-трудно, отколкото бе очаквала. Еухемия не спираше да я критикува, и постоянно я обвиняваше за нещо, което не е направила правилно със своя подигравателно снизходителен тон, така че Брена трябваше да стиска зъби, за да не ѝ отговоря.

Разбира се, не бе готова да се предаде и реши, че просто ще удвои усилията си.

На следващата сутрин, Райън отново излезе сам на езда още преди Брена да е слязла долу. Тя прекара целия ден да угажда на Еухемия и до вечерята вече се чувстваше преуморена.

А най-лошото тепърва предстоеше. Вечерята беше много по-различна от останалите, беше направо ужасна. Опита се да въвлече Райън в разговор, но той бе в мрачно и предизвикателно настроение. Явно опитите ѝ не бяха особено очарователни, защото той отхвърли не много учтиво всеки от тях. Отново се държеше като развратник. Не откъсна поглед от нея, или по-точно от устата ѝ през цялата вечер и по самодоволната му усмивка, Брена разбра, че е напълно наясно какво неудобство ѝ причинява.

Еухемия предпочете да се направи, че не забелязва какво става около нея. Брена се съмняваше, че ще направи нещо, дори да я помоли. Привързаността ѝ към сина ѝ, я правеше сляпа за грешките му. Тя явно мислеше, че Райън е перфектен, което доказваше колко е подвластна на желанията му.

До тази вечер, Еухемия критикуваше всичко и всеки, освен вечерята. Брена си помисли, че доведената ѝ майка, се наслаждава на храната, защото бе изяла всичко в чинията си както всяка вечер преди това, но след като масата бе почистена и слугите напуснаха залата, Еухемия изказа недоволството си.

— Брена, разбирам, че не си очаквала компания през последните няколко дни и очевидно си била твърде натоварена, за да уредиш перфектно нещата с готвачката си. Поради тази причина си замълчах. Но вече не мога да мълча, и ще настоявам да замениш жената отговаряща за кухнята с някой по-способен. Тази вечер яденето бе още по-ужасно от всичките предишни. Кълна се, изядох повече мазнина, отколкото месо, а сладкиша бе толкова горчив и твърд, че едва го преглътнах. Нима Конър трябва да се примирява с тази ужасна храна?

— Майко, Брена не живее тук достатъчно дълго, за да знае какво ядене трябва да се сервира и какво не — проговори Райън.

Еухемия продължи да се мръщи към Брена.

— Изглеждаш зачервена, мила. Да не си имала тежък ден?

— Да, мадам.

— Тогава защо не се качиш горе, да си легнеш? Райън с радост ще ми прави компания.

Тя не можа да се измъкне достатъчно бързо. За жалост Райън я настигна в подножието на стълбите. Той я хвана за ръката, каза ѝ, че ще я придружи и се притисна към нея. Имаше само една възможност да се отдалечи от него, и тя бе да се надвеси над парапета.

— Няма нужда да идваш горе с мен, Райън. Сигурна съм, че имаш много по-важни дела за вършене.

— Веднъж вече си претърпяла едно сериозно падане, а тези стъпала са много опасни — възрази той и я забута напред.

— От къде знаеш за падането ми?

— Попитах една от слугините как си наранила челото си, и тя ми каза, че си паднала по стълбите. Не бих забравил дълга си, и докато брат ми е далеч, задачата да се грижа за теб се пада на мен.

— Паднах, защото не внимавах къде ходя. Сега внимавам.

Той пусна ръката ѝ, давайки ѝ само миг спокойствие, преди да обгърне с ръка кръста ѝ.

— Моля те, пусни ме — каза тя.

Той не ѝ обърна никакво внимание.

— Нетърпелива ли си да видиш отново Конър? Знам, че сигурно ти липсва, особено нощем, когато си в леглото и искаш да го почувстваш между бедрата си.

— Не си позволявай да ми говориш така — заповяда тя. Беше толкова бясна, че едва успя да запази контрол и да впрегне цялата си сила, за да се откъсне от него.

Той се премести напред и се изкачи нагоре по стъпалата, докато не я достигна и не сложи ръката си на дясната ѝ гърда, така, че да не може да помръдне, без пръстите му да я опипат.

Дори не погледна към нея нито показва някаква реакция на болката, която му причиняваше, като драскаше с нокти по ръката му, мъчейки се да се отскубне от хватката му.

— Мога да се погрижа за теб, докато го няма — прошепна той. — Знам как да прогоня болката ти. Остави вратата си отключена, тази нощ, Брена.

Шокирана от думите излизащи от устата му, тя едва успя да запази присъствие на духа.

— Ако не ме пуснеш, кълна се, ще се разкрещя.

— Защо за Бога, ще искаш да крещиш? — попита той с престорено учудване, докато пръстите му започнаха да стискат гърдите ѝ.

Гневът ѝ даде силата на петима мъже. Тя заби с всичка сила лакътя си в него, и с радост получи реакцията, която очакваше. Той изгрухтя, очевидно от болка и я пусна. Тя се приближи бързо до спалнята и се пресегна за кинжала си. За миг изпита паника, щом откри, че ножа не е в канията окачена на колана ѝ, но в момента Райън не гледаше към нея, нито се опитваше да я хване отново.

Той ѝ отвори вратата, пожела ѝ лека нощ и се отдалечи. Докато слизаше по стълбите залиташе.

Потръпвайки от ярост и ужас, тя изтича вътре, залости вратата зад себе си, и избухна в сълзи.

Какво за Бога, щеше да прави?

Вероятността, че може да я докосне отново я ужаси. Тази нощ спа в леглото от страната на Конър и на следващата сутрин не слезе долу както обикновено. Въпреки това, бе много по-спокойна, защото осъзна, че Райън не би предприел нещо пред свидетели и докато успяваше никога да не остава сама с него, щеше да е в безопасност, докато Конър се върне.

В мига, в който видеше съпруга си, щеше да му разкаже всичко, което се бе случило, но докато не се върнеше, за да отпрати Райън, нейна задача бе да се грижи за безопасността си.

Конър щеше да е първият, който щеше да научи. Райън бе негов доведен брат и нямаше да е справедливо да каже на някой друг, освен, ако не станеше напълно наложително. Беше ѝ ужасно неприятно, че мъжа я гледа толкова похотливо. Но ако се приближеше отново към нея, щеше да го изгони веднага от крепостта. С това щеше да докаже, че има властта да го направи, а ако Куинлан ѝ кажеше, че не може да го изгони, щеше или да му разкаже за случилото се, или да си събере нещата и да се премести при Кинкейд. Алек ѝ бе каза, че никога няма да ѝ обърне гръб.

Почти през целия ден бе ядосана, а на вечеря напълно игнорира Райън и помоли Еухемия да ѝ разкаже всичко за себе си. Мащехата на Конър явно се зарадва, че е център на вниманието и прекара повече от час да ръси хвалебствия по свой адрес. Брена се преструваше, че се съгласява с всяка нейна дума. Нямаше да напусне залата, ако

възрастната жена не е с нея, което скоро стана ясно и на Райън, защото той най-после излезе навън, за да се разходи.

Най-нагло си позволи да попита Брена дали иска да му прави компания, а после с насмешка ѝ каза, че знае каква игра играе и му е много забавно.

— Не, благодаря — отговори му тя, без дори да го погледне. — Предпочитам да си говоря с майка ти. Лейди Еухемия, имала сте толкова интересен живот.

— Имах много трагичен живот — поправи я Еухемия.

С малко окуражения от страна на Брена, тя се съгласи да ѝ разкаже за болката, която е преживяла, когато е загубила родителите си. Никой никога не бил страдал така, както е страдала Еухемия, и никой не е имал толкова много съкрушителни загуби, колкото нея.

Еухемия не спря да говори за себе си още един дълъг час. Брена стоеше до нея, преструвайки се на очарована и когато най-после старата жена обяви, че ще си ляга, Брена бързо я хвана за ръката и тръгна с нея.

— Смятах да говоря с вас за вечерните ястия, мадам.

— Да, и аз исках да поговорим. Отново, бях разочарована, Брена. Не изпълни ли заповедта ми да се отървеш от готвачката?

— Разбира се, че го сторих — излъга Брена. — Имам план и се надявам да го одобрите. Вие разбирате много повече от мен, и бих искала да ми помогнете.

— Не се самобичувай. Не си виновна, че можеш само толкова.

Брена не започна да спори, но не се и съгласи.

— Накарах няколко жени да се редуват да приготвят вечерята ви. Така в края на седмицата, вие ще решите коя готви най-добре и тя ще остане на поста.

Еухемия равнодушно сви рамене.

— Остави всичко на мен.

— Благодаря ви, мадам.

След като ѝ помогна да отиде до спалнята си, Брена влезе в своята, облегна се на вратата и въздъхна.

Нета стоеше до огнището, и се топлеше на огъня.

— Лейди Еухемия съгласи ли се с плана ви, да пробва пет различни готвачки?

Брена се усмихна.

— Да, съгласи се. Гледай да не забравиш да кажеш на Ада, да внимава Еухемия да не я види до края на седмицата.

— Тя знае милейди и горещо оценява усилията ви. Въпреки това се притеснява, че лейди Еухемия, ще разбере, че тя е приготвила всичките вечери през седмицата. Сигурна ли сте, че не предпочитате някой друг...

— Сигурна съм — отговори Брена. — Ада е прекрасна готвачка. Просто мащехата на леърда ни обича да създава проблеми. А и с хитростите си не показваме неуважение към леърда си — добави тя. — Просто се стараем, роднините му да са доволни, това е.

— Никой от нас не мисли, че е нелоялно към господаря, ако заблуждаваме лейди Еухемия. Знаете ли, колко дълго тя и сина ѝ ще останат тук?

— Не, но те уверявам, че това ще е първия въпрос, който ще задам на съпруга си, веднага щом го видя.

— Има ли още нещо, което ви притеснява? Забелязаха, че едва докоснахте храната си, тази вечер и когато преди малко влязохте в стаята изглеждахте доста пребледняла.

Брена не възнамеряваше да ѝ каже за Райън, защото вярваше, че от нея зависи да реши проблема, а не от слугите. Обвинение срещу доведения брат на собствения ѝ леърд би имало страшни последствия, помисли си тя. Само Бог знаеше, че би се отворила, ако някоя от собствените ѝ снахи започнеше да обвинява някой от братята ѝ. Като съпруга на Конър дългът да му каже, макар и ужасен, се падаше на нея и на никой друг.

— Не бях особено гладна, тази вечер — отговори тя на въпроса на Нета.

Слугинята излезе няколко минути по-късно. След като залости вратата след нея, Брена седна на леглото и се захвана с бродерията си. Ада ѝ бе дала голяма, ярка на цвят кърпа, която да постеле на масата в залата, и Брена се опитваше да избродира цветовете от плейда на Конър в квадрат в центъра на платата. И тъй като искаше да е перфектен, вечер работеше усърдно, за да е сигурна, че всеки шев ще е равен и здраво стегнат. Ако продължаваше със същото темпо, покривката, щеше да е готова след няколко дни.

Не смяташе да я слага на масата, преди да завърши възглавничките, които правеше от кариран плат и вълна от овцете,

което значеше, че ще ѝ се наложи да работи по един час сутрин. Но ако времето се задържеше хубаво, щеше да върши това навън, като същевременно опознаваше останалите жени в крепостта.

Въпреки това, не смяташе да стои седнала през целия ден, докато слънцето грееше весело навън, затова реши, че по един час, всеки следобед ще излиза на езда. Много ѝ се искаше да се научи да язди като варварин, а след като беше жена на Конър, май бе задължително да знае, нали?

Освен това, колко трудно можеше да е?

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Тя за малко не се преби, на няколко пъти, и то още първия следобед, докато се опитваше да язди без седло.

Дейвис се закле на Куинлан, че никога не биха позволили господарката им, дори да погледне жребеца на господаря, ако знаеха, какво е намислила. Тя не разбираше защо съпругът ѝ е оставил коня у дома и Дейвис бе щастлив да ѝ обясни, че жребеца се нуждае от почивка и добра храна, защото е яздил доста мили. Тя предположи, че жребеца има нужда и някой да му поугажда, и Дейвис не ѝ възрази.

Когато го попита, дали може да го изведе навън на разходка, той я накара да обещае, че само ще разходи черния кон до върха на хълма и обратно, само толкова, колкото да го разтъпче и да му обърне малко внимание. Жребецът очевидно я харесваше. Беше го довела в конюшната още първия ден на пристигането си, и това доказваше, че коня я одобрява, а и тя го водеше с такава вещина, че направи голямо впечатление на всички.

Щом бе видял как коня послушно върви до нея нагоре по хълма, Дейвис се бе убедил, че е взел правилното решение. Със сигурност щеше да заподозре нещо, ако лейди Брена бе поискала седло, но тя не го направи.

— Не съм казал, че господарката е искала да ме излъже, Куинлан. Въобще не съм казал такова нещо, дори не съм си го помислял. Смятам, че си е променила решението, като е стигнала до билото. Сигурно тогава я е осенила тази идея и тя не се е сдържала да пробва. Но не се притеснявай. Няма да се оставя да ме подмами отново, а и не мисля, че ще опита да ме излъже. Просто казвам, че отново може да ѝ хрумне да го направи. Това е всичко.

Куинлан прие обяснението на Дейвис. Също като главния коняр и той смяташе, че господарката му няма да поеме отново подобен риск, защото, според него, най-после се е осъзнала след страха, който бе преживяла докато летеше във въздуха като орел, внезапно лишен от крилете си.

За това на следващия ден, докато Куинлан проверяваше как напредват войните изграждащи защитната стена, Брена отново изведе жребеца на къса приятна разходка. Тя вървеше с толкова уверена походка, че за миг Дейвис се разтревожи.

Но тогава не осъзнаваше, че господарката му е глуха. Или поне това бе извинението, което прошепна на Куинлан, молейки го за прошка, защото знаеше, че не бива да критикува любимата съпруга на леърда си.

— Тя ме изигра, наистина — каза Дейвис на началника си. — Не съм казал, че ме погледна в очите и ме излъга. Не, въобще не казвам такова нещо. Смятам така, защото този път ѝ обясних много добре, бях изрично ясен и когато поисках от нея да ми обещае, че няма отново да се качи върху звяра, тя ми се усмихна широко в отговор, което според мен означаваше, че тя е съгласна с мен, защото, доколкото знам, една жена се усмихва на дадена заповед само ако има намерение да я спази. Но вече няма никаква нужда да се тревожиш, Куинлан. Вече знам на какво е способна. Няма да успее да ме заблуди отново.

Но тя направи точно това, следващия следобед. Дейвис напълно се отчая, щом новината, че господарката му отново язди жребеца, стигна до него.

Не му се наложи да се крие, обаче, защото Куинлан най-после осъзна, че той трябва да се заеме с тази задача, преди господарката им да се убие. Дейвис просто не можеше да се справи с нея.

Решен да предотврати някоя трагедия, войнът имаше намерение да забрани на лейди Брена да поема подобен риск, отново, но докато вървеше по пътеката между боровете към върха на хълма, той чу смях и у него се надигна лошо предчувствие. Само след секунда я видя да стои изправена на гърба на коня. Щастливото изражение на лицето ѝ го накара да се усмихне, и той остана там дълго време съзерцавайки я, макар да знаеше, че трябва да я накара веднага да прекрати опасните си действия.

Успя да се задържи така няколко минути, преди коня да я хвърли на земята.

Куинлан я зачака да се изправи. Но тя не помръдна. Той се затича надолу по склона, и по-късно, се закле пред Конър, че в онзи момент сърцето му бе спряло, и тъкмо преди да стигне до нея, жребецът се върна.

Беше сигурен, че звяра ще я стъпче. Вместо това, грамадният черен кон я побутна, и с невероятна бързина Брена се завъртя, сграбчи юздите му и избухна в смях.

Куинлан грабна юздата от ръцете ѝ, шляпна жребеца да се отдалечи от нея и се наведе, за да ѝ помогне да стане.

— Когато не помръднахте, помислих, че сте мъртва.

— Това е само игра, която играем двамата. Ако стоя напълно неподвижно, Уили идва при мен, и мога да хвана юздите му. В противен случай ме кара да го гоня.

Куинлан бе прекалено разсеян, за да внимава какво му говори. Постоянно си повтаряше да не ѝ повишава глас. За Бога, тя бе негова господарка, а не малката му сестричка.

— Да не сте полудяла?

— Не, не мисля.

— Ако сте решила да се самоубивате, направете го, когато Криспин отговаря за безопасността ви, не аз.

След като ѝ даде нареждането си, той я изправи на крака, и отстъпи назад, докато тя почистваше пръстта от плейда си. Искаше да получи пълното ѝ внимание, за да няма недоразумения.

— Няма повече да поемате такъв риск. Искам думата ви, че няма да яздите без седло, и уверявам ви само една усмивка, няма да свърши работа при мен.

— Не, ти си много по-умен от мен, Куинлан. Никога не бих посмяла да те изиграя.

Някъде в съзнанието му, едно гласче му напомни, че тя все още не е дала обещанието си.

— Може ли да спреш да ми крещиш? Заболя ме главата.

Куинлан призова търпението си.

— Смирено моля за извинение, милейди. Не знам какво ми стана.

— Изплаших те — напомни му тя. — Сега кажи ми, къде сбърках. Защо не мога да се задържа по-дълго на гърба му.

— Стоите прекалено назад на гърба на коня — отговори ѝ той. — Сега за обещанието...

Тя го прекъсна.

— Вчера съветът ти щеше да ми е много полезен. Хватката ми е добра, а вече коригирах този проблем. Горкият Уили. Одеве стоеше и

клатеше глава към мен. Сигурно си помисли, че съм глуха.

Куинлан реши, че конят има повече мозък, от господарката му. Той бе все още прекалено разстроен, за да осъзнае колкото е бил строг.

— Учудвам се, че не ви е стъпнал до смърт — промърмори той.
— Уили... нима го нарекохте Уили?

— Да, но първо се убедих, че Конър не го е кръстил. Дейвис ме увери, че не е.

— Не, Конър не го е кръс... — гласът му прекъсна.

— Тогава съм сигурна, че няма да има нищо против, ако го наричам Уили.

Клепачите на Куинлан потрепнаха.

— Защо Уили? — попита той.

— Съкратено от Уилям — обясни тя. Взе юздите от Куинлан и се обърна тръгвайки към конюшните. Той забеляза, че е забравила една от обувките си, вдигна я, и ѝ я подаде. Тя му благодари, докато се държеше за ръката му, за да я обуе.

— Кръстих Уили с името на брат ми. Ако не го споменавам пред Конър, сигурна съм, че няма да се ядоса. Съпругът ми не обича да говоря за семейството си.

— Защо си мислите, че не обича?

— Той се мръщи и сменя темата на разговора. Не знам защо се държи така. Не е възможно да не ги харесва, защото не ги познава. Може би, просто не го интересува. Темата за семейството ми, явно го отегчава — добави тя и кимна.

— Съмнявам се, милейди.

Тя сви рамене.

— Може би — съгласи се тя, защото си помисли, че може да е прав. Просто се държеше глупаво.

— Ще ти бъда благодарна, ако не споменаващ пред Конър името, което съм дала на коня. Понякога съпруга ми реагира по странен начин и въпреки че съм почти сигурна, че няма да забележи, все пак съществува малка вероятност да греша.

— Милейди, да не би да ме молите да не му казвам?

— Да.

— Няма да му казвам, но ако ме попита, ще му обясня всичко. Сега възнамерявате ли да ми обещаете, че повече няма да яздите без седло?

— Какво ще сториш, ако ти дам обещанието си, а после го наруша? Разбира се, никога не бих направила подобно нещо, но ми е любопитно да разбера какви ще са последиците?

— Ще ми се наложи да ви заключа в покоите ви, до завръщането на Конър.

— Би направил подобно нещо?

— Със сигурност няма да ми е приятно, но за да ви запазя жива и здрава ще преодолея чувствата си.

— Пропъждал ли си някого преди?

— Никога не бих ви пропъдил — увери я той.

— Но имаш правомощията да изгониш някой от крепостта, когато Конър го няма, нали?

— Да, но само, ако мога да дам сериозни причини за стореното, когато леърда ми се завърне.

— А аз имам ли тази власт? Не ме гледай толкова учудено. Нямам намерение да те прогонвам, дори и да посмееш да ме заключиш в стаята ми, което между другото, надявам се никога да не направиш. Чудех се, дали мога да прогоня някой друг.

— Ако имате проблеми с някой, редно е да ми кажете, или да изчакате съпруга ви да се прибере у дома.

От думите му заключи, че няма тази власт. Но сега поне знаеше срещу какво е изправена и със сигурност нямаше да заплашва Райън с прогонване, защото той щеше да е наясно, че блъфира. Тя въздъхна и се загледа в краката си, докато вървяха.

Разочарованието ѝ бе смекчено от факта, че ще се наложи да прибегва до драстични мерки само ако Райън се приближи до нея. За щастие имаше план, как да го държи на страна.

Куинлан не можеше да разбере, защо господарката му изглежда толкова разочарована.

— Искате ли да притежавате такава власт, милейди?

Тя не му отговори, всъщност доста дълго време не обели и дума.

— Ако имате проблем и не можете да го решите сама, тогава кажете ми какъв е и аз ще бъда щастлив да го разреша.

Тя поклати глава.

— Проблемът е личен и в него е замесен член на семейството.

Куинлан си отдъхна и му се прииска да се усмихне, но не го направи, за да не нарани чувствата ѝ, и да я накара да помисли, че

проблемите ѝ за него са незначителни.

— Имате трудности с Еухемия, нали? — той не ѝ даде време да отговори, а продължи с предположенията си, които според него със сигурност щяха да ѝ спестят тревогите. — На ваше място бих отишъл да говоря с Райън за майка му. Сигурен съм, че той ще се погрижи за нея.

Тя поклати глава, този път много по-силно.

— Смятам, че ще успея да се справя с проблема и когато Конър се върне, ще го обсъдя с него.

— Както желаете, милейди.

Тя промени темата.

— Знаеш ли, откакто пристигнах се опитвам да разбере как се правят нещата тук. Явно има някакъв точно определен начин, който всички, освен мен знаят. Непрестанно се боя да не обидя някой заради малкото, което знам за Шотландия и ще съм доволна, ако ми дадеш някои насоки.

— Ще се радвам да ви помогна с всичко, от което имате нужда.

— Ще се съгласиш ли ти и двама от твоите воини да се присъедините към мен за вечеря? Може тогава да продължим разговора си и да науча повече за клана. Вече съм една от вас и искам да се впиша.

— За мен ще е чест да вечерям с вас и съм сигурен, че и двамата воини, които избира ще са поласкани от оказаната им чест.

А аз ще съм спокойна, каза си тя на ум.

— Все пак не искам да показвам благосклонност към някой определен воин, затова всяка вечер, докато Конър се прибере, ако би искал да споделяш вечерята ми, ще те помоля да избираш по двама различни, за да мога да се запозная с всичките воини на съпруга ми.

— Разбира се — отговори той.

— Кога Конър ще се върне у дома?

— Не мога да кажа със сигурност.

— Изглежда ми така, сякаш го няма цяла вечност. Имам нужда да поговоря с него.

Щом долови отчаянието в гласа ѝ, Куинлан реши, че мащехата на Конър явно превръща живота ѝ в ад. Представи си как двете жени се борят за надмощие и някак бе изненадан, че лейди Брена се е предала толкова лесно. Може би самотата от липсата на съпруга ѝ, я правеше

толкова разтревожена. Може би дори се чувстваше така сякаш я е изоставил. Все пак Конър я бе откъснал от живота, с който бе свикнала и я бе поставил в центъра на своя.

Само времето можеше да помогне на господарката му да открие своя път в живота. Или поне Куинлан се надяваше, че ще стане така. Все пак, по-късно тази вечер, започна да мисли, че проблема може би е много по-голям, отколкото бе предполагал. Нета го хвана точно преди да влезе в помещението на офицерите и му каза, че Лейди Брена се държи доста особено.

— Не ме чу, когато почуках на вратата ѝ и щом влязох, тя изпищя и подскочи от страх. В интерес на истината посегна към кинжала си. Изглеждаше ужасена, Куинлан.

Приятелката на готвачката Брока, случайно чу разговора им и побърза да се присъедини.

— Ада ми каза, че се притеснява, да не би господарката да е болна. Не яде почти нищо. А е все още прекалено рано да носи дете — добави тя.

Куинлан си помисли, че двете жени може би преувеличават, затова реши да провери сам. Когато забеляза как Брена избутва настрана храната си, след като е взела само хапка, той осъзна, че двете прислужници имат право да се тревожат. Затова реши, на следващата сутрин да заведе господарката си при лейди Кинкейд, убеден, че съпругата на Алек ще съумее да разбере какво не е наред и ако господарката му наистина е болна, Лейди Кинкейд, щеше да съумее да я излекува.

Брена нямаше представа за решението, което Куинлан бе взел вместо нея. За пръв път от няколко дни бе напълно спокойна. Двамата воители, които бе избрал да получат честта да вечерят с нея бяха възрастни мъже, които се редуваха да разказват истории за отминали дни. Лейди Еухемия беше благословено мълчалива. Въпреки това, явно се наслаждаваше на разговора им. Тя изглеждаше така, сякаш попива всяка дума и всъщност от време на време се кискаше или кимаше, когато някои от гостите разкажеше забавен инцидент, на който тя очевидно е била свидетел.

Райън се държеше като разглезено дете, на което не му обръщат достатъчно внимание. Той се мусеше на всяко ястие и през цялото време погледа му бе забит в масата. Ядеше бързо и щом свърши,

погледна лошо към Брена, тръшна чашата си на масата и излезе забързано от залата.

Никой от воините изглежда не се притесни от обидното държание на Райън. Куинлан забеляза колко разтревожена е господарката му и реши да прекрати вечерята. Може би се нуждаеше само от добър сън, за да се възстанови.

Един от воините предложи ръка на господарката си и я отведе нагоре по стълбите. Мъжът остана в коридора, докато не се прибра в стаята си. Тя се обърна, за да му благодари и видя Райън да се спотайва в сенките зад воина, но преди да му заповяда да ѝ каже, какво търси там, той се обърна и побърза да влезе в стаята си.

Нета я чакаше вътре и я поздрави още от вратата, за да не я изплаши отново. Преди Брена да я попита защо я чака, слугинята обясни, че Еухемия ѝ е наредила всяка вечер да запалва свещите в стаята ѝ и да ѝ помага, да се подготви за лягане и ако Нета ще върши това за мащехата на господаря си, то със сигурност щеше да го върши и за съпругата му.

— Съпругът ти, не те ли чака да се прибереш у дома?

— За мен е чест, че съм избрана да работя в покоите на господарите. Моят Деверик се разхожда и се пъчи наоколо като крал, и казва на всеки, който е готов да го изслуша, колко е важен, задето на жена му е даден такъв важен пост в домакинството на леърда.

Брена се почувства благословена, че има подобна жена за своя подчинена.

— Имаш добро сърце, Нета.

— Ласкаете ме с този комплимент, милейди. Искате ли да ви помогна да се пригответе за лягане?

— Не, вече съм в безопасност... Искях да кажа, че мога да се справя и сама. Но искам да те попитам нещо, преди да си тръгнеш. Чудех се, кой може да ми направи дървен медальон.

— Алън е много способен, и смятам, че ще е поласкан да направи точно това, което искате. Утре с радост ще ви заведе при него, ако желаете.

Брена отново ѝ благодари и щом Нета напусна стаята, веднага залости вратата. Поработи върху бродерията си още час, преди да си легне. Тъкмо бе изгасила свещите и се бе завила с юргана, когато някой почука на вратата.

Тя не отговори.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Конър най-после се върна. Имаше чувството, че не се е прибирал ужасно дълго време, но това чувство не се появи, когато преминаваше по спуснатия мост. Напрежението във врата и гърба му намаля едва когато си призна, защо му е толкова приятно отново да е у дома.

Искаше да види отново Брена. Излишно бе да се споменава, че не бе особено щастлив от липсата си на дисциплина. Призна пред себе си, че само мисълта за нея, засилва възбудата му. Какво, за Бога, му ставаше? Дори само за миг да затвореше очи, за да си почине, образа на жена му веднага изникваше в съзнанието му. И оставаше там.

Въпреки че не бе кой знае каква утеха, Алек се намираше в същото положение, но за разлика от Конър, той не само мислеше за жена си, а постоянно говореше за нея.

Той бе забелязал безпокойството на Конър последната вечер, която прекараха заедно. Беше наблюдавал как брат му обикаля из лагера цял час, преди да се отдалечи от останалите в близката горичка. След минута, Алек го последва. Двамата братя бяха седнали, с гърбове опрени в кората на едно дърво, за да може евентуално да поспят, с ръце върху мечовете си.

На Алек му бе трудно да започне разговор по темата, която го интересуваше.

— Гледам те и сякаш виждам себе си, в началото на брака си с Джейми.

— И какво виждаш? Предполагам, че ще ми кажеш, без значение дали се интересувам или не, нали?

— Разбира се — отговори той. — Учи се от моите грешки и си спести усложненията.

— Звучиш като баща ми. Това бяха последните му думи към мен.

— За майка ти ли говореше?

— Да — отговори Конър. — Наричаше я „моята сладка Изабел“.

Алек кимна.

— Досега се бори добре, но вече ти е време да спреш да се съпротивляваш. Болезнено е да те гледа човек.

— Алек? За какво за бога говориш?

Брат му се разсмя.

— Много добре знаеш за какво говоря. Опитваш се да не обичаш жена си, нали? Разбира се, аз знам защо. Страх те е.

— Господ да ти е на помощ, превръщаш се в старица, която си вре носа навсякъде.

Алек се направи, че не е чул обидата.

— Не смятам, че предсмъртните думи на баща ти за Изабел са те направили по-предпазлив от всеки друг мъж. Помниш ли какво ми сподели, че ти е казал той?

— Помня всяка дума. Той, също като теб, ми каза да си взема поука от грешките му. Той обичаше своята сладка Изабел и се бе почувствал, така, сякаш го е предала, като е умряла. Кълнеше се, че никога няма да ѝ прости. Всичко това са глупости, Алек. Баща ми бе суров мъж, който не можеше да говори за подобни емоции, без да звучи ядосано. Още откакто бях момче, той се опитваше да ме наставлява, и аз разбрах каквото искаше да знам. Но не разбирам нуждата да водим този абсурден разговор.

Дълго време, Алек не каза и дума. Знаеше, че Конър мисли върху думите му и бе сигурен, че се опитва да се убеди, че не е заобичал жена си. О, това заблуждение на мъжа, който се срамува от представата да обича, защото смята, че тази емоция, ще го направи по-слаб.

— Понякога се чудя, ако не бях на косъм да загубя Джейми, дали някога щях да си призная, че я обичам? Надявам се, че щях, защото сега съм по-възрастен и малко по-мъдър. Тогава не знаех нищо по-добро, Конър, но сега ти знаеш, защото ти го обясних. Направи каквото те съветвам и престани да се съпротивляваш. Ако не друго, поне ще спреш да се измъчваш.

— До сега съм се страхувал само от един мъж, Алек, и Господ да ми е на помощ, ако някой ден осъзная, че се страхувам от жена. Обиждаш ме, като предполагаш, че жена ми може да има подобна власт над мен.

— Кой е мъжът, от който се страхуваш? — любопитства той.

— Ти. Страхувах се, че няма да помогнеш на мен и на приятелите ми.

— Баща ти знаеше, че няма да ти обърна гръб. Но ти не бе толкова сигурен, нали? Дори тогава бе доста циничен. А жена ти не се страхува от мен. Изненада ме с това, че застана пред теб. Ако не знаех как стоят нещата, щях да помисля, че те защитава от мен.

— Опитваше да се да ме защитава. Тя не се страхува от почти нищо. Ще съм изненадан, ако доживее цяла година.

— Тя е силна, Конър и е също толкова интелигентна, колкото жена ми. Понякога си мисля, че двете заедно, могат да бъдат доста по-умни от нас двамата. По начина, по който ме гледаш, мога да заключа, че според теб греша. Отговори ми на един въпрос. Къде си мислиш, че спят тази нощ жените ни?

— В нашите легла.

— А къде спим ние?

Конър се разсмя.

— В голямата студена гора. Почини си, Алек и спри да ме занимаваш с глупави разговори.

Но брат му бе в настроение да дава съвети.

— Само още едно нещо — прошепна Алек като затвори очи и се прозя шумно. — Ако някога кажеш на някой за този разговор, ще те убия.

Криспин откъсна Конър от мислите му, и го върна в настоящето.

— Всичко наред ли е? — попита той, щом забеляза, че Конър се мръщи.

— Просто съм уморен, също като теб — отговори той.

— А и си покрит с прах и кръв, също като мен. Само Господ знае, как миришем. Веднага щом сляза от коня, отивам на езерото. Предполагам, че и ти ще направиш същото?

— Има ли някоя определена жена, която искаш да впечатлиш?

— Няколко ми идват на ум, но се притеснявам, как ще реагира жена ти, ако те види в този вид, леърд. Сигурно ще побегне в обратната посока.

Тогава Куинлан привлече вниманието на Конър, защото обичайно чакаше леърда си, пред крепостта, но сега бе нарушил обичая си и го чакаше на предното стълбище. Изражението на лицето на Куинлан бе такова, каквото Конър никога не бе виждал и ако не

мислеше, че е невъзможно, Конър щеше да си помисли, че приятеля му изглежда облекчен, че го вижда.

Криспин стигна до същото заключение.

— Каквито и проблеми да е имал, били са много мъчителни.

Куинлан изчака да слязат от конете, преди да отиде при тях.

— Всичко е наред, Конър.

— Така и очаквах да бъде.

— По израза на лицето ти, помислих, че сигурно има нещо много обезпокоително — отбеляза Криспин. — Изглеждаше облекчен, че ни виждаш.

— Облекчен? Ако не бях мъж, кълна се щях да преливам от щастие.

— Тогава какъв е проблемът? — попита Криспин.

— Току-що съобщих на леърда ни, че няма никакви проблеми. Въпреки това, имаше няколко незначителни инцидента — добави Куинлан преди отново да погледне към леърда си. — Конър, кълна се в Господ, никога няма да се ожена.

— Тогава да приемам ли, че жена ми е причинила незначителните инциденти?

— Жена ти никога не би могла да причини инцидент — каза Куинлан и успя да не се разсмее, което според него си бе голямо постижение.

Дейвис и един млад воин дойдоха, за да отведат конете. Главният коняр изчака помощника му да приветства господаря си, и се отдалечи малко назад, когато дойде неговия ред.

— Радвам се, че отново сте си у дома, леърд. Черният ви жребец е в бокса си, ако се чудите къде е.

— Предполагах, че ще е там — отговори той, учуден защо мъжа ще иска да му каже, къде се намира коня.

— Да, там си е, където го оставихте преди повече от седмица — каза коняр.

— Да не е създавал никакви неприятности, докато ме нямаше?

— Не, не е създавал неприятности, леърд и със сигурност не ме е гледал право в очите и не ме е лъгал.

Преди Конър да поиска обяснение, Куинлан грабна Дейвис за плейда и го разтърси.

— Господарката ти не те е излъгала. Тя ти се е усмихнала. Има разлика.

Главният коняр трябваше да кимне в съгласие, преди Куинлан да го пусне, след което се поклони на леърда и забърза към конюшните.

— За какво беше всичко това? — попита Криспин. — Защо Дейвис беше толкова смутен.

— Всичките са смутени — отговори Куинлан. — Аз обаче съм много по-добър от тях и нямах проблем да разбера веднага какви игрички играе.

Криспин едва се сдържаше да не се разсмее.

— Да не би да говориш за съпругата на леърда ни?

— Да, точно за нея. Въпреки всичко тя е жива и здрава.

— По дяволите, за твое добро се надявам да е така — възкликна Конър.

Криспин изгуби битката със себе си и се разсмя.

На Куинлан хич не му допадна поведението на приятеля му.

— Смей се колкото си щеш. Само гледай да запомниш, че милейди не се уби, докато аз отговарях за нея.

Предполагайки, че приятеля му преувеличава за проблемите, които е причинила Брена, той само поклати глава към Куинлан давайки му да разбере, че точно сега не е в настроение да слуша какво се е случило и тръгна към крепостта. Искаше само да види за момент Брена, за да е сигурен, че е добре, преди да отиде на езерото.

— Не се интересувам от незначителните проблеми, които сигурно ти е причинила жена ми — отбеляза той. — Имаш ли нещо по-важно да ми казваш?

— Не — отговори Куинлан. — Както казах и преди това, справих се с неудобствата.

— Чудя се, какво ли може да е накарало приятеля ни да вие като разгонена женска — рече Криспин. — Можеш да ми кажеш всичко, Куинлан, ако това ще ти помогне да се почувстваш по-добре.

Куинлан се засмя.

— Милейди ме помоли да не казвам на съпруга ѝ и ако няма да казвам на него, със сигурност няма да кажа и на теб.

— Какво точно не желае съпругата ми да науча?

— Изненадата ѝ. Има няколко, които те чакат и тя не иска да ги разваля, като ти кажа. Това бяха инструкциите ѝ, между другото, но

ако настояваш...

— Не, ще оставя тя да ми каже. Няма да харесам изненадите, нали?

— Вероятно — бе всичко, което каза Куинлан.

— Тя къде е?

— Тя мери.

— Мери ли?

— Отец Синклер пристигна днес. Тя настоя за присъствието му, за да каже колко точно трябва да е голям параклиса.

Цяла минута Конър не обели и дума.

— И къде точно мери, жена ми?

Куинлан се усмихна, докато му отговаряше.

— Във вътрешния двор.

— Шегуваш се.

— Не, не се шегувам. Иска да сложи параклиса точно срещу крепостта.

Конър и Криспин изглеждаха така, сякаш не можеха да повярват. Куинлан намери реакцията им, за много забавна. Двата му приятели най-накрая започнаха да разбират пред какво е бил изправен през последните дни.

— Спрял си я, нали? — попита Конър.

— Разбира се. Веднага щом разбрах какво прави, й казах, че трябва да те изчака, за да й дадеш позволението си. Трябва да спомена още нещо. Заплаших я, че ще я заключа в стаята ви.

— Заради параклиса — каза Конър и кимна.

— Всъщност не, нещо друго ме накара да взема такива мерки.

— Господарката как реагира на заплахата ти? — попита Криспин.

— Знаеше, че блъфирам. И между другото, леърда ни толкова й липсваше, че тя се разстройваше от най-незначителното нещо. Най-малкият шум я стряска. Също така не се храни много добре. Бях толкова притеснен, че я заведох при лейди Кинкейд. Но тя ме увери, че лейди Брена е напълно здрава. Явно е била права, защото щом отец Синклер пристигна, тя отиде да му се изповяда и сега ми изглежда много по-добре. Казах й, че съм получил новината, че ще се приберете преди залез-слънце и тя беше безкрайно щастлива щом разбра.

— Джейми махна ли шевове от челото й?

— Не, жена ти сама се погрижи.

Конър кимна, преди да смени темата.

— Забелязах, че си изпратил Юън отново на стената. Той беше щастлив да се редува с някой друг, за да усъвършенства бойните си умения — напомни той на Куинлан.

— Имах причина.

— И каква е тя?

— Доверих му се, че няма да бъде излъган от жена ти. Тя искаше да отиде на езерото.

— Но ти не й позволи.

— Не, не й позволих.

— И тя все пак се опита да отиде? — попита Криспин. — За това ли си я заплашил, че ще я заключиш.

Куинлан въздъхна.

— Не, не беше заради това.

— Тогава какво... — Конър изгуби гласа си, в мига, в който стигна до края на пътеката и видя вътрешния двор.

Имаше големи дупки навсякъде. Беше толкова потресен от унищожението, което виждаше, че беше на косъм да избухне. За нещастие, жената отговорна за това, тъкмо пресичаше двора. Съпругата му. Колкото по-дълго стоеше и я гледаше, толкова по-силно в гърлото му се зараждаше желание да изкрещи. За щастие успя да се въздържа, като стисна зъби и погледна към небето.

Тя не бе разбрала, че съпруга ѝ е там, защото бе на доста голямо разстояние с гръб към него. Двама воина се бяха облегли на стената и я наблюдаваха как крачи наоколо. Спряха да ѝ обръщат внимание в мига, в който видяха леърда си.

И те изглеждаха облекчени, че го виждат. Конър напълно осъзнаваше защо.

Мускулите на челюстта му, започваха да го болят. Господ да му е на помощ, колкото по-дълго гледаше дупките, толкова повече побесняваше. Брена не се помръдна няколко секунди, а после се обърна. В ръката си държеше кинжал.

Тя не изпищя, но от израза на лицето ѝ, той много добре разбираше какво си мисли. Беше потресен от страха, който видя в очите ѝ. Но след миг, тя го разпозна, изплака от радост, пусна кинжала на земята и се затича към него.

— Казах ти, че се държи особено — напомни му Куинлан.

Конър кимна, но запази мълчание, докато гледаше как жена му заобикаля препятствията. Той предположи, че щом стигне до него Брена ще спре, затова бе невероятно изненадан, когато тя се хвърли в ръцете му и го целуна по врата.

Поведението ѝ беше неуместно, тъй като имаше хора, които ги гледаха, но Конър не успя да се насили да помисли за това. Той обви ръцете си около нея и я притисна силно към тялото си, чувствайки се като мъж, чието най-съкровено желание най-после се е сбъднало.

— Толкова се радвам, че най-после се върна у дома — прошепна тя до ухото му.

Той я притисна в прегръдката си, и я пусна да стъпи на земята. Тя продължи да го прегръща още няколко секунди преди да успее да го пусне и да отстъпи крачка назад.

— Имам да ти казвам толкова много неща.

— Да, сигурен съм, че имаш — съгласи се той. — Ще ми обясниш всичко довечера. Сега отиди да си измиеш лицето. Цялата те покрех с мръсотия.

Куинлан и Криспин наблюдаваха леърда си с любопитство. Гласът на Конър звучеше странно спокоен. Той криеше гнева си от Брена и Куинлан, реши, че това е много мило от негова страна. Но Криспин знаеше по-добре. Неговият леърд просто пазеше гнева си, за по-късно, когато щеше да тренира с воините си.

— Къде отиваш сега? — попита тя.

— На езерото.

— Мога ли да дойда с теб?

— Не, не можеш.

— Но аз...

— И останалите ще са там, Брена.

— Моля те, би ли дошъл само за малко вътре с мен. Имам изненада за теб в голямата зала.

— Не може ли да почака?

— Предполагам, че може.

Той я чакаше да се оттегли. Тя го чакаше да размисли.

— Чудя се, колко време ще си зает.

Той се чудеше колко дълго ще успее да сдържи гнева си и да не избухне пред нея.

— До довечера.

— Конър, радваш ли се да ме видиш?

— Да.

Намръщеното му изражение, говореше точно обратното. Тя му се поклони, преди да тръгне обратно към срещуположния край на двора.

— Ако вече се е стъмнило, когато се прибираш, внимавай. Целият двор е осеян с дупки.

— Забелязах — извика той след нея.

И тримата мълчаха, докато Лейди Брена зави зад ъгъла водещ към кухнята.

— Тя се сети да си вземе кинжала — отбеляза Криспин.

— Никога не забравя ножа си и постоянно проверява, за да е сигурна, че е в нея. Но въпреки това, продължава да забравя всичко останало. Трябва да те похваля, Конър — добави той. — Въздържа се да не ѝ се разкрешиш.

— Това не е забавно, Куинлан. Дворът ми е осеян с повече от двадесет дълбоки дупки. Нареди да ги запълнят до една.

След като даде заповедта, той и Криспин се върнаха към конюшните, за да вземат отпочинали коне. Конър се надяваше да се отърве от гнева си, преди да се види отново с жена си. Не искаше да я разстройва, което според него бе неизбежно, защото нямаше да позволи на тази побъркана жена да издигне параклис срещу крепостта му.

— Тя просто иска да ме зарадва. Трябва да си повтарям това всеки път, щом чуя някой да изговаря думата „параклис“ в мое присъствие.

— Леърд? — извика го Куинлан. — Ще отделите ли няколко минути да поговорите с отец Синклер, преди той да се върне при клана на Кинкейд?

Конър помоли свещеника да го последва. Заговори преди Синклер да успее да каже и дума.

— Знаеш ли от какво се страхува съпругата ми?

— Не мога да ви кажа.

— Казаха ми, че се е държала доста особено и след като е говорила с теб, отново е щастлива. Изповяда ли ти се?

Свещеникът отново отказа да отговори.

— Не мога да ви кажа, леърд.

— Изповяда ли се?

— Да.

— По време на изповедта си, каза ли ти какво я притеснява.

— Ако го е направила не мога да ви кажа, защото това ще означава да наруша светото тайнство на изповедта, което съм се заклел да не правя.

Конър кимна с разбиране, и не се опита да притиска повече отчето.

— За какво искаш да говориш с мен?

— Исках да ви помоля да ми позволите да остана тук. Няма да ви притеснявам — обеща той. — А и няма да съм постоянно тук, мой дълг е да служа и на други места.

— Трябва да отправите молбата си, към жена ми, отче. Тя бе тази, която настояваше да дойдете.

— Вече ѝ благодарих за това. И винаги ще съм на нейните услуги. Тя ми предложи да спя в една от стаите в крепостта, и оценявам дълбоко щедростта ѝ, но смятам, че трябва да имам някъде свое собствено местенце, където да мога да приемам вашите воители, ако някой пожелае да поговори с мен насаме. Това ще бъде ли удобно за вас?

— Да, разбира се — съгласи се Конър. — Ще дам разпореждания да се почисти и подготви за вас една от празните колиби. Кога ще се присъедините към нас?

— Веднага щом леърд Кинкейд ми даде позволенията си да напусна земята му. Има и още нещо. Ще се върна за няколко дни в Англия, защото трябва да се срещна със своя игумен. Ще се забавя там, най-много седмица.

— Ще изпратя воители да те ескортират — каза Конър.

— Няма да е нужно, леърд. Докато нося черното расо, никой не би посмял да ме нарани, дори и тези, чиито души, вече са обещани на сатаната.

— Дивите животни няма да покажат подобна загриженост.

— Ще се движа по главния път — настоя свещеника.

— Какво желаеш.

— Има ли някаква вест, която желаеш да занеса в Англия?

Конър поклати глава и изчака отец Синклер да си тръгне, преди да продължи. Разбира се, мислите му бяха насочени към жена му. Тя се

бе държала много мило със свещеника и със сигурност бе загрижена за гордостта и чувствата му. Някой ден, в близкото бъдеще, Конър се надяваше, че жена му ще се научи да показва същата загриженост и към него.

Можеше да започне, като оставеше проклетия му двор, на мира.
Господи, у дома си беше най-хубаво.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Изненадите изникваха една след друга. Конър осъзнаваше, че някъде дълбоко в обърканите мисли на жена му е изплувала идеята да му достави удоволствие. И все пак му беше трудно да си обясни, как въобще би могла да си помисли, че един параклис, построен в двора на крепостта би го направил щастлив.

Помисли си, че може да има и друга причина да върши такива глупости, но ако това бе истина, вероятно щеше да отиде в гроба без въобще да разбере каква може да е причината.

Само една мисъл го успокояваше. Не можеше да стане по-зле. Без значение какви други изненади му бе приготвила, нямаше да има нищо по-ужасно от параклиса.

Със сигурност трябваше да се досети, че това не е всичко.

Той не влезе вътре, за да говори с Еухемия, както бе планирал, когато пристигна, защото за да нареди да я повикат трябваше да премине през двора и да заобикаля множеството дупки. Куинлан го бе уверил, че са достатъчно дълбоки в тях да се скрие мъж застанал в цял ръст, но само при условие, че си падне на краката. А и, ако се приближеше към опустошения двор, щеше да се ядоса още повече. Разбира се, можеше да мине и през задната врата.

Въпреки това не го направи, защото имаше нужда да се отдалечи за малко, докато се успокои. Планът му бе да избягва двора, до вечерта, защото със сигурност дотогава дупките щяха да бъдат запълнени, а той щеше да има време да се възстанови от ужасната изненада.

След като изми мръсотията, която се бе натрупала по тялото му през последните две седмици, той отиде до северната част на защитната стена, за да види как върви подменянето на дърветата с камъни. Откриването не един проблем, водеше до друг, а той на свой ред до още един, и в крайна сметка успя да се върне в крепостта в късния следобед.

Слънцето залязваше, когато стигна до конюшните, и веднага щом влезе вътре, Конър забеляза две неща. Първото бе, че бокса на

черния му жребец бе празен, а второто, че Дейвис се опитваше да се измъкне през задната врата.

Той студено му нареди да спре.

— Къде е черния жребец, Дейвис?

— Навън, леърд.

Това не беше удовлетворяващ отговор. Той нареди на главния коняр да се приближи, и тогава го попита.

— Да не би да се опитваше да избягаш през задната врата?

— Да.

— Защо?

— Искях да се измъкна, преди да забележите, че черния жребец липсва.

— Разбирам — отговори Конър, а гласа му бе мек и спокоен. — И къде точно е жребеца ми?

— Излезе на свеж въздух.

— И кой заповяда това?

Дейвис изглежда се страхуваше да му каже. Но се изправи и изпъна гръб, преди да отговори.

— Съпругата ви.

— Тя ти е наредила да изведеш жребеца ми от яслата? — попита той опитвайки се да разбере какво става и защо Дейвис е толкова нервен.

— Ами всъщност, не ми е наредила.

— Да не би да е помолила Куинлан или Криспин да го изведат?

— Не тя със сигурност не е помолила някой от тях да го изведе. Всъщност, не е молила и мен.

Конър си напомни да бъде търпелив.

— Помогни ми да те разбера, Дейвис и стой мирно. Няма да отидеш никъде, преди да получа отговори на въпросите си. Има ли някой с жена ми, или тя се е опитала да го разходи сама?

— Куинлан може би е при милейди, сега. Обикновено я придружава. Не разбирам обаче какво имате предвид с това „разходи“. Бихте ли ми обяснил? Не мисля, че някой се разхожда, най-малко жребеца ви.

Изведнъж прозирайки ужасяващата възможност, сърцето на Конър се разтуптя по-силно.

— Да не би някой да го язди?

— Да.

— Куинлан? — той едва се въздържа да не грабне Дейвис, да го стисне за врата и да изстиска отговора.

— Не.

— Тогава, кой го язди?

Дейвис премигна почувствал гнева в гласа на господаря си, и отговори.

— Ами всъщност, възможно е тя да го язди. Но също така е възможно и да не го прави.

Знаеше си, че Дейвис ще каже това. И ако Дейвис не го бе убедил предварително, че Куинлан е с нея, Конър щеше да изгуби контрол. Както изглежда, бе обграден от предатели.

Какво по дяволите си, е мислел Куинлан, за да позволи на Брена да поема такъв риск? Дори най-силните мъже, не можеха да се справят с проклетото животно, и Конър дори не можеше да си представи как малката му, нежна жена, се опитва да го управлява.

— Ако Куинлан се отдалечи от нея, звяра ще стъпче жена ми. Къде са те?

— Леърд, не съм сигурен, че ме разбирате какво ви казвам. Жребецът няма как да избяга от Куинлан, защото той въобще не е толкова близо до него. Той просто наблюдава милейди.

— Мили Боже... тя може да бъде...

— Не е пострадала досега. Знам го със сигурност.

Конър вече бе стигнал почти до врата, когато думите на Дейвис го спряха.

— От къде си толкова сигурен, че нищо лошо не й се е случило?
— попита той.

— Някой от тълпата, щеше да дойде веднага да ви потърси, ако нещо се бе случило с жена ви.

— Тълпа ли? Каква тълпа?

— Тълпата, която гледа жена ви. Започнаха да се събират преди шест-седем дни. Никой не притеснява милейди, затова не бива да се безпокоите. А и Куинлан винаги е наблизко и бди над нея. Няма нужда да гледам, за да знам какво става. Само трябва да изляза навън и да се вслушам във виковете на тълпата, за да разбере веднага какво прави милейди. Когато се развилнее, тълпата става наистина шумна, а когато се изправи, е тогава те направо я аплодират, разбира се. Напоследък

чувам повече аплодисменти от обикновено, което ме навява на мисълта, че милейди най-после е схванала какво точно да прави.

— Къде са те?

— От другата страна на склона зад кухнята. Просто следвайте шума — извика той, щом леърда му се затича. — Чувате ли виковете? Е, това означава, само че... — Дейвис не довърши изречението си, защото леърда му вече се бе изкачил на хълма.

Точно като мина покрай кухнята, Конър нямаше как да не чуе виковете и аплодисментите на тълпата, което значеше, че жена му е в безопасност... поне засега. Отново започна да диша по-леко, макар да беше доста учуден, че е успял да си спомни как се диша.

Миг по-късно видя, почти целия клан, скупчен от другата стана на хълма. Майки седнали на земята с бебетата в скута им, а съпрузите им стояха изправени зад тях и говореха помежду си. По-възрастните жени си бяха донесли гергефите, но и те, като всички останали, бяха твърде заети да гледат лейди МакАлистър, за да могат да се съсредоточат върху друго. Всички те, от най-младите до най-възрастните, се наслаждаваха на гледката застинали неподвижно.

Всички се бяха побъркали.

Конър най-после достигна билото, но незабавно спря, на известно разстояние от развълнувания клан, и се втренчи надолу, изумен от гледката, която се разкри пред погледа му.

Нищо не би могло да го подготви, за това, което видя. Не само, че жена му яздеше черния жребец, но го правеше и без седло, и, по дяволите, изглежда се справяше доста добре. Не, не добре, призна си той, всъщност бе забележителна. Гърбът и раменете ѝ бяха стегнати и изправени като стълб, главата ѝ бе вирната и тя яздеше с умениято и вещината на воините му, и въпреки това с грация и еlegantност, която допълваше цялостната картина. Златната ѝ коса се бе разпиляла по гърба ѝ, докато тя и звяра галопираха, а когато чу смеха ѝ, сърцето му се изпълни с гордост от невероятното ѝ постижение. И тогава разбра истината — и той бе оглупял, като всички останали.

Той забеляза купищата сено, разхвърляни наоколо, и разбра, че Куинлан се бе опитал да предотврати нещастие, като се бе надявал да омекотят падането ѝ. Много умно от негова страна, но въпреки това Конър все пак възнамеряваше да го разкъса на парчета. Тълпата продължаваше да я аплодира и окуражава. Чак когато забеляза

Куинлан да размахва ръце към Брена и да поклаща категорично глава. Конър излезе от вцепенението си. Трябваше да сложи край на това безумие, преди да се е случило нещо ужасно.

Той не беше разбрал, нито дори бе подозирал, какво смята да направи тя, докато не стана прекалено късно. Конър се спусна надолу по хълма, точно когато жребеца прескочи първата купчина сено. Брена изглежда без проблем издържа на първия скок, но при втория едва не падна от коня.

Конър просто не можеше да издържи повече. Той спря разкрачил крака, твърдо стъпил на земята и изсвири силно с уста. Черният жребец веднага повдигна глава. Той чу командата, въпреки шума от тълпата и смени посоката.

Брена не можеше да разбере, какво му стана на Уили. Без значение колко опитваше, не можеше да накара коня да тръгне обратно. Той се засили към хълма, завъртя се и започна да се изкачва.

Само миг по-късно, разбра защо. Конър седеше до билото, с ръце скръстени на гърдите и предизвикателна стойка, давайки ѝ да разбере, без съмнение, какво мисли за представлението ѝ. Тя удвои усилията си да накара животното да се върне назад. Господ да ѝ е на помощ, молеше се Уили да се смили над нея.

Упоритият кон обаче отказа да ѝ се подчини, без значение колко го молеше и колко силно дърпаше юздите му. Той продължи напред и спря пред господаря си, точно когато тя се наведе към ухото му, за да му даде да разбере, какво мисли за поведението му.

— Предател.

Конър я чу. И той искаше да ѝ каже няколко думи, но се въздържа, защото знаеше, че щом веднъж започне, няма да може да спре, преди да нарани чувствата ѝ.

По твърдия поглед, който прочете в очите на съпруга си, Брена разбра, че здравата го е изплашила. Искаше ѝ се да му каже, че всичко е наред. Но не посмя. Имаше нещо в изражението му, което ѝ подсказваше, че е по-добре да не се опитва да го успокоява, точно сега.

Затова реши да се престори, че не е забелязала гнева му. Беше доста лош план, но точно в момента не можеше да измисли по-добър.

Тя погледна към него и се постара да изглежда весела.

— Хареса ли ти изненадата ми? — попита тя, като знаеше много добре, че изненадата въобще не му е допаднала. Той изглеждаше

бесен. Все пак винаги имаше надежда, колкото и малка да бе, че тя ще намери начин да успокои бурята бушуваща в него.

Очакваше да я издърпа от гърба на Уили и да започне да ѝ крещи. Но той не го направи. Просто се обърна и тръгна към конюшните.

Уили послушно го последва. Криспин изведнъж изникна от дясната ѝ страна. Изглеждаше толкова блед, сякаш току-що бе видял ужасяващо видение и ако я погледнеше, щеше да го попита какво се е случило. Тогава Куинлан застана от лявата ѝ страна, зачервен от бързане да ги настигне, но с много самодоволна физиономия. И той не я погледна, затова не можа да го попита, защо, за Бога, е толкова самодоволен.

Чак когато стигнаха до конюшните Конър проговори. Той заповяда на Криспин да свали жена му, от черния жребец и да изчака отвън с нея, докато поговори с Куинлан в конюшната.

В мига, в който вратите се затвориха след тях, Конър изкрещя на Дейвис.

— Стой точно там, където си — нареди той.

— Искате ли да поема жребца от вас? — попита Дейвис. — Изглежда доста напласен от тона ви.

Той му позволи да вземе юздите от ръцете му и се обърна към Куинлан.

— Започвай да обясняваш.

— Нищо, което кажа, няма да може да оправдае поведението ми. Има само едно нещо, което искам да ти кажа, леърд. Трябва да ме махнеш от тази позиция с всичките възможни последици от нея.

— Ядосан съм, не глупав — изръмжа Конър. — Не можеш ли да подчиниш една жена? По дяволите, много добре знаеш как, защото ти командваш, когато ме няма. Сега кажи ми, къде ти беше акъла, да разрешиш на жена ми да поема подобен риск? Всички изглежда са се побъркали. Как си могъл да позволиш това да се случи?

— Да позволя да се случи ли, Конър? Сигурно се шегуваш. Сигурно по-лесно ще наредя на дъжда да спре да вали, отколкото на жена ти да ми сътрудничи. От две седмици не правя нищо друго, освен да я накарам да размисли, и всичките ми усилия бяха напразни.

Конър вдигна ръка и го накара да спре, щом забеляза, че Дейвис отново се опитва да се измъкне през задната врата.

— Дейвис — изръмжа той, — ако излезеш през тази врата, си мъртъв. Ела тук.

Главният коняр побърза да се подчини.

— Просто исках да ви осигуря малко усамотение, леърд, нищо повече. Искате ли нещо друго?

— Да. Искам да ми отговориш на няколко въпроса.

— На твоє място нямаше да го питам нищо — каза Куинлан. — В крайна сметка, ще се ядосаш още повече.

— Това е невъзможно. Сега, Дейвис, както знаеш аз винаги изслушвам внимателно, преди да действам.

— Да, знам го, разбира се — съгласи се той.

— Жена ми сама ли е отишла в яслата на черния жребец и му е сложила юзда?

— Не, не го направи.

— А кой?

— Аз.

Клепачите на Конър потръпнаха.

— Ясно. Знаеше ли, че жена ми е планирала да го изведе навън?

— Да — отговори той. — По начало заради нея влязох вътре с юзда в ръка.

Конър забеляза усмивката на Куинлан, погледна го лошо, за да му даде да разбере какво мисли за поведението му и отново насочи вниманието си към Дейвис.

Куинлан просто не можеше да се насили да спре да се усмихва, защото знаеше какво следва.

— Обясни ми, защо си решил да направиш подобно нещо, за да не продължавам да мисля, че си полудял.

— Усмивката й, леърд и това е цялата истина.

Конър премигна.

— Усмивката й?

Дейвис кимна.

— Моята причина от самото начало до края, бе усмивката й. Тя ме изигра, но никога не бих го казал гласно, защото щеше да звучи нелоялно, а аз не съм нелоялен, просто съм откровен. А и сърцето й — добави той и отново кимна.

— Сърцето й?

— Сърцето ѝ е толкова чисто, също като на ангел, както и усмивката ѝ, но умът ѝ, виждате ли, той води до беди. Мисля си, че в ума ѝ има нещо нередно, но не бих си позволил да го кажа. Милейди не е като другите дами наоколо. Тя мисли като мъж, и то умен мъж, но аз откъде можех да го зная? Нито веднъж не ме е излъгала. Не, леърд, не ме е лъгала.

— Тогава защо ѝ позволи да изведе жребеца?

— Заради усмивката ѝ.

— Въртиш-сучиш и пак стигаш до тук, Дейвис. Винаги стигаш до усмивката на милейди — каза Куинлан.

— И сърцето ѝ, разбира се, защото когато се усмихне, мога да видя, че е чиста като ангел...

Конър го прекъсна.

— Дейвис предлагам ти веднага да напуснеш конюшната. Можеш да се върнеш, когато изляза, но не и преди това.

Възрастният човек не изчака втора покана. Той се отдалечи със скоростта на човек, който току-що е забелязал, че задната част на панталона му гори.

— Трябва ли да наредя на жена ми да спре да се усмихва?

— Може и да помогне — каза Куинлан със странно изражение на лицето. — Също така трябва да ѝ наредиш да спре да мисли като мъж.

— Какво, по дяволите означава това?

— Тя е много по-умна от Дейвис.

— Да не би да е по-умна и от теб, Куинлан?

Воинът въздъхна.

— Не съм сигурен. Въпреки това е много, много умна.

— Изплаши ме до смърт.

— Чувството ми е познато.

Нито един от двамата не знаеше, кой е започнал да се смее пръв, но след няколко секунди, те се превиваха от смях. Конър предполагаше, че се смее от облекчение, че жена му не се е претрепала пребила. Куинлан знаеше, много добре защо се смее. Следващия път, когато леърда му напуснеше крепостта, на Криспин, щеше да се падне честта да се грижи за господарката им, и той нямаше търпение да разбере в какво ще се забърка тя, докато той трябваше да се грижи за нея.

Брена и Криспин чуха шума отвътре. Тя не можеше да се сдържи да не си помисли, че именно тя е причината за смеха им, а когато Криспин забеляза колко е любопитна, каза:

— Не се притеснявайте, милейди. Нито Конър, нито Куинлан ще се подиграват на Дейвис, а и никой друг не би го направил, ще е под нивото им.

— А не помисли ли, че може би се смеят на мен? Защото аз си го помислих — призна тя, преди да му даде време да отговори. — Но ще бъде под нивото ми да си помисля, че мъжът ми и приятеля му, може да бъдат толкова неучтиви. Затова смятам, че знам, защо се забавляват толкова — добави тя.

— И защо, милейди?

— Въпреки, че Конър едва ли ще си признае пред мен, смятам, че изненадата ми му е допаднала. Само почакай да види останалите.

— Има и още? — прошепна ужасено Криспин.

— Разбира се, че има и други изненади.

По някаква причина, която тя не разбра, Криспин намери коментара ѝ за много забавен. Тя го потупа по ръката, за да му покаже, че няма нищо против, а после реши, че вероятно смехът, който идваше отвътре, е разсмял и него.

От всички мъже, Конър пръв успя да спре да се смее.

— По-късно ще поговоря с жена си — обеща той на приятеля си. — Отговори ми само на един въпрос, и ще излезем навън. Има ли още?

— Още какво?

— Изненади.

— Само една, за която знам.

Конър го погледна така, сякаш искаше да го събори на колене. Куинлан бързо обясни.

— Не е нещо, за което да се притесняваш. Тя направи само няколко малки промени, за да може голямата зала да стане по-приветлива. Видях стаята тази сутрин — добави той и кимна.

— Моли се да си прав — измърмори леърда му, преди да се пресегне, за да отвори вратата. — Ще ми отнеме цяла седмица да се възстановя от гледката, как жена ми стои върху гърба на черния жребец. Всеки път като се сетя, се разтрепервам като старец. Не спирам да си я представям как пада...

Не можа да продължи. Разтърси глава, за да се отърве от мислите, и като осъзна, че ръцете му все още треперят, той въздъхна примирено.

Куинлан също си представи как господарката му язди жребеца и знаеше, че и на него ще му трябва доста време да се възстанови. Едновременно с това, обаче, осъзна, колко веща е станала в ездата.

Докато отваряше вратата, Конър все пак прошепна на Куинлан.

— Но все пак е добре, това е най-важното.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Сега вече лошо ѝ се пишеше.

Първите думи, излезли от устата на мъжа ѝ, щом се появи от конюшната бяха, че е пресякла невидимата граница в съзнанието му, която определя какво ѝ е позволено да пипа и какво не. Очевидно смяташе, че черния жребец принадлежи на него и на никой друг.

Тя разбира се, можеше да му каже, че греши, но бе достатъчно интелигентна да не спори с него, когато е толкова ядосан.

— Бих искал да си поговорим насаме, Брена.

— Разбира се — отговори тя, опитвайки се да изглежда само бегло заинтересувана и любопитна, но не и притеснена. Но почти веднага осъзна, че не е избрала правилния подход и премина към възмущение.

— Много се радвам, Конър. Крайно време беше да отделиш малко внимание на жена си. Къде точно желаеш да проведеш този разговор с мен?

Подходът ѝ се оказа неуспешен.

— Ако не искаш да знам, че си нервна, не трябваше да се отдръпваш от мен. Също така бих ти предложил да спреш да гледаш през рамото си и да се чудиш дали ще можеш да избягаш.

Тя погледна към Криспин, за да види, как ще реагира той на заплашителната тактика на леърда си и беше благодарна, че очевидно воина въобще не внимаваше какво говорят. Погледът му бе насочен към подножието на хълма, и той очевидно бе очарован от нещо.

Куинлан, от друга страна, попиваше всяка дума изречена от Конър. Според нея той все още изглеждаше много самодоволен. Явно знаеше, че Конър ще стовари гнева си върху нея и бе доста доволен от този факт. Той нямаше ли си друга работа, освен да ходи след мъжа ѝ и да му докладва всяко нейно действие? Очевидно нямаше. Въпреки че бе много грубо от нейна страна, забеляза голяма прилика между воина и старата ѝ гувернантка Елспет, която също като Куинлан, постоянно следеше Брена.

— Искам още сега да говорим — отговори ѝ Конър.

Той я изчака да се съгласи, преди да каже на Криспин и Куинлан да се присъединят към тях за вечеря, и тогава тръгна да се изкачва по хълма към крепостта с Брена, следваща го неотлъчно.

— Изненадата ми не те зарадва, нали?

Той само изсумтя.

— Да не би да си ядосан, защото Уили е твой и не искаш никой друг да го язди?

— Колко пъти падна от него?

Тъй като бе сигурна, че Куинлан му е докладвал всичко, и то в детайли, тя реши да е честна.

— Толкова много пъти, че им изгубих бройката.

— Какво си мислеше, че ще стане, ако носеше сина ми?

Тя го изглежда смаяно, защото тази възможност дори не ѝ бе хрумнала.

— Не съм. Тъкмо приключих... Не съм.

— Какво приключи.

— Приключих с осмислянето на факта, че не може да нося детето ти все още. Никога съзнателно не бих застрашила живота на бебето ни.

— И никога повече няма да яздиш черния жребец, нали?

— Дори и със седло ли?

— Този кон, никога не е язден със седло, и те уверявам, няма да му хареса. Но това не отговаря на въпроса ми.

— Добре тогава. Има ли нещо друго, което искаш да обещаеш... или направя?

— Никога повече не го наричай Уили.

Беше сигурна, че няма да го накара да промени решението си.

— Няма да го наричам така — Обеща тя, преди да избухне. — Знаеш ли, че не си ме целунал нито веднъж, откакто се върна? Чудя се дали въобще ти е хрумвало да го направиш?

Откакто се върна, не бе мислил почти за нищо друго, но нямаше намерение да ѝ го признае.

— Не сме оставали насаме. Когато останем, напомни ми и ще те целуна.

Тя не осъзна, че само я изпробва.

— Сигурно ще забравя — уведоми го тя. — Така или иначе, за мен няма никакво значение, дали ще ме целунеш или не.

— О, има и още как. Внимавай къде стъпваш. Някои от дупките още не са запълнени.

— Като заговорихме за дупки...

— Не още.

— Какво?

— Не искам да чуя и дума за параклиса. Не сега, въобще не искам да слушам. Разбра ли?

— Разбрах само, че се държиш много твърдоглаво.

Знаеше, че още е малко сърдит от плана ѝ да скрие грозната крепост зад църква. Но все пак, не ѝ бе казал, че не може, и това ѝ даваше надежда, че утре, може би ще пожелае да изслуша причините ѝ. Със сигурност дотогава щеше да измисли много по-добро обяснение, което да му даде, вместо голата истина. Да му признае, че според нея външният вид на дома му е много грозен, щеше да нарани чувствата му, и по тази причина, щеше да ѝ се наложи да измисли нещо друго, което да му каже.

Сега имаше да обсъжда с него няколко много по-важни въпроса.

— Когато тази нощ се качим в стаята ни трябва да проведем много сериозен разговор. Имам да ти кажа нещо много важно — прошепна тя. — И няма да ти хареса.

— Каж ми сега.

— Предпочитам да изчакаме до довечера. Просто искам да ти дам малко време да се подготвиш — добави тя. — Новината ми със сигурност ще ти разбие сърцето.

Той се засмя в отговор и това не бе реакцията, която Брена очакваше.

— Наистина е много сериозно — настоя тя.

— Уверявам те, че колкото и да е сериозно, сърцето ми ще си остане цяло. Защо не ми кажеш сега и да се свърши? Звучиш така, сякаш се страхуваш.

— Да, страхувам се. Въпреки това, смятам да изчакам до довечера. Сега ще видиш изненадата ми, и не искам да помрача радостта ти с лошата си новина.

Сега наистина ѝ се искаше да не бе опитвала да го подготви, защото стомахът ѝ сякаш се бе стегнал на възел. И как нямаше да е

разстроена? Щеше да започне война между двама братя и, дано Господ ѝ прости, наистина нямаше друга възможност.

Тя бе задала същия въпрос на отец Синклер по време на изповедта си, и той се бе съгласил, че трябва да каже на съпруга си, веднага щом той се прибере у дома. Освен това ѝ бе казал, че незабавно трябва да каже и на воините му. Отне ѝ доста време да го убеди, че е много важно Конър да научи за случилото се, преди всички останали. Отчето най-после се бе съгласил, след като му обеща, че много ще внимава и ще се пази да не остане насаме с Райън.

Свещеникът я бе уверил, че ще дойде на другия ден, за да разбере, как е реагирал Конър. Но тя подозираше, че по-скоро искаше да се увери, че тя е добре и да е сигурен, че Райън е бил прогонен от крепостта.

Конър я изтръгна от мислите ѝ, като ѝ нареди да внимава къде стъпва.

— Съпругът на Брока чака, за да разбере дали искаш едно от ловджийските му кученца или не — каза ѝ той.

— Защо ще ми дава кученце?

— Защото само това може да даде.

— Но защо...

— Това е подарък, Брена. Била си мила със съпругата му и по този начин иска да ти се отплати.

— Колко мило от негова страна — отвърна тя. — Ще имаш ли нещо против да си имаме хрътка вкъщи?

Той поклати глава.

— Ще му кажа, че си щастлива да вземеш едно от кученцата му. Само се опитай да не го изгубиш, нали?

— За Бога! — ядоса се тя. — Правиш всичко възможно да ми развалиш настроението, нали?

Той не си направи труда да ѝ отговори. Вместо това я изненада, като я дръпна към себе си и сложи ръцете ѝ на раменете си.

— Няма да си разочарована, ако е куче, нали?

Тя го погледна любопитно.

— Не, разбира се. Защо си помисли, че ще бъда?

По гласа му личеше, че всеки миг ще са засмее, докато ѝ отговаряше.

— Защото не е прасенце.

— Спомняш си срещата ни — изплака щастливо тя.

Той отвори вратата пред нея, за да влезе, преди да отговори.

— Разбира се, че помня. Спомням си как те държах в ръцете си. Беше по-лека от плейда ми. Сигурно си била на годините на Грейс.

— Не, бях много по-голяма.

— Миришеше също, като прасенцето, което беше скрила под полата си.

— Не е вярно. Сестра ми каза, че тъкмо са ме били изкъпали.

— Дори когато беше бебе, пак се опитваше да ми казваш какво да правя. Трябваше още тогава да си взема поука.

Беше ѝ трудно да следи разговора, защото очите му бяха изпълнение с такава топлина, че наистина не можеше да мисли за нищо друго. Господи, колко бе красив.

— Каква поука? — прошепна тя, останала без дъх.

— Че ще ми създаваш само грижи.

Тя си помисли, че това е най-милото нещо, което ѝ бе казвал и чак когато въздъхна облекчено и му благодари осъзна, че той въобще не ѝ бе направил комплимент.

Той не ѝ се присмя. Всъщност я придърпа в обятията си, наведе се към нея и прошепна.

— Няма защо.

Брена нямаше представа, че възнамерява да я целуне, докато той не направи именно това. Тя си помисли, че ще я смачка, притискайки я към твърдите си гърди, толкова могъща и свирепа бе прегръдката му, но все пак устните му бяха изненадващо нежни срещу нейните. Езикът му се потопи в устата ѝ, за да задълбочи целувката, предизвиквайки я да му отговори по начин, по който не бе очаквала, нито бе разбрала, а щом свърши, се отдръпна от нея.

Изведнъж, всичко вече бе различно. Копнееше да остане до края на живота си, така притисната в прегръдката му и макар че ѝ се искаше да повярва, че желае това, само от облекчение, че той отново си е у дома, за да се разправи с Райън, знаеше, че има и друга причина.

Беше се влюбила в него.

Осъзнаването на този факт не я зарадва особено много. Всъщност, направи я нещастна. Как бе позволила нещо толкова глупаво? Той не я обичаше, той просто се възползваше от нея, за да има наследници, нищо повече.

Конър я наблюдаваше от близо, и се притесни щом забележа сълзите ѝ.

— Ще ми кажеш ли защо плачеш?

— Стана толкова неочаквано — проплака тя. — Не знаех, че ще се случи, Конър, наистина не знаех.

— Брена, за какво говориш? Какво се е случило, неочаквано?

Тя най-после дойде на себе си. Нямахме никакво намерение да му признае, че е влюбена в него, и си помисли, че по-скоро би застанала чисто гола в средата на църква пълна с непознати, отколкото да му признае глупостта си? Да бъде уязвима, бе достатъчно лошо, но да се самосъжалява, бе ужасно.

Той нямаше да я разбере, ако се опиташе да му обясни. Съмняваше се, че някога ще я заобича. Докато живееше в миналото, просто нямаше да намери място в сърцето си за нищо друго.

— Ще ми отговориш ли? — възмути се той.

— Липсваше ми — изпусна се тя. — Не го исках, но е факт. Нямахте те доста дълго време.

Отговорът ѝ очевидно го задоволи. Той я целуна отново, кратко и без много страст, и я последва нагоре по стълбите към втория етаж.

— Докато те нямаше, събрах всички парчета, получих информация от възрастните мъже и жени наоколо и успях да сглобя всичко.

— Какво си успяла да сглобиш?

— Миналото ти — отговори тя. — Знам какво се е случило с баща ти. Искам да ти кажа, че разбирам, защо руините стоят все още там. Решил си да ги запазиш, докато не въздадеш справедливост в името на баща ти.

— И сам щях да ти обясня, ако ме беше попитала.

— Тогава за в бъдеще ще ти задавам много въпроси. Не се мръщи, Конър. Искам да си в добро настроение, когато видиш изненадата ми.

Той се подготви, за това, което щеше да види, кимна ѝ, за да ѝ покаже, че ще се опита да му хареса, и каза.

— Куинлан ме увери, че не си разрушила нищо.

— Да разруша? Как за бога ти хрумна такова нещо? — попита тя, преди да се сети за дупките из двора. — Планирах да оправя кашата,

която забърках отвън — обясни му тя. — След като воините сложат стълбове вътре, за да подсилят конструкцията на строежа, смятах да...

— Брена?

От очите и гласа му струеше предупреждение.

— Да?

— Няма да говорим по този въпрос.

— Не, разбира се, че не. Усмихни се, Конър. Току-що се прибра. Освен това, Еухемия може да е вътре и не искам да си помисли, че не се радваш да я видиш.

Смехът му я изненада.

— Какво те интересува, ако си го помисли?

Как можеше да е толкова опърничав?

— Трябва да я накарам да ме харесва, защото ти е мащеха. Нали ми каза да я уважавам.

— Казал ли съм?

— Да, или може би, аз ти казах, че ще го правя. Няма значение. Тя заслужава уважение.

— Да — съгласи се Конър.

Той отвори вратата и й даде път да мине преди него, но тя не помръдна.

— Искам да те помоля за една последна услуга. Когато седнем заедно на масата...

— Да?

Тя се изчерви, докато му даваше инструкциите си.

— Моля те, поглеждай към мен по-често и не ми се мръщи. Постарай се, да изслушваш какво искам да кажа, ще го направиш ли?

За щастие не изчака отговора му, а побърза да мине през вратата. Цяла тълпа воини очакваха своя леърд и й се поклониха щом я видяха. Тя поздрави всеки един по име, за радост и удоволствие на съпруга й, докато той не осъзна, че вече я гледа, усмихва й се и се вслушва във всяка нейна дума.

— Брена, изчакай ме в голямата зала, докато разменя няколко думи с воините си.

Тя му се поклони, остави го при воините и бързо влезе вътре. Смяташе да застане пред огнището, за да разбере реакцията му, щом види какво е направила.

Беше прекосила половината помещение, преди да осъзнае, че нищо не е наред. Огледа се из стаята и забеляза, че всички промени, които бе направила са изчезнали. Дори рогозките от пода липсваха.

Какво за Бога, се беше случило? Къде бяха прекрасните покривки, върху които бе работила толкова упорито, за да ги завърши преди Конър да се прибере?

— Милейди? — прошепна Нета показвайки си главата през задната врата.

Брена бързо погледна към входа, видя, че Конър все още е зает да изслушва рапортите на войните си, и забърза към слугинята.

— Какво се е случило, Нета? Къде са възглавничките?

— Лейди Еухемия едва не падна, като седна на една от тях. Каза, че били прекалено неудобни, за да сядат някой на тях, и след като изпробва всяка от тях, заповяда да ги махнем до една. Каза да ги изгорим, милейди, за да не се засрамват пред съпруга си.

— Покривката... какво стана с покривката, която сложих на масата?

Нета поклати глава.

— Беше инцидент — прошепна тя. — Или поне така ми каза лейди Еухемия. Настоя да ѝ сервираме вино преди вечерята. Виното беше червено милейди и когато се пресегна, за да вземе чашата си, тя го разля навсякъде. Настояваше, че чашата ѝ се изплъзнала от ръката. О, милейди, всичко е съсипано. Знам, че прекарвахте часове наред, всяка нощ, докато леърда го нямаше, за да направите покривката и беше толкова красива, милейди. Дори Куинлан отбеляза, колко е забележителна.

Опитвайки се да скрие отчаянието си, тя погали Нета по ръката и се опита да я успокои.

— Винаги се случват инциденти — каза тя. — Не бях осъзнала, че възглавничките са неудобни. Изпробвах ги, и ми се видяха... много удобни, но щом лейди Еухемия...

— Тя каза, че са на бучки.

— Разбирам. Е, тогава следващия път ще се постарая повече. А какво стана с рогозките? Бяха си добре, нали? И с тях стаята изглеждаше много по-приятна. Също и с цветята — добави тя. — И тях ги няма. Защо?

— И Лейди Еухемия мислеше, че рогозките са хубави, но се спъна в тях, като отиваше към масата, и за малко не падна на пода. Обясни ми, че зрението ѝ, не е много добро и ми нареди да ги махна веднага. Беше сигурна, че ще я разберете, милейди.

— Да, разбира се.

— За цветята призна, че хич не ѝ харесвали.

— Обясни ли защо?

— Каза, че ѝ напомняли за смъртта, защото на погребение винаги се носят цветя.

Раменете на Брена увиснаха. Какво ли си мисли за нея Еухемия?

— Беше небрежно от моя страна да сложа цветя на масата. Въобще не се замислих, Нета. Но никога не съм и помисляла, че ще реагира така. Трябва да намеря начин да ѝ се реванширам. Добави тя и кимна.

— Милейди, нямаше как да знаете. Дори стола, който Лотхар ви даде беше изпратен обратно. Сега ми се ще да не бе прекарвал половината ден, за да го излъска.

— Защо сте върнали стола?

— Лейди Еухемия каза, че я било страх да седне на него, защото много се клател. Опитах се да я убедя, че е напълно стабилен, но тя каза да го махнем. Изглежда се ужасяваше да не падне. Мисля си, че защото е вече на доста години и осъзнава, че костите ѝ са много по-крехки и няма да се излекуват, ако ги счупи. Чудя се дали си е мислела така и когато е била млада. Костите не заздравяват бързо без значение дали са на млад или на стар човек — каза тя и кимна, за да даде на господарката си да разбере, че говори от опит.

— Възрастта ни прави по-предпазливи, и трябва да го уважим.

— Има още едно, последно нещо. Не искам да го споменавам сега, след като изживяхте такова разочарование.

Брена се страхуваше да попита, какво още Еухемия е намерила за незадоволително, но се насили да попита.

— Да?

— Тя ме попита, дали има още нещо, което мислите да поставите в залата. Споменах ѝ, че работите върху гоблен, който да сложите на стената. Похвалих ви, колко хубав става — добави тя. — Лейди Еухемия поиска да го види, разбира се. Изглеждаше доволна, когато и

казах, колко сте сръчна с иглата и конеца, и колко дълги часове сте прекарали над ръкоделието.

— Показа ли й го?

Нета кимна.

— О, милейди, тя изглеждаше толкова разочарована от усилията ви. Тя го погледна и поклати глава.

Брена чувстваше, как лицето й се зачервява от срам.

— И какво ти каза?

— Че шевовеите са напълно объркани, но каза, че разбирала, защото не можете по-добре.

— Къде е гобленът ми сега?

— Лейди Еухемия не искаше да се унижавате пред съпруга си и воините му — Очите на Нета се изпълниха със сълзи, което направи срама на Брена още по-голям.

Тя се почувства като пълна неудачница, и в същото време изпита вина, задето е ядосана. Да чува, че просто не може да се справи по-добре, всеки път, щом се опитахше да се хареса на Еухемия, накара Брена да се чувства така, сякаш мащехата на Конър директно обвинява майка й, колко зле е обучила дъщеря си.

— Няма го, нали? — прошепна тя с пораженски глас.

— Да, милейди. Еухемия започна да маха шевовеите още от обед, и докато дойде времето да се качи горе, за да се измие за вечеря, на земята бяха останали само конците от гоблена.

Конър повика името й, като влезе в стаята и се огледа с интерес.

Брена въздъхна, и се обърна към него. Нета я хвана за ръката.

— Всичко изглежда прекрасно, милейди — прошепна тя.

Последното нещо, от което имаше нужда Брена, точно сега, е да я съжаляват. Тя се усмихна, за да не нарани чувствата на Нета и каза:

— Следващия път ще се справя по-добре.

Слугинята се поклони на господарката си и побърза да излезе през задния вход, за да се приготви за сервиране на масата.

— Свърши ли разговорът ти с воините?

Въпросът на съпругата му, го накара да се усмихне. Всеки един от воините искаше да знае, дали може да им върнат нещата.

Конър не бе разбрал, за какво говорят, докато не му посочиха купчината вещи до вратата, върху които имаше кинжал, много приличащ на този, който жена му използваше. Нито един от тях, не

искаше да я обвини в кражба, защото знаеха, колко е разсеяна, когато е заета с нещо, или бърза за някъде. Всеки от войните всъщност защитаваше Брена пред него, и по тази причина, той се разсмя.

Емет даде обяснение на леърда си.

— Когато няма какво да прави, въобще не внимава — обясни той. — Държи се с жените ни така, че ги кара да се чувстват много важни, също като вас леърд. Те много я обичат, и ще бъдат изключително разстроени, ако разберат, че сте я смъмрили, затова че често се разсейва и забравя да връща вещите, които е взела на заем. Тя забравя също толкова вещи след себе си, колкото и взима — добави той, извинявайки поведението на Брена.

Конър обеща да не критикува жена си, и им предложи, за в бъдеще, когато нещо изчезнеше, те или съпругите им, да идват в крепостта, и да потърсят вещите в сандъка.

— По усмивката ти, разбирам, че разговорът е минал добре — отбеляза Брена.

— Да, така беше — отговори ѝ той. — Реших проблема, но не и причината за него.

— Скоро ще се погрижиш и за това — успокои го тя.

Смехът му отекна в стаята.

— Съмнявам се, но сега осъзнавам, че не ми се иска да променям нищо.

— Защо не искаш?

— Защото ми харесва причинителя на бедите. Не ме карай да обяснявам. Сега ми покажи изненадата си. Накара ме да чакам прекалено дълго.

— Не мога.

— Какво не можеш?

— Да ти покажа изненадата си.

— Защо не можеш? — попита той — Да не си променила мнението си?

— Да, точно така — каза тя — Промених си мнението.

— Защо?

— Защо? — Тя отчаяно затърси някакво обяснение, което да му даде, за да не разбере, че всичките ѝ усилия са били напразни. Той щеше да си помисли, че е некомпетентна, а тя въобще не беше такава. Просто много бързаше да свърши всичко.

За щастие си спомни за медальона, който поръча да направят за него. Беше решила да му го даде по-късно.

— Горے в спалнята ни е. Искаш ли да го видиш сега? Мога да отида...

— А ти какво искаш да направиш?

— Да изчакам — реши тя.

— Тогава ще почакаме.

— Благодаря ти — каза му тя, преди да го попита дали вече се е видял с мащехата си.

— Не.

— Тя трябва да слезе всеки момент. А говори ли вече с Райън?

— Не, той ще се върне след няколко часа, придружен от Куинлан, и ще остане тук само още една нощ, преди да си тръгне завинаги — каза Конър.

— Той си тръгва?

Не искаше да изглежда толкова щастлива от заминаването на Райън, но просто не можа да се сдържи.

Той повдигна едната си вежда, учуден от реакцията ѝ.

— Утре се връща при леърда си.

— И къде е това? — попита тя, надявайки се да живее на другия край на Шотландия.

— Много далеч от тук. Съмнявам се, че ще го видим в близките пет години, Брена, има ли нещо нередно?

— Не, разбира се, че не.

— Тогава защо се държиш за мен?

Тя изглеждаше изненадана и той поклати объркано глава. Ръцете ѝ бяха обгърнали кръста му, но тя побърза да ги махне. Само споменаването на доведения му брат я накара инстинктивно да се приближи по-близо до съпруга си. Разбира се, тя не му обясни защо, а само му напомни, колко много ѝ е липсвал.

— Вече го спомена веднъж.

— Да, но исках отново да ти го кажа. Ще ме извиниш ли, трябва да изтичам до кухнята, за да поговоря с готвачката.

След като ѝ даде позволението си, тя го целуна за довиждане.

— Какво е станало тук, Конър? — попита Куинлан от вратата и влезе, оглеждайки се наоколо.

Криспин го последва.

— Къде какво е станало? — попита той.

— Стаята... отново е такава, каквато беше преди. Какво е станало с всичките промени, които направи, милейди?

Конър не знаеше, за какво става въпрос. Той скръсти ръце зад гърба си, докато слушаше обяснението.

— Милейди, каза ли ти защо е променила всичко?

Конър поклати глава.

— Тя ми каза, че изненадата е горе.

— Защо ще носи възглавничките покривката и стола, горе? — попита Куинлан.

— Вероятно си е променила мнението — предложи Криспин.

— Казах ти, че се държи странно. И рогозките ли е занесла горе?

— Така изглежда — отговори Криспин.

— И ако това не е странно... — започна Куинлан.

— Ще престанеш ли да повтаряш това? — прекъсна го Конър — Нищо й няма на жена ми. Просто е променила мнението си, а ако не го е направила, значи има друга причина. И когато е готова, ще ми я каже.

С това, дискусията бе приключена. Куинлан искаше да чуе всичко, за залавянето на Доусън, и докато Криспин обясняваше, Конър мислеше за жена си. Реши, че ще трябва да започне да й обръща повече внимание, както и на това, което се случва в дома му.

Няколко минути по-късно към тях се присъедини Еухемия. Конър и се поклони и изчака начело на масата, тя да седне, преди да се отпусне на собствения си стол. Той стоя до нея близо час и я слуша как говори за баща му и за миналото, докато Криспин и Куинлан водеха дискусията си пред огнището.

Райън дойде точно когато слугите започнаха да подреждат масата. В същото време Брена и Нета влязоха през задната врата.

— Конър — извика Райън. — Крайно време беше да се появиш. Не съм те виждал от цяла вечност.

— Да, наистина измина много време — съгласи се Конър.

Райън го прегърна.

— Изглеждаш много добре. Явно брака ти се отразява благоприятно.

След като целуна майка си, Райън седна от другата страна на масата срещу нея. Сега Конър и от двете страни бе обграден от роднините си, и тъкмо мислеше да помоли мащехата си да седне на

съседния стол, за да освободи място за съпругата му, когато Брена побърза да отиде до другия край на масата, издърпа стола и седна там.

— От дълго време чаках всички да се съберем, и сега имам чувството, че живота ми отново е пълноценен — обяви Еухемия. От радостта да види двамата си сина заедно, очите ѝ се напълниха със сълзи.

Брена също бе преизпълнена с емоции. Но не с радостни, а с тъжни. Привързаността между двамата братя, едва не я накара да се разплаче. Очевидно бе, че Конър се радва роднините му да са около него. Как щеше да му каже, какво ѝ бе сторил доведения му брат? Само мисълта за това, колко мъка щеше да му причини, преобърна стомаха ѝ.

Тази вечер, Конър говори малко. Беше доволен от командирите си, защото и двамата бяха седнали близо до господарката си, и се стараеха да я включват във всеки свой разговор.

Брена улови погледа на съпруга си и му се усмихна, карайки го да ѝ отвърне със същото.

За Конър това беше вечер на откровения. Забеляза, че Нета показва своята привързаност към Брена при всяка възможност и грейваше всеки път щом, получише комплимент от господарката си. От друга страна, обаче, не изглеждаше щастлива да обслужва Еухемия и бе очевидно, че не харесва възрастната жена.

Помисли си, че вече е разбрал всичко, и за малко не се разсмя, защото бе толкова просто. Куинлан му бе споменал, че Брена има трудности с Еухемия. Двете жени явно бяха в съревнование за това кой да дава заповедите и да отговаря за домакинството. Правото разбира се, принадлежеше на Брена, и докато не разбереше, защо досега тя не го е осъзнала, нямаше да се намесва. Щеше да я остави да реши проблема сама, по свой собствен начин, и когато станеше готова, защото знаеше, че без значение колко ще ѝ обяснява, тя щеше да помисли, че не вярва в способностите ѝ.

Куинлан бе прав и за липсата ѝ на апетит. Веднага щом Криспин ѝ подаде камата, която бе изпуснала на двора, тя му благодари, задето я бе почистил вместо нея, и започна да чопли храната и да я прехвърля през чинията, без да хапне и хапка.

Райън разказваше забавна история, която разсмя всички, освен Брена. Преди да започне да разказва друга, Конър попита жена си,

дали е добре.

— Да, благодаря ти. Просто съм малко уморена. Беше дълъг ден. Той ѝ предложи да се качи горе.

— Аз ще дойда след няколко минути — обеща той.

Райън също стана.

— Ще съм щастлив да изпратя жена ти до горе — предложи той.

— Разбрах, че е паднала по стълбите в дома на Кинкейд — добави, за да не се чуди Конър, защо е предложил.

Брена за малко да изкрещи, че не иска, но се въздържа.

— Благодаря, че предлагате, но бих искала да разменя няколко думи с Криспин — обясни тя, избрала го пред Куинлан, защото той не беше побързал да стане — Ако изчакам до утре, може да забравя. Лека нощ на всички — добави тя като побутна воина по рамото, за да го накара да побърза.

Криспин се почувства поласкан, че го е избрала. Все още чакаше да му обясни за какво е искала да говори с него, и когато стигнаха пред вратата на господарската спалня, ѝ напомни.

— Споменахте, че искате да говорите с мен, милейди?

— Да, казах го, нали? — отвърна тя, опитвайки се да измисли, нещо важно, което да му каже.

За нещастие нищо не и идваше на ум и тя бе принудена или да му каже истината, или да се направи на пълен идиот.

— Измислих си го.

— Не сте искала да говорите с мен? — опита той, опитвайки се да я разбере.

— Всъщност, не исках Райън да ме изпрати и затова излъгах, за да те накарам ти да го направиш.

— Ще ми обясните ли, защо не искате доведения брат на Конър да ви придружи?

— Не е нужно някой да ме придружава, но след като той предложи, трябваше да измисля причина да не го направи. Сега разбираш ли?

Криспин поклати глава, докато ѝ отваряше вратата.

— Все още не сте ми казала, защо?

Воинът бе също толкова упорит, колкото и Куинлан.

— Ако ти кажа, ще ми обещаеш ли да не казваш на Конър, какво съм ти казала? Искам да му обясня всичко сама. Но може да ми отнеме

ден или два да събере достатъчно кураж — добави тя. — Имах план да му кажа тази вечер.

— Да му кажете какво, милейди?

— Не харесвам брат му — тя смекчи истината. Райън бе също толкова зъл, колкото и МакНеър, същински демон, и по-подмолен от змия, която се спотаява в сенките дебнеща жертвите си. — Знам, че Конър държи на Райън, изключително много. Със сигурност си забелязал, колко е щастлив, да го види отново.

— Знам, че Конър се е усъвършенствал в това да крие истинските си чувства. И разбира се, ще уважа молбата ви и няма да му кажа нищо.

— Благодаря ти, Криспин.

— Милейди, ще ми отговорите ли на още един въпрос?

Тя вече бе влязла в стаята и тъкмо преди да затвори вратата се спря.

— Разбира се — отговори му.

— Куинлан се чудеше, защо сте махнали всички подобрения, които сте направили в залата? Той го намери за доста смущаващо.

— Изглежда всичко, което направих е било незадоволително. Затова са го махнали — тя не му даде време да зададе друг въпрос, пожела му лека нощ, отново, и бързо затвори вратата.

Имаше доста неща за вършене, преди да се появи съпруга ѝ. Веднага щом залости вратата, тя бързо съблече дрехите си пред огъня, който бе наклала Нета, изми цялото си тяло със сапун с аромат на роза и чак тогава облече робата и чехлите си. Докато чакаше Конър да дойде, се опита да измисли как да му каже за Райън, без да разбие сърцето му.

Сега, след като си тръгваше, дали въобще трябваше да му каже нещо за случилото се? Брена се опита да се убеди, че няма да нарани никой, ако запази мълчание, въпреки че осъзнаваше, че трябва да му каже истината, без значение, колко ще го нарани. Райън бе предал собствения си брат, и щеше да е нередно, да не каже на Конър.

За нещастие не можеше да измисли как да му поднесе новината по-безболезнено, но се надяваше медальона, който щеше да му даде, да му докаже, че винаги ще му е вярна.

Чакането бе мъчително. Облегна се на стената, за да не заспи, но въпреки това, се унасяше. Не смееше да отиде в леглото, защото тогава

със сигурност щеше да заспи. Облекчението, че съпруга ѝ най-после си е у дома със сигурност бе причината да е толкова уморена тази нощ. Докато се притесняваше заради Райън, не можеше да си почине нито за миг, когато бе наоколо. Но разбира се, сега това щеше да се промени.

Чу гласа на Конър, и тежките му стъпки откъм стълбите. Тя отключи вратата и отиде до прозореца, за да го изчака. Щеше да го посрещне с целувка, да му помогне да се подготви за лягане, и тогава щеше да му даде подаръка си.

И чак след това, щеше да му разкаже за Райън.

В крайна сметка, направи нещо съвсем различно. В секундата, в която съпруга ѝ влезе в стаята, тя изтича при него, сграбчи лицето му с ръце и го целуна с цялата любов и страст, която притежаваше.

Очарован от бурната ѝ проява на привързаност, той я грабна в прегръдката си и я задържа здраво пред себе си. Беше изумен да осъзнае, че е женен за толкова нежна, любяща жена и когато го прегърна около врата, и му прошепна, колко иска да се люби с него, осъзна, че собствената му нужда по сила може да се мери с нейната. Докато бе далеч, струваше му се, че го е нямало цяла вечност, всичко в нея му липсваше и тази потребност, да бъде до нея, се засилваше дотолкова, че чак му причиняваше болка през тъмните и студени часове на нощта.

— Ако обеща, че няма да те напускам за много дълго време, ще ми позволиш ли да затворя вратата?

Макар да не желаше да се отдалечи от него дори за миг, тя го целуна по врата и го пусна.

— Заклучи, за да не влезе някой — каза тя.

Изведнъж се почувства несигурна и нервна, затова отстъпи назад и спря в средата на стаята, за да го изчака. Тя погледна съпруга си с одобрение и възхищение. Раменете и гърдите му, бяха изградени от солидни мускули, но, въпреки това, докосването му бе невероятно нежно, щом посегнеше към нея.

Почувства пулса си да се ускорява, в очакване на предстоящото, и си пое разтреперано дъх, преди да го погледне в лицето. Той ѝ се усмихваше.

— Да не би да си забравила как изглеждам? — попита той, а едната му вежда се повдигна. За негово удоволствие лицето ѝ цялото

почервения.

— Предполагам — отговори му тя. — Косата ти е мокра, което означава, че отново си ходил на езерото без мен. Ще ти донеса кърпа.

Въпреки това, не можа да помръдне. Конър се облегна на вратата и търпеливо я зачака да превъзмогне неудобството си. Горещо се надяваше да ѝ отнеме повече време, защото се наслаждаваше да я гледа. Ръцете ѝ бяха скръстени зад гърба ѝ, осигурявайки му идеална гледка към гърдите и тънкият ѝ ханш. Бавният му оглед, бързо се превърна в изгарящо желание, и само след минута или две, нуждата да я притисне към себе си, и да плъзне длани по гладката ѝ кожа, стана невероятно силна.

Донякъде объркана от собствената си загуба на контрол, тя погледна към горящите му сиви очи, пое си дълбоко дъх, и се опита да си спомни, какво щеше да прави.

— Кърпа — прошепна тя и се усмихна, осъзнавайки, че не е изгубила напълно ума си.

— Смяташе да ми донесеш една.

Смехът ѝ отекна, докато бързаше към сандъка в другия край на стаята. Само с няколко думи, тя му даде един куп извинения, обяснения и заповеди, докато коленичеше на земята до сандъка, за да махне свещта поставена върху него и да го отвори.

В настроение да изпълнява нарежданията ѝ, той отиде до леглото, както му бе наредила, и седна, за да я изчака. Знаеше точно какво ще се случи в секундата, в която се доближат един до друг. Щеше да я прегърне, да я положи на леглото и страстно да я люби.

Но тя имаше съвсем друга идея. Застана между краката му и се опита да подсуши косата му с кърпа, но ѝ бе невъзможно да внимава какво върши, защото той развърза колана на робата ѝ и сега ръцете му се плъзгаха по гърдите ѝ. Той покри гърдите ѝ с ръцете си, нежно разтърка зърната им, наведе се над нея и започна да я подлудява с устата и езика си.

Наложи му са да ѝ каже да диша. Искаше му се да я обсипе цялата с ласките си, преди да се потопи в нея, но дисциплината му се изпари, когато тя свали робата си и го бутна назад, за да легне на леглото.

Нито един от двамата нямаше търпение, и копнееха да се слоят в едно, затова той побърза да се намести между бедрата ѝ, и бавно

навлезе в нея, вгледан в очите ѝ. Видя как страстта я поглъща и едва не свърши, щом еротичните усещания, които я бяха завладели, погълнаха и него.

Тя го дръпна към себе си и го целуна, и докато напрежението в тялото ѝ нарастваше и всеки момент щеше да се разпадне от удоволствие, тя зашепна в ухото му.

— Обичам те — повтаряше тя, а в сърцето ѝ се роди отчаяна нужда, да чуе как ѝ той ѝ се врича в любов.

Той зарови лице във врата ѝ, чу нежния ѝ шепот, казвайки му отново и отново, че го обича, и бе потресен и поласкан, че подобно чудо може да му се случи. Едва когато я почувства да се стяга около него, засили темпото си, влезе до край в тялото ѝ, и се изля в нея. Чувствата, които никога до сега не бе признавал, останаха неизказани.

В крайна сметка, те бяха заедно, изтощени и задоволени. Без да говорят, стояха и слушаха биенето на сърцата си.

Както се бе превърнало в неин, много мил навик, тя се разплака, разнежена от чудото, което бяха споделили по време на любовенето им и когато най-после се успокои, тя разпери ръце върху леглото и му се усмихна.

— Предполагам, че това ми липсваше най-много, докато беше далеч.

Той кимна с арогантно задоволство.

— Така изглежда — съгласи се той. Наведе се, целуна я и се претърколи на леглото до нея. — Давам ти позволенията си да ми направиш същата изненада и утре.

Смехът ѝ го очарова.

— Тогава няма да е изненада, нали? А и не това бе изненадата ми. Приготвила съм ти нещо друго.

Няколко целувки по-късно, тя го убеди да я пусне да стане от леглото само за да вземе подаръка, който му бе приготвила и когато се върна, уви плейда около тялото си и седна, срещу него на леглото.

Той вече бе решил, че без значение какъв е подаръкът, ще е щастлив да го получи, дори да му се наложи да се преструва, че му харесва. Сега нейните чувства бяха на първо място и само те имаха значение за него. Брена очевидно доста се бе постарала, за да го зарадва и той реши да отдели на подаръка ѝ вниманието, което

заслужаваше. Седна, облегна се на стената зад него и сви единия си крак, за да може да постави ръката си отгоре.

— Приблѝжи се — каза ѝ той.

Тя направи, каквото ѝ каза, сви краката си под себе си и отново се зави с плейда.

— По-близо — нареди отново той с дрезгав глас.

Тя отказа да му се подчини като поклати глава.

— Познавам този твой поглед, Конър. Ако се приближа още малко, отново ще ме сграбчиш.

Признавайки си, че е права, той кимна в съгласие.

— Никога до сега не са ми давали подарък и два за една нощ, са много повече, отколкото съм мечтал.

— Два? Какъв друг подарък си получил?

— Не помниш ли какво ми каза, докато бях вътре в теб?

Тя се намръщи, докато се мъчеше да си спомни какво е казала.

— Побързай? — предположи тя.

— Освен това — отговори ѝ той и ѝ намигна.

— Не си спомням. Нещо друго ли съм казала?

Да, каза, помисли си той, каза ми, че ме обичаш.

Може би просто е била прекалено увлечена по време на любенето им, и не е осъзнала какво говори, също както се молеше на глас в деня, в който се срещнаха. Но все пак го каза, което значеше, че го мисли и само това имаше значение за него.

— Защо се усмихваш? Още не съм ти дала подаръка си.

— Начинът, по който ме желаете тази нощ, е единственият подарък, който искам.

— Но има още.

— И ще има, наистина, ако се приближиш малко към мен.

Тя отново поклати глава.

— Ще трябва да почакаш. Имам да ти разкажа две истории.

— Само една — каза той.

— Две — настоя тя.

Гледаше я предпазливо.

— Добре, любима.

— Първата история е за мен и се случи, когато бях много малка. Прекалено малка, за да си спомням всичко в детайли, но помня, че бях много изплашена. Баща ми ме взе в скута си, и ми каза какво ще се

случи. И не смей да ми се мръщиш, Конър, сега ще слушаш за семейството ми, без значение дали ти харесва или не.

— Не се мръщя.

— Но си мислиш да го направиш.

Той се разсмя.

— Не е вярно. Сега вече можеш да говориш колкото си искаш за роднините си. Преди не можеше.

— Защо?

Защото сърцето и лоялността ти вече принадлежат на мен, помисли си той.

— Ще ти обясня друг път — отговори й той. — Продължавай с историята си.

— Баща ми ми каза, че заради мен, в семейството започва нова традиция. Бяхме на път за дома на чичо ми, когато спряхме за обяд. Всички искаха да се поразходят и когато станало време да тръгваме, баща ми забравил да ни преброи.

— Да ви преброи?

— Ние сме осем деца, Конър. Той винаги брои, за да е сигурен, че всички сме на лице.

— Но този път не ви е преброил.

— Да, не го е направил. Мислил, че съм с брат си, Джилиън, а Джилиън, мислел, че съм с другия ми брат Артър — започна да обяснява тя. — Но аз не бях. По онова време, както винаги се разсеях и се изгубих, и семейството ми не разбрало, че ме няма, докато не изминали половината път.

Сега вече Конър се мръщеше. Той си представи жена си, когато е била на възрастта на Грейс, и можеше да разбере, че сигурно е преживяла нещо ужасно.

— Джилиън първи пръв ме откри, въпреки че ми казаха, че съм плачела толкова силно, че ако краля на Англия отворел прозореца си, щял да ме чуе и същата вечер, баща ми започна нова традиция.

— Медальоните.

Тя кимна.

— По-големите ми братя и сестри много харесали идеята и обещали да държат своите медальони винаги близо до себе си. Майка ми се притеснявала да не би бебето и аз да се задавим с медальоните,

затова ми позволяваше да нося медальона завързан на огърлица около врата ми само когато напусках дома.

Тя задържа погледа му, една дълга минута и после взе ръката му в своята и я обърна с дланта нагоре. Пръстите ѝ пробягнаха по белезите, набраздили кожата му, но в очите ѝ той видя само тъга, а не съжаление.

— Сигурно си била уплашена — каза с надеждата, че ще се вгледа в него, а не в миналото му. Когато опита да отдръпне ръка тя стегна хватката си около китката му и той реши за момента да се съгласи с желанието ѝ и да я изчака да продължи.

— Аз се възстанових — прошепна тя. — Но ти не си, нали, Конър? — сега тъгата се бе пренесла и в гласа ѝ.

— Защото все още не е свършило — обясни той. — Искаш да ти кажа, как съм получил белезите, нали?

— Не.

Той се почувства едновременно облекчен и разочарован.

Болеше я за страданията, които е преживял и се опитваше да измисли нещо, което да му каже, за да го накара да осъзнае, че не се опитва да го утешава, а просто иска да му покаже, че знае за ужасните рани, които е получил в миналото, и да му покаже, че го разбира.

— Белезите са отпечатък от миналото ти — прошепна тя и бавно повдигна ръката му.

Той отново се опита да я придърпа към себе си, но тя не му позволи.

— Да — каза ядосано той.

Брена се наведе и целуна всеки белег поотделно.

Той почувства милувката ѝ със сърцето ѝ душата си. Потресен от това, което тя правеше, Конър затвори очи. Докосването ѝ го съкруши, но едновременно с това, го изпълни и с топлина. Чувстваше се като прероден. Не можеше да разбере как се е случило, или защо, но празната, изгаряща болка, вече я нямаше, на нейно място бе само любовта на Брена.

Тя не спря, докато не покри с целувки и двете му длани, тогава посегна зад себе си и сложи медальона в ръцете му.

Той отвори очи и погледна към изкусно гравираното дърво.

— Преди много, много години, живяло момче, на име Давид — започна отново Брена, с много тих глас. — Земята, на която той,

семейството и приятелите му живеели, била тероризирана от великана Голиат. Дошло времето, когато Давид, трябвало да се изправи пред врага си. Бил прекалено млад, за да използва меч. Той носил меча на баща си, докъдето могъл, но за разлика от теб, не е трябвало да пълзи по горящи въглени. И двамата сте много смели и смятам, че и той, също като теб, би влачил другарите си към безопасно място, защото е бил също толкова благороден, колкото си и ти, Конър.

Съкрушен от думите ѝ, той не можеше дори да проговори. Тя знаеше всичко и все още мислеше, че е смел и благороден. Естествено, тя нищо не разбираше. Той не заслужаваше никакви награди, засега, защото още не бе въздал справедливост, въпреки, годините прекарани в търсене на доказателство.

Той поклати глава. Тя кимна. Тогава тя започна да чертае с пръсти по дланта му, облика на Давид.

— Момчето можело да използва само прашката си за оръжие и така, когато дошло време да се изправи пред Голиат, той се пресегнал и взел камък — каза тя и спря, за да нарисува малко кръгче в краката на Давид. — Мислиш, че силата ти е в меча на баща ти, нали Конър?

Той не ѝ отговори. Тя се вгледа в очите му, изчака няколко секунди и каза.

— Но не е. Силата ти, идва от теб, от твоята същност. Ще я откриеш в решителността си, в търпението си, в уменията си. Но най-вече ще я откриеш във вярата ти в справедливостта. Давид убил великана и спасил хората си. Ти вече си спасил своя клан.

— Но все още не съм убил врага си.

— Огледай се наоколо и ще видиш какво си изградил. Давид винаги ще изобразява кой си бил и кой си станал. Ти го заслужаваш.

Тя вдигна медальона пред него, за да го види добре.

— Това е твоето минало и настояще — след това го обърна. — А това е бъдещето ти.

Той разпозна символа, защото беше същият, който жена му носеше на своя медальон.

— Слънце.

Тя му предлагаше любовта си и се молеше той да ѝ даде своята в замяна.

Той не ѝ каза и дума, нито ѝ даде знак, че ще може или ще ѝ даде това, което иска. Изглеждаше така, сякаш всеки миг ще се отдръпне,

беше някак сдържан и далечен и въпреки това, можеше да види влагата в очите му, и знаеше, че думите, които жадува да чуе, са там, някъде дълбоко в него, заключени далеч от чувствата му.

— Трябва само да отвориш сърцето си и да го приемеш.

Тя отново постави медальона в ръцете му и се наведе, за да го целуне. Опита се да се отдръпне. Той не ѝ позволи. Обви ръцете си около нея и започна да я целува отново и отново, отчаяно опустошавайки устните ѝ. Не разбираше, нито знаеше, дали я целува, за да ѝ покаже, колко много означава за него, или за да държи устата ѝ, затворена, за да не продължи да го моли да ѝ даде това, което знаеше, че не може.

Любиха се диво, неконтролируемо, свирепо, и чак след като я задоволи два пъти, и тя се срина върху него и заспа, той прозря най-голямата си слабост.

И това го ужаси.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Конър го нямаше. Брена се събуди късно на другата сутрин, когато Нета почука на вратата. Тя й извика да почака за момент, седна на леглото и посегна да вземе робата си.

Медальонът на съпруга й, бе отдолу. В първия момент се почувства разочарована, но тогава си помисли, че не е искал да я буди, докато го търси, затова не го е взел със себе си, когато е слязъл долу. Тя сложи медальона на сандъка до леглото и забърза към вратата, докато нахлузваше робата си.

Нета не влезе вътре.

— Отец Синклер пристигна, но ако се забавите ще го изпуснете. Бърза да отиде към къщите на селяните, защото има много желаещи да се изповядат, и няма да се върне поне до няколко часа.

— Сигурна ли си? — попита Брена. — Не искам да го карам да чака.

— Сигурна съм, особено ако Фиона спази обещанието си да се изповяда. Тя има достатъчно грехове, за да задържи отчето зает през целия ден.

— Ако продължаваш да говориш така, и ти ще трябва да се изповядваш, Нета — засмя се тя.

— Аз само казвам истината, затова не върша никакъв грях. Искате ли да ви помогна да се облечете, милейди?

— Не, благодаря ти.

Нета изглеждаше разочарована.

— Тогава ще отида в голямата зала. Предпочитам да не го правя, защото Знаете-коя, стои долу на масата и се държи като кралица.

— За лейди МакАлистър ли говориш?

Нета кимна. Брена веднага поклати глава.

— Трябва да я почиташ и уважаваш — каза й тя. — Мащеха е на господаря ти, ако си спомняш.

— Както желаете, милейди.

— Да, така желая. Моля те, постарай се Нета. Знам, че е трудно, но опитай.

— Да, трудно е, особено след като нареди да се махнат всичките прекрасни подобрения, които направихте в залата. Възглавничките не бяха на буци, милейди. Бяха перфектни.

Брена й благодари за милото отношение и я отпрати, за да се облече. Докато се миеше, наум състави списък, какво трябва да свърши днес. Първото и най-важното бе, да се усамоти със съпруга си и да му каже за Райън. Да, това беше най-важната й задача, но ако имаше време и възможност, щеше да се опита да разбере, точно колко дълго смята да остане Еухемия.

По навик, както всяка друга сутрин, преди да излезе от спалнята, каза бърза молитва, молейки Господ да помогне на Еухемия, да я хареса.

С неговата помощ, днес можеше да стане именно това.

Но на първо място, трябваше да говори с Конър и макар че би умряла от срам, ако някой я видеше, тя се промъкна по коридорите с надеждата да излезе от крепостта, без да й се налага да слуша оплакванията на Еухемия. Късметът бе на нейна страна, и възрастната жена не я видя да излиза.

Все пак, Брена не се притесняваше, че ще налети на Райън, защото той излизаше да язди всеки ден, и не се връщаше, преди да мръкне.

А тази вечер нямаше да се върне... завинаги.

Къде ли бе Конър? Претърси навсякъде за съпруга си. Беше й обещал, че няма да тръгне на някъде, и тя бе сигурна, че не би нарушил думата си. Сигурно бе отишъл или при езерото или при руините, реши тя, и смяташе да разбере къде точно е от Криспин. За щастие, го откри при защитната стена.

Тя изчака на пътеката, командира да свърши разговора, който водеше с двама воители, и тогава го повика.

— Мога ли да те прекъсна за една минута, Криспин?

— Разбира се, милейди — отговори той. Побърза да се приближи и й се поклони.

— Търсих съпруга си навсякъде. Знаеш ли къде е?

— Той замина, милейди. Не съм сигурен, кога ще се върне.

— Къде е заминал, при езерото ли?

— Отиде до земите на леърд Хю. Няма да го има три-четири дни, а може и повече.

Реакцията ѝ го обърка. Изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да се строполи мъртва, а щом грабна ръката му и я стисна жестоко, той осъзна, че всъщност е дяволски уплашена.

— Къде е Райън? — попита тя. Оглеждаше се наоколо, като обезумяла.

— Замина рано тази сутрин, милейди. Трима воители от клана на леърд Финли яздеха с него. Заминаха заедно на север. Колкото са повече на брой, толкова по-безопасно ще пътуват — добави той, но тя не го чу.

Всеки миг щеше да се разплаче от щастие.

— Райън няма да се върне, нали?

— Не, милейди, няма.

— Благодаря ти, Господи. Искан да кажа на Конър, но той замина, Криспин, преди да го сторя и аз... Защо замина той? Обеща ми, че няма да ходи никъде.

Криспин погали ръката ѝ с намерението, да я накара да го пусне.

— Хю е умрял, ношес. За Конър бе много важно да му отдаде последна чест. Леърд Кинкейд, със сигурност ще стори същото.

Значи всичко бе наред. Конър не я бе излъгал. Той просто не е очаквал приятеля му да умре.

— Съжалявам за смъртта на Хю. Надявам се, че е умрял в мир.

— Казаха ни, че е умрял в съня си. Тази новина успокоява ли ви, милейди? Усмивате се.

Тя се почувства като глупачка.

— Щастлива съм, защото на съпруга ми, му се е наложило да замине спешно. Не ме е излъгал. Не съм щастлива да чуя за смъртта на Хю. Ще отида да намеря отец Синклер и ще му каза да се помоли за покойната му душа.

— В момента Синклер слуша изповеди. Ще ви го изпратя, веднага, щом свърши.

Тя най-после го пусна.

— Не знам какво стана с мен. Бях...

— Уплашена.

Тя кимна.

— Да, бях уплашена. Но вече не съм.

Тя се поклони на Криспин и тръгна към крепостта.

— Милейди? Бяхте изплашена от Райън, нали?

Брена се престори, че не го е чула, но той тръгна след нея и отново ѝ зададе въпроса си.

Тя се обърна, усмихна му се и каза.

— Не бях уплашена.

Той се почувства невероятно разочарован, че тя не му се доверява достатъчно, за да му каже истината.

— Бях ужасена.

Той премигна.

— Защо, милейди?

— Смятам да го обясня първо на Конър веднага щом се върне, но уверявам те, Криспин, ако имаше и малка възможност Райън да се върне преди съпруга ми, щях да ти кажа всичко. Сега разбираш ли?

— Да — отговори той. — Райън е доведен брат на Конър и той пръв трябва да чуе, какво имате да му казвате. Съжалявам само, че все още не сте му го казали.

— И аз съжалявам — каза тя, признавайки само пред себе си, че през изминала нощ не е имала никаква възможност да повдигне въпроса.

Тя отново се обърна, за да си върви.

— Милейди, какви са плановете ви, за днес?

Не въпроса, който ѝ зададе я разсмя, а страха, който почувства в гласа му.

— Не се притеснявай. Нямам намерение да яздя черния жребец.

Тя остана навън, колкото се можеше по-дълго. Посети няколко жени, които бяха изнесли ръкоделията си, за да поработят навън, и не се върна в крепостта до късния следобед. Докато бързаше навътре си помисли, какво ще каже на Еухемия.

— И по-добре да не ме нарече отново „дете“ — промърмори тя.

Гневът ѝ бе краткотраен, и с въздишка, тя си призна, че жената има право да я нарича „дете“ толкова често, колкото пожелаеше, и тя нямаше да ѝ каже и дума. Ако започнеше да я критикува, никога нямаше да спечели одобрението ѝ.

Небеса, колко ли още щеше да остане? Брена се опита да измисли начин, по който да попита Еухемия, но както и да го въртеше, въпросът си звучеше грубо.

Реши да избута проблема настрани, и влезе в голямата зала.

— Добър ден, лейди Еухемия. Как се чувствате днес?

— Брена, знам, че ти го казах веднъж, но смятам да го повтора. Предпочитам да ме наричаш лейди МакАлистър. Осъзнавам, че така си научена, все пак си просто дете, но ще се справиш, ако се постарая малко повече.

Тя пое дълбоко дъх.

— Да, лейди МакАлистър. Ще се постарая.

— Чу ли тъжната новина за Хю?

— Да.

— Много жалко, нали? Той водеше толкова скучен живот. Никога не каза нещо и нищо не направи, с което да го запомнят хората.

— Със сигурност, семейството му не мисли така — отвърна й Брена.

— Той така и не се ожени. Никоя жена не би го взела. О, небеса, забравих да кажа на Конър, за новината, която ми донесе Райън миналия ден. Изплъзна ми се. Сигурно докато се върне пак ще забравя. Възрастта ни причинява това, Брена. Започваш да забравяш дори дребните неща.

— Може би, ако ми кажете, ще мога да ви напомня, ако отново забравите да говорите с него — предложи тя.

Тя застана, стиснала ръце, чакайки Еухемия да я покани да седне на масата. Не смееше да седне, без да я поканят, защото мащехата на Конър, постоянно й правеше забележка, от няколко дни насам. Нямаше да направи отново тази грешка. Да се справи с тази жена, щеше да е най-голямото предизвикателство в живота й.

— Ела и седни при мен, дете, не стой там карайки ме да гледам нагоре към теб. Ще ти кажа новината, която Райън е научил докато яздил миналия ден. Разбира се, притеснявам се, когато излиза така сам, но той може да се грижи за себе си. Въпреки това, за никой не е безопасно. Но днес не се тревожа. С него имаше още трима воители. С тях ще бъде в безопасност.

— Новината милейди? Какво е чул, докато е яздил сам, миналия ден?

На Еухемия й трябваша няколко минути, за да помисли по въпроса, преди да отговори.

— По някаква случайност, е срещнал отряд от воини, които пътували на юг. Райън познавал двама от тях и разбира се, спрял да си побъбрят.

Брена си спомни, че докато пътуваха насам, Конър избягваше добре отъпканите пътеки, минаващи през гората, защото не искаше да попадне на засада.

— Помислих си, че Конър, ще бъде заинтересован да разбере, че въпреки всичко, леърд МакНеър, ще се ожени. Съжалявам жената.

— Аз също я съжалявам, милейди — прошепна тя, усещайки болка, заради бъдещето на нещастната жена.

— Съмнявам се, че ще се опита да е мил с нея. Но все пак, винаги има надежда. Как ли беше името ѝ? Спомням си, че е от Англия.

От къде е всъщност, Брена въобще не се интересуваше. Знаеше само това, че горката жена, ще страда заради нещо, което не е по нейна вина.

— Вече твърде късно ли е? — попита тя.

— Интересуваш се, дали тя вече е при МакНеър?

— Да.

— Не ми се вярва. Според това, което ми каза Райън, сватбата ще се състои поне след две седмици. Разбира се, винаги има шанс МакНеър да промени мнението си и да изпрати някой да я доведе порано.

— Тогава все още има време — каза Брена. — И МакНеър може да си промени напълно мнението и да реши въобще да не се жени за нея — добави тя.

— Не се надявай много, дете. МакНеър има славата на решителен мъж.

— Дали Райън е открил, коя е жената?

— Да, но не мога да си спомня. Заради възрастта.

Брена кимна.

— Да, разбира се.

— Беше много особено име. Спомням си, че помислих така, когато Райън ми го каза. Сигурно скоро ще се сетя — добави тя и сви равнодушно рамене. — Жалко е, че Райън ни напусна толкова скоро. Щеше да поиска да отдаде последна чест на Хю. Синът ми е

невероятно чувствителен мъж. Но новината със сигурност ще го настигне.

— Дали ще реши да се върне? — попита Брена опитвайки се да потисне паниката в гласа си.

— Предполагам, че да, но зависи и кога ще чуе новината — отговори тя. — Негов дълг е да застане пред надгробния камък, заедно с останалите леърди, но може и да е прекалено късно. Ако останалите вече са се върнали по домовете си, какъв смисъл има да ходи? Надявам се да научи навреме, защото ще изпусне много, ако не отиде.

— Но Райън не е леърд, нали?

— Много скоро ще бъде — изръмжа Еухемия.

— Да — бързо се съгласи Брена, за да угоди на жената. — Ако чуе за Хю навреме, дали ще се отбие тук на път за погребението?

— Ще бъде много мило от негова страна — каза тя. — Едва ли ще може преди погребението, но когато тръгне да се връща на север, сигурно ще намине. Да не би тази възможност да ти е неприятна? Изглеждаш ми разстроена.

— Просто се чудех, кога ли ще се прибере Конър. Имам един проблем и искам да го обсъдя с него.

— Ако има нещо нередно, Брена, не бива да безпокоиш съпруга си. Трябва да дойдеш при мен за съвет. Нали така?

Тя реши да изпробва почвата.

— И ако този проблем засяга сина ви?

— Тогава непременно трябва да дойдеш при мен. Аз съм негова майка, за Бога, и със сигурност мога да реша този... въпрос... преди да се е стигнало твърде далеч.

— Милейди, съмнявам се, че някога ще мога да остана насаме с Райън, отново, проблемът е, че...

Еухемия я прекъсна.

— Насаме с Райън? Обясни какво имаш предвид, дете. Да не би да се страхуваш от сина ми?

Брена кимна колебливо.

— Той се опита, само се опита да се възползва от мен... като ме хвана и започна да се търка в мен... и когато му казах да ме пусне, той не ме послуша. Каза ми някои много неуместни...

— Стига — изкрещя Еухемия. Очите ѝ проблясваха от гняв.

Брена не можеше да каже, към кого е насочена яростта на Еухемия, към нея или към сина ѝ.

След минута поведението на Еухемия коренно се промени и в момента изглеждаше изумена. Когато се усмихна, Брена помисли, че жената е намерила решение на проблема ѝ.

— Синът ми просто се е блъснал в теб, дете. Нищо повече. Райън винаги е бил доста непохватен. Когато беше малко момче, предпочиташе да го носят на носилка, вместо да язди коня сам. Не казвам, че ти създаваш неприятности, но двамата с Райън забелязахме, че Конър е доста хладен към теб. Смятам, че след време, когато се научиш да си добра съпруга, съпругът ти ще поомекне към теб. Забелязах, че се радваше, че си на масата, миналата вечер.

Брена се чудеше какво ли ще си помисли Еухемия, ако ѝ признае, че е помолила Конър да ѝ обръща повече внимание. Не можеше да разбере, защо мащехата му мисли, че е нещастен. Вярно е, че в началото Конър бе доста дистанциран, но сега поведението му бе коренно различно, и вече я бе целунал няколко пъти и то пред воините си. Обаче Еухемия не бе станала свидетел на тази проява на чувства от страна на доведения ѝ син.

— Ами Райън? — попита тя.

Еухемия я погали по ръката.

— Сигурна ли си, че не си преувеличила, случилото се?

— Да, не съм преувеличила.

Еухемия обмисляше проблема, цяла минута преди отново да проговори.

— Сигурна съм, че осъзнаваш, факта, че Райън е брат на съпруга ти и е толкова важен, колкото и Конър. Съветвам те да правиш това, което сина ми иска от теб. Като господарка, трябва да изпълняваш всяко негово желание, защото той е господар на тази крепост, когато Конър е далеч.

Брена беше потресена.

— Искате да ми кажете, че трябва да...

Еухемия отново я прекъсна.

— Уважавай желанията му, без да се колебаеш — нареди тя и кимна. — Със сигурност осъзнаваш каква е стойността ти, защото ще ми е трудно да повярвам, че жените в Англия не са третирани по същия начин от мъжете. Ще уважаваш желанията на Райън. Ако краля

на Англия те избере, ще му обърнеш ли гръб? Не, разбира се, че няма. Разбирам колко е объркващо всичко това. Прекалено млада си и реагираш много бурно. И не бих споменала разговора ни пред Конър. Ще побеснее, ако разбере, че си говорила небивалици за брат му. Имай вяра в... О, това е името на жената. Фейт. Казах ти, че е странно... — погледа ѝ се плъзна по Брена и тя присви очи. — Вярвам, че момичето е една от дъщерите на барон Хейнсуърд.

— МакНеър смята да се ожени за Фейт? Милейди, сигурна ли сте, че става дума за дъщерята на барон Хейнсуърд? Защото той е и мой баща.

— Сигурна съм — отговори тя.

Брена силно поклати глава.

— Баща ми досега трябваше да се поучи от грешките си. Не може да изпрати най-малката си дъщеря в ръцете на този демон.

— Има ли някакво значение? — попита Еухемия. — Веднъж щом сделката е сключена, не може да бъде прекратена. МакНеър няма да позволи. Доста умно от негова страна, нали? Досега сигурно те мрази толкова силно, колкото мрази и Конър и какъв по-добър начин да ти отмъсти, от този да ти отнеме най-ценното? Ще вземе Фейт насила ако трябва — добави тя с кимане. — Поне това очаквам да направи.

— Не — проплака Брена.

Еухемия потупа ръката ѝ.

— Жалко е, но наистина няма какво да направиш, нали?

— Тя не може да се омъжи за него. Някой трябва да...

— Понижи гласа си, Брена. Дамите не крещат — каза тя, но в следващия момент изкрещя, за да извика Нета.

— Мисля, че е в кухнята — прошепна Брена.

— Не, не е. Изпратих я горе да почисти стаята ми. А, ето я. Нета, колко пъти трябва да ти казвам? Когато съм в залата, трябва да стоиш близо до вратата, ако ми потриваш. Разбра ли ме?

— Да, милейди — отговори Нета. Сега вниманието ѝ се прехвърли към съпругата на господаря ѝ. — Да не би да се е случило нещо, милейди?

— Както виждаш, случило се е нещо. Донеси кърпа на господарката си, за да си избърше сълзите. Наистина Брена, не трябва да плачеш пред слугите. Много е непристойно. А и няма никаква

нужда да плачеш. Приеми, че нищо не може да се направи и го преживей.

— Конър ще сложи край на тази лудост — прошепна Брена.

— Съмнявам се, дете. Как би могъл? В момента се е съсредоточил да защитава хората на Хю. Не може да е на две места едновременно и ти не можеш да очакваш от него, да обърне гръб на беззащитни мъже и жени, за да отиде до Англия. Използвай малко главата си.

— Той отиде само да изкаже почитта си, не да се бие — оспори я Брена. Отчаяно се опитваше да се концентрира, върху това, което ѝ казваше Еухемия, но бе толкова изплашена за това, което щеше да се случи на малката ѝ сестричка, че едва можеше да помисли за нещо друго.

— Предполагам, че МакНеър няма да отиде да отдаде почитта си. Той тръгва на война, за да спечели земите на Хю, преди Конър да ги е получил. Земите се намират, между тях двамата, и който ги спечели, ще има доста голямо предимство пред другия.

— От къде знаете всичко това? — попита Брена.

— Чух някои от воините да говорят за конфликта. Всички МакАлистър знаят какво се е случило, дори слугите, но ти все още не си го приела, нали? Сигурно за това, никой нищо не ти е казал. Къде е Нета? Отнема ѝ цяла вечност да ти донесе една кърпа. Ако не се подготвих да напусна този дом, щях да я изгоня.

— Нета ли? — попита Брена, опитвайки се да разбере, какво ѝ говори.

— Опитай се да внимаваш, какво ти говоря, Брена. Колкото до сестра ти, смятам, че просто трябва да я изхвърлиш от ума си. Вече нищо не може да се направи за нея.

— Но Конър може да говори с баща ми...

— Как може да искаш, Конър да отиде при баща ти? Със сигурност осъзнаваш, че ще се наложи единия да убие другия. Все пак, съпругът ти започна всичко това, като те отне от МакНеър. Съдбата на сестра ти е била решена и нито ти, нито Конър можете да спрете този брак. Забрави за нея — настоя тя. — Или се помоли за нея, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре.

— Да, ще се помоля — отговори Брена.

Тя стана, поклони се на Еухемия и се обърна, за да си тръгне. Нета се появи тичешком през задната врата с кърпата, която възрастната жена бе поискала.

— Надявам се, че когато се върнеш, ще се контролираш — каза Еухемия. — Забелязах, че миналата вечер всички харесаха храната, която бе сервирана. Сега ще си признаеш ли, че бях права, задето те накарах да смениш готвачката.

Брена погледна невярващо към жената. Защо, за Бога, искаше да говори за храната точно сега?

Нета си помисли, че Брена е забравила плана им, да се престорят, че са заменили Ада с друга готвачка, и побърза да опресни паметта ѝ, преди да каже нещо, което не бива.

— Вие наредихте да заменят Ада, милейди. Помните ли?

— Да, спомням си — каза тя тихо.

— Сега тръгвай — нареди Еухемия. — Изнервям се, като те гледам в това жалко състояние.

Брена изтича навън, преди да осъзнае, че трябваше да отиде в стаята си, където да остане за малко насаме. Но, въпреки това, нямаше намерение да се върне обратно вътре, защото знаеше, че ако Еухемия ѝ каже само още една дума, преди да е обуздавала паниката си, щеше да почне да крещи и никога нямаше да спре.

Тя се уедини до дърветата, падна на колене и избухна в сърцераздирателни ридания.

Конър... Боже Господи, как имаше нужда от него. Той щеше да знае какво да направи, защото бе достатъчно силен и могъщ да се изправи и пред самия дявол.

Но как би могла да го помоли за подобно нещо? Другите разчитаха на него, за да оцелеят. Знаеше, че Еухемия не е преувеличила за съдбата на клана на Хю. Брена си спомняше какво сполетя воините на баща ѝ и собствената ѝ мила Джили, и знаеше, без съмнение, че МакНеър ще избие миролюбивия клан, без дори да му мигне окото.

Ако Конър решише да отиде, нямаше ли да го изпрати направо към смъртта му? Ами ако му се наложеше да убие баща ѝ?

Не, не можеше да изпрати съпруга си. Кой друг би могъл да спре, тази лудост?

Алчност. Всичко започваше и свършваше с алчността. Баща ѝ бе сключил тази сделка, за да започне нов съюз, също както и МакНеър, и никой от двамата не бе помислил, какво последици може да има. Погълнати от жаждата за власт, алчността им контролираше умовете и сърцата им, оставяйки невинните да понасят последиците.

Но не и Фейт. Брена първо щеше да умре, преди да позволи МакНеър да докосне сестра ѝ. Моля те Господи, помогни ми да намеря решение... помогни ми... помогни ми.

Отрезвена тя сведе глава и скръсти длани над сърцето си, и в този тъмен миг, погълната от отчаянието, молитвата ѝ бе чута.

Имаше някой друг, който можеше да изпрати, мъж, който бе взел ръката ѝ, и се бе заклел, че ще стори, всичко, за което го помоли, някой, който бе по-могъщ, дори и от Конър. Той нямаше да ѝ обърне гръб.

Войната вече бе започнала.

Конър стоеше на възвишението, над крепостта на Хю, погледа му бе насочен към хълмовете зад нея, мислите му бяха съсредоточени към миналото и той отново се опита да открие отговора, който му се изплъзваше толкова дълги години.

Куинлан застана до него, няколко минути по-късно.

— МакНеър си играе с нас, Конър. Какви са истинските му намерения?

— Той иска да ни държи заети, като защитаваме границата между неговите и земите на Хю, докато съюзниците му пристигнат.

— Със сигурност знае, че ти правиш абсолютно същото.

— Знае. Той умишлено жертва малки групи от отряди, и ги праща да ни атакуват, знаейки, че всичките ще умрат, но тази земя не е целта му. Много лесно може да я завземе, ако ни нападне.

— Мислиш ли, че война каза истината за сестрата на жена ти, или бе още един трик, за да отслаби силата ни.

— Умиращите обикновено не лъжат. Но това няма значение. Сигурен съм, че Фейт е защитена от МакНеър.

Куинлан мълчаливо кимна.

— Чакаш от много време, този ден да настъпи. Имам чувството, че ще успееш да вземеш меча на баща си от Кинкейд, и ще довършиш

това веднъж завинаги.

Конър се обърна към него.

— Но защо сега? Какво знае МакНеър, което аз не знам. Можем да го разгромим, него и съюзниците му. Той не е глупак, знае, че имаме числено превъзходство. Защо страхливеца, който през всичките тези години ме провокира с дребни, незначителни атаки, изведнъж стана толкова агресивен?

— Не знам какво да ти отговоря, но знам, че не можеш да си на няколко места едновременно. Моля се на Господ всичко да свърши утре. Атакувай го, преди той да ни е нападнал.

— Имай търпение, Куинлан. Няма да застраша живота на никой МакАлистър. Взимам всички предпазни мерки. С божията воля, ще разбере, кой е бил съюзник на МакНеър, преди да го убия.

— Да не би да мислиш, че някой друг контролира МакНеър?

— Да — отговори той. — Който и да е, е дяволски умен.

— Ами Фейт? Сега не можеш да заминеш за Англия.

— Не, аз не мога, но ти можеш. Тръгни утре и вземи десет от войните с теб. Може да е капан — предупреди го той.

— Разбира се — съгласи се Куинлан. — Какво да правя с жената, когато се добера до нея?

— Прави каквото решиш, само гледай да е в безопасност — отговори му той.

Усмивката на Конър обърка приятеля му.

— За какво си мислиш? — попита той.

— Крайно време е да се ожениш, не мислиш ли?

Нападенията по границата зачестяваха и, въпреки че Конър без особени усилия успяваше да задържи позицията си, остана доста по-дълго далеч от дома, отколкото очакваше.

Прекарваше няколко часа в сън през деня, а нощем помагаше на хората на Хю да се укрият на по-безопасно място. Ако всичко се развиваше по плана му, всеки мъж, жена и дете, щяха да са добре скрити от МакНеър след само два дни. Бе срещнал съпротива от някои от по-възрастните мъже и чак след като се закле в душата на баща си, че ще се върнат по домовете си щом конфликта се реши, те се съгласиха да му сътрудничат.

Останалото зависеше от Алек. Конър щеше да чака до последно, докато Алек се опитваше да разбере, кой е в съюз с МакНеър. Но дните прераснаха в седмица и все още нямаше надежда, че ще разбере истината.

И всичко щеше да се повтори. Който и да контролираше МакНеър, нямаше да се предаде и най-големия страх на Конър бе, че ще умре, без да узнае кой е врага му... също като баща си.

Няколко дни, Брена се опитваше да си напомня да е спокойна, и да държи ума си зает с ежедневните грижи за дома. Тъкмо се връщаше от среща с Лотхар, когато Нета изтича при нея. Слугинята веднага забеляза, че господарката ѝ не носи кожената си огърлица.

— Милейди, не носите медальона си.

— Не, не го нося.

— Но той винаги е с вас. Нямаше да забележа, ако не бяхте вдигнали косата си, днес. Да не би да сте го изгубили?

Брена махна панделката от косата си и позволи на къдриците си да се разстелят по раменете ѝ. Ако Нета я бе забелязала, Криспин също, щеше да види, а на нея не ѝ се искаше да лъже, приятеля на Конър.

— Медальонът ще се появи много скоро — каза тя. — Няма нужда да се притесняваш за него.

Нета обаче не искаше да забрави темата.

— Знам, че не е в стаята ви. Току-що свърших с почистването ѝ и щях да я намеря, ако беше там. Медальонът на господаря си стои на сандъка от няколко дни. Никога не сте губила своя, милейди. Погледнахте ли в сандъка в залата?

— Все още не — отговори тя, преди да се опита да смени темата. — Как успя да се измъкнеш от лейди Еухемия?

— Почива си. Веднага щом се събуди иска да събере дрехите ѝ.

— Тръгва си? — Господ бе чул молитвите ѝ и Брена не можеше да спре да се усмихва.

Нета се разсмя.

— Каза ми, че е решила повече да не чака доведения ѝ син да се прибере и смята да ни напусне утре сутринта. Мисля, че според нея, нашият леърд я игнорира.

— Той не я игнорира. Със сигурност знае, колко е зает в момента.

— Днес изпрати ли ви съобщение?

— Да, изпрати ми. Уверява ме, че всичко е наред и скоро ще си е у дома.

— Но той ви изпраща същото съобщение всеки ден.

— Той показва загрижеността си така, Нета. Само това има значение за мен.

— Милейди, мога ли да ви помоля за една услуга?

— Да, разбира се.

— След като лейди МакАлистър си замине, ще ми кажете ли защо ви разплака миналата седмица? Знам, че не бива да ви питам, но се притеснявам за вас. А също и Ада. И двете много държим на вас — добави тя кимайки.

— И аз държа на теб, Нета. Веднага щом разбере, че проблемът е решен, ще ти разкажа какво ми беше казала.

— Благодаря ви, милейди. Ще влезем ли вътре?

— Да.

— Имате ли някаква задача за мен?

— До колкото се сещам, не. Можеш да се насладиш на свободния си следобед. Ще отида да си сменя обувките и ще поия.

— Казахте ли на Криспин? — попита тя подозрително.

— В момента той е зает, да проверява как върви работата по защитната стена, извън крепостта. Няма нужда да се притесняваш, че ще яздя черния жребец. Дейвис го крие от мен.

Нета се разсмя.

— Дейвис още ли си затваря очите, всеки път щом влезете в конюшната?

— Да, но отказва да ми каже защо.

Брена наблюдаваше как Нета тича през двора. Мислите ѝ бяха съсредоточени върху сестра ѝ и щом влез вътре, изтича нагоре към спалнята си. Беше ѝ много трудно да чака новините, че Фейт е добре и единствения начин да заспи нощем, бе да се осланя на Господ, че ще я защити. Беше направила всичко, което можеше. Останалото зависеше от Него.

Тя чу изскърцване откъм вратата, но тъй като тя бе затворена, помисли, че звукът е дошъл през прозореца. Тъкмо седнаше на леглото,

за да събуе обувките си, когато чу звук от заключване на врата.

Още преди да се обърне, знаеше, кой е в стаята при нея.

И тогава го видя. Райън стоеше пред вратата, а когато писъкът заседна в гърлото ѝ, той започна да сваля ризата си.

В същия миг, воина отговарящ за спускането на подвижния мост, уведоми Криспин за пристигането на Райън.

— Той и още трима воини пристигнаха преди няколко минути. Само Райън премина моста. Придружителите му, чакат отвън. Мога да ги видя от тук — извика той. — Райън ми каза, че е ходил да отдаде последна почит на Хю и иска само да се сбогува с майка си, преди да замине. Той ми предложи да оставя моста спуснат, което аз разбира се отказах да сторя. Както виждаш седлото е още на коня му, Криспин, което значи, че смята да тръгне веднага.

Криспин остави Дейвис, с когото разговаряше, и побърза да се изкачи по хълма. Господарката му бе казала, че се страхува от Райън, и Криспин възнамеряваше да стои близо до нея, докато доведения брат на Конър си замине.

Колкото повече се приближаваше до крепостта, толкова повече бързаше. Не знаеше защо, но изведнъж почувства, че господарката му е в опасност. Чувството се увеличаваше все повече и той се затича, за да стигне по-скоро до нея.

И тогава чу писъка. Сърцето му щеше да изскочи от гърдите, когато измъкна мечата си.

— Кучи син — прошепна той, а после изкрещя.

Всички се затичаха към вътрешния двор. Тишината след агонизиращият писък го ужаси.

Криспин тъкмо бе достигнал горния край на пътеката, когато чу мъжки вик. Рязко погледна нагоре. Там, на прозореца, бе Райън, който се люлееше на перваза, като дърво отсечено от брадва. После се изпусна и полетя във въздуха. Той успя да се приземи на краката си и изпищя от болка, миг, преди да залитне с лицето надолу и да се срине на земята с тъп звук.

Криспин отново се затича. Мили Боже, умолявам те, нека да е жива, молеше се той. Прескочи Райън, изтича нагоре и се опита да отвори вратата в същия миг, в който Брена излезе от вътре.

Той веднага спря. Изразът на лицето ѝ бе много по-ужасяващ от вика ѝ за помощ. Очите ѝ бяха като стъклени, кожата на лицето ѝ, мъртвешки бяла и имаше кръв навсякъде. Лявата ѝ ръка, бе цялата покрита с нея, а от рамото до китката ѝ зееше кървяща рана. Още кръв покриваше врата и раменете ѝ, а дрехите ѝ изглеждаха така, сякаш диво животно ги бе раздрало с остриите си нокти.

Той дори не знаеше, как бе успяла да се изправи. Посегна към нея, но тя го отблъсна и се затича надолу по стълбите.

— Побързай Криспин, побързай. Трябва да ми помогнеш — говореше тя. — Трябва да го скрием.

Тълпа от воители бе обградила тялото. Те се отдръпнаха, когато Брена се приближи към тях. По лицата им се четеше шок и объркване.

— Не съм го бутнала през прозореца... Не, не, не съм... Спъна се в плейда си, когато забих коляно в слабините му... да. Искях да го нараня, за да не може да... Той ме бе притиснал до земята, но кинжала, бе в ръката ми... Когато се завъртя... го прободох... и той скочи, Криспин. Той го направи, той скочи... и после падна.

Тя хвана ръката на Криспин и го задърпа напред.

— Не разбираш ли? Трябва да го скрием... Тя не може да види сина си така. О, боже, трябва да кажа на Конър... Не мога да му позволя... Той ме докосна, устата му бе на кожата ми, Криспин... Не можех да му позволя да... Тя ми каза, че трябва, но аз не можех... Не, няма — изкрещя тя.

— Еухемия ти е казала да се отдадеш на сина ѝ? — Криспин бе изпълнен с гняв.

— Да, но аз не можех... Той се опита, но падна, преди да...

Тя спря да бълнува, пусна ръката му и се наведе, за да хване единия крак на Райън и да се опита да го завлече.

— Милейди, пуснете го. Нека ви помогна — каза Криспин.

— Да, помогни ми. Ще го скрием преди тя да разбере, че се е върнал. Нали?

— Да — обеща той с успокояващ глас, мъчейки се да ѝ вдъхне увереност. — Ще го скрием.

— Милейди, кинжала ви е забит в гърба му — прошепна Оуен. — Искате ли да ви го дам?

— Не, не — проплака тя.

Криспин поклати глава към Оуен, казвайки му безмълвно, да не си отваря устата.

— Конър никога няма да ми прости. О, Боже какво направих? Убих брат му... Не, тя не трябва да го вижда. Помогни ми Криспин. Моля те. Искам Конър.

Той бавно посегна към нея, за да я подкрепи. Тя подивяло поклати глава.

— Не, не съм чиста. Той ме докосна с ръцете и с устата си...

И тогава се хвърли в ръцете му.

— Заведи ме на езерото. Ще го направиш нали?

— Да, милейди — излъга я той. — Ще ви заведа на езерото.

Тя го погали по ръката.

— Благодаря ти. Аз довърших всичко, нали?

— Какво сте довършила?

— Убих го.

— Не, той сам се унищожи. Той заслужаваше да умре. Конър щеше да го убие заради вас.

— Ще ме мрази ли?

Тя припадна в ръцете му, преди да ѝ отговори.

Доналд се приближи с кама в ръката си, издърпа плейда от рамото си и отрязва две дълги ленти плат.

Криспин, държейки Брена в ръцете си, се обърна, за да може Доналд да превърже раните ѝ. После с тих глас му даде заповедите си.

— Ти поемаш командването, докато ме няма. Ще я заведа при лейди Кинкейд. Трябва да зашият раните ѝ. Гарик, ти вземи останалите, излезте навън и доведете тримата воители, които чакат в долината. Вкарайте ги вътре в крепостта и ги заведете в конюшните.

— А какво да правим с мащехата на Конър.

— Доналд, ти ѝ кажи какво се случи. Ако иска да отнесе тялото му в дома си, позволете ѝ, но никой от воителите на Конър няма да я придружава. Ясен ли съм?

— Да — отговори Доналд.

— Ейдън, намери Конър и му кажи какво се случи. Кажи му, че жена му ще бъде добре. Не прави нещата да изглеждат по-зле, отколкото са.

— Тя ще умре ли? — попита Оуен ужасен от тази възможност.

— Не, няма да умре. Доналд, не допускай никой, който не е от нашия клан да се доближи до крепостта, докато Конър, Алек, Куинлан или аз, не се върнем.

— При Кинкейд ли ще я оставиш? — попита Оуен.

— Не. Оставам с нея, докато Конър не дойде да я прибере.

— Тримата воители, които дойдоха с Райън да останат ли, ако Еухемия реши да си тръгне?

— Те тръгват с нея.

Доналд привърши с превързването на раните ѝ, кимна на Криспин и отиде до конюшните да доведе коня на командира си. Докато тичаше, раздаваше заповеди. Искаше голям ескорт, който да придружи господарката му и всички бяха готови да тръгнат незабавно.

— Остави камата в рамото му — нареди Криспин. Беше толкова бесен, че гласът му режеше като бръснач — Еухемия е казала на съпругата на Конър, че трябва да се отдаде на сина ѝ. Господ да ѝ е на помощ, когато леърда ни разбере за това.

— Искаш ли да му кажа? — попита Ейдън.

— Кажи му всичко, но се увери, че е разбрал, че няма опасност за живота ѝ. Невероятно привързан е към жена си.

Криспин тръгна през двора, но се спря, обърна се към Райън и се изплю върху него.

За щастие, Брена се събуди чак когато прекосяха двора на Кинкейд. Алек и Джейми стояха на входа. Алек пребледня, щом видя в какво състояние е Брена. Джейми се разплака. После сложи ръка на устата си, за да не плаче на глас.

Брена помоли Криспин да ѝ позволи да ходи сама. Държеше се за ръката му, докато бавно пристъпваше към стъпалата. Той забеляза, че погледа ѝ все още е стъклен и беше сигурен, че ще мине много време, преди да успее да се възстанови от ужаса, който бе преживяла.

Брена спря пред Алек.

— Убих доведения брат на Конър.

После се обърна към Джейми. И ѝ заговори със смутен глас.

— Сега вече Еухемия никога няма да ме хареса.

Алек я вдигна на ръцете си, и я отнесе вътре.

— Всичко е наред, Брена. Съпругът ти те харесва, и ние също.

— Алек?

— Да?

— Много съжалявам.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Куинлан се върна от Англия с празни ръце. Напълно разочарован и смутен, той даде отчет на леърда си.

— МакНеър вече е отпратил воините си от Англия. Проследихме следите им от низините, знаем колко са били, и точно колко от тях са се върнали от крепостта на барон Хейнсуърд.

— Колко са?

— Двадесет и шест воина, всички в пълно снаряжение.

— Но не са взели Фейт с тях.

— Не.

— Сигурен ли си?

— Проследихме ги, Конър. Сигурен съм.

— И какво направи с тях?

— Ти как мислиш, какво съм направил?

Конър кимна доволен.

— Колко от нашите хора участваха в битката.

— Единадесет.

— Значи сте се били честно. Има ли някой ранен от хората ми?

— Бедрото на Доналд бе дълбоко срязано и това бе най-сериозната рана. Останалите имат само дребни наранявания. Честно казано, мисля, че Донован, нямаше да оживее, ако...

— Ако какво?

— Тук вече става малко странно — каза той. — Воините на барона наблюдаваха битката от кулата, и тъкмо бях решил да отида вътре, за да открия Фейт, когато спуснаха подвижния мост и през него мина една група. Майката на съпругата ти, водеше воините.

Куинлан спря да се усмихне, преди да продължи.

— Келтският ѝ е много по-лош от този на лейди Брена — каза той — Воините ѝ, разбира се, бяха въоръжени, но не ми отне много дълго да разбера, че смятат само да защитават господарката си. Разбирам откъде жена ти е наследила смелостта си, но преди да ѝ кажа каквото и да е било, тя видя Донован и отиде при него. Няма нужда да

ти казвам, че воина не желаете да го докосва. Но нея хич не я интересува. Беше донесла лекарства и превръзки със себе си и почисти и заши раната му.

— А ти какво направи.

— Отговарях на въпросите, които ми задаваше за жена ти. Сигурно си мислиш, че се притеснява за нея, но тя ме увери, че не е така. Каза, че ако Брена имала сериозни проблеми, щяла да изпрати медальона си на някой от сестрите или братята си. И тъй като не го е направила, майка ѝ знаела, че е добре. Притесняваше се за теб и ти изпрати съобщение.

— Какво е то?

— Да се държиш добре с нея, или ще отговаряш пред семейството ѝ. Разбира се, бяха чули какво е сполетяло ескорта на лейди Брена и ме увери, че барона не е подозирал какво чудовище е МакНеър. И, о, ще харесаш това. Имаш вечната им благодарност, задето си спасил дъщеря им.

Конър поклати глава. Благодарността на англичани? За какво, по дяволите, му бе дотрябвала?

— Ами Фейт?

— Изчезнала е. Майка ѝ се е притеснявала, докато не се появили воините на МакНеър. Обясни ни, че са дошли без предупреждение и, че претърсили цялата крепост, за да я намерят. Майката вярва, че някой ѝ е помогнал да се скрие. И мислеше, че знае кой е нейния спасител.

— Кой?

— Ти.

— Тогава не се ли учуди, защо си там вместо мен?

— Изглежда, че не.

— Какво ще кажа на жена си, Куинлан? Не мога да крия повече какво се е случило със сестра ѝ. Ако не ѝ кажа аз, ще разбере от някой друг. Клюките се разпространяват по-бързо и от вятъра.

— За това си прав. Всъщност, изглежда ми така, сякаш някой е научил за случилото се и е стигнал до Фейт, преди нас. Съмнявам се, че е бил някой от братята ѝ. Ако беше така, нямаше да остави майка си в неведение. Щеше да ѝ каже, нали?

— Предполагам, че да. Мога да се сетя само за още един човек, който ще си създаде толкова грижи, заради спокойствието на Брена.

— Кой?

— Брат ми. Това е нещо, което би направил, нали?

— Той мрази Англия.

— Да, но уважава жена ми — каза Конър. — Ще говоря с него, преди да кажа каквото и да е било на Брена. С Божията воля, Алек ще е отвел сестра ѝ на някое безопасно място. Имаш ли нещо друго да ми докладваш?

Той повдигна рамене.

— Майката на милейди изпрати по мен подарък за дъщеря си и...

— И какво? — попита Конър, учуден от колебанието му.

— Тя ме целуна по бузата. Не исках да я отблъсквам. Тя е майката на господарката ми все пак и аз... Не е смешно, Конър. Беше неудобно. Тя ми каза, че целувката е за дъщеря ѝ, и очаква от мен да ѝ я... предам.

— Казала ти е да целунеш жена ми? — Конър вече не се смееше.

— Да.

— Няма да го направиш.

— Разбира се, че не.

Разговорът им приключи до тук.

Двамата воители се изкачиха на върха на хълма, за да наблюдават поредната атака на противника.

Ейдън пристигна час по-късно. Извика към леърда си, слезе от коня и се затича.

— Жена ви е добре, леърд — бяха първите му думи. — Но стана нещастие.

Конър стоеше неподвижно и не обели нито дума, докато Ейдън му разказваше подробно всичко, което се бе случило. Воинът повтори дословно всяка дума, казана от Брена и когато привърши с разказа си, Конър вече целият се тресеше от ярост.

— Къде е сега жена ми?

— В дома на Кинкейд. Криспин е с нея. Назначи Доналд да отговаря за крепостта.

— Брена добре ли е?

— Да, добре е.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

Конър се опита да потисне страха си, за да може да се концентрира.

— А Еухемия? — попита той, вече много по-спокоен. Изглеждаше така, сякаш вече напълно може да се контролира.

— Криспин смята, че тя ще вземе останките на сина си и ще го погребее на север.

— Брена...

— Добре е — отново му каза Ейдън. — Не бих ви излъгал. Трябваше да се зашият някои от раните ѝ и беше жестоко пребита, но ще оцелее. Жените искаха да отидат с нея. Доналд с всички сили успя да ги задържи в крепостта.

Конър трябваше да събере цялата си сила, дори да я удвои, за да се въздържи да не изкрещи от гняв. Трябваше да е до нея. Трябваше да предвиди, че това ще се случи. Негодник. Беше посмял да я докосне.

— Леърд, какво искате да направя? — попита Ейдън.

Конър не му отговори, потънал в мислите си. Ейдън трябваше отново да зададе въпроса си, преди господарят му, да му отговори.

Той извика Дъглас, старшият воин, който отговаряше за защитата на границата и му каза, че той поема командването.

— Преместете останалите от хората на Хю още тази нощ. Веднага щом свършите, искам всички МакАлистър да се приберат у дома. Ейдън ще ти помага.

— А вие, леърд? — попита воина.

— Аз отивам при жена си. Куинлан ти отговаряш за дома ни, докато ме няма.

Куинлан остана до Конър, докато другите воители хукнаха да изпълняват заповедите му.

Конър извика към Ейдън.

— Казала е на жена ми, да му се отдаде? — попита той. Но не изчака второ потвърждение, а хвана юздите на коня си, метна се на гърба му и препусна към дома на брат си.

Куинлан бе плътно зад него. Смяташе да пази гърба на приятеля си, докато стигнат до мястото, където трябваше да завие на север, за да отиде в крепостта, докато Конър щеше да продължи напред към дома на Кинкейд. Конър пое по краткия път, преминавайки границата и

когато бе достатъчно далеч от останалите воители, изкрещя толкова силно, че звука прозвуча като рев на ранено животно.

Еухемия. Вече дори не можеше да каже името ѝ, без да посегне, за да извади меча си. Никога повече нямаше да се нарича МакАлистър, никога нямаше да носи плейда на клана му и никога нямаше да се приближи до него.

Куинлан очакваше леърда му да завие на изток, защото сега язدهа от страни на крепостта им, и беше изключително изненадан, когато вместо това, той спря.

— Конър? — попита той и се спря до него. — Ще трябва да се отърсиш от гнева си, преди да видиш жена си. Знам, че се чувстваш така, сякаш си я изоставил, но тя ще разбере, че не си имал друг избор. Тя те обича — добави той — Престани да гледаш в земята и ме погледни.

— Погледни надолу — срязва го Конър.

Той последва заповедта на господаря си. И изруга тихо.

— Има пресни следи.

— От четири, не, пет коня — съгласи се Конър. Движат се бавно, един зад друг. Кой...

— Ейдън, с колко воина каза, че се е върнал Райън?

— Трима — отговори Конър. Рязко се изправи. — Майката на копелето е тръгнала да се прибира. Много жалко, щеше ми се да си поговоря с нея.

— Смяташе да я убиеш — каза Куинлан.

Конър поклати глава.

— Не, смъртта, щеше да бъде много милостиво решение. Искам да страда до края на дните си.

— Ако ще ходят да погребват Райън, защо са поели по другия път? Със сигурност знаят, че са поели по грешен път.

— Нямам идея какво правят.

— Следите са достатъчно пресни. Ще ги настигнем много. Трябва да знаем на къде са се насочили нали?

Конър кимна.

— Ще проследим следите, но само за известно време? Имам нужда да стигна до Брена час по-скоро.

— Знам. И започвай да репетираш — каза той и отново пришпориха конете си.

— Какво да репетирам? — попита Конър.

— Как ѝ казваш, че я обичаш.

Конър яздеше напред, премина на пряко през дърветата, после по хребета на наклонения път, за да може да види на къде се бе отправила Еухемия. Когато излезе пред дърветата, той слезе от коня и изтича напред, за да огледа процесията.

Пред него се простираше дълга равнина. Явно наистина щеше да има погребение, защото Райън висеше напречно на гърба на последния кон.

Вниманието на Конър бе съсредоточено към дърветата отсреща. Нещо помръдна, беше сигурен. Изчака няколко минути и когато петимата достигнаха края на равнината, един мъж излезе навън от прикритието си.

И Конър и Куинлан веднага разпознаха МакНеър. Изумени и ядосани, те наблюдаваха как Еухемия слиза от коня и се затичва право в прегръдката на врага им.

Вече знаеха, кой е бил предателят.

Обезумял, Конър пришпори коня си към дома на Кинкейд. Щом влезе във вътрешния двор той слезе от коня и побеснял влезе в крепостта.

Знаеше, че се държи като луд, но не можеше да направи нищо по въпроса. Искаше да ѝ каже колко съжaliaва, че не е бил там, за да я защити. И ако тя не му простеше, не знаеше дали ще може да продължи да живее без нея.

Той стигна до средата на стаята, преди да забележи, че тя стои до прозореца с Джейми. И тогава се закова на място.

Никой не би могъл да го подготви за гледката. Неговата нежна, малка съпруга бе пребита толкова жестоко, че той не разбираше как е оцеляла. Изглеждаше така, сякаш се е борила с див звяр. Лицето ѝ бе покрито със синини, едната ѝ ръка бе превързана от рамото до пръстите ѝ, цялата бе изподрана.

Но все пак бе оцеляла. Конър си повтори това няколко пъти на ум, за да се успокои достатъчно, преди да ѝ проговори.

Не беше мъртва. Нямаше да стои пред него, ако беше умряла.

— Не, не съм мъртва — каза Брена и чак тогава той осъзна, че е говорил на глас през цялото време.

Джейми тръгна да излиза, но се спря, за да му прошепне.

— Няма да остане будна дълго време. Дадох ѝ една отвара, която ще я приспи, но тя се бори с нея. Мисли, че трябва да ти се извини, преди да заспи. Опитай се да я сложиш в леглото.

Конър се приближи до Брена, за да я хване, ако припадне. Не искаше да я уплаши. А знаеше, че изглежда ужасно. Знаеше, че лицето и ръцете му са покрити с боята на войната, а в очите му гори такъв гняв, че едва успяваше да го потисне.

— Искаш ли да отида да измия боята от лицето си? Знам, че не я харесваш — каза той, а гласа му бе дрезгав от емоциите бушуващи в него.

— Не ми пречи.

— Наистина ли?

— Имам да ти казвам нещо, Конър.

— Първо си легни в леглото.

— Джейми сложи нещо в питието ми, което ме приспива. Каза ми, че няма да се събудя до утре.

— Знам — отговори той.

— И ако отида в леглото...

— Добре, няма да лягаш.

Тя не се помръдна.

— Райън падна през прозореца.

— Знам, любов.

— Не съм го бутнала. Не исках и да го намушкам. Той сам се намуши на острието и ако не държеше китката ми до земята, нямаше да се случи. Исках да порежа ръката му, за да си махне устата от моята и да мога да изкрещя за помощ. Моля те, повярвай ми. Не исках да умре. Просто исках да се махне от мен.

— Съжалявам, че не бях там, за да те защитя.

— Какво щеше да направиш?

— Заради теб, щях да го хвърля през прозореца.

Объркана от думите му, тя поклати глава. Движението я замая.

— Имам още много неща да ти кажа, преди да заспя. Опитах се да почитам и уважавам майка ти, но вече не мога. Знам, че е нередно да заставам между теб и семейството ти. Тя е част от миналото ти и знам, че е важна за теб. Тя никога няма да се върне да те види, докато аз съм в дома ти. Конър, тя ще ме намрази, когато разбере, че сина ѝ е мъртъв. Криспин щеше да го скрие, заради мен. Майка ти ми каза да

правя всичко, което ми нареди Райън, но аз не го направих и не съжалявам. Беше грешно да мисли, че някога бих му се отдала.

— Да, грешно е било. Нека те отнеса до леглото.

Тя се държеше така, сякаш не го е чула.

— Никога няма да ми прости. Но не ме интересува. Не я харесвам. Трябва да решиш, коя от нас ти е по-скъпа. Знам, че е грешно да те карам да избираш, но аз...

— Брена...

— Не, трябва да ти обясня — изплака тя. — Виждам колко си ми ядосан и аз...

Бореше се да остане будна, въпреки че отварата на Джейми я караше да се прозява дори и сега, и тя не можеше да се концентрира върху това, което искаше да му каже.

В секундата, в която се предаде, той я вдигна нежно и я притисна в прегръдката си. Беше заспала. Той се наведе и я целуна по челото. Стоя така без дори да помръдне повече от час, щастлив да я чувства в ръцете си и топлината ѝ да го обгръща.

Джейми влезе стаята, за да постои при Брена. Бурята, която видя да бушува в очите му, почти я разплака.

— Тя има нужда от почивка, Конър. Остави я вече на леглото.

Той не помръдна. Отне ѝ доста време да го убеди, че жена му ще се оправи.

Въпреки това отказваше да я пусне.

— Не искам отново да бъде сама.

— Няма да е сама — обеща Джейми. — Току-що получихме вест от дома ти, че отец Синклер идва насам. О, Конър, той не идва, за да ѝ даде последно причастие. Брена няма да умре. Той ѝ е приятел. Искане да постои при нея.

— Искане да ми дадеш думата си, че ще ми съобщиш, ако тя има нужда от мен или ако състоянието ѝ се промени.

— Разбира се, че ще те уведомя.

Огънят, тлеещ в него, сега бурно се разгоря и знаеше, че ако не напусне стаята веднага, напълно ще изгуби контрол.

Джейми го последва навън.

— Къде отиваш.

— Да сложа край на всичко това.

— Какво да кажа на Брена?

Той поклати глава. Не искаше да тревожи жена си и знаеше, че ако ѝ каже, че отива при МакНеър, тя щеше да се изплаши за безопасността му, въпреки това не желаше и да я лъже.

Затова каза малка част от истината.

— Отивам при мащехата си.

Маската на хладнокръвие, която си бе сложил изчезна, щом влезе в залата. Любящият съпруг вече бе изчезнал и на негово място застана дивия воин. Той махна меча от колана си, подаде го на Криспин, и слезе по стълбите. Крачките му бяха широки и мощни, държанието му бе студено, а той бе готов да убива.

Алек наблюдаваше как брат му прекосява залата и се напегна в очакване.

Конър не каза и дума. Погълнат от гнева, той влетя в залата, посегна и смъкна меча на баща си от стената.

Нямаше нужда да даде някаква команда. Куинлан и Криспин пристъпиха напред и застанаха от двете страни на своя леърд.

Алек също не се поколеба. Той взе собствения си меч и с убийствено изражение последва брат си.

Най-после Доналд МакАлистър щеше да бъде отмъстен.

Нямаха капка милост в сърцата си. Битката за завладяването на крепостта на МакНеър, бе жестока, час след час, мечовете им разсичаха въздуха и покосяваха враговете им, докато се защитаваха един друг. Алек и хората му се биеха на юг, докато Конър и съюзниците му помитаха враговете им от север и напредваха към Алек, за да затворят вражеската армия в капан.

Беше невъзможно за войните на МакНеър да избягат от отмъщението им, защото бяха обградени от всички страни. Елементът на изненадата бе на страната на Конър.

Докато не нападнаха, МакНеър бе в пълно неведение, че плана му е бил разкрит. Бе казал на северните кланове да нападнат крепостта на Конър след два дни, но щом Еухемия пристигна по-рано от планираното, всичките му планове пропаднаха.

МакНеър не беше излязъл да се бие, а предпочете да остане на сигурно място в крепостта си. Сега, обграден от всички страни, страхливецът бързаше да събере всичкото си злато, и да избяга с него

през тайния проход. Като плъх, с остри като бръснач, изпъкнали напред зъби, малките му очички шареха докато обикаляше из залата в търсене на торба, в която да скрие богатството си, а Еухемия крещеше срещу него.

— Излез вън и се бий — притискаше го тя. — Само трябва да убиеш Конър и Алек, и хората им ще се разпръснат.

— Млъкни, дърта вещице — изпищя той. — Или ще забия меча си в корема ти. Похотта на сина ти, доведе Конър на прага ми.

— Той не знае, че съм донесла тялото на сина си. Мисли си, че съм заминала на север.

— Тогава защо ни нападнаха?

— Нападението ти срещу границите на Хю сигурно го е провокирало — предположи тя. — Остани и се бий.

— Защо се интересуваш, какво ще стане? Скъпоценният ти син е мъртъв — подигра ѝ се той. — А един мъртвец не може да стане леърд МакАлистър. Вече загуби всичко.

Останалите врати на крепостта бяха избити с таран. Шумът, който се чуваше пред вратата на залата ужаси МакНеър. А после дойдоха и пламъците. Гъстият сив дим, който се промъкваше под вратата, вече бе достигнал до краката му.

— Помогни ми да напълня торбите — изкрещя той. — Побързай, скоро ще влязат.

Чу се силен, кънтящ звук, и той разбра, че са пробили барикадата му. Идваха за него. Чу звука от стъпките им по каменния под от другата страна на вратата да се приближава все по-близо и по-близо...

Ръцете му трепереха, затова той изпусна последната торба и погледна със съжаление към разпиляното злато, което нямаше време да събере. Стисна меча си и побягна към подземния тунел.

Еухемия застана пред входа.

— Не бъди глупак — изпищя тя. — Нито Алек, нито Конър знаят, че Бюканън, се е присъединил към клана ми. След два дни ще пристигнат през планинските пътеки и ще атакуват крепостта на МакАлистър. Все още можеш да вземеш своя дял, ако останеш и се биеш. Убий Конър заради мен, или кълна се, лично ще го доведе при теб.

Четирима воина стояха от другата страна на входа и слушаха отчаяните молби на Еухемия. Докато не чу плана им, Алек нямаше

идея, че неговия съюзник, копелето Бюканън се е съюзил с тях.

Конър посегна към вратата. Алек го избути назад и блъсна с рамо препятствието. Резето, разхлабило се при първия удар, се строши на втория.

— Бъди толкова милостив, колкото той и останалите бяха към баща ти.

Куинлан и Криспин, и двамата с меч в ръка, щяха да пазят своят леърд, когато влезеше в залата. Алек щеше да пази техните гърбове, докато неговия щеше да защитава армията му.

— Махни се от пътя ми — пищеше МакНеър към Еухемия.

Тя отказваше да се отмести. МакНеър все още мислеше, че има време да избяга. Той отстъпи, вдигна меча си и го заби в корема ѝ точно когато Конър влезе в стаята.

Не показва никаква реакция, чувайки предсмъртния писък на мащехата си и с безразличие наблюдаваше как МакНеър издърпа меча от тялото ѝ, и я бутна назад. Еухемия направи две крачки напред, преди да се срине на земята.

МакНеър не разбра, че Конър е зад него. Той изрита Еухемия от пътя си, докато обезумяло търсеше панела отварящ скрития тунел.

— Да не би да отиваш някъде? — попита го Конър.

МакНеър се завъртя към него.

— Нямах право да ме нападаш, МакАлистър. Нямах никакво право. Кинкейд ще научи за това.

— И аз участвам, глупако — гневно избухна Алек.

Лицето на МакНеър преbledня. Изглеждаше така сякаш самата смърт се бе изправила пред него.

— Не бях там. Не участвах в убийството на баща ти, МакАлистър. Бях просто момче, също като теб. Само едно малко момче.

— Беше двадесетгодишен — изкрещя Алек. — Беше там, знаем го, носейки плейда на Кеърнс, копеле. Доналд МакАлистър бе мой приятел.

Той кимна към Конър.

— Според това, което виждам, той е виновен. Довърши започнатото.

— Първо аз ще те убия — изкрещя МакНеър. Той тръгна напред, наведе се и запрати меча си към Конър. Щеше да постигне целта си,

ако Конър не бе избил оръжието с меча на баща си.

— Помогни ми, Конър — изплака Еухемия, превивайки се в агония.

Конър дори не я погледна.

МакНеър скочи и хукна към тайния проход. Той се завъртя и чу как меча разцепва въздуха, летейки право към него. Конър бе предвидил реакцията му. Острието на меча на Доналд МакАлистър се заби в гърлото на МакНеър с такава сила, че продължи напред и се вряза в стената зад него. МакНеър бе повдигнат от удара, завъртян от силата му и захвърлен към тайната врата. Тежестта на тялото му я отвори, но само след миг, вратата се затвори. Единствените звуци, които се чува бяха скърцането на врата и предсмъртното хъркане на МакНеър.

— Моля те, помогни ми, сине — извика отново Еухемия. — Имай милост към майка си.

Никой от войните не ѝ отговори. Криспин попита Конър, дали иска да вземе меча на баща му, но леърда поклати глава.

— Точно там е, където би искал баща ми. Остави го.

— Конър — изпищя Еухемия. — Моля те... моля те...

Без да поглежда назад, Конър излезе от залата, а писъците на мащехата му бавно отшумяха.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Конър бе направил своя избор. Когато предадоха на Брена съобщението от съпруга ѝ, тя бе смазана от поражението. Той беше отишъл при Еухемия. Сега вече нямаше никаква надежда за общото им бъдеще, защото той се бе заключил в миналото си, и нищо нямаше да може да го промени.

Веднага щом видя реакцията ѝ, Джейми съжали, че ѝ е казала. Брена се възстановяваше добре от раните си, докато не ѝ бе казала къде е Конър. Тогава тя се затвори в себе си и, въпреки че Джейми се опитваше да я накара да каже какво я тревожи, тя отказа да каже и дума.

Дори споменаването на името му ѝ причиняваше тревога. След като цели три дни Джейми прави неуспешни опити да накара Брена да ѝ сподели, какво не е наред, тя реши да изчака съпрузите им да се върнат, за да могат да решат проблема.

Времето излекува раните на Брена. За много кратко време подутините по лицето и раменете ѝ почти бяха изчезнали, натъртванията бяха избледнели, а ръката ѝ оздравяваше много добре.

На четвъртия ден от пристигането ѝ, Брена се бе облякла и бе на крака. Джейми отиде да я нагледа след сервирането на обяда и бе много щастлива, че я завари да стои на стола до прозореца.

— Как се чувстваш днес? — попита тя.

— Много по-добре — отговори Брена. — Добре съм, наистина.

— Раните ти заздравяват бързо, но и двете знаем, че сърцето още те боли. Имам изненада, която надявам се, ще те зарадва. Отец Синклер настоява да говори с теб. Ако ми беше казал по-рано, че е говорил с майка ти, щях да му позволя да се качи — засмя се тя. — Но той не спомена този факт до преди няколко минути.

Брена се зарадва.

— Наистина ли е тук?

— О, най-после се усмихна — каза Джейми. — От снощи е тук. През нощта постоя няколко часа при теб, но ти спеше. Да му кажа ли

да влезе?

— Да, моля те.

Брена скочи от стола в секундата, в която отец Синклер влезе в стаята.

— Толкова съм щастлива да ви видя — изплака тя.

— Бъди щастлива, но седни — нареди Джейми, кръжейки около пациентката си, като майка орлица.

Брена направи, каквото ѝ наредиха и изчака свещеника да се настани на стола до нея.

— Пътуването ви имаше ли успех?

— Всичко мина по план — кимна свещеникът.

Брена се страхуваше да му повярва. Тя хвана ръката на Джейми и я стисна силно.

— Сигурен ли сте?

В отговор, той извади медальона ѝ и го пусна в дланта ѝ.

— Да, сигурен съм.

И тогава Брена се разплака.

— Да не би новините да са лоши? — попита Джейми. — Брена боли ли те някъде? Моля те, кажи ми какво не е наред.

— Просто е много щастлива — каза отчето.

— Да, щастлива съм — потвърди Брена.

— Не знаех, че е изгубила медальона си.

— О, никога не го е губила — отвърна свещеникът.

Джейми беше напълно объркана.

— Тогава защо...

— Не бива да се тревожиш за това.

— Тревожа се, защото те обичам, сестричке и съпругът ти също те обича, и се тревожи за теб. Сега, ще ви оставя насаме. Отче, надявам се, да успеете да я убедите, че Конър не я е напуснал.

Преди свещеника да отговори, Брена поклати глава.

— Предпочитам да останеш с нас и да чуеш новините от дома ми.

Джейми отклони поканата.

— Ако оставя вратата отворена, ще е по-добре направо да сляза долу. Грейс се крие под масата, за да не ѝ се налага да ляга да спи следобед. Бебчето ми, все още не е разбрало, че мога да я виждам от другата страна на залата. Но, Брена, искам да те предупредя. Обещах

й, че може да постои при теб, след като се наспи. Очевидно смята, че ти й принадлежиш, докато си в дома ни.

— Много ще се радвам да я видя.

След като се поклони на отец Синклер, Джейми излезе от стаята.

— Трябва да ми кажете абсолютно всичко, отче — Каза Брена.

Свещеникът кимна.

— Бях посрещнат в дома на родителите ти, веднага щом пристигнах, а с мен носех още едно кафяво расо, което да облече Фейт, за пътуването до крепостта на Джилиън. Но тогава научих, че той не е в дома си и не знаех какво да направя. За щастие си спомних за манастира. Знаех, че монасите пазят свободни стаи за пътници, които нямат къде да пренощуват. Фейт ме чакаше на ливадата зад крепостта. Облече робата, когато влязохме в гората и тръгнахме по главния път.

— Как бих могла да ви се отплатя? — попита Брена.

— Не е нужно да ми се отплащаш. Господ бдеше над нас и със сигурност, благодарение на Него, не попаднахме на никакви трудности. Сестра ти е прекрасна млада дама. Бях очарован да общувам с нея — призна си той.

Тогава свещеникът й разказа няколко истории за сестра й. Брена се смееше от щастие и този звук, стопли сърцето му.

Отново елемента на изненадата бе на страната на Конър и те бяха готови да атакуват, когато северните кланове слязоха от планинските пътеки. Беше кървава битка и борба до смърт, но само след три дни, врагът бе сломен. Превързването на раните, отне много повече време, отколкото самата битка, но нито Конър, нито Алек напуснаха бойното поле, докато всеки един от хората им, не си тръгна към дома.

Воините, които имаха по-сериозни рани и трябваше да се зашият, бяха отведени при Джейми, която от сутринта до късно вечерта, се занимаваше с ранените. Изостаналите воители продължиха да пристигат през следващите три дни, за да може тя да се погрижи за раните им.

За щастие никой от тях не бе смъртно ранен и не се нуждаеше от последно причастие, защото отец Синклер бе напуснал крепостта на Кинкейд, за да изпълни дълга си в земите на манастира Дънкади в низините.

Тъй като бе настанал невероятен хаос заради войните, които пеша или на коне влизаха и излизаха от крепостта, никой не бе забелязал, че Брена липсва и само час, преди Алек да се прибере у дома, Джейми осъзна, че Брена е изчезнала. Всички претърсиха крепостта от горе до долу, но не я намериха.

По времето, когато съпруга ѝ се прибра, Джейми се бе поболяла от тревога. Знаеше как ще реагира Конър, затова предпочете да остави Алек да му съобщи новината.

Тя дори не даде време на съпруга ѝ да я целуне. Хвърли се в ръцете му и се разплака.

— Слава Богу, че се прибра. Изгубих Брена. Трябва да я намериш.

Алек отказваше да повярва, че подобно нещо въобще е възможно. Никой не можеше да излезе от крепостта му, без да поиска разрешение. Само след час, му се искаше да избие всички мъже, които бе оставил да защитават семейството му.

Въпреки това, реакцията му въобще не можеше да се сравни с тази на Конър. Той буквално полудя.

— Как си могъл да я изгубиш, Алек? — беснееше той.

— Може ли да се е прибрала в дома ви?

— Спрях в крепостта си, да взема нещо, което знаех, че ще зарадва жена ми. Със сигурност щях да забележа, ако беше там.

— Толкова съжалявам, Конър — каза Джейми. Тя седна на масата и захлупи лице в ръцете си. — Трябваше да я наблюдавам. Всяка сутрин поглеждах в стаята ѝ, преди да сляза долу и мислех, че е в леглото си. Не исках да я будя, а после не се върнах в крепостта, чак до късно през нощта. Отново погледнах в стаята ѝ и помислих, че спи. Трябваше да махна одеялата, ако го бях направила, щях да забележа, че не е под тях.

— Никой от слугите ли не е ходил в стаята ѝ? — попита Конър.

— Казах на всички да не я безпокоят. Мили Боже, дори не знам от колко време я няма. Толкова съжалявам.

— Алек, заведи жена си да си легне — нареди Конър. Той последва брат си и дръпна стола, след като Джейми стана от него.

— Вината не е твоя, Джейми.

Алек вдигна жена си на ръце.

— Не си спала цяла седмица, нали?

— Бях заета да се грижа за ранените, Алек. Мога да спя и друг път. Сега трябва да открия Брена, преди...

— Дватамата с Конър ще я намерим. Ти отиваш в леглото.

Тя беше прекалено изморена, за да спори с него, а и знаеше, че в състоянието, в което се намира, едва ли ще им е от голяма полза. Вече едва успяваше да свърже мислите си. Тя отпусна глава на рамото на съпруга си.

— Обичам те, Алек. Какво ще правите, за да я намерите?

— Ще претърсим всяко кътче на крепостта. Не съм убеден, че не е наоколо.

Алек спря пред Куинлан и му нареди да задържи Конър в залата, докато се върне, след което понесе жена си към спалнята им.

— Не забравяй да кажеш на децата, че си се прибрал — каза му Джейми. — И, Алек? Искам те отново в леглото ни. Ще ме събудиш ли, когато се върнеш?

Заспа, преди да чуе отговора му. Той й съблече дрехите, зави я, целуна я по челото и чак тогава слезе долу.

С Конър претърсиха всяка стая в крепостта. После се разделиха и започнаха да я търсят навън, докато не стигнаха до подвижния мост и вече със сигурност знаеха, че е излязла навън.

Конър се чувстваше така, сякаш само си губят времето. А гневът му постепенно се превръщаше в паника.

— Знаеш какви са шансовете й да оцелее навън — каза Конър. — Ако е сама, няма никакъв шанс, Алек. Тя...

— Тя ще оцелее — прекъсна го Алек. — И скоро ще си ми напълно ненужен, ако продължиш да си мислиш такива глупости.

Когато се върнаха в залата, Конър бе толкова изплашен, че не можеше дори да разсъждава. Той влетя в стаята, мъчейки се да разбере къде може да е отишла.

— Разпита ли всички воители, които бяха останали в крепостта?

— Бяха разпитани, но не от мен — отговори Алек. — Изпратих двама от воителите си, да кажат на всички да дойдат, за да ми докладват, но това ще стане, чак утре след зазоряване.

— Кажете ми къде са — заповяда Конър. — Ще отида да говоря с тях.

— Не.

Алек познаваше много добре брат си и очакваше Конър да се опита да си тръгне. Препречи пътя му, и го хвана здраво.

— Ще наредя да сложат охрана на всяка врата и няма да успееш да си тръгнеш тази нощ. Примири се с факта, че няма да отидеш никъде, докато не разберем, къде е отишла. Тази нощ няма луна, която да осветява пътя ти и накрая ще убиеш и себе си, и коня си, ако те пусна да излезеш. Трябва да бъдеш разумен.

— Ти не разбираш. Трябва да я намеря. Тя не е тръгнала към някое определено място.

— Какво имаш предвид.

— Брена просто иска да се отдалечи от мен. Тя ме обвинява, че не я защитих от Райън. Трябваше да съм там. Трябваше да знам, че... Ако нещо се случи с нея... ако не успея да я намеря навреме преди...

— Ще я намерим — настоя брат му.

Той и Куинлан стояха с Конър до късно през нощта. После Алек се качи горе, за да поспи един час.

Конър искаше да започне да разпитва мъжете веднага, но Куинлан отказа.

— Ще ни отнеме най-малко час да ги открием всичките, а вече им е наредено да се явят тук след изгрев-слънце. Сигурно не можеш да спиш, но поне седни, Конър. Знам, през какво преминаваш. На твое място и аз щях да съм вбесен от това положение, но сега е много важно да останеш спокоен, за да я откриеш.

Конър знаеше, че приятеля му е прав. Беше невъзможно да затвори очи, но поне можеше да седне. Куинлан заспа на един стол, близо до входа. Конър му нареди да отиде горе в някоя от стаите и да се наспи. Разбира се, приятеля му не искаше да го остави, но когато Конър му заповяда, бе длъжен да се подчини.

Останалата част от нощта, Конър прекара сам, седнал на масата в тъмнината, чакайки слънцето да изгрее. През съзнанието му минаваше всичко ужасно, което можеше да сполети нежната му съпруга, докато ума му просто не блокира.

Това бе най-дългата нощ в живота му.

А следващия ден въобще не бе по-добър. Конър и Алек разпитаха всеки един воин, който бе оставен да пази дома на Алек. Никой не знаеше нищо, което да им помогне.

Конър искаше да отиде и да разпита собствените си воители, с надеждата, че Брена може да е казала нещо на някой от слугите, което да им помогне да я открият, и колкото и нетърпелив да бе да го стори, все пак искаше да чуе какво има да му каже всеки от воините на Алек.

Воинът, отговарящ за подвижния мост, влезе в залата по същото време, когато Куинлан предположи.

— Може ли да е отишла при Фейт?

Конър отхвърли тази възможност.

— Тя не знаеше, че сестра ѝ е в опасност. И като стана дума, къде си отвел Фейт, Алек?

Брат му нямаше представа за какво говори. Куинлан обясни, докато Конър продължаваше да крачи из стаята.

Джейми влезе, седна на масата и се заслуша в това, което воина обясняваше на съпруга ѝ.

— Разбира се, че Брена знае. Аз щях да знам, ако нещо лошо се случи със сестра ми. Сега не е важно как е разбрала. О, Боже, медальона — извика Джейми. Тя изтича до Конър. — Бях помислила, че го е изгубила, но когато свещеника ѝ го върна, ми каза, че въобще не е бил загубен. Не разбираш ли? Брена трябва да е изпратила отец Синклер да вземе сестра ѝ. Дала му е медальона, за да може да го покаже на Фейт и тя да тръгне с него. Знам, че Брена е умна, но това направо ме изумява. Аз не бих се сетила.

Алек отново разпита хората си, докато Конър мърмореше нещо на себе си и много скоро разбраха как Брена е успяла да излезе от крепостта.

Когато Дъглас е отговарял за крепостта, само един свещеник бил допуснат да влезе, но по време на смяната на Нийл, двама са минали навън през подвижния мост.

Конър продължаваше да си мърмори и да се заканва, че ще рискува безсмъртната си душа, само заради краткото удоволствие да поизмъчва мъж в расо.

— С вашето позволение, леърд? — попита Нийл.

— Какво има?

— Не мисля, че свещеникът знае, че е тръгнала след него. Когато тръгна да излиза, беше яхнал петнистия си скопен кон и държеше поводите на един товарен, а втория свещеник вървеше скрит зад конете.

— И ти не помисли, че това поведение е странно? — попита Алек?

— Беше дребен, леърд. Помислих, че все още не е ръкоположен и заради това върви пеша, вместо да язди.

— Сега само трябва да разберем на къде се е запътил свещеника — каза Алек.

— Манастирът Дънкади — извика Джейми.

— Сигурна ли си — попита Конър.

— Да — потвърди тя.

— Ако ѝ е казал истината — намеси се съпруга ѝ.

— За Бога, Алек. Той е Божи човек. Разбира се, че ми е казал истината.

— Тръгвам веднага — каза Конър.

— И аз идвам с теб — едновременно извикаха Алек и Джейми.

Конър поклати глава.

— Трябва да го направя сам.

— Но няма да тръгваш без хората си — предупреди го Алек.

Защото не искаше да губи повече време в спорове с брат си, той каза на Куинлан да отиде до крепостта и да повика останалите.

— Ще трябва да ме настигнете — каза му той.

Манастирът бе само на ден езда от тук. Ако Брена яздеше товарен кон, само Господ знаеше, колко време щеше да ѝ отнеме да стигне до там.

Той се насили да блокира всички мисли, които се въртяха в главата му. Щеше да открие своята сладка Брена. Без нея беше напълно загубен.

Брена бе безутешна. Не можеше да яде, не можеше да спи и не можеше да спре да плаче за достатъчно дълго време, за да обясни всичко на сестра си.

Скоро Фейт вдигна отчаяно ръце. След като ѝ даде суха кърпичка да подсуши сълзите си, тя хвърли подгизналото парче плат при останалите в коша за пране и седна до сестра си на твърдия нар в стаята ѝ. Откакто се видяха, постоянно се опитваше да я успокои и да ѝ влее малко разум.

— Наистина вече трябва да спреш да плачеш. Изхвърлиха ни от параклиса, защото вдигаше прекалено много шум.

— Не са ни изхвърлили, просто ни казаха да си отидем в стаите.

— Ами отец Синклер? Заради теб, той не може да се съсредоточи върху задачите си. Защо не ни послушаш? Каза ми, че обичаш съпруга си.

— Не разбираш ли? Той направи своя избор, като ме изостави. Той не иска нито мен, нито любовта ми. Никога не ги е искал. Тя е част от миналото му, а той никога няма да обърне гръб на случилото се преди толкова години. Не, не мога да се върна. Прекалено много боли.

След като свърши, тя си издуха носа. Фейт още не можеше да разбере.

— Никога преди не си плакала. Ако да обичаш някой те прави нещастен, кълна се, никога няма да се влюбя. Не искам и да се омъжвам. За Бога, ще спреш ли да плачеш? Може би, ако се върнеш и опиташ още веднъж да... Ако му кажеш какво чувстваш...

— Той знае как се чувствам, въпреки, че не съм му казала. Той е умен, Фейт. Както и аз — добави тя. — Знам, кога не съм желана. Не мога да говоря повече за това.

— Ами ако дойде за теб?

Тя поклати глава.

— Няма да дойде.

— Но ако все пак го направи?

Тя въздъхна.

— Ще е ясно, че гордостта му го е подтикнала. Няма да се върна с него. Не може ли да говорим за нещо друго?

Фейт не й обърна внимание.

— Джилиън може да не ти позволи да се върнеш с нас. Тогава какво ще правиш? Ще останеш в манастира до края на дните си, и ще правиш бедните монаси нещастни?

— Брат ми няма да ми обърне гръб. Казах ли ти, че Конър не знае колко братя и сестри имам?

— Да, спомена ми този факт, само стотина пъти. Искаш да имаш деца, нали? Ако се върнеш...

— Искам деца, но няма да ги оставя при Конър.

— Сега пък за какво говориш? Върни се при него, Брена. Моля те, преди да е станало прекалено късно. Той ти е съпруг.

— Трябва ли постоянно да ми натякваш?

Фейт реши, че я е притискала достатъчно засега.

— Може би малко свеж въздух, ще те накара да се почувстваш по-добре. Нека отидем навън и да се разходим в градините.

— Ако се отклоним от пътеката, няма да сме вече на свещена земя.

— Не разбирам.

— Пътеката пред манастира. Има дървен кръст там, където свършва. Един от южната страна и един от северната. Ако се махнем от пътеката, няма да сме в безопасност. Освен това, Джили трябва да пристигне всеки момент, ако изчисленията на отец Синклер са верни.

— Щом настояваш да се крием тук, добре, ще се крием. Поне ще махна кожата на прозорците, за да влезе малко светлина. Тук е като гробница — Фейт не изчака сестра ѝ да се съгласи. Тя застана пред прозореца повдигна се на пръсти и започна да откача кожата. Очите ѝ се присвиха, в опит да се приспособят към светлината, но тя продължи да се бори с кожата докато не я заболяха ръцете. Чак тогава погледна навън.

— О... Боже... мой... те са... те са... огромни.

— Нещо лошо ли има? — попита Брена.

Опиянена от гледката пред себе си, Фейт дори не можеше да се насили да кимне. В северни край на манастира, стояха най-грамадните мъже, които някога бе виждала. Фейт преброи повече от четиридесет воина, които яздеха с ужасяващо изглеждащия воин, който точно в момента се отдели от останалите и тръгна напред по пътеката. Всички те бяха с голи колене и щяха да са голи от кръста на горе, ако не беше широката лента, от някакъв кариран плат, която бе омотана около кръста им и заметната през едното рамо. Някои от тях бяха прекалено страховити, други не толкова. Но всичките имаха нужда от една хубава баня, подстригване и прилични дрехи.

Казано накратко, бяха диваци.

Фейт се обърна към сестра си.

— Не можеш да се върнеш. Благодаря на Господ, че си се осъзнала и си избягала. Не, не, въобще не можеш да се върнеш при съпруга си. Ще живееш с Джили. Той ще е щастлив да си при него. Той много те обича. Защо не ми каза, че те са... те са... О, Брена, как си успяла да преживееш целия този ужас.

— Какво бълнуваш?

Притеснена, че сестра ѝ може да дойде до прозореца и да види кой е отвън, Фейт бързо поклати глава. Брена беше преживяла толкова много страдания, че ѝ стигаха за цял живот. Доказателството бе пред очите ѝ. Имаше белег на челото ѝ и още един на ръката ѝ.

В незнанието си, се бе опитала да разубеди сестра си, без дори да подозира, какво е изстрадала, затова побърза да ѝ се извини.

— Съжалявам. Не знаех... преди да ги видя, няхах представа. Не, повече няма да го обсъждаме.

— Какво няма да обсъждаме? — попита Брена. Тя стана, за да отиде при сестра си до прозореца.

Фейт изтича до нея и я бутна да седне отново на леглото, след което отиде до вратата и я заключи.

— Няма да обсъждаме... излизането навън. Да, няма да говорим за това. Боже, тук стана доста хладно. Смятам да закача пак кожите.

Тя отново отиде до прозореца, надявайки се, че си е въобразила и навън няма никакви диваци. Не, те все още бяха отвън и изглеждаха все толкова страшни, колкото и преди това.

Ръцете ѝ трепереха, докато се опитваше да закачи кожите.

— Брена, кажи ми как изглежда съпруга ти?

— Защо?

— Просто съм любопитна — отговори тя. Вгледа се в лидера на диваците, докато се мъчеше да се справи с кожата. Мъжът беше наистина страховит.

— Той е красив.

— Шегуваш се.

— Не, наистина. Много е красив.

— Но как точно изглежда? Опиши ми го.

— Тъмна коса и тъмни очи, прав нос. Висок е, и много силен. Това стига ли ти?

— С дълга коса?

— Всички МакАлистър са с дълги коси. Какво гледаш?

— Отец Синклер — отговори тя, което не бе лъжа, защото свещеника тичаше по пътеката срещу воините. Той би трябвало да бяга в обратната посока, нали? Със сигурност бе забелязал, че всички са въоръжени и готови за битка.

Брена отиде до легена с вода да измие лицето и ръцете си.

— Щом отец Синклер е навън, значи е безопасно и ние да излезем. Той ще наблюдава да не преминем пределите на манастира.

— За двама ви беше ли безопасно да дойдете дотук сами?

— Не, но се налагаше. А в момента не е наложително. Освен това, бях облечена като монах, а всички в Шотландия уважават божиите мъже. Никой не би ги наранил. Сега се притеснявам само за теб. Щом веднъж си наумиш да направиш нещо, го правиш, без да мислиш за риска и ако решиш да береш цветя от хълма, съм сигурна, че отчето няма да ти позволи.

— Ти ме научи как да поемам рисове — оплака се Фейт. — О, Боже, кожата падна през прозореца.

Повдигна се на пръсти само за да види как кожата пада отвън на каменната пътека, на няколко стъпки от свещеника. Стреснат от случилото се, Синклер се обърна към прозореца.

— Извинявайте, отче, изпуснах я — извика тя, преди да се скрие, за да не я видят диваците. Освен това знаеше, че ще се разсмее и не искаше да обиди чувствата на свещеника.

Той обаче чу смеха ѝ, както и МакАлистър. Всички, освен Куинлан, се направиха, че не са забелязали нищо. Той се ухили, с очевидно одобрение.

Любопитен, Криспин се обърна към него.

— Да не би да я намираш за забавна?

— Намирам я, очарователна.

Криспин поклати глава, за да покаже на приятеля си, че според него е луд. Куинлан кимна и тогава заяви претенциите си.

— Смятам да я направя моя.

— Като те види, ще избяга в другата посока.

— Надявам се. Въобще няма да е забавно, ако не го направи. Красавица е, нали?

— Брак?

— Евентуално.

Внезапно Конър вдигна ръка. Приятелите му си помислиха, че им казва да млъкнат, защото иска да чуе какво му говори свещеникът. Тогава леърдът им даде сигнала, който казваше, че наблизо има враг. Той просто сложи ръка на меча си. Англичаните настъпваха.

Джилиън и воините му идваха откъм хълма. От звука, който издаваха конете им, Конър разпозна, че заедно с барона яздят

шестдесет воина. Криспин и Куинлан веднага се преместиха зад леърда си, за да могат да го защитят при нужда.

Отец Синклер не забеляза, че МакАлистър се готвят за битка. Той отново обясняваше, че не е помогнал на Брена да напусне крепостта на Кинкейд и че не е разбрал, че тя е с него докато не влязъл в гората и тя го повикала.

— И дори не си погледнал зад себе си? — попита Конър.

— Не и когато съм на земята на Кинкейд, защото знам, че съм защитен. Уверявам ви, че щом я видях, се опитах да променя мнението й, но съпругата ви държеше на решението си. Опитах се да я убедя да се върне, но тя не ме послуша, леърд. А не можех да я оставя в гората, нали?

Конър поклати глава.

— Уверихте ме, че е добре и това най-много ме интересуваше. Сега й кажи да дойде при мен.

— Тя ще откаже — каза му той. — Но все пак, ще опитам, естествено.

— Няма да ми откаже — той взе кинжала си и отрязва връвта, с която Джейми бе захванала медальона за плейда му. — Дай й това.

Свещеникът прие медальона с кимване.

— А съобщението ви?

— Медальонът е моето съобщение. Тя ще разбере. И няма да ми откаже, отче.

— Ако оставите меча си отвън, можете да влезете при нея — предложи той.

Отговорът на Конър, бе да предложи на свещеника да се обърне.

— О, мили Боже! Джилиън е тук. Ще побързам — прошепна той. — Не правете нищо прибързано докато не се върна.

— Няма — увери го Конър. — Освен, ако не ни предизвикат.

Свещеникът подхвана робата си и се затича към манастира.

— Можеш да спреш да си решиш косата, Брена. Отчето се връща. И в интерес на истината, тича. Чудя се... Олеле.

— Какво става?

— Джили е тук.

Брена изпусна четката си и скочи на крака. Беше дошъл момента да напусне Шотландия. О, Господи, защо ли болеше толкова силно?

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя наведе глава и започна да се моли.

— Защо ми е толкова трудно? — изплака. Тя започна да ходи напред-назад из стаята, опитвайки се, да си представи, че болката в сърцето ѝ не съществува.

Фейт не знаеше какво да ѝ каже.

— Не знам, Брена. Ако знаех как, щях да ти помогна. Може би съпругът ти ще може да те зарадва.

— Не.

— Той е тук, Брена.

Освен, че се изправи сковано, тя не показва никаква реакция.

— Сигурно това означава, че...

— Че гордостта му го е накарала да дойде.

— Знаех си, че ще кажеш така — каза Фейт. Тя се показва през прозореца и помахна на брат си. Джилиън и хората му изглеждаха толкова блестящи и спретнати с ризниците и шлемовете си. Обърна се и погледна към мъжете от клана МакАлистър. Те изглеждаха като...

— Диваци.

— Махни се от прозореца.

— Май трябва да помахам на съпруга ти. Ще е грубо, ако го игнорирам. Вече помахам на Джилиън, няма да ми попречи, ако уважава и мъжа ти.

— Уверявам те, въобще не го интересува ще му помаха ли или не.

Все пак тя помахна.

— Не ми отвърна. А Джилиън, да.

— Махни се от там — заповяда Брена.

— Ела и погледни.

— Не.

Чу се отваряне на врата и задъхано дишане. Отец Синклер тичаше, за да стигне до стаята на Брена.

Фейт му отвори вратата.

— Тя не иска да тръгне с него, отче. Опитах се да я убедя, но тя отказа да се доближи до него.

Свещеникът кимна, преди да се срине на нара.

— Съпругът ви ми каза, че ще отидете при него, милейди. Беше сигурен, че това ще ви убеди — добави той и пусна медальона в скута ѝ.

Тя се вгледа в дървения диск, цяла минута, без да каже и дума. Фейт искаше да го види по-добре и посегна да го вземе. Брена го грабна преди сестра ѝ да го е докоснала.

Стана и отиде до прозореца. Искаше да го замери с медальона, задето го използва чак сега, когато е прекалено късно, след като беше отказал да го носи преди.

Но тогава го видя.

— Изглежда уморен — прошепна тя.

— Трябва да отидете, милейди. Трябва да излезете и да решите, дали ще се върнете у дома със съпруга си, или ще заминете за Англия с Джилиън.

Тя отстъпи от прозореца и отиде до вратата.

— Брат ми не знае, че съм тук.

— Това е без значение — увери я той. Той я последва през вратата и надолу по стълбите. — Съпругът ви знае, че сте тук. Джилиън може да помисли, че е дошъл да вземе сестра ви.

— Мога да го накарам да се върне в крепостта си — каза Брена.

— Как? — извика Фейт, докато тичаше след тях.

— Просто ще го попитам дали ме обича. Той няма да е способен да каже, че е така, и ще осъзнае, че трябва да се върна в Англия.

— Ами ако не го осъзнае? — попита сестра ѝ.

— Няма да направи нищо, а аз не искам постоянно да го моля да направи нещо, което не желае.

— Да не би да си забравила, колко грамаден е съпругът ти? Може да получи, каквото си поиска.

— За него не, значи не.

— Ти го обичаш, нали, момиче? — попита свещеникът.

— Да. Но това не е достатъчно.

Той посегна към вратата, но не я отвори.

— Фейт, моля те, излез първа. Изтичай при брат си и остани при него, за да знае, че МакАлистър не те заплашват.

— Мислиш ли, че Джилиън и воините му, ще нападнат шотландците?

— Не, но не съм сигурен, че МакАлистър няма да избият всички, без да се съобразяват, че са на свещена земя. Могат да са безпощадни, когато поискат и само Господ знае, колко лесно надвиват противника.

— Но те са два пъти по-малко...

— Числеността не значи нищо за тях. Виждал съм ги да се бият и те уверявам, знам какво говоря.

— Ще направя това, което казвате — обеща тя. Излезе навън, затича се към брат си и го прегърна. Остана няколко минути при него, за да го изслуша как ѝ обяснява, че съпругът на Брена е изпратил хора в дома ѝ, за да я защитят от МакНеър. Също така ѝ каза, че майка им много харесала водача на отряда и се надявала да го види пак.

Фейт му бе посветила пълното си внимание, докато Брена не излезе навън.

— Ще ми разкажеш повече, след като ида до манастира да си взема палтото — каза му тя и възнамеряваше да направи точно това, но после промени решението си, и последва Брена. Сестра ѝ изглеждаше толкова уязвима и самотна. Фейт просто искаше да я защити, а на Джилиън щеше да му се наложи, да потърпи малко.

Все пак можеше да почака още няколко минути, нали?

— Веднага се връщам, Джилиън — извика тя. — Първо искам да се запозная със съпруга на Брена.

Преди брат ѝ да ѝ забрани, тя повдигна полите си и хукна към МакАлистър.

Отец Синклер бе задържан от монасите, които надничаха през прозорците. Трябваше да успокои всеки от тях. Когато Фейт доближи края на пътеката, един от МакАлистър привлече вниманието ѝ. Тя имаше чувството, че мъжа очаква тя да направи или да му каже нещо и ако той беше направил нещо, или ѝ бе дал някакъв знак, нямаше да може да се отърси от чувството, че той иска нещо от нея.

Всички воители наблюдаваха внимателно хората на брат ѝ. Забеляза, че Брена изведнъж спря. Фейт помисли, че сигурно е размислила за разговора със съпруга ѝ и реши да я разубеди. Настигна я, хвана я за ръката и я побутна напред, за да продължи.

Брена не обърна внимание на сестра си. Не изпускаше от поглед съпруга си. Беше невероятно болезнено да е толкова близо до мъжа, когото обича и да знае, че никога вече няма да бъде с него. Не знаеше

ли, че така само я измъчва? Чувстваше се така, сякаш сърцето ѝ е разкъсано на хиляди парченца.

Тя спря още веднъж, преди да стигне до края на пътеката. Фейт пусна ръката ѝ и застана зад сестра си.

Измина цяла минута, без никой да обели и дума, докато съпрузите се гледаха един друг. И отново Фейт реши да помогне. Тя побутна сестра си.

Брена отново я игнорира. Тя пое дълбоко дъх и повдигна медальона.

— Това трябваше да е твое, Конър.

— То все още е мое, Брена. Както и ти. Сега и завинаги.

Тя поклати глава.

— Прекалено болезнено е — изплака тя.

Той измъкна меча си и го даде на Криспин, преди да слезе от коня и да пристъпи напред.

— Ще се опитам да го направя, по-лесно за теб. Моля те не плачи. Знам, че те нараних.

Свещеникът изтича, за да подаде кърпичка на Брена, но само един поглед на Конър го накара да промени намеренията си. Той спря, обърна се, и тръгна към Джилиън.

Думите му смутиха Брена. Когато той хвана ръката ѝ, и я поведе през пътеката, надолу към градината, тя не се възпротиви. С наведена глава, тя продължи да върви, за да се усамотят някъде, където да се сбогува с него.

Липсата на уединение обаче, явно не му пречеше.

— Знам, че те нараних. Трябваше да те защитя от Райън. До края на живота си ще живея с тази грешка. Брена, не очаквам да ми простиш, но аз...

— Ти не си отговорен за случилото се. Трябваше да ти кажа, какво правеше той. И наистина щях, но ти замина, преди да събера смелост. Тогава и той напусна, и помислих, че няма да се върне повече. Но това вече е без значение. Ти направи своя избор, когато отиде при Еухемия.

Той изглеждаше удивен.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако узнаеш, че е мъртва?

— Господи, разбира се, че не.

— Добре тогава — каза той. — А, че не я прогоних както възнамерявах, за да не нараня чувствата ти?

Тя го погледна. Конър не знаеше още колко дълго щеше да издържи, без да я вземе в обятията си. Беше решил, че тя трябва да дойде при него сама и знаеше, че ако не се отдалечи от нея, ще загуби битката. Затова пусна ръката ѝ, седна на ниската каменна стена и я зачака да се настани до него.

Тя се приближи и застана между разкрачените му крака.

— Какво се случи с Еухемия?

— Трябва да ти разкажа за завета на баща ми, за да ме разбереш напълно, но историята е дълга. Искаш ли да я чуеш?

Да сподели, беше нещо необичайно за него и в сърцето ѝ припламна искрица надежда. Силата сякаш го напусна. Той наведе глава, раменете му увиснаха от тежестта, която бе носил толкова много години и дори нея я заболя от силната му мъка.

— Искаш ли да ми разкажеш?

— Да — отговори той отчаяно.

Тя направи още една крачка към него.

— Моля те, разкажи ми сега — прошепна тя.

Той изглеждаше облекчен.

— Знам, че Лотхар ти е разказал за Руините и че ще бъдат срутени, когато отмъстя за баща си. Искам да ти разкажа как умря и какво ми каза в онзи ден.

— Той ми каза, че е било истинско клане и, че ти си бил още дете. Ще се радвам да ми разкажеш всичко, но само, ако и ти го желаеш. Така ли е?

Конър кимна.

— Той не умря лесно...

Миналото го заля отново с накъсани колебливи думи. Спомняше си всичко, помнеше страха и отчаянието. Брена си го представи, като малко момче, пълзящо между горящите отломки, притискайки тежкия меч на своя баща до сърцето си и го погледна със страхопочитание, защото той притежаваше смелостта и честта на стотици благородни кrale. Нищо чудно, че го обичаше толкова много.

— Заповедта на баща ми да отмъстя за него, ме обсеби — завърши той.

Тя кимна, за да му покаже, че го разбира.

— Искам да ти задам един въпрос.

— Да?

— Би ли заповядал на своя син да отмъсти за теб, както е направил баща ти.

Той не се поколеба, когато ѝ отговори.

— Ако имаше възможност убиеца ми да се върне, щях да предупредя сина си да се пази и щях да му кажа да открие кой е, за да знае името на врага си. Не бих искал да умра, тревожейки се, че той и семейството му някой ден биха могли да бъдат избити, но не бих го помолил, нито бих му заповядал да отмъсти за мен, Брена. Не, никога не бих поискал това от сина си.

Той не го знаеше, но този отговор подпечата съдбата ѝ.

Протегна ръцете си пред нея с дланите нагоре, за да се виждат белезите по тях.

— Това е моето наследство. Не мога да залича белезите си, нито да променя това, което съм.

Тя хвана ръцете му и целуна всеки белег.

— Ръцете ти са красиви. Когато си объркан или разтревожен, трябва само да погледнеш дланите си, за да си спомниш, че си смел и благороден мъж, защото тези белези, представят именно това.

— Една съпруга не би избягала от благородния си мъж. Предадох те.

Тя поклати глава.

— Не си ме предал. Мислех си, че никога няма да обърнеш гръб на миналото и се страхувах, че един ден може да дадеш на сина ни същия завет, който ти е дал твоя баща. Но не губех надежда, докато не отиде при Еухемия. Помислих си, че си я избрал пред мен и болката беше прекалено силна, за да я понеса. Защо я отпрати?

— Защото те нарани. Нямах ли представа, колко много значиш за мен? Когато ми казаха, какво е направил Райън, бях погълнат от гнева. Искях само да отида в дома ни и да изхвърля злото от там, преди да се върнеш. Не можех да понеса мисълта, че съм те оставил теб, моята прекрасна и чиста съпруга, в ръцете на толкова гнусен човек. За това исках да я отпратя. Дори обмислях да я убия.

— МакАлистър не убиват жени.

— Не, не го правим — съгласи се той. — Щях да я прогоня. Не исках никога повече да се нарича МакАлистър или да носи цветовете

ми. Еухемия вече бе напуснала крепостта, но беше съвсем близо. Когато научих за предателството ѝ, я проследих, за да я довърша. Тогава я видях в прегръдките на МакНеър.

— Тя е била предателя — задъха се тя.

— Да.

— Какво стана после?

— Ще ти разкажа всичко по-късно. Беше ми казала само да отворя сърцето си. Помниш ли?

— Помня.

Той сложи ръце на кръста ѝ и я придърпа по-близо.

— Искаше от мен да те обичам, нали? Още тогава трябваше да ти кажа.

— Какво да ми кажеш?

— Че те обичам.

Тя поклати глава.

— Не, ти само искаше да...

— Обичам те — повтори той. По лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи. Той нежно ги избърса и я притисна плътно до себе си. — Знам, че и ти ме обичаш. Защо не ми го каза? Страхуваш ли се?

— Не ти казах, какво изпитвам, защото знаех, че не ме обичаш. Да, страхувах се, но не и ти нали?

Той погледна в очите ѝ.

— Напротив, и аз се страхувах. Брена, ти ме изплаши до смърт. Ако те обичам, това значи, че съм уязвим. Какво щеше да се случи с мен, ако умреш? А после вече беше твърде късно. Не можех да се защитя от теб, а щом осъзнах, че те обичам, се почувствах пречистен. Един от нас със сигурност ще умре преди другия, но другия ще остане със спомените ни. И знаеш ли какво?

— Какво? — прошепна тя.

— Никога няма да те пусна. Знам, че заслужаваш много повече, отколкото някога ще ти дам, но това нямам никакво значение. Ти си моя.

Тя го удари по гърдите.

— Няма да ме целуваш, все още. Първо ще ми кажеш, че съжаляваш.

— Защото се провалих и не те защитих — не беше въпрос, а просто факт. Той я пусна, погледна я в очите и се опита да намери

думите, които щяха да изкупят вината му.

— Не, не си се провалил. Обаче ми разби сърцето. Как посмя да ми кажеш, че след като ти родя син, ще ме изпратиш обратно в Англия? Беше невероятно грубо от твоя страна да ми кажеш такова нещо и още не мога да ти простя, задето ме нарани така.

— Ти скърбеше за семейството си — обясни той. — И исках да ти дам, нещо, което да те поуспокои — добави той. — Затова аз...

— Ти какво? — изгледа го лошо тя.

Той посмя да ѝ се ухили, когато ѝ призна греха си.

— Затова те излъгах.

Очите ѝ се уголемиха от учудване.

— Излъгал си ме?

— Наистина ли повярва, че някога ще те пусна да се върнеш в Англия?

— Да не си посмял да ми се смееш. Повярвах ти. Не биваше да ме лъжеш. Грешно е — искрите в очите ѝ го накараха да се почувства виновен, задето ѝ се бе присмял. — Излъгал ли си ме за нещо друго?

Той сви рамене.

— Вероятно.

— От този момент спираш да ме лъжеш.

— Излъгах, когато казах на Джейми, че отивам при Еухемия. Всъщност, май не излъгах. Наистина отидох при нея, но само, защото тя бе с МакНеър.

Ръцете ѝ полетяха към гърлото ѝ, защото изведнъж осъзна всичко.

— Отишъл си, за да...

— По-късно, скъпа. Сега, смяташ ли да ме оставиш да те целуна?

— Не — отговори тя. — Ти ще ме оставиш да те целуна. Нещата коренно ще се променят. От този момент нататък, когато напуснеш дома ни, имай благоразумието първо да ме уведомяваш. Ако още веднъж се събудя и разбера, че си заминал, ще тръгна след теб и тогава Господ да ти е на помощ.

— О, любима, наистина ме обичаш, нали?

— Също така ще си носиш медальона. И наистина искам да го направиш.

— Не мога да го нося на врата си. Защото ще ми пречи — обясни той. — Ако го пришиеш за плейда ми, ще го нося. Така ще бъдеш ли довольна?

Жена му сияеше.

— Искам да смениш и вратата вътре в къщи. Знам, че за теб, така е по-безопасно, но постоянно трябва да минавам през задната, защото не мога да я отворя.

— Добре, ще я сменя.

— Искам да яздя черния жребец.

— Не.

Тя обви ръце около врата му и се облегна на гърдите му.

— Ще си помислиш ли пак?

— Не.

Тя се разсмя, когато той най-накрая ѝ напомни, че е щяла да го целуне. Устата му плени нейната и за няколко дълги минути ѝ показва колко точно я обича. Тя беше много по-агресивна от него и чак когато той я накара да спре, Брена си спомни къде се намират.

Тя се разплака и скри лицето си във врата му, докато той ѝ шепнеше нежни любовни думи, а когато накрая ѝ предложи да си отиват у дома, трябваше да я изчака да се наплаче, за да му даде съгласието си.

Той я прегърна през раменете и я поведе към пътеката.

— Навън ли ще спим тази нощ?

— Няма да спим — отговори ѝ той. — Но ако държиш да останеш навън тази нощ, ще го направим.

— Да. Изглеждаш изморен.

— Ти също. Брена, повече никога не ме подлагай на такова мъчение. Обещай ми, че няма да ме изоставиш, без значение, какво ще се случи.

— Обещавам ти. Ела да се запознаеш със сестра ми. Какво за Бога прави тя? Прекалено близо е до края на пътеката. Никой от МакАлистър не би...

— О, освен Куинлан.

— Какво говориш?

— Ако стъпи извън пътеката, той ще я хване. Просто казвам.

— Накарай го да спре да я гледа така.

— Като гледам, сестра ти не възразява. И тя го гледа. И продължава да се движи близо до него.

— Фейт, ела тук — извика Брена.

Сестра ѝ не ѝ обърна внимание.

— Конър, накарай Куинлан и Криспин да дойдат тук.

— Мога да ги попитам, но никой от тях няма да дойде. Що се отнася до тях, дълга им вече е изпълнен. Те ни защитиха, скъпа. Трябва да се гордееш с тях, виж колко се въздържат.

— Защо да се гордея с тях?

— Защото искат да избият англичаните, разбира се.

Мили Боже, беше забравила за Джилиън.

— Трябва да дойдеш да се запознаеш с брат ми.

— Не.

— Ако той дойде при теб, ще се запознаеш ли с него?

Той вдигна рамене, преди да ѝ каже условията си.

— Ако дойде въоръжен, ще трябва да го отведе настрана, за да обсъдим обидата му.

Тя знаеше какво има предвид.

— Няма да е въоръжен — обеща тя. — Ще отида да го доведе.

— Не.

Твърдостта на гласа му, ѝ доказа, че няма намерение да промени мнението си. Отец Синклер ѝ се притече на помощ. След малко Джилиън дойде при тях в средата на пътеката. Също като Конър, бе свалил оръжията си.

Съпругът ѝ не беше очарован да я види, че прегръща брат си, но не направи и проблем от това.

Докато тя благодареше на Джилиън, че е дошъл да вземе Фейт, отец Синклер отиде да доведе сестра ѝ. Стигна до нея точно навреме, когато Куинлан ѝ намигна. Хвана я секунда, преди да е излязла от пътеката.

— След няколко минути, можеш да се сбогуваш с МакАлистър, Фейт. Сега сестра ти има нужда от теб, да ѝ помогнеш да спечели сътрудничеството на Джилиън.

— Съпругът на Брена ще сътрудничи ли?

— Не, не, разбира се, че не. И Брена, и аз знаем, че той никога няма да се разбере с англичанин. Но не го е убил, затова знаем, че се контролира, за да не нарани жена си.

Фейт поклати глава и се затича към сестра си.

— Съжалявам, че се забавих толкова дълго, Джилиън.

Отговорът на брат ѝ бе да я избута зад гърба си. Тя веднага възрази, като го удари по гърба. Тогава изтича до сестра си и седна на оградата до нея.

Двамата мъже продължиха да се гледат един друг, като заклет противници.

Съвсем скоро нетърпението на Брена взе връх.

— Джилиън, не се ли радваш да ме видиш?

Той най-после спря да гледа Конър, но само за миг, за да погледне към нея.

— Да, разбира се, че се радвам. Ще се прибереш ли с мен у дома?

— Не. Прибирам се в къщи със съпруга си. Ние сме женени, Джилиън и уверявам те, много съм щастлива. Кажи на татко, че му прощавам, задето ме изпрати на МакНеър.

— Той не е знаел на какво е способно това копеле, Брена. Също така не знаеше, че си омъжена.

Фейт обясни, преди Брена да е задала друг въпрос.

— Той си мислеше, че живееш в грях — прошепна тя тихо, за да не може съпруга на сестра ѝ да чуе.

Отец Синклер спря пред тях.

— Беше истинска церемония, Джилиън, с благословията на църквата.

— Ти ли ги венча? — попита Джилиън.

— Да, аз бях.

Сините му очи се спряха на свещеника. Беше очевидно, че се опитва да реши дали да му повярва или не.

— Джилиън, моля те, кажи на мама, че съжалявам задето тя и татко не можах да присъстват на сватбата ми.

Брат ѝ отново се обърна към нея.

— В църква ли се омъжи?

— Оженихме се в най-красивата църква, която можеш да си представиш. Никакви средства не бяха пожалени. Навсякъде имаше цветя, във всичките възможни цветове. Влязох в църквата под балдахин от зелени борови клончета, които бяха толкова свежи, че все още бяха покрити с роса, а малките капчици блестяха като

скъпоценности под светлината, която се прокрадваше между тях. Аромата на гората ни обгръщаше, докато казвахме обетите си. С Конър бяхме облечени в най-красивите сватбени роби и когато церемонията приключи, отидохме на сватбената гощавка.

Очите ѝ блестяха от спомена и радостта, която брат ѝ видя в тях, му доказва, че една жена би си спомняла събитието толкова детайлно, само ако се е омъжила с желание. Също така му доказваше, че е много щастлива.

— Сватбата беше, вълшебна, нали отче?

Свещеникът бе завладян от разказа ѝ. Той попи краищата на очите си, с ръкава на робата си, кимна няколко пъти и каза:

— Да, момиче, беше вълшебно и така трябваше да бъде. Осъзнавате ли, бароне, че ако не бе леърд МакАлистър, сестра ви, вероятно днес нямаше да е жива?

— Да разбирам го.

Само това можеше да признае. Брена осъзна, че въпреки всичко е доволна.

Конър не можеше да понесе повече. Спомените на жена му за сватбената им церемония го поразиха, а сега всичко, което искаше, бе да останат насаме, за да ѝ каже, колко много се гордее с нея.

— Брена, трябва да тръгваме към вкъщи.

— Да, Конър.

Тя стана, отиде до брат си и го целуна по бузата.

— Обичам те, Джилиън.

— И аз те обичам, Брена. Постарай се, да се грижи за теб.

— Много добре се грижи за мен. Той ме обича, Джилиън, и аз също го обичам.

— Да, виждам, че е така.

Един дълъг момент, двамата мъже се гледаха мълчаливо. Брена стоеше между тях, чакайки ги да се приемат един друг.

Джилиън най-после отстъпи. Той кимна с глава към съпруга на сестра си. Конър наклони глава, в мълчалив поздрав.

Брена осъзна, че само това ще получи и, въпреки че знаеше, че и двамата са арогантни и твърдоглави, все пак ги обичаше.

Конър прегърна жена си и се обърна да си върви.

— Само още една минута, леърд — извика Фейт. Тя мина пред брат си, и изтича след Брена и Конър.

— Леърд, знаете ли, колко братя и сестри има жена ви?

Брена поклати глава, за да му каже, че не е длъжен да отговаря.

— Жена ми е седмото, от общо осем деца. А ти си най-малката, нали?

— Да. А знаете ли имената на всички?

— Фейт, не е нужно...

— Да, нужно е. Ние сме важни за теб и за това, трябва да сме важни и за съпруга ти, нали?

— Ела тук, Фейт — каза Конър.

Тя дори не си помисли да му откаже. Забърза напред и го погледна право в очите.

— Да?

— Да, леърд — поправи я Брена.

— Той е вече и мой брат. Трябва ли да го наричам, леърд?

— Много добре знаеш, че трябва, докато не ти даде разрешение да пропускаш титлата му, което, ако мога да добавя, не е направил. Държиш се така, все едно не сме отгледани в един и същи дом.

Фейт се разсмя.

— Много добре. Все още не сте отговорили на въпроса ми, леърд. Искате ли аз да ви кажа имената на всичките ми братя и сестри?

— Не е нужно. Те са Джилиън, Уилям, Артър, Матилда, която наричате Мати, Джоан, Рейчъл, съпругата ми и ти.

— Ти си знаел... през цялото време си знаел имената им? — попита Брена.

— Да.

— Тогава, защо не ми позволяваше да говоря за тях.

— Защото скърбеше за семейството си. И ако ти бях позволил да говориш за тях, нямаше да се почувстваш по-добре. Също така исках лоялността ти. Вярвам, че вече веднъж ти бях обяснил всичко това.

Тя се притисна към него.

— Можеш отново да ми го обясниш, когато се приберем у дома. Фейт, време е да се сбогуваме. Ще ми липсваш.

Сестра ѝ я прегърна.

— И ти ще ми липсваш. Леърд, забравих да ви благодаря. Джилиън ми каза, че сте изпратили воини у дома, за да ме защитят от МакНеър.

— Изпратил си воини при родителите ми? Били са в Англия? — Брена залитна.

— Да, направил го е — каза ѝ Фейт. — Майка много е харесала воините. Татко не е бил там, но беше доволен, когато научи, че съпруга ти е изпратил воини, които да ме защитят. Чудех се...

— Да? — попита Конър. Нито жена му, нито сестра ѝ осъзнаваха, че вървят към края на пътеката.

Но Куинлан със сигурност забеляза, глупавата му усмивка го издаваше. Тъй като познаваше, приятеля си толкова добре, колкото и себе си, Конър беше сигурен, че вече е преценил, колко стъпки ще направи Фейт, преди да напусне пределите на манастира, за да може да я хване. За него това си бе направо игра.

— Тези мъже тук ли са? Искам да благодаря на мъжа, който ги е предвождал.

— Името му е Куинлан. Скоро той ще стане леърд на клана на чичо си, след като дългът му към мен приключи и да, той е тук, Фейт. Дори в момента гледа към теб.

Тя веднага погледна към Куинлан и направи още една крачка към него.

— Брат ми ми каза какво сте направил. Баща ми, ще се радва лично да ви благодари, задето сте дошъл у дома, за да ме защитите. Аз също ви благодаря, Куинлан, от цялото си сърце.

Келтският ѝ бе като музика за ушите му, и за разлика от сестра си, тя владееше езика до съвършенство.

Той не ѝ каза и дума, но наведе главата си, приемайки благодарността ѝ. Боже в небесата, когато му се усмихна, Куинлан видя, че има трапчинки.

— Очевидно, майка ми е била очарована от вас. Разбрах, че се чудела дали някога ще посетите отново дома ни.

Конър я чу какво казва и погледна към приятеля си.

— Тя май го прави прекалено лесно за теб, не мислиш ли?

Куинлан се разсмя.

— Да, така си е.

Нито Брена, нито Фейт разбраха какво има предвид Конър с този въпрос. Какво ще е лесно?

Фейт тъкмо щеше да си тръгне, когато Куинлан ѝ проговори.

— Кажете на майка си, че ще се върна. Тя притежава нещо, което искам за себе си.

Искаше ѝ се да го попита какво е то, но щеше да е много нахално от нейна страна да го разпитва толкова много.

— Тогава предполагам, че ще ви видя отново. Не смятам да се омъжвам през следващите две години, без значение колко много иска да ме задоми, баща ми. Разбира се, достатъчно възрастна съм, но напоследък осъзнах, че съм невероятно разглезена, и тъй като нямам намерение да се променям, ще трябва да намеря барон, който ще обещае да ме глези, а това ще отнеме доста време. Ако съм се омъжила, преди да пристигнете, ще се радвам да запомните, колко съм ви благодарна. До скоро виждане, Куинлан. Надявам се, Бог да бди над вас.

Тя направи перфектен реверанс, за да му покаже уважението си, целуна Брена и почтително се сбогува с Конър, след това се обърна и изтича при намръщения си брат.

— Фейт, ще ми липсва най-много от всички — призна Брена.

— Вероятно ще я видиш отново много скоро — отговори ѝ той.

— Съмнявам се — натъжи се тя. — Много съжалявам, че Куинлан ни напуска. Криспин ли ще поема командването всеки път щом си далеч от дома?

— Не. Той ще отиде в земите на Хю. Хората му ме помолиха да им предложи някой, който да стане техен леърд. Имат нужда от Криспин и той много ще се зарадва да заеме поста.

Той вдигна жена си на гърба на черния жребец, скочи зад нея, а после се наведе близо до ухото ѝ, за да ѝ каже отново, колко много я обича.

— Започваме от начало, нали?

— Ако тази мисъл те прави щастлива, тогава ще се съглася с теб. Ще ми бъде много по-лесно, освен това, смятам вече да се съобразявам с това, което ми казваш.

— Но ти вече го правиш и то от доста време, а после се питаш, защо те обичам? Чудех се...

— Да?

— Бих искала отново да яздя без седло и ако ти яздиш с мен, мога ли да яздя някой друг кон?

— Ако ми обещаеш, че ще стоиш зад крепостните стени, когато яздиш без седло, ще изпълня молбата ти. Виждаш ли колко сговорчив мога да съм, жено?

— Да, виждам — съгласи се тя. — И тъй като си в толкова добро настроение...

— Да?

— За параклиса, мисля да...

ЕПИЛОГ

Залезът бе най-вълшебното време на деня. Децата щяха да са навън, да тичат боси по пътеката и да пицят с цяло гърло, докато майка им с опитно око наблюдава по-големите, а бебето с поклащаща се походка и дяволити искри в сините очички, се клати подир нея и бере цветята, които тя току-що е насадила.

А той ще се качи горе в спалнята им, за да остави мечата си, преди да излезе и да се включи в игрите им, след като е хвърлил поглед през прозореца, за да погледне над защитните стени.

Първата пролет, след като бяха съборили руините, там бяха цъфнали малко, нежни цветенца и сега полето бе покрито с богата, многоцветна леха, която според съпругата му, отдаваше почит на мъжете, които са загинали много, много отдавна.

Ароматът на мед се смесваше със смеха отвън и... О, каква радост бе, да си у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.